

Phúc Hắc Cũng Phải Biết Cách

Contents

Phúc Hắc Cũng Phải Biết Cách	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	47
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	67
16. Chương 16	71
17. Chương 17	75
18. Chương 18	79
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88
21. Chương 21	92
22. Chương 22	97
23. Chương 23	102
24. Chương 24	106
25. Chương 25	110
26. Chương 26	115
27. Chương 27	119
28. Chương 28	124
29. Chương 29	128
30. Chương 30	132
31. Chương 31	136
32. Chương 32	140
33. Chương 33	144
34. Chương 34	148
35. Chương 35	152
36. Chương 36	157
37. Chương 37	162
38. Chương 38	166
39. Chương 39	171
40. Chương 40	175
41. Chương 41	180

42. Chương 42	185
43. Chương 43	189
44. Chương 44	193
45. Chương 45	197
46. Chương 46	202
47. Chương 47	206
48. Chương 48	210
49. Chương 49	214
50. Chương 50	218
51. Chương 51	222
52. Chương 52	226
53. Chương 53	230
54. Chương 54	235
55. Chương 55	239
56. Chương 56	244
57. Chương 57	247
58. Chương 58	251
59. Chương 59	254

Phúc Hắc Cũng Phải Biết Cách

Giới thiệu

“Làm cảnh sát hay không làm cảnh sát?”. “Không làm. ”“Học kinh tế hay không học kinh tế?”. “Kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-cung-phai-biet-cach>

1. Chương 1

Thời tiết trong xanh chan hòa ánh nắng, một quán bia ngoài trời được yêu thích, không gian rộng rãi, thỉnh thoảng còn có vài ngọn gió nhỏ phất phơ.

Mấy người ngồi vây quanh một chỗ lú lú.

Nhìn qua, có đồ công sở, có thoải mái, có thực nữ, còn có Giới Tri Thức.

Vừa nhìn đồ công sở là biết tầng lớp tiểu trí thức tinh anh trong xã hội..., thoải mái là kiểu tùy tính không câu nệ, thực nữ cả người voan trắng, váy dài được gọi là nhiều dáng vẻ. Cuối cùng là một gọng kính đen to, xem ra rất có phong độ của người trí thức, đặc biệt yên tĩnh, đặc biệt thanh tú.

Bốn nữ nhân với bốn phong cách khác nhau ngồi chung một chỗ, nhìn thế nào cũng là một cảnh vô cùng tuyệt đẹp. Không ít người đi đường đều phóng tầm mắt tới, nhưng các cô hoàn toàn không thấy, chỉ hứng thú với thế giới nhỏ của mình.

Hôm nay Tiêu Triệt được nghỉ, cũng buồn chán ngồi đây để cho người qua đường nhìn ngắm, cho nên cũng không ngoại lệ tập trung ở chỗ của nhóm bốn người tầm thường này.

“Này, Diệp Vũ, vấn đề cá nhân giải quyết sao rồi?” Thục nữ đặc biệt thẳng thắn hỏi.

“Tiền đồ xa vời.” Văn nhân này liền cảm khái than thở.

“Quá bất bẽ cũng không hay.” Đồ công sở bĩu môi.

“Có biết yêu cầu của tớ như vậy là hơi thấp không.” Văn nhân không phục.

“Gi?” Cả ba đồng loạt xem thường.

“Yêu cầu đối phương là quân nhân chuyên nghiệp chứ sao.”

“Cắt.” Ba người trăm miệng một lời lên tiếng.

“Cảnh giới lý tưởng của tớ rất cao, từ nhỏ đã lập chí muốn làm quân tẩu (chị dâu trong quân đội), muốn may mắn được mặc áo quân đội phía sau có cánh hoa đào.” Văn nhân tên gọi Diệp Vũ cười đùa.

“Được được, mau ngừng lại, không ai cần cậu báo cáo lý tưởng.” Thục nữ làm ra vẻ mặt chua xót.

“Hắc, cũng không phải tớ chủ động, hết cách rồi, giác ngộ cao nha.”

“Oe...” Mấy người ngồi cùng bàn cùng bày vẻ nôn mửa.

Diệp Vũ cũng không đưa vào mắt, đặc biệt vô tội đặc biệt thuần khiết nói: “A, các chị em, thì ra chị em mang thai cũng tụ tập ở đây...”

Vô cùng khoa trương nói.

“Dân chúng thiện lương luôn là tầng lớp bị chèn ép nhất, cho nên nói tìm một người mang trên mình màu xanh lục có vị trí chính trị tương đối cao chính là một yêu cầu cấp thiết.”

Lại một loạt cánh tay giáng xuống.

Chỉ thấy Diệp Vũ xoa xoa cánh tay của mình, tính tình vẫn giả chết không hồi cải như cũ, tiếp tục phát biểu cảm nghĩ: “Vốn còn muốn phát động lực lượng quần chúng giới thiệu một quân nhân chuyên nghiệp cho thất cô lục bà các cậu, nhưng với giác ngộ của các cậu thì...tớ vẫn sớm quên đi.”

“Cậu nói thật?” Thục nữ vô cùng hoài nghi hỏi.

“Tớ còn nấu đấy. Bản cô nương từ trước đến nay chưa từng đứng đắn, nghiêm túc như vậy đâu. Chỉ là, các cậu nói cũng lạ, không phải đều nói quân nhân chuyên nghiệp là đối tượng khó tìm, sao tớ cứ thế liền nhận được một người?” Cô không hiểu chút nào.

“Nhân phẩm cậu có vấn đề.” Đồ công sở thẳng thắn.

“Theo tớ thấy, nhân phẩm này của tớ, không chữa được.”

“Oe...”

“Tớ nói các cậu này, phụ nữ có thai phải chú ý nhiều, còn uống bia nữa, không tốt cho thai nhi...” Còn chưa dứt lời đã bị một loạt nắm đấm làm cho dừng lại.

“Đúng là một đám bạn dã man, bữa tiệc chia tay bất ngờ bị nhóm người các cậu chinh thành đại hội quần ẩu.” (quần ẩu: đánh nhau)

“Chớ hà tiện, lần sau tụ hội phải đưa Mr. Right nhà cậu đến cho chúng tớ đánh giá.” Người thoải mái đại biểu cho quần chúng lên tiếng. (Mr. Right – quý ông hoàn hảo)

“Đều nói rồi, tương lai mờ mịt, cũng bởi nhân phẩm tớ bạo phát mới gặp được bình ca ca. Chứ với nghề nghiệp này của tớ, các cậu nói xem quân nhân chuyên nghiệp có thời gian rảnh rỗi ngày ngày gặp gỡ tớ ở nơi lãng mạn, nối tiếp duyên phận hay sao?”

“Không phải cậu đã tiêu dùng của bình ca ca rồi chứ?” đồ công sở đặc biệt liếc cô một cách khinh bỉ.

“Hết cách rồi, tớ so với các cậu còn giác ngộ cao hơn chứ sao.

Một nhóm người bắt đầu chà xát tay.

“Ngừng, còn đánh nữa tớ sẽ nhanh chóng bay vào bệnh viện trung tâm thành phố đấy.”

“Chúng tớ cho cậu ở lại thêm vài ngày, nếu còn không chịu, chỉ cần cái nghề này của cậu cũng đừng mong có chỗ để làm.” Thoải mái cũng khinh thường.

“Kẻ đơn độc bị nhóm người có đôi có cặp các cậu đả kích gây ra chảy 3000cc máu. Không được rồi, tớ phải vào bệnh viện tự cứu mình thôi.”

“Tương lai người nào lấy được cậu có lẽ rất vui vẻ, cái người này chết vẫn lắm mồm không thôi.” Thực nữ cười chụp bả vai cô.

“Ai, khổ nỗi không biết làm thế nào để đánh vào nội bộ chủ quân.”

“Không đảm đương nổi chức quân tẩu thì đổi nghề chứ sao.”

“Không, tớ rất kiên định, nắm chắc xanh lục không buông.”

“Thực nhiệt huyết.” Tiếp tục khinh thường.

“Tất nhiên, tớ không phải động vật máu lạnh.”

Ba người đồng loạt khinh thường.

Diệp Vũ gãi đầu, nhìn bên ngoài một chút: “Đã đến lúc rồi, tớ thật sự phải đến trạm xe lửa, các cậu dọn dẹp phần còn lại rồi về sau nhé.”

“Rõ ràng còn có thời gian.”

“Ngộ nhỡ trên đường bị kẹt xe thì sao?”

Nhưng người khác lặng lẽ nhìn nàng, sau đó cùng hô to một tiếng ‘cất’. Phía sau con đường lớn là trạm xe lửa, may nhờ về mặt cô ấy lộ vẻ hợp lý hợp tình.

Diệp Vũ cười, họ cũng cười.

Mấy người đang lưu luyến không muốn chia tay, cuối cùng Diệp Vũ xách túi du lịch của cô ấy lên.

tieuthutrieugia.net

“Cô gái à. xin chờ một chút.”

Diệp Vũ bị người ta kéo tay lại, nàng quay đầu nhìn lại. Đúng là một mỹ nam, mặc áo T-shirt kiểu dáng cao bồi, nhìn qua rất có khí chất.

“Gọi tôi? Chúng ta quen nhau sao?”

“Là tôi mạo muội, không phải cô muốn tìm quân nhân chuyên nghiệp sao?”

“Có liên quan gì đến anh?” Tám phần là nghe được đám người bọn họ vừa mới bàn luận mà.

Người nọ đột nhiên chào cô theo kiểu quân ngũ tiêu chuẩn, hù dọa Diệp Vũ giật mình.

“Tôi là quân nhân chuyên nghiệp.”

“Có bằng chứng gì không, đầu năm nay làm gì cũng cần phải có chứng nhận không đúng sao?” Bây giờ đúng là thời đại không nhìn người, cho nên làm chứng nhận nghề nghiệp giả mới có thể tồn tại lâu đến vậy.

Tiêu Triệt lôi giấy chứng nhận sĩ quan từ trong túi quần ra.

Diệp Vũ nghi ngờ nhận lấy, mở ra xem, dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát hẳn, “Thật hay giả? Hay cả hai?” Tầm ảnh này hình như hơi trẻ rồi.

“Tốt nghiệp trường quân đội.”

“Chẳng trách.” Cô dường như đã hiểu, “Suất ca (anh đẹp trai), dùng cái này có lẽ mê hoặc không ít thiếu nữ ngu ngốc, xin lỗi a, tôi chị cậu đang bắt xe lửa, không rảnh để chơi với cậu.” Cô tâm tâm niệm niệm đi tìm một cái bánh nhân ở một nơi nào đó, kết quả trên đường đụng phải một người, đúng là quá căng rồi !

“Thật ra thì, tôi chỉ muốn làm quen một chút.” Tiêu Triệt đặc biệt thành khẩn nói.

“Nhìn coi, chẳng phải là muốn có phương thức liên lạc sao,” Diệp Vũ cảm thán lắc đầu, “Mẹ tôi đã dạy, không thể cho người lạ số điện thoại.”

Tiêu Triệt ngẩn ra, “Cô có thể lưu số tôi.”

“Anh gọi qua tôi không mất tiền.”

“Tôi lưu số chỉ là muốn cho cô có cơ hội đánh vào nội bộ quân đội.”

Diệp Vũ cười, đưa tay lấy một cái bút và quyển ghi chép từ trong túi du lịch ra, “Ghi ra đi.”

Tiêu Triệt không chút do dự viết số điện thoại liên lạc của bộ đội và tên của mình, cuối cùng nói, “Tôi chờ điện thoại của cô.”

“Tôi sẽ nhớ liên lạc.” Cô bảo đảm.

Tiêu Triệt vui vẻ hơn, cô gái này thật biết điều. “Tôi đưa cô đến trạm xe lửa nhé.”

“Đừng nha, anh còn phải chú ý duy trì hình tượng quân sĩ nghiêm túc.”

“Hôm nay tôi mặc thường phục.”

“Muốn đưa thì đưa, chỉ là, trước hết tôi phải nói cho anh biết, tôi là một bản nông, trung nông, không có tài sản của nải riêng gì cả, muốn cướp tiền thì sớm nên đổi người khác đi. Muốn cướp sắc..” Cô nhìn hẩn lắc đầu, “So sánh hai ta, anh chịu thiệt rồi.”

Tiêu Triệt mèm chút nữa là cười ha hả. Dựa vào suy nghĩ của cô, hẳn lựa chọn chủ động tiến công tuyệt đối không sai.

Chỉ là bọn họ vừa qua con đường lớn, còn chưa kịp đến chỗ trạm xe, điện thoại trong túi Diệp Vũ đã vang lên.

Diệp Vũ nhìn số điện thoại, vội vàng nhận, “Mẹ, có chuyện gì vậy ?”

“Con đang ở đâu ?”

“Trạm xe lửa.”

“Trạm xe lửa nào ?”

“Thành phố XX.”

“Nhanh, quay lại trường học của em gái họ con, đừng vội bắt xe lửa.”

“Em họ lại có chuyện gì nữa sao ?” cái này đúng là chuyện nhỏ mà.

“Tài khoản của em họ con đã sạch sành sanh rồi. Dì con đang gọi điện thoại kể khổ đây này.”

“.....” Diệp Vũ liếc mắt xem thường, “Mẹ, mẹ nói với dì con đừng lo lắng, con sẽ chuyển khoản cho nó, đợi nó nhận được con sẽ về.”

“Không phải con nói còn phải đi gặp ai nữa sao?” Mẹ Diệp rống lên trong điện thoại.

“Mẹ, cái này không đúng rồi. Nếu mẹ không gọi điện thoại, không phải con còn trở về với lời kêu gọi của Đảng, của tổ chức hay sao ? Không phải sẽ không còn khiến mẹ chịu trăm cay nghìn đắng tìm một đối tượng hẹn hò lừa con sao ? Không phải...”

“Con mau ngừng lại ẹ, không rảnh nghe con nhiều chuyện đâu.”

“Vậy được, con cúp máy.”

“Nhanh về.”

“Đúng rồi, mẹ chờ con một chút...” Cô che điện thoại, quay sang người nào đó đang nghe, “Suất ca, giúp tôi một chuyện, giả mạo bạn trai tạm thời của tôi.”

Tiêu Triệt cười nói: “Được.”

Lúc này Diệp Vũ mới tiếp tục nói vào điện thoại di động, “Mẹ, con quên thông báo ẹ chuyện này, lần này con tới XX, bạn học con đã giúp con giới thiệu một người bạn trai. Người đang đứng ở bên cạnh con, để anh ấy nói chuyện với mẹ vài câu.”

Tiêu Triệt nhận lấy điện thoại: “Cháu chào dì.”

Mẹ Diệp ở đầu dây bên kia hơi sững sốt, sau đó kịp thời phản ứng: “Cậu là bạn trai Diệp Vũ ?” giọng điệu rất hoài nghi.

“Đúng thừa dì.”

“Cậu họ gì ? Tên gì ? Bao nhiêu tuổi ? Quê ở đâu ? Trong gia đình gồm những ai?”

Tiêu Triệt không nói quay lại nhìn Diệp Vũ, cô nhỏ giọng nói: “Nói dối một chút là được.”

“Tiêu Triệt, 28 tuổi, quê ở thành phố XX, trong nhà ngoài cháu ra những người còn lại đều là thường dân.”

“Vậy cậu là Đảng viên?” Mẹ Diệp vô cùng hưng phấn hỏi.

“Vâng.”

“Được, mình sống chết cũng không vào Đảng, tìm con rể là Đảng viên cũng coi như không phụ công ta giáo dục chính trị nhiều năm.” Mẹ Diệp dường như đang tự nói với mình, nhưng Tiêu Triệt nghe rất rõ ràng.

“Làm nghề gì?” Mẹ Diệp từ trong vui mừng lấy lại tinh thần tiếp tục hỏi.

“Quân nhân ạ.”

“Wow, không phải cậu bị khuê nữ nhà ta lừa gạt đấy chứ?”

“Báo cáo, dì, không phải đâu ạ.” Tiêu Triệt nén cười.

“Đang thi hành nghĩa vụ quân sự?”

“Đang thi hành nghĩa vụ quân sự.”

“Phục vụ ở thành phố XX?”

“Vâng.”

“Bảo khuê nữ nhà ta lúc trở về nhớ mang theo tấm ảnh chụp.”

“Vâng.”

Diệp Vũ đứng ở bên cạnh trợn trắng mắt, đây được coi là gì? Hai người chưa từng gặp mặt cứ như vậy hài lòng sao? Đưa người trong cuộc là cô bị gạt sang một bên làm cảnh trang trí rồi.

“Vậy được, nói cho nha đầu nhà ta biết, nếu ở thành phố với cậu thì không cần gấp gáp trở về.”

“Vâng.”

“Vậy thôi, ta cúp trước.”

“Dì, hẹn gặp lại.”

Tiêu Triệt trả lại điện thoại, “Cúp rồi.”

“Xem như cúp.” Diệp Vũ lau mồ hôi đang đổ ra, sau đó nói, “Mẹ tôi là một người điên khùng, không cần để ý tới bà.”

“Dì là người rất dí dỏm.”

“Cũng chỉ có mẹ mới thế.” Vừa nói vậy, Diệp Vũ nhớ tới việc của em họ, đưa tay vỗ vỗ đầu, “Còn phải nhanh chóng quay lại đưa tiền cho em họ, anh nói xem con bé đúng là không thể không làm cho người khác bớt lo lắng mà.”

tieuthutrieugia.net

“Lên xe đi, tôi đi với cô.”

Diệp Vũ nhún nhún vai, ngồi ở ghế sau, “Bác tài, đại học XX.”

Hai mươi mấy phút sau, cuối cùng xe cũng đến cửa đại học XX. Diệp Vũ đang lấy tiền đã có người dành trả rồi. Cô há mồm rồi lại khép lại, mím môi, cầm túi xách xuống xe.

“Chị...” một bóng người như con chim yến nhào tới phía Diệp Vũ.

“Dao Dao, tật xấu của em khi nào mới thay đổi.” Diệp Vũ cảm khái.

Giang Dao lắc tay chị họ hưng phấn nói: “Chị, chị biết không, sách được xuất bản của chị rất thu hút đồng đảo fan.”

“Stop. Bây giờ em đừng nhiều chuyện tuyên truyền mù quáng linh tinh.”

Giang Dao nháy mắt, “Nhưng em đã nói với chị, họ chỉ muốn chị kí tên lên sách.”

Diệp Vũ dùng đầu ngón tay dỉ vào trán em họ, “Bày trò, chị tới đưa cho em tiền tiêu mấy ngày sau đó còn phải chạy đến trạm xe lửa.”

“Chị, không nhiều lắm, chỉ có hai bản, chị chỉ cần vung tay kí tên thôi.” Giang Dao lắc lắc hai bản sách trong tay.

Tiêu Triệt đứng ở bên cạnh nhìn, rốt cuộc hiểu rõ nghề nghiệp của cô là gì — tác giả, khó trách bạn bè cô nói cô có thể làm việc ở bất cứ đâu.

Diệp Vũ bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn em họ, lấy bút ra, soạt soạt kí xong hai bản sách.

“Chờ chị một chút, chị đi rút tiền cho em.”

Diệp Vũ chạy đến cây ATM bên cạnh rút tiền.

Bên này chỉ còn lại Giang Dao và Tiêu Triệt. Cô nhìn anh, tò mò hỏi: “Anh là bạn học của chị em à?”

“Bạn trai.”

“Không phải chứ, tốc độ này xem ra cũng quá nhanh. Mấy ngày trước lúc chị em đưa em đến đây còn độc thân, nháy mắt cái đã có một bạn trai?”

“Là do hiệu suất của chị em cao chứ sao.” Anh cười trêu ghẹo.

“Anh là người ở đây hả?”

“Không phải, nhưng anh làm việc ở đây.”

Giang Dao lập tức lộ rõ bản chất bất quái nói: “Hai người như vậy mà còn sống riêng a.”

Đang nói sau lưng bỗng bị vỗ một cái, nghe Diệp Vũ mắng: “Không có việc gì thì đừng lo chuyện không đâu. Bây giờ đã giải quyết xong, chị em không còn việc gì nữa nên giờ phải quay lại trạm xe lửa.”

Mấy tờ giấy bạc màu đỏ rơi vào trong tay, Giang Dao cười nói: “Nghe lời chị phân phó, tiểu nhân cũng quay lại đây.”

“Đi đi.”

Diệp Vũ nhìn em họ vui vẻ chạy vào cổng trường, không khỏi cảm khái thở dài, “Nhìn nó lại khiến người ta hồi tưởng lại bốn năm đại học đau khổ.”

“Tại sao cô lại đưa cô ấy đến báo danh?”

“Theo quan niệm của người nhà tôi, tôi là một người vô cùng rảnh rỗi, hơn nữa tôi cũng không say xe, còn biết đường đi, chọn nhiều người nhưng không thích hợp, cuối cùng đều bỏ phiếu cho tôi chứ sao.” Một chút cũng không bày tỏ thái độ tôn trọng đối với nghề nghiệp tác gia này, thực khi dễ bọn họ.

“Thì ra cô học ở đây?”

“Nghĩ lại chuyện cũ mà đau đớn lòng, đừng làm cho tôi phải hồi tưởng lại.”

“Bây giờ quay lại còn kịp xe không?”

“Khả định không.” Diệp Vũ không chậm trễ nói.

“Mua vé lại sao?”

“Đúng rồi, nghĩ đến đám người chen chúc ở trạm xe lửa, tôi đã cảm thấy lạnh cả người rồi.”

“Tôi mua giúp cô?”

“Thật?” Diệp Vũ vô cùng vui mừng.

“Thật,” Tiêu Triệt cười, “Đổi lại sẽ trao đổi số điện thoại?”

“Đồng ý.” Cùng lắm thì sau khi về sẽ đổi số điện thoại.

Cho nên sau khi quay lại trạm xe lửa, Diệp Vũ vui vẻ đứng một bên nạp năng lượng, Tiêu Triệt xếp hàng giúp cô mua vé. Sớm biết như vậy nếu mặc quân trang đến sẽ nhanh hơn nhiều.

Mua xong vé, hai người đi về phía phòng đợi.

Diệp Vũ liền vỗ vào bàn tay cầm vé của anh, “Trả anh tiền, suất ca, cảm ơn nha.”

“Đây không phải là điều bạn trai nên làm sao?” Tiêu Triệt nửa thật nửa giả nói.

“Anh em, anh đùa hay thật đó?” Nét mặt cô như bị hù dọa.

“Không phải đều thông báo cho dì rồi à.” Anh vẫn luôn rất thoải mái nói.

“Vậy được, đứng ngay ngắn, để tôi chụp một tấm đưa về cho lão thái hậu xem qua.” Diệp Vũ sờ điện thoại di động.

Tiêu Triệt nhìn cô cười.

“Tôi chụp thật đấy.” Đến lúc đó cái này chính là chứng cứ.

“Chụp đi.”

Diệp Vũ nhìn người nào đó thật không sợ, cả người đều diễn trò, chụp thì chụp, cùng lắm thì lên xe rồi xóa đi.

“Tách tách” chụp xong.

“Lần sau sẽ mặc quân trang cho cô chụp.”

“Được.” Diệp Vũ đặc biệt gật đầu.

Cho đến khi Diệp Vũ an toàn ngồi trên xe lửa về nhà, nhìn bóng dáng đứng ở bên đường ray, trong lòng nhin không được lắm lắm, chẳng lẽ cái bánh nhân thịt này thực sự rơi xuống trên người mình rồi sao?

2. Chương 2

Tiếng nhạc Trư Bát Giới vui vẻ cống nàng dâu vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Diệp Vũ mơ mơ màng màng nhắm tịt hai mắt sờ sờ điện thoại di động, ép lên tai, “Alo, ai vậy?”

“Tôi, Tiêu Triệt.”

“Người nào?” người nào đó còn đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

“Bạn trai quân nhân của cô.” Người ở đầu dây bên kia cười nói.

“Đó.... À ? Tiêu Triệt ?” rớt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo.

“Là tôi.”

“Đại ca, chuyện đã qua nửa tháng rồi lão ngài còn đùa nữa à ?”

“Tôi chưa từng nói đây là đùa.”

“Được được, thật sao ? Đây không phải đùa giỡn sao. Tôi chưa từng thấy người nào theo đuổi bạn gái như anh vậy. Lão đại, nửa tháng không thấy tăm hơi không tin tức, là người cũng sẽ quên.”

“Đang làm gì đấy ? Gọi điện nửa ngày mới nhận.” Anh đổi đề tài nhanh chóng.

“Ngủ.” Cô trả lời theo bản năng.

“Lại thức đêm à ?”

“Thức đêm là chuyện bình thường.”

“Gần đây có đi xem mắt không ?” Anh làm như không để ý hỏi.

“Thái hậu nhà tôi vừa nhìn thấy tấm ảnh anh tuần của ngài trong điện thoại di động, lập tức hủy bỏ cảnh báo. Đúng là phải cảm ơn ngài, hiện tại tôi tạm thời coi như được giải thoát.” Nói đến đây Diệp Vũ đúng là rất có tinh thần, thật là làm phiền người anh em này rồi, nếu không hiện tại cô còn phải ngày ngày gây dựng sự nghiệp đi xem mắt không cách nào giải thoát.

“Như vậy còn nghi ngờ thân phận quân nhân của tôi ?”

“Hết cách rồi, đầu năm nay có nhiều tên lừa đảo lắm.”

“Tôi tìm người chứng minh thân phận thì thế nào ?”

“Vây cũng không cần.”

“Thật sao ?”

“Cho tôi địa chỉ, tôi viết lá thư gửi đi, anh hồi âm cho tôi một lá thư, nhân tiện so sánh với quân đội, căn bản có thể làm rõ sự thật.” Coi như tôi có thêm một người bạn qua thư, cũng không tổn thất gì.

“Vây nếu như cô đã xác định, chúng ta gấp gáp làm điều kiện tiền đề hôn nhân thì thế nào ?”

Diệp Vũ cơ bản không coi lời hấn là thật, thuận miệng nói: “Được.”

“Vây cô ghi địa chỉ đi.”

“Tôi tìm bút... Rồi, nói đi.”

Tiêu Triệt đọc địa chỉ cho cô.

Vài hôm sau, một bức thư nhanh chóng đến tay Tiêu Triệt lúc vừa mới kết thúc huấn luyện.

Mấy đồng đội lập tức xông tới, la hét đòi xem.

Tiêu Triệt cũng không do dự, trực tiếp mở ngay trước mặt đồng đội, vui vẻ xem thư.

“Ôi mẹ ơi, bản thảo in máy tính.” Có đồng đội gào to.

Đầu thư ngoài một câu mở đầu là lời bài hát ‘lời ca trong lòng’.

Mà câu nói kia viết là: “Vốn nghĩ sẽ gửi một tờ giấy trắng, sau nghĩ lại thấy thật có lỗi với bưu phí, cho nên in cả bài hát gửi cho anh.”

Tiêu Triệt không để ý tới bị người khác cướp thư, chuyên tâm nhìn địa chỉ trên lá thư. Cô gái này thật có ý tứ, ngay cả địa chỉ thư cũng dùng một tờ giấy in nhỏ dán lên, một chút bút tích cũng không để lại.

“Đội trưởng, thư của người nào gửi vậy, sao lạ thế?”

“Bạn gái.” Tiêu Triệt đặc biệt bình tĩnh nói.

“Oa, không phải chứ đội trưởng, anh có bạn gái từ bao giờ vậy?” Một người gào thét.

“Bạn gái sao còn viết loại thư này?” Một người khác đi theo cũng gào to.

Tiêu Triệt dường như nhớ lại, cười nói: “Một thời gian nữa các cậu sẽ biết cô ấy còn có rất nhiều điểm khác biệt.”

tieuthutrieugia.net

Đêm đó, Tiêu Triệt trở về viết thư, cũng chụp một tấm ảnh mặc quân trang.

Không tới mấy ngày sau lại có một lá thư khác đến.

Lần này còn có nhiều người xem hơn. Từ lần trước có tin Tiêu đội trưởng có bạn gái, người của cả căn cứ đều trở nên bất quái.

Cuộc sống bình thường thực sự có quá ít chuyện bất quái, vất vả mới có một chuyện để bàn tán, dĩ nhiên là vô cùng kích động, người người để ý.

Lần này không phải là bản thảo in máy tính nữa, là một bức thư với nét chữ có mấy phần thanh tú.

“Tiêu Triệt:

Xin lỗi, thái hậu nhà tôi đã cướp tấm ảnh kia của anh, liền linh nói muốn thông báo ọi người ở chỗ công tác, nói khuê nữ nhà bà rất cuộc cũng đã lừa gạt được một quân nhân về nhà. Lão đầu (cha) nhà tôi vừa nhìn thấy, được rồi, lập tức vỗ bàn nói muốn phóng ra một tấm đưa đến phòng làm việc của ông, nói thiếu nữ thanh xuân nhà công có một quân nhân anh tuần theo đuổi. Thật ra thì, nhìn đáng vẻ vui vẻ, hưng phấn hai người, tôi cũng lười giải thích. Cái này điển hình cho việc có con rể liền quên con gái. Thực tế cho thấy tư tưởng trọng nam khinh nữ lạc hậu của dân tộc Trung Hoa mấy ngàn năm vẫn luôn không đổi. Không phải chê tôi chỉ là một đứa con gái, đi học còn khiến một mắt cận thị, lại còn sống chết không chịu nghe lời tổ chức thi vào học viện cảnh sát, bóp chết ý nghĩ muốn con gái thừa kế sự nghiệp cha mẹ, bây giờ còn oán hận trả thù sao?

Tôi sớm không còn đếm xỉa, bây giờ còn gấp gáp muốn hoán vua đổi chủ những tấm hình hơn hai mươi năm bày biện trên bàn.

Tóm lại, làm phiền ngài gửi thêm mấy tấm nữa tới đây, khỏi để lão đầu và thái hậu nhà tôi hai người cầm điện thoại gọi đến cho tôi. Đúng là không để cho người ta sống nữa mà. Mấy ngày này tôi bị hai người đó làm phiền ngủ không đủ giấc không quan trọng, quan trọng là tôi sắp đạt tới cảnh giới của Quốc bảo (gấu trúc – hai mắt thâm đen). Còn tiếp tục như vậy nữa, tôi không trang điểm mọi người lại nói tôi đang thịnh hành kiểu trang điểm của cổ huân (có lẽ là kiểu trang điểm tằm tối), có oan ức cho tôi không cơ chứ?

.....

Còn nữa, tôi phải xem xét một chút, mẹ ơi, tôi dương dương tự đắc viết vài trang cũng không thể đổi được chút tiền. Viết thư đúng là lãng phí tiền bạc mà.”

“.....”

“Đội trưởng, bạn gái anh thật hài hước.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhìn chữ này cũng biết đó là một tài nữ.”

“...”

Bên trong ồn ào lộn xộn, mồm năm miệng mười....

“Sắp đến giờ của các cậu rồi, xem một chút coi như xong, còn muốn lãng phí thời gian trân quý sao?” Tiêu Triệt đoạt lại thư, dùng sức nhét thư vào trong phong thư.

“Đội trưởng, nhạc phụ tương lai của anh cũng là cảnh sát.”

“Thì sao, vương mắc đến cậu à?” trong lòng Tiêu Triệt nói: cô gái này chỉ dùng điệu bộ mờ mịt ám chỉ đừng đến lừa gạt, phía sau còn có người giật dây. Cô ấy vừa nhìn có vẻ quê mùa, điềm đạm nho nhã, nhưng lúc đã tiếp xúc gần gũi, cô ấy sẽ đùa giỡn, không cần suy nghĩ, trí thông minh đều được giấu kỹ trong điệu bộ đùa giỡn đó, có trình độ.

“Không đúng, từ nhỏ đã sùng bái chú cảnh sát, có bài hát nào có lời: Tôi ở ven đường, nhặt được một món tiền...”

“chuyện gì vậy???” Mấy người ba chân bốn cẳng vây ở bên ngoài.

“Đội trưởng, kể một chút, sao anh theo đuổi được bạn gái?”

“Lấy hình của chị dâu xem một chút.” Có người ồn ào nói.

“Được, lá thư sau sẽ giúp các cậu thỏa nguyện.”

“Cái gì gọi là giúp chúng tôi?” có người khoa trương nói. “Rõ ràng chính anh muốn mới là thật.”

“Đúng thế là được...”

Vì vậy mấy hôm sau, thời gian nhàn rỗi đều có thư gửi tới.

Trong một khoảng thời gian ngắn, người của chi đội nào đó đều sôi nổi, suýt chút nữa nhất thời sẩy tay ‘ngũ mã phanh thây’ tướng lĩnh

3. Chương 3

Có thêm một người bạn trai, đối với Diệp Vũ cuộc sống cũng không có gì thay đổi, cô vẫn làm việc và nghỉ ngơi đều đặn như cũ, một ngày ăn ba bữa cơm như thường.

Mười ngày nửa tháng không có điện thoại, tất cả căn bản chỉ gửi thư. Diệp Vũ luôn có một loại ảo giác, hình như rất giống với kiểu viết thư kết bạn thời học sinh.

Cử động bả vai một chút cho đỡ mỏi, cô tập trung tinh thần tiếp tục gõ bàn phím. Ngày nộp bản thảo sắp đến rồi, phải nhanh lên, gần đây mãi chơi quá, lãng phí không ít thời gian.

Sau đó điện thoại đột nhiên đổ chuông không hề báo trước, báo hại cô giật nảy mình.

“A lô?” vừa nghe điện thoại vừa xoa bóp huyết thái dương khi cô cảm thấy buồn ngủ.

“Là tôi, Tiêu Triệt.”

“Ừ.”

Nghe giọng cô có chút miễn cưỡng, Tiêu Triệt bật cười, “Lại thức đêm rồi à?”

“Có chuyện gì vậy đồng chí thiếu tá!”

“Nhớ em.” (vì Triệt ca nói lời ngon ngọt nên ta phải dùng là em thay cho cô. Hi. Từ đây thay đổi xưng hô của Triệt ca đối với Vũ tỷ luôn)

“Ai ôi, tôi cảm thấy ghê rợn (=lạnh người), đồng chí nên chú ý đến tác phong và kỉ luật quân đội, không nên không nghiêm túc.”

“Anh nói chuyện với bạn gái mình còn nghiêm túc thì đúng là ăn no rảnh rồi không có việc gì làm.”

“Tác phong của tiểu đồng chí rất có vấn đề chứ sao.”

“Diệp Vũ.”

Cô nháy nháy mắt mấy cái, đột nhiên trầm lắng như vậy, có chút mờ ám...

“Thật sự nhớ em.”

“Ừ, tôi nhận tấm lòng.”

“Có thể đến đây một chuyến không?”

“Thời gian người nhà thăm người thân, quan hệ của chúng ta chưa đạt chuẩn. Tôi sợ bị quân lính chặn ở ngoài cửa thì quá mất mặt, vẫn là không nên.” Diệp Vũ đánh phủ đầu trước.

Ở đầu dây điện thoại bên kia, Tiêu Triệt nhẹ nhàng cười: “Em tới đây, anh ra ngoài gặp em.”

“Gần đây có bị cảm phong hàn không?”

“Cảm nắng.” Anh rất tự nhiên trả lời.

“Xi.”

“Nói nghiêm túc.”

“Không ngờ nói chuyện nửa ngày ngài lại trêu đùa tôi rồi?”

“Tôi nào dám trêu đùa ngài. Bạn gái cũng tương tự như Từ Hi Thái hậu, anh lo lắng cẩn thận hầu hạ, sợ mắc lỗi.”

“Ừ, gọi lão phật gia cho Thái hậu nghe một chút.”

“Lão phật gia cát tường.”

“Ngoan, tiểu Tiêu Tử.” Diệp Vũ không nhịn được, cười ra tiếng, “Này, không nói thứ khác, riêng khoản phối hợp kiểu này tôi cảm thấy bạn trai như anh rất được.”

Đừng nói chỉ có Diệp Vũ ở đây vui mừng, bên kia Tiêu Triệt cũng mừng rỡ không kiềm chế nổi, đập bàn bên cạnh cười, “Quân lính dưới trướng anh thật sự rất muốn xem mặt bạn gái anh thế nào mà khiến anh phải phục vụ như vậy.”

Các chiến hữu xung quanh Tiêu Triệt làm động tác cắt cổ.

Đáng tiếc, chẳng những không ngăn được, còn khiến anh cười vui vẻ hơn nữa, không phòng bị một chút điện thoại đã bị đoạt lấy, mở loa, “Tiêu đội nếu không thể gọi cô tới thì sẽ xảy ra sự kiện mất nhiều máu.”

“Đánh bạc là phạm pháp, mạnh miệng nói là không được.”

Diệp Vũ nói xong đã nghe tiếng cười ở bên kia truyền đến, không khỏi lắc đầu, không ngờ như thế lại gọi điện thoại??

Lúc này, QQ (QQ: phần mềm chat giống yahoo của) đột nhiên vang lên. Cô mở tin nhắn vừa đến, là em trai họ bảo bối.

“Chị, có ở đó không?”

“Ở đây, sao vậy?”

“SOS, cứu viện khẩn cấp.”

“Gọi 110.” Diệp Vũ bình tĩnh trả lời.

“Chị...”

“Ừ.”

“Diệp Vũ, ngày mai đến đây đi.” Tiêu Triệt rút cuộc đoạt lại chủ quyền điện thoại.

“Thanh toán tiền đi đường?”

“Thanh toán.” Tiêu Triệt vô cùng sáng khoái đáp.

“Vậy xin hỏi đồng chí thiếu tá, xe ca, xe lửa, máy bay, ngài chống đỡ được loại nào?”

“Đây có phải muốn bóc lột cường hào không?” (cường hào: kẻ có quyền thế chuyên áp bức người khác)

“Ừ, khó có được cơ hội.”

“Chọn cách nhanh nhất.”

“Tôi nghe theo chú giải phóng quân, đến lúc đó cũng đừng đau lòng.” Diệp Vũ trêu ghẹo.

“Tuyệt đối sẽ không, tiền bạc là vật ngoài thân, đối với bạn gái tuyệt không thể keo kiệt.”

“Truyền thống tốt đẹp nên giữ gìn.”

QQ bên này em họ Diệp còn đang không ngừng gào khóc.

“Chị, đừng im lặng. Lúc này em thực sự sức cùng lực kiệt, đến bánh màn thầu cũng không gặm nổi.”

“Nhân cơ hội đi đầu thú trước đi em trai.”

“Em sợ quấy nhiễu dân chúng sẽ bị bắt.”

“Cũng hiểu rõ điều này?”

“Đó là...”

“Vậy sao lúc tiêu tiền không hiểu rõ điều này?”

“....” nội tâm em trai Diệp gào thét, lời nói của chị quả là độc ác.

“Ngày mai chị đến XX.” rốt cuộc Diệp Vũ quyết định bỏ qua cho em họ.

“Chị vạn tuế, để em đi đón.”

“Ngoan.”

“Bạn gái, em không tập trung nghe điện thoại. Anh nghe thấy tiếng gõ bàn phím vui vẻ ở bên kia.”

“Người nào đó gọi điện thoại như gọi miễn phí cũng không phải là thói quen tốt.”

“Tức giận ?”

“Không có, tôi không phẫn sự, không thể nói, xuất thân của tôi trong sạch lắm.”

“Ừ, anh tin tưởng.”

“Có gì ngày mai gặp rồi nói, tôi cúp trước.”

“Cũng không muốn nói chuyện thêm với anh một chút sao ?”

“Không muốn.” Nói xong trực tiếp cúp máy.

Dựa người vào chiếc ghế, Diệp Vũ day day huyết thái dương, lắc lắc đầu. Được, cũng khỏi phải ngủ, dọn dẹp chút rồi bắt xe lửa, tranh thủ ngủ trên xe lửa một chút.

“Chị, chị chỉ cần trực tiếp chuyển khoản cho em là được rồi, cần gì chạy tới đây ?” em họ Diệp không nhịn được hỏi.

“Có chút việc cần làm, thuận tiện đến gặp em.”

“Em nói chứ sao...”

“Nếu không để chị nói cho chú hai biết một tiếng ?”

“Chị, ngàn vạn lần đừng. Chị nở lòng nào nhẫn tâm nhìn đáng vẻ như hoa như ngọc của em tàn lụi.”

“Kiểu buồn nôn như em đã tàn lụi rồi.”

“Chị, không cãi nhau với chị nữa, em xin rút lui.”

“Đúng rồi, ngày mai không cần chờ, chị giờ ngồi xe tầm rạng sáng là đến nơi.”

“Được.”

Logout tắt máy tính, sau đó thu dọn ít đồ, Diệp Vũ suy nghĩ một chút vẫn là lấy quần áo trong túi ra mặc.

Vừa ra đến trước cửa, Diệp Vũ gọi điện thoại ẹ.

“Mẹ, con.”

“Chuyện gì ?”

“Con đến XX mấy ngày.”

“Đi làm gì ?”

“Đi thăm con rể tương lai của ngài.”

“Nhân tiện thăm em gái con luôn.”

“Con biết rồi, nhân tiện đến gặp em trai.” Diệp Vũ thuận miệng nói.

“Biết là được.”

“Tiểu nhân đã biết.”

“Nha đầu chết tiệt.”

“Vậy con cúp máy đây.”

“Đi đường nhớ cẩn thận.”

“Dạ vâng.”

Suy nghĩ một chút không có gì mang theo, Diệp Vũ xách túi xách gọi một chiếc xe đến thẳng trạm xe lửa.

tieuthutrieugia.net

Mơ mơ màng màng ngủ trên chiếc xe lửa lắc lư, lúc đến thành phố XX đã là rạng sáng, cô đến gần trạm xe lửa tìm một khách sạn nhỏ, tắm rửa rồi tiếp tục ngủ gục trên giường.

Sáng sớm, Diệp Vũ nghe tiếng chuông reo liền tỉnh lại, có chút mơ màng.

Nhìn xung quanh một chút, rốt cuộc tỉnh táo, gỡ gỡ đầu, rời giường rửa mặt, hôm nay còn có việc không thể ngủ nướng.

Bạn trai ?

Thần bí như vậy, chưa từng thấy hắn dùng điện thoại di động gọi cho cô, điện thoại gọi tới đều là số được che giấu.

Thật ra cô cũng không xem trọng hắn lắm, chỉ xem hắn như là một người ứng phó với việc thúc giục cưới của bố mẹ. Chỉ là, hình như hắn đã xem trọng chuyện này, gặp trước rồi nói sau.

Xách túi, cầm thẻ phòng, Diệp Vũ chuẩn bị ra cửa.

Đúng lúc đó, điện thoại di động vang lên.

Vẫn không hiện thị số.

“Alo.”

“Diệp Vũ, anh đến sân bay đón em.”

“Tôi đến XX rồi.”

“À ?”

“Đến tối qua.”

“May mà anh gọi điện thoại.”

“Đúng nha, nếu không thì anh đến sân bay hóng gió một lát đi.”

“Anh đến gặp em.”

“Tôi muốn đi gặp em trai, anh đến thẳng chỗ phố XX, đường XX chờ tôi.”

“Được.”

“Cúp đây.”

“Ừ.”

Lúc Diệp Vũ ngồi xe đến, liếc mắt đã thấy bóng dáng màu xanh ô-liu đứng ở đầu đường.

Hết cách rồi, bên trong một đám dân chúng, quân nhân quả nhiên chói mắt.

“Tiêu Triệt.”

Tiêu Triệt nghe tiếng quay đầu lại, thấy cô, nở nụ cười, “Nhanh vậy.”

“Không phải anh còn nhanh hơn sao?” Cô cũng cười.

Tiêu Triệt nhìn xung quanh một chút, nói: “Em trai em học ở đây sao?”

“Đúng vậy.”

“Tư tưởng phòng bị của em cũng thật cao, nơi này là trường công an nha.”

Diệp Vũ nhún nhún vai, cười: “Hết cách rồi, em trai thật sự học ở trong này, đi thôi, cùng đi.”

“Được.”

Diệp Vũ lấy điện thoại di động gọi cho Diệp Đường, chuông reo mấy tiếng liền thông, “Tiểu Kiếm, chị đến trước cổng trường em rồi, em ra ngoài hay chị đi vào?”

“Chị, em đang ở kí túc xá, chị vào đi.”

“Em đúng là con heo lười, có phải lại cúp cua rồi không?”

“Đâu có, sáng hôm nay không có lớp.”

“Được, vậy chị vào tìm em.” Cô ngắt điện thoại.

“Em trai ruột?”

“Em họ.”

“Em trai họ và em gái họ đều học ở đây?”

“Đúng vậy.” Diệp Vũ nhìn trời than thở, “Chú tôi và dì tôi cũng cảm thấy tìm được người nhà hiểu rõ thành phố cũng không tệ.”

“Nhiệm vụ của em cũng không nhẹ.”

“Ai nói không đâu. Anh nói xem tại sao tôi lại xui xẻo như vậy. Sớm biết như vậy lúc đầu tôi nên chọn một nơi thâm sơn cùng cốc học đại học thì tốt rồi, hôm nay không cần thỉnh thoảng thay bọn họ chạy tới đây đảm nhận chức vụ cha mẹ.”

Hai người vừa đi vừa nói, chốc lát đã đến kí túc xá của Tiểu Kiếm.

Diệp Kiếm mở cửa thấy chị họ, gào to một tiếng, “Chị, chị đưa tiền đến còn mang theo vệ sĩ, em cũng đâu dám cướp chị.”

Tiêu Triệt vui vẻ.

Diệp Vũ thuận tay đánh em họ, “Em đừng có vớ vẩn, một mình chị em còn không có cơm ăn, còn tìm vệ sĩ cái gì. Em cũng quá nể mặt mình rồi.”

“Chị, vậy người này là ai?”

“Bạn trai.” Tiêu Triệt tự giới thiệu mình.

“Chào anh rể.”

Diệp Vũ nhấc chân định đá cậu em họ một cước, “Chữ bát còn chưa có nét phẩy đâu, kêu lung tung cái gì.” (ta lười tìm hiểu chữ bát thêm phẩy thành gì, có gì mọi người gúc gồ dùm ta nhé).

“VẬY CHỊ THÊM HAI PHẪY CHO ANH RỂ LÀ ĐƯỢC CHỨ SAO?” Em họ Diệp cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt.

“Chào chị Diệp.” trong phòng bỗng xuất hiện ba cậu con trai cười hì hì gọi, “Chào anh rể Diệp.”

Tiêu Triệt cười nói, “Chào các cậu.”

“Anh rể, hai vạch một sao, anh là thiếu tá, thật là lợi hại.”

Tiêu Triệt đưa tay xoa đầu cậu, không lên tiếng.

Diệp Vũ lấy tiền từ trong túi, hỏi: “Nói đi, cần bao nhiêu phí tài trợ?”

“1000.” Diệp Kiếm đưa ngón trỏ ra.

“BỐP” đầu bị một đánh, Diệp Vũ cười mắng, “Thật sự em muốn bóc lột chị như cường hào sao?”

“Không phải còn có anh rể sao, hai người, vậy thì hai phần.” Diệp Kiếm hùng hồn nói.

“Chị quay về bảo cha cậu chi trả.”

“Chị, dừng, ngàn vạn lần dừng, 500, 500 là tốt rồi.” em họ Diệp rất biết co biết duỗi (biết ứng phó với tình hình cụ thể).

Diệp Vũ cầm tiền đưa cho cậu, “Tiết kiệm đấy, chớ hình thành thói quen đại gia, nếu không chị thật lo lắng cho tương lai em trở thành một phần tử sa đọa trong đội ngũ phục vụ nhân dân.”

Sau gáy Diệp Kiếm lập tức xuất hiện ba vạch đen, “Chị, người nhà còn công kích.” Khẽ đếm tiền, mặt mày lập tức hớn hở, “Không việc gì, chị, tùy tiện công kích cũng được.” Thế giới chỉ có chị họ là tốt, có chị đưa trẻ là đứa trẻ ngoan.

“Không có việc gì nữa thì chị đi đây.”

“Em không quấy rầy chị và anh rể hẹn hò. Chị đi thông thả.” Em họ Diệp nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn chị họ.

“Thật đáng khinh bỉ.” Diệp Vũ trước khi đi còn cho em họ một đá.

Diệp Kiếm phản xạ có điều kiện né tránh, gọi, “Chị, chị đánh lén.”

“Chị thích đấy.” Nói xong đi ngay.

Rời khỏi trường học của em họ, Tiêu Triệt và Diệp Vũ đi từ từ trên đường, nói câu được câu mất.

“Anh thật sự là quân nhân.”

“Ừ, theo tài liệu điều tra mà mẹ tôi nói, bên chỗ ba tôi cũng có.” Diệp Vũ không để ý nói.

“Anh nói rồi, vì vậy kết hôn là điều kiện qua lại đầu tiên.”

“Hình như tôi đồng ý rồi.”

“Sẽ không đổi ý chứ?”

Diệp Vũ im lặng một lát, sau đó cười khẽ một tiếng: “Thật ra tôi nói muốn gả cho quân nhân là thật, chỉ là không ngờ thật sự rơi xuống một người.”

Tiêu Triệt thở nhẹ một hơi, “Làm anh lo lắng.”

“Tìm bạn gái thật sự khó khăn thế à?”

“Mấu chốt là tự mình tìm một đối tượng vừa mắt là không dễ?”

“Đầu năm nay thật sự có chuyện vừa thấy đã yêu à?”

“Sự thật ở đây.”

“Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện.”

“Chỉ đơn thuần nói chuyện phiếm thôi à?”

“Không ngờ anh như vậy còn muốn làm gì?” Diệp Vũ nhìn anh một cái.

Tiêu Triệt nghiêm trang nói, “Tư tưởng tội phạm không tính là tội phạm.”

“Ngày hôm nay có rảnh không?”

“Có.”

“Nhân tiện gặp mấy chị em tốt của tôi uống ly trà.”

“Cái này là thông báo ọi người à?”

“Không phải anh cũng la hét cho bộ đội biết rồi sao?”

“Tức giận?”

“Không.”

“Thật không?”

“Dĩ nhiên.”

“Tìm chỗ nào kín đáo thưởng một cái thơm?”

“Chú ý tác phong quân nhân.”

“Sớm biết vậy anh đã mặc thường phục rồi.”

“Cắt.”

4. Chương 4

Muốn gặp mặt thì phải liên lạc trước, Diệp Vũ lấy điện thoại di động ra quay số tìm người thông báo.

Điện thoại vừa đổ chuông đã có người nhận, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói phấn khởi, “Diệp Vũ, sao lại gọi điện thoại cho tớ?”

“A, thật xin lỗi, hình như nhầm rồi, vốn là muốn gọi điện thoại cho Vương Thiển.”

“TMD, dám trêu đùa tớ?”

“Đùa thì đùa, có sợ gì?” Diệp Vũ không sợ chết nói.

Tiêu Triệt ở bên cạnh nhìn cô gọi điện thoại, nhìn vẻ mặt phong vân khinh đạm (thần nhiên), hơn nữa còn rất giống với lợn chết không sợ nước sôi, thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

“Nói đi, có chuyện gì mà một người lười biếng như cậu lại gọi điện cho tớ?”

“Không phải lần trước nói muốn gặp Mr. Right nhà tớ sao?”

“Không phải chứ, thật sự tìm được?”

“Hiệu suất của tớ dĩ nhiên rất cao rồi.”

“Không phải cậu đang ở thành phố XX chứ?”

“Ai ôi, có vẻ như cậu đã tỉnh ngủ rồi.”

“Dựa vào cái gì, Diệp Vũ, nha đầu chết tiệt này còn có thể lảm mồm như vậy.”

Diệp Vũ cười ha ha hai tiếng, không đưa ra bất cứ bình luận nào.

“Tớ phải tranh thủ thời gian thông báo cho bọn họ.”

“Vậy tớ đến chỗ cũ đợi các cậu, buổi trưa không gặp không về.”

“Không gặp không về.”

Diệp Vũ ngắt điện thoại, cười, “Đã xong.”

Tiêu Triệt hỏi: “Bây giờ còn một thời gian nữa mới đến buổi trưa, đi đâu đây?”

“Chúng ta đến hiệu sách trước đi.”

Vì vậy Tiêu Triệt đi cùng bạn gái mình vào hiệu sách.

Diệp Vũ chọn sách rất nghiêm túc, cũng rất chuyên chú. Nhìn cô đứng ở trước kệ sách lẳng lặng lật xem, Tiêu Triệt có cảm giác không nói nên lời, rất thoải mái, rất tươi mát, cũng rất ưu nhã, tựa như một ly trà, mùi hương thơm ngát phảng phất.

Thời gian trôi quanh nhanh chóng, anh nhìn cô cầm vài cuốn sách quán quýt nửa ngày, cuối cùng chỉ để lại một tập tản văn.

“Không đủ tiền?” anh hỏi.

Diệp Vũ lắc đầu, “Sách nhiều rồi, mua một quyển treend đường giết thời gian là được rồi, những thứ khác lúc về mua cũng được.”

“Cũng chỉ một vài quyển thôi.”

“Cũng không phải anh mang.”

“Mang hành lý rất nhiều?”

“Tôi không có thói quen mang nhiều đồ, ra ngoài tốt nhất nên mang ít đồ.”

“Định ở đây mấy ngày?”

“Chưa nghĩ đến, có lẽ tối sẽ ngồi xe về.”

“Không thể ở lại thêm mấy ngày sao?”

“Ở lại cũng không có chuyện gì, không bằng về nhà tự do tự tại hơn.”

Hai người vừa nói vừa đi đến quầy thanh toán, Diệp Vũ lấy thẻ ra chờ tính tiền.

Tiêu Triệt nhanh chân đưa thẻ ra cho thu ngân, Diệp Vũ nhìn anh, lặng lẽ cất thẻ của mình.

Ra khỏi hiệu sách không xa có mấy quán trà, mục đích của Diệp Vũ chính là ở chỗ đó.

Gọi một bình bích la xuân, Diệp Vũ lấy tập tản văn mới mua ra xem.

“Gạt anh sang một bên sao?” Tiêu Triệt không nhịn được lên tiếng.

Diệp Vũ ngưng động tác lật sách, cười, “Thói quen, xin lỗi.”

“Không sao, về sau anh quen dần là được.”

Lần đầu tiên Diệp Vũ nghiêm túc nhìn anh, nói thật, dáng dấp đàn ông như vậy thật sự quá đẹp trai! Toàn thân mặc quân trang, vẻ ngoài nhanh nhẹn, thế nào cô cũng cảm thấy người này không nên rơi trúng vào mình.

Tiêu Triệt cũng không nói chuyện, bởi vì cô đang nhìn nên cũng nhân tiện nhìn kỹ cô. Mặc dù trên đường anh đã nhìn, nhưng càng nhìn lại càng thích, càng nhìn càng thấy nắm chặt rồi, không thể buông tay.

Diệp Vũ bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, cúi đầu uống trà để tránh tầm mắt của anh.

“Diệp Vũ.”

“Ừ.”

“Anh thích em.”

“A,”

“Chúng ta lấy kết hôn làm điều kiện qua lại trước.”

“Tôi cũng nói, yêu đương không lấy điều kiện kết hôn làm tiền đề đều là lừa gạt.” Diệp Vũ thuận mồm nói.

Tiêu Triệt cười, “Đây là danh ngôn răn dạy.”

“Cũng không thể trách được.”

“Tại sao em muốn gả cho quân nhân?”

Diệp Vũ nhú mày, “Thật sự muốn biết sao?”

“Ừ.”

Diệp Vũ uống một hớp trà, thông thả nói: “Cảm thấy có cảm giác an toàn.”

“Quân nhân cho em cảm giác an toàn sao?”

“Có thể nói như vậy. Xã hội này có quá nhiều người hào nhoáng, quá nhiều tình yêu kiểu fast food. Tôi không thích như vậy. Cho nên dường như quân nhân chuyên nghiệp có vẻ có cảm giác an toàn, ít nhất tỷ lệ ly hôn của quân nhân tương đối thấp.”

Tiêu Triệt nhất thời im lặng.

“Dĩ nhiên, đạo đức của quân nhân hiện đại cũng không phải tuyệt đối, nhưng tương đối vẫn có đạo đức quân nhân.”

Tiêu Triệt xuất hiện vạch đen.

“Đề tài này quá nặng nề, chúng ta đổi chủ đề khác đi.”

Anh không biết nên nói gì.

“Kể cho anh nghe chuyện này, đồng chí thiếu tá.”

“Cái gì?”

Diệp Vũ liếc mắt một cái, nhìn hẩn nhỏ giọng hỏi, “Quân nhân các anh có thể rút lui sau khi gửi báo cáo xin kết hôn không?”

Tiêu Triệt cũng nhỏ giọng nói: “Không thể.”

“Đoán chừng, cũng không phải chỉ cần nói chuyện yêu đương là thành công, biết đâu bỏ dở nửa chừng, chia tay.”

“Cái này tương đối phiền toái, anh đã chuẩn bị báo cáo kết hôn rồi.”

“Đừng, chúng ta nên tiến hành theo chất lượng, không phải ai ăn một miếng là mập ngay được đâu.”

Tiêu Triệt vui vẻ: “Không phải em sẽ rút lui nửa chừng chứ?”

“Anh phải cho tôi thời gian thư giãn để suy nghĩ. Đầu tôi đột nhiên nóng lên ngộ nhờ phạm phải sai lầm, thời gian đâu để sửa. Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của bản thân tôi nên phải cẩn thận một chút.”

tieuthutrieugia.net

“Ồ, Diệp Vũ cậu đừng có mà không đứng đắn như vậy, phải duy trì hình tượng quân nhân Đảng ta chứ.”

Hai người đang nhỏ giọng trao đổi, một giọng nói trêu ghẹo chen vào.

Diệp Vũ không ngẩng đầu nói: “Xem như cá đến sông được, tớ còn tưởng rằng các cậu không có ý định đến đây chứ?”

Tiêu Triệt quay đầu liền nhìn thấy một tiểu tri thức ăn mặc gọn gàng đi tới.

Bạch Tinh Oánh vừa quay mặt nhìn sang quân nhân bên cạnh, hai mắt lóe sáng, bước dài đến cạnh Diệp Vũ: “Không phải chứ, chất lượng như vậy à?”

“Tất nhiên, tiêu chuẩn của tớ là một phương pháp hay.

Bạch Tinh Oánh không để ý tới Diệp Vũ, đưa tay về phía Tiêu Triệt, mỉm cười, “Bạch Tinh Oánh, chào đồng chí.”

“Tiêu Triệt, chào cô.”

Ba người ngồi xuống lần nữa, Bạch Tinh Oánh nhìn hai người bọn họ, cuối cùng quyết định mở miệng bạn tốt, “Cậu đào người này từ chỗ nào vậy?”

“Đào bảo vật.” Diệp Vũ rất bình tĩnh nói.

Tiêu Triệt che miệng vui mừng, cô đúng là bảo vật.

Bạch Tinh Oánh lập tức thưởng cho bạn tốt một đánh, “Tớ còn đồ thể chấp đấy.”

“Tớ không đi cầm đồ.” Diệp Vũ nói rõ.

“Diệp Vũ.” Đang nói chuyện lại có người tới.

Lần thứ hai, toàn bộ thành viên đều đến đông đủ.

“Đây là bạn em, Trình Lam, Vương thiện. Bạn trai tớ, Tiêu Triệt.” Diệp Vũ giới thiệu bọn họ với nhau. (bởi vì giới thiệu bạn trai với bạn nên Vũ tỷ đối xứng hô anh em nhóe)

Trình Lam và Vương thiện phản ứng không khác với Bạch Tinh Oánh cho lắm, trề miệng một lời hỏi: “Cậu đào từ chỗ nào ra vậy?”

Đáp án của Diệp Vũ vẫn không đổi, “Đào bảo vật.”

“Cắt.” Cùng nhau khinh bỉ cô.

Trình Lam vẫn thoải mái như cũ, chỉ chỉ vai Tiêu Triệt, hỏi bạn tốt, “Hàm này là hàm gì vậy?”

“Hai vạch một sao.”

Vương Thiện kêu lên, “Là quân sĩ đột kích nhịp tim một trăm tám mươi sao?”

“Ừ, chính cái đó.”

Bạch Tinh Oánh và Trình Lam lập tức trái phải ôm bạn tốt lay động, “Trời ơi trời ơi, là thiếu tá, là thiếu tá chính hiệu, Diệp Vũ, cậu trúng số độc đắc.”

“Hai vạch một sao còn cách năm triệu đúng không?” Diệp Vũ xem thường.

Hai người lập tức bỏ qua cô, đẩy sang một bên. Hai người ngồi đối diện Tiêu Triệt, bốn mắt ngập tràn mong đợi bất quá, “Đồng chí thiếu tá, kể một chút, sao anh lại luân lạc đến tay Diệp Vũ? Không phải cô ấy bắt được nhược điểm gì của anh chứ? Để cho anh phải chịu uất ức rồi.”

Diệp Vũ nhún nhún vai, rất tự giác ngồi vào bên cạnh Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt lập tức tự động nắm tay bạn gái.

Diệp Vũ liếc mắt nhìn anh, không lên tiếng.

“Là tôi theo đuổi cô ấy.” Tiêu Triệt thẳng thắn.

“Không có thiên lý.” Trình Lam gọi to.

“Có phải ngày đó thời tiết không được tốt nên anh nhìn lầm không ?” Vương Thiện chen vào, tư thế bất quá hoàn toàn không hợp với phong cách thực nữ lúc này chút nào.

Bạch Tinh Oánh tương đối dửng dưng, nói đúng trọng tâm, “Nhất định là bị bề ngoài lịch sự của Diệp Vũ lừa gạt, hoàn toàn không hiểu được bản chất bại hoại bí ẩn bên trong.”

Diệp Vũ bình tĩnh uống trà của mình, hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói công kích khó nghe của bạn thân.

“Lần trước lúc các cô đưa tiễn cô ấy thì thời tiết vô cùng tốt.”

“Lần trước ?” Ba cô gái nhìn nhau, sau đó đồng loạt kêu lên: “Là ngày quan trọng đó sao ?”

Bạch Tinh Oánh hóp mặt bóp tay, “Sớm biết như vậy chúng ta không nên tan tiệc sớm, đường đường chính chính bỏ qua hiện trường gian tình như vậy.”

Hai người nọ xoa xoa nắm tay.

Diệp Vũ buông cái ly trong tay, đặc biệt thông thả thản nhiên nói: “Cái đó, buổi trưa các cậu quyết định uống trà đúng không, cảm ơn trời đất.”

“Đừng nghĩ bậy.”

“Đừng có nằm mơ giữa ban ngày đi, một ly trà đã muốn đuổi chị em đi à.”

“Diệp Vũ, cũng không cần tiết kiệm tiền giúp bạn trai như vậy.”

Ba người đồng loạt chỉnh bạn thân.

Diệp Vũ vẻ mặt vô tội, “Để tớ xem các cậu đối mặt với trai đẹp có thể lấy vẻ đẹp thay cơm không. Sau khi uống xong một ly trà, vui vẻ cảm tạ thần tiên, đâu cần ăn cơm nữa.”

“Quên đi quên đi, đừng cản trở nhiệt tình đối với quân sĩ của chúng tớ.”

“Các cậu xác định không đi ăn cơm chứ gì ?” Diệp Vũ vẻ mặt rất muốn đứng dậy rời đi.

“Thiếu tá nhanh chóng kéo cô ấy lại.”

Tiêu Triệt nghe theo đề nghị của mọi người, lập tức kéo cô ngồi xuống, kéo không đúng lực khiến người nào đó ngã vào trong vòm ngực mình.

“Diệp Vũ, cậu cố tình ăn đậu hũ của thiếu tá, thật quá đáng.” Trình Lam vẻ mặt oán giận.

“Đậu hũ nhà mình mà mình còn không được ăn, vậy cũng thật không có đạo lý.” Diệp Vũ phản ứng hoàn toàn dựa vào bản năng, lời nói căn bản không qua xử lý của bộ não đã trôi tuột ra ngoài.

Tiêu Triệt cười.

“Diệp Vũ nhà chúng tôi đang đùa đúng không ?” ba người trăm miệng một lời hỏi.

Tiêu Triệt gật đầu cười, “Đang đùa.”

“Đừng thấy Diệp Vũ nhà chúng ta nói chuyện khác biệt, thực ra rất thuần khiết động lòng người, so với tuyết trắng trên núi còn trắng hơn.”

“Cậu mới trắng.” Diệp Vũ bày tỏ kháng nghị.

Không để ý đến cô, Bạch Tinh Oánh tiếp tục đại biểu quần chúng lên tiếng: “Thấy anh tuần tú lịch sự, lại là quân nhân, chúng tôi mới miễn cưỡng đồng ý giao cô ấy cho anh. Không cho phép khi dễ Diệp Vũ nhà chúng tôi, nếu không chúng tôi bên này có thể biến tình anh thành khuyết tật đấy.”

“Giữ lại ỳnh dùng đi, tớ không có hứng thú với tình anh.”

“Sao cậu lại có hứng thú với quân nhân cơ chứ ?”

“Vì yêu nước.” Diệp Vũ chỉ sợ không khiến các cô buồn nôn bổ sung một câu, “Yêu nước yêu quân yêu nhân dân.”

“Ờ...” ba người cùng phối hợp.

“Phản ứng mang thai cũng gần được một tháng rồi...”

Ba người muốn đánh cô lại phát hiện có vấn đề về khoảng cách, vả lại bên cạnh còn có đồng chí thiếu tá, cuối cùng thu hồi nắm đấm lại, chỉ có thể dùng ánh mắt lảng tránh cô.

Diệp Vũ sờ sờ mũi một cái, thái độ khiêm nhường đúng lúc, “Cũng đến giờ rồi, tìm một nhà hàng nào đó ăn một bữa, nếu không buổi chiều các cậu sẽ bị muộn, tiền thưởng không phải do tớ phát.”

Đoàn người rời khỏi quán trà, đến nhà hàng bên cạnh ăn cơm.

Một bữa cơm náo nhiệt vô cùng. Lúc ăn xong, ba người vội vàng vàng đi trước, trước khi đi còn giao phó không cho bạn Diệp trở về hôm nay, tối nay họ đến tìm cô.

Trong gian phòng trang nhã chỉ còn lại Tiêu Triệt và Diệp Vũ.

Tiêu Triệt lập tức đưa tay về phía hông Diệp Vũ kéo cô vào trong lồng ngực mình.

“Này, chú ý hình tượng quân nhân.” Diệp Vũ không phải rất nghiêm túc nói, nhưng trên mặt đã đỏ lên.

Tiêu Triệt ôm người ở trong ngực, chống cằm trên cổ cô, “Lát nữa đi chụp mấy tấm ảnh. Ảnh em gửi cho anh toàn là ảnh chụp xa, anh chụp vài bức gần em.”

“Quân đội là nơi nghiêm túc, tư tưởng quân nhân đào ngũ cũng không hay.”

Trong lòng Tiêu Triệt giống như có bão, tám móng vuốt con mèo, thật sự nhìn không được nâng mặt cô lên gặm nhấm.

Đúng, gặm.

Vừa được lớn như vậy, thật ra thì anh đúng là chưa từng hôn qua con gái, trước kia nhiều lần chỉ nắm tay, gặm lại cảm thấy thật thất bại.

Sau khi cọ xát mấy lần, Tiêu Triệt nắm rõ còn có điều quan trọng.

Hai người chậm chạp một lúc ở trong gian phòng trang nhã mới sửa sang mũ áo chỉnh tề mới ra ngoài tính tiền.

5. Chương 5

Không lay chuyển được Tiêu Triệt cố chấp, Diệp Vũ cùng đi vào tiệm chụp ảnh để chụp vài tấm hình. Sau khi rửa ảnh đi ra ngoài đều bị thiếu tá nào đó tịch thu toàn bộ, một tấm cũng không cho cô.

“Giờ vẫn còn sớm, muốn đi chơi cái gì?”

Diệp Vũ nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Nếu em nói chúng ta cứ thế chia tay ở đây, mỗi người về một nơi thì thế nào?”

“Thật vất vả anh mới có một ngày phục vụ bạn gái, không phải sẽ lãng phí như vậy chứ?” Tiêu Triệt khoa trương nói.

Diệp Vũ cười, “Con người em thực ra rất không thú vị, một lúc nữa anh sẽ cảm thấy rất nhàm chán.”

“Em thích yên tĩnh.”

Diệp Vũ kinh ngạc nhìn anh.

“Lời nói hoạt bát, tính tình yên tĩnh, em đúng là một hợp thể mâu thuẫn.”

Diệp Vũ nhẹ nhàng băng quơ trả lời, “Bên ngoài nghiêm túc, bên trong phóng túng, cũng vậy.”

“Chỉ với bạn gái mình thôi.”

“Em đang cân nhắc cái này có kéo dài đến tương lai hay không.”

“A...” anh sẽ không nóng vội hù dọa đến cô chứ?

Diệp Vũ giống như không chú ý đến cảm xúc biến hóa của anh, nói luôn, “Chúng ta đi xem một bộ phim giết thời gian đi, em không muốn đi dạo để chờ.”

Tiêu Triệt ngay tức khắc phấn khích, xem phim, bất kể là ở rạp chiếu phim hay cửa hàng băng đĩa đều là những nơi rất tốt.

Chỉ là, đợi đến lúc Tiêu Triệt nói muốn một phòng đơn dành cho đôi tình nhân, Diệp Vũ rốt cuộc có cảm giác đã hiểu gì đó, sau khi vào cửa không khách khí tặng cho anh một cước, còn ra vẻ đạo mạo nguyền quân tử!

Một cước ấy đá đến người Tiêu Triệt cũng chỉ là một lực rất nhẹ nhàng.

“Đàng hoàng một chút, đồng chí thiếu tá.”

“Chúng ta lấy kết hôn là điều kiện tiền đề qua lại.”

Diệp Vũ vỗ trán, “Em hình như chưa nói nhất định sẽ cho phép anh nộp báo cáo xin kết hôn.”

“Xem phim là đề nghị của em.”

“Không phải quân ta vô dụng, mà là quân địch quá giảo hoạt.”

Vì vậy ở trong phòng tối một thiếu tá vô cùng hưng phấn thưởng thức một loại bánh ngọt được đặt tên là ‘tình yêu’.

“Ồ hô... một vừa hai phải...”

“Tiêu Triệt...”

“Trở lại thật có sức sống.”

“....”

Phía trước trên màn hình náo nhiệt không dứt, đáng tiếc người xem hoàn toàn không đếm xỉa gì đến nó, chuyên chú vừa tiến công vừa phòng ngự.

Lúc cốt truyện lên đến cao trào, Diệp Vũ tròn mắt nhìn, một tay che toàn bộ người mình tránh khỏi mọi sự tàn phá của môi người nào đó, một tay vội vàng chỉnh sửa quần áo trên người.

“Đại biểu Đảng và quốc gia khinh thường kẻ mặt người dạ thú như anh.”

“Lời nhận xét quá nghiêm khắc.”

“Anh là chó à, sao cứ gặm vậy?” đau quá, người này nhất định cùng cấp bậc với Âu Dương Phong ‘đồng thành tây tửu’, quá tổn hại đến hình tượng.

Tiêu Triệt kéo cô vào trong lồng ngực rồi ôm lấy, cười lạnh nói: “Lần sau không làm như vậy nữa.”

Diệp Vũ tức giận đưa tay véo hấn, oán hận nói: “Tối nay mấy chị em tìm đến em, anh còn để cho em gặp mấy người họ không hả?”

“A, quên.”

“Nói cho anh biết anh đừng hòng nghĩ đến chuyện báo cáo kết hôn, bà chị này không phục vụ được.”

“Em không cho phép anh sửa sai à.”

“Rõ ràng là một chính nhân quân tử.”

“Chính nhân quân tử đóng cửa lại đều là lưu manh.”

“...” Diệp Vũ cảm thấy nàng thật sự bội phục người này.

“Xem xong phim thì đi đâu?”

“Về khách sạn.”

“Thuê một phòng không tốt sao?” anh cười.

Diệp Vũ đưa tay kéo nhẹ da mặt anh, cắn răng nói: “Em về khách sạn, anh về đơn vị, ok?”

“Còn nhiều thời gian, chúng ta không đi dạo sao?”

“Không đi cùng.”

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, Thái hậu lão phạt gia, người không thoải mái hãy để tiểu nhân hầu hạ.”

“Ta chỗ nào cũng không thoải mái.”

“Tiểu nhân đảm bốp cho người.”

“Ít chiếm tiện nghi đi.”

“Xoa bóp thực ra là sở trường của anh.”

“Lấy cái bàn tay đang quấy rối của anh ra.”

“Đừng tức giận, anh ở đơn vị rất ngọt ngào.”

“...” Diệp Vũ kìm nén, nửa ngày mới có thể nói một tiếng, “Quân nhân chuyên nghiệp như anh bây giờ không thể kiềm chế sao?” cô bày tỏ thái độ thật khinh thường.

“Bình thường lúc huấn luyện không để ý đến cái này, không gặp bạn gái thì thôi đã gặp thì sẽ bộc phát chứ sao.”

Cô a, thật sự là anh làm cho người ta muốn chết. Diệp Vũ hung hăng thúc cùi chỏ vào người anh, dùng bạo lực bày tỏ tình cảm sâu đậm đối với anh.

“Oh ác vậy.”

“Không xem, đi.”

Diệp Vũ phải đi, Tiêu Triệt ôm chặt không buông tay, cười hiền, “Tiền cũng đã bỏ ra rồi, xem cho xong rồi đi.”

“Lúc này cũng đã xem hơn một nửa rồi, giam chung một chỗ với sói, lòng em đã lạnh.”

“Đảm bảo quy củ.”

“Em không tin anh thì sao?”

“Không tin anh thì em tin ai?”

“Hừ.”

Hai người lại nhìn lên màn hình đang chiếu, được rồi, lập tức đồng thời bỏ tay ra.

tieuthutrieugia.net

Gì kia, hài hòa, dịu dàng, nếu toàn dân đã hài hòa rồi thì tại sao bộ phim lại bị cắt nửa chừng?

“Là anh cố ý hả?” Diệp Vũ nghiêng đầu trừng thiếu tá nọ.

“Anh tùy tiện rút một bộ.” Thiếu tá bày tỏ oan uổng.

“Sao anh không tìm một bộ giáo dục trước hôn nhân để xem?”

“Đến đêm tân hôn cùng nhau xem hiệu quả sẽ tốt hơn không đúng sao?”

“Em phát hiện anh cũng rất lắm mồm.”

“Trời đất chứng giám, anh chỉ vì phối hợp với lão phật gia người mới lắm mồm như vậy.”

“Không tán gẫu với anh nữa. Ra ngoài đi, nhờ người khác giúp. Ở đây thân thể anh khỏe mạnh đối với em rất nguy hiểm. Xuất phát từ sự hài hòa của xã hội, quan hệ quân dân chúng ta phải ra ngoài.

“Anh mặc quân trang đi ra ngoài lần nữa cũng không thuận tiện.”

“Quân trang như vậy là sự bảo vệ cho em nhất.” Diệp Vũ nghiêm trang.

“Màn ảnh trôi qua, không cần ra ngoài.”

“Không cãi nhau với anh, hai ngày rồi em ngủ không ngon, chỉ ngủ được một ít, muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi.”

“Ngủ ở trong này một lát đi, anh ôm em, đảm bảo không quấy rầy em.”

“Tiêu Triệt.”

“chuyện gì?”

“Kỳ thật, em thật sự là một người khó coi.”

“Anh cảm thấy rất được.”

Diệp Vũ cười nhẹ, “Em thực ra chưa nghĩ muốn kết hôn sớm như vậy.”

“Đã biết, nếu không lúc ấy cũng không lấy anh làm bia đỡ đạn.” Lúc đó là anh thuận nước đẩy thuyền, dựa thế nổi buồn.

Diệp Vũ đột nhiên không biết tiếp tục nói gì nữa, dứt khoát không lên tiếng, sau đó nhắm nghiền mắt dựa vào trong ngực anh. Cô thật sự rất mệt.

Tiêu Triệt giúp cô điều chỉnh tư thế, cởi áo mình ra khoác lên người cô, “Ngủ đi, anh giúp em.”

Phía trước trên màn ảnh cực kỳ vui vẻ, người trong ngực hô hấp đều đều, lòng Tiêu Triệt bỗng cảm thấy rất ấm áp.

Thật ra, có thể dành cánh tay ột người an tâm ngủ không phòng bị trong lồng ngực mình như vậy vẫn là mong đợi của anh, mà hôm nay anh đã làm được điều đó.

Phim kết thúc, Diệp Vũ mơ mơ màng màng bị người nào đó đánh thức, không tỉnh táo lắm đi theo anh ra khỏi phòng chiếu phim.

Hai người lái xe, ở trên xe cô dựa đầu vào bờ vai anh ngủ tiếp.

Tiêu Triệt đưa cô về khách sạn cô ở, đánh thức cô.

“Diệp Vũ, đến nơi rồi.”

“Ừm.”

Đưa cô về phòng, Tiêu Triệt đi ra ngoài gọi điện thoại.

“Mẹ, con.”

“Tiểu Triệt, hôm nay nghỉ phép sao?”

“Con đi gặp bạn gái.”

“Nó đến thăm con à?”

“Cô ấy tới đây, nhân tiện chụp mấy tấm ảnh, đợi chút nữa sẽ gửi ẹ.”

“Tiến triển như thế nào?”

“Mẹ, con trai đảm bảo trong vòng hai tháng chiến đấu, năm mới sẽ đưa con dâu về chúc tết mẹ.”

“Vậy thì tốt quá.” Mẹ Tiêu cười hai tiếng, tạm ngưng rồi nói, “Thời gian ngắn như vậy, con có thể hiểu rõ cô gái kia sao?”

“Ngài không tin vào ánh mắt của con trai mẹ sao? Cô ấy rất tốt, tuyệt không sai.”

“Không phải mẹ nói con, nhiều năm như vậy cũng không có người nào, cũng đừng nhất thời ảm đầu đến ngó ngán. Kết hôn là chuyện cả một đời người, nếu như con thật sự quyết định gánh vác sự nghiệp quân nhân chuyên nghiệp, kết hôn cũng phải thận trọng.”

Tiêu Triệt im lặng cười. Không tấn công quân hôn, đoán chừng cô còn không chịu. Coi như bọn họ là Chu Du đánh Hoàng Cái, nguyên đánh nguyên chịu. (Chu Du, Hoàng Cái là nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa - [http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapt ... 160609.htm](http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapt...160609.htm))

“Mẹ, con hiểu. Tóm lại chuyện là như vậy, hiện tại mẹ có thể chuẩn bị một chút chờ con dâu vào cửa là được.”

“Cũng không thể nói dối tình hình chiến tranh.” Mẹ Tiêu trịnh trọng nói rõ.

“Tuyệt đối không giả.”

“Vậy được, mẹ sẽ chuẩn bị.”

“Vâng.”

Tiêu Triệt nhìn đồng hồ, không quay lại chỗ xem Diệp Vũ, đi thẳng.

Khi Diệp Vũ tỉnh dậy đã bảy giờ tối, xem điện thoại di động một chút, rất nhiều cuộc gọi nhỡ, trán cô không khỏi xuất hiện vạch đen

Thiếu tá bắt lương giúp cô chuyển điện thoại sang chế độ rung, cô nói thế nào sao điện thoại reo mà không đánh thức nổi cô dậy đây.

Vội vàng gọi điện thoại lại giải thích cho bạn thân.

“Ai ôi Diệp Vũ, thân thiết với đồng chí thiếu tá xong rồi sao, rốt cuộc cũng chịu nhận điện thoại rồi hả?”

“Xí, thân thiết cộng lòng, tớ ngủ thiếp đi, điện thoại đặt chế độ rung, không nghe thấy mà thôi.”

“Nhanh chóng đọc địa chỉ, mấy chị đến đây.”

Diệp Vũ vội vàng đọc địa chỉ, cuối cùng dặn dò, “Mua một chút đồ ăn ngoài, tớ còn đang đói đây.”

“Được.”

Ba người Trình Lam không gặp mặt cùng nhau tới, sau đó Vương Thiển tinh mắt lập tức nhìn chằm chằm miệng Diệp Vũ.

“Ôi mẹ ơi, đồng chí thiếu tá rất có sức lực nha, điên cuồng như vậy.”

Vương Thiển vừa kêu, hai người kia hai mắt như hai ngọn đèn pha lập tức quét tới.

“Thật nha, quá tăng lực rồi.” Trình Lam bày tỏ tâm tư.

Bạch Tinh Oánh trực tiếp cởi áo Diệp Vũ bắt nằm sấp, “Nhanh, chị em kiểm tra một chút, trên người trồng bao nhiêu dâu tây...”

“Nghiêm túc một chút, bà chị không phải hoa loa kèn,” Diệp Vũ vuốt ve bàn tay bạn tốt, nín chặt cổ áo, “Tớ không có nguyên tắc làm người như vậy sao? Để cho hấn găm hai cái coi như xong, đang còn muốn trồng dâu tây trên người chị, thỏa mãn hấn sao?”

Vương Thiển sâu xa nói, “Chỉ sợ kết quả không phải chỉ găm hai cái thôi.”

Ánh mắt hai người nào đó phát sáng.

Diệp Vũ mặt không đổi sắc nói: “Quân đội là nơi thừa thãi kẻ đói bụng, đó là chuyện bình thường.”

“Đó là thiên đường BL (boy love), chỗ vui chơi cho đam mỹ.” Vương Thiển lấp lánh ánh mắt.

“Cậu cẩn thận bị quốc gia hài hòa tư tưởng.”

Trình Lam chỉ chỉ đồ ăn mua bên ngoài ở trên bàn, “Được rồi Diệp Vũ, ăn cơm trước, sau đó tiếp nhận thẩm vấn của chúng tớ.”

Diệp Vũ nhún nhún vai không bày tỏ ý phản kháng, đi ăn cơm.

Chờ Diệp Vũ ăn xong cơm, ba người nào đó đang xem ti vi lập tức lao tới bao vây lấy cô, bắt đầu gạ hỏi tới tấp.

“Diệp Vũ, cậu đã xác định rồi sao? Gã cho quân nhân cũng tốt, nhưng làm quân tẩu rất cực khổ.”

“Quân hôn được pháp luật bảo vệ, người nào hồng hạnh vượt tường đều là phạm pháp.” (hồng hạnh vượt tường = ngoại tình). Vương Thiển lo lắng nói.

“Cậu đúng là thiếu kiến thức pháp luật, cho dù không phải quân hôn, cậu vượt tường cũng là phạm pháp.” Diệp Vũ khinh thường.

“Ý tớ không phải như vậy.”

“Trước không nói đến quân hôn, nếu cậu thật sự gả cho hắn, không theo quân thì phải ở riêng hai nơi. Thời thế bây giờ ở gần nhau còn làm loạn hướng gì là cách xa vạn dặm.”

Diệp Vũ chậm rãi nói, “Quân hôn bảo vệ hắn, vậy cũng giúp tốt. Quân nhân chuyên nghiệp mà ly hôn tương đối ảnh hưởng đến tiền đồ.”

Ba người thay đổi sắc mặt, không ngờ nha đầu này còn suy nghĩ đến điều này.

“Hơn nữa,” Diệp Vũ còn bổ sung, “Tớ chính là muốn ở hai nơi. Hắn là quân nhân, bận rộn trong đơn vị, nhất định không có thời gian chạy trở về. Tớ có kết hôn cũng tự do như chưa kết hôn, không phải rất thoải mái sao.”

Ba người bội phục nhìn cô.

Diệp Vũ nói xong vui vẻ, thiếu chút nữa còn múa chân múa tay, “Các cậu nghĩ xem, tớ vốn không muốn kết hôn, cảm thấy cuộc sống độc thân rất tốt, nhưng không chịu nổi Thái hậu nhà tớ bức hôn chiếu cố tầng tầng lớp lớp. Vì tâm bệnh của lão nhân gia, vì cuộc sống tự do của tớ, tớ có kế sách này, quân hôn rất tốt. Rõ ràng, tớ có kết hôn, nhưng ông chồng hằng năm không có nhà, trong nhà chỉ có mỗi một mình tớ. Nhiều lắm chính là nhà có bố mẹ chồng, tớ cảm thấy tớ chăm sóc bọn họ như Thái hậu và Lão đầu nhà tớ, dù thế nào cũng khiến tớ như là A Tín.” (A Tín ở đây hình như ám chỉ đến Hàn Tín – thống soái thời Tần)

“Cậu mà là A Tín?” Ba người đồng loạt khinh thường, “A Tín mà như cậu, bọn tớ đi đầu xuống đất.”

Bạch Tinh Oánh không muốn nghe cô lắm mồm, nhắm thẳng vào vấn đề quan trọng, “Vấn đề là sau khi cậu kết hôn, cậu phải gánh vác chuyện của hai gia đình, hai bên cha mẹ. Hắn không quấy rầy cậu nhưng tương đương cũng không giúp được gì cho cậu.”

Vừa nói xong, ba người đều nhìn Diệp Vũ, đợi cô bày tỏ thái độ.

Diệp Vũ gãi gãi đầu, tròng mắt nhìn, nói: “Thật ra thì, hôn sự này cũng chưa đâu vào đâu, có phải chúng ta đã đi quá vấn đề không?”

Ba người, sáu đôi tay đồng loạt chào hỏi, ấn người trên giường.

Choáng ! Không ngờ mấy người họ còn bị trêu đùa.

6. Chương 6

Một tháng im hơi lặng tiếng trôi qua.

Diệp Vũ ăn ngon ngủ ngon, hoàn toàn quên chuyện mình còn có một người bạn trai. Bởi vì trong một tháng này, đừng nói đến điện thoại cũng không gọi, nói thật, phải nhớ được số cũng cần phải có một phần tâm lòng mới được.

Đáng tiếc, bạn học Diệp Vũ không tìm không phỉ, cố gắng gấp gáp viết bản thảo đến lúc bầu trời đen kịt, chơi game không biết trời đất thế nào, làm gì có tâm trí nhớ đến người bạn trai nào đó.

Cử động bả vai một chút, lại nhìn vào màn hình điện thoại di động, cô tập trung tinh thần tiếp tục viết bản thảo.

Sau đó bỗng nhiên điện thoại không hề báo trước reo lên, dọa cô giật nảy mình.

“Alo.”

“Là anh, Tiêu Triệt.”

“Bạn trai u linh (kiểu linh hồn), hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây hay sao lại gọi điện thoại cho tôi vậy?” cô nhạo báng.

“Có một chuyện, muốn hỏi ý kiến của em.”

“Nói đi, đang nghe.”

“Anh muốn gửi báo cáo kết hôn.”

“A...”

“Đồng ý không?”

“Quân hôn, suy nghĩ một chút thật là có chút sợ đấy.”

“Thế nào?” Tiêu Triệt không khỏi có chút lo lắng.

“Quân hôn bảo vệ quân nhân, phải nói đến chuyện ly hôn một chút.”

“...”

“Chỉ đùa một chút, sợ sao?”

“Em cứ nói đi?”

“Em không phản đối, nhưng anh xác định anh thật sự hiểu rõ em sao?” Diệp Vũ nghiêm túc hiếm thấy.

“Chẳng lẽ em còn che giấu điều gì?”

“Em chưa từng nói cho anh biết, thật ra thì chúng ta đặc biệt nhếch nhác. Bản thân em sống ở ổ nhỏ tương tự với chuồng heo, rất không có mỹ quan. Bình thường em không dám dẫn khách đến cái ổ nhỏ đó.”

“Đây được coi như là chuyện quan trọng sao?”

“Nói thế này, không phải đàn ông trước và sau hôn nhân sẽ có hai bộ mặt khác nhau sao. Đến lúc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của ngài bỗng nhiên đen kịt nghiêm túc yêu cầu em chỉnh đốn lại tác phong thì biết làm sao. Nói cho anh biết, bản tiểu thư cũng không phải là lính cần vụ (lính phục vụ trong quân ngũ), từ nhỏ đã không am hiểu mọi việc. Theo lời mẹ em nói, đó chính là do tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được.”

“Như vậy em sống một mình cũng không tốt lắm?” Anh cười.

“Đó là vì Thái hậu và lão đầu nhà em cảm thấy em ở nhà sẽ chướng mắt nên đã ném em ra ngoài. Thái hậu nhà em mỗi ngày đến đây đều vừa dọn dẹp vừa cần nhàn phê bình. Mẹ ruột em còn như vậy, nếu như em gả đi, không phải mẹ anh sẽ ăn thịt em sao?”

“Thuê giúp việc.”

“Đồng chí quân nhân, tiền lương của ngài có đủ không?”

“Ha ha.”

“Xem đi, ngài nên thông báo trước với mẹ ngài. Nếu bà cảm thấy có thể chấp nhận lời nói ngu ngốc này thì ngài cứ yên tâm lớn mật đánh báo cáo, em nhất định ký.”

“Đã quyết định rồi.”

“Anh không định hỏi bà thật à?”

“Không cần thiết, bà cầu mong anh có thể cưới em về nhà ngay lập tức.”

“Yêu cầu đúng là không cao.”

“Chỉ là, Diệp Vũ.”

“Hả?” Sao giọng nói lại trở nên nghiêm túc như vậy?

“Gả cho anh nhưng có thể sẽ giống như không có chồng.”

“Cơ bản lúc chuẩn bị trở thành quân tẩu đều có giác ngộ này.”

“Có thể lợi hại hơn so với quân tẩu bình thường một chút.”

Diệp Vũ im lặng chốc lát, sau đó nói: “Bộ đội đặc chủng?”

Lần này đến phiên Tiêu Triệt sửng sốt.

“Ha ha, binh sĩ đột kích rước lấy họa thôi.”

“Thật đồng ý?”

“Thật, anh còn hỏi nữa, không chừng em sẽ đổi ý đó.”

“Vậy anh không hỏi nữa.”

“Thật không lương thiện, không cho người ta một cơ hội hối hận...”

“Lương thiện sẽ không có con dâu được.”

“Đến lúc đó không phải sẽ tiến hành kiểm tra chính trị đối với em chứ?” Diệp Vũ đặc biệt không nghiêm túc hỏi.

“Em đủ tư cách kiểm tra chính trị.”

“Gả cho quân nhân, xuất thân và hoàn cảnh gia đình cũng không phải là chuyện riêng tư, thật thảm.”

“Lúc này đang làm gì?”

“Viết bản thảo, kiếm tiền.”

“Quấy rầy em sao?”

“Không tính là quấy rầy, hiếm khi được ngài quấy rầy, em cũng phải ưu tiên cho đồng chí quân nhân chứ sao.”

“Báo cáo gửi đi, em đến đây một chuyến, chúng ta hoàn thành thủ tục.”

“Em có cảm giác, anh chính là hải tặc. Chỉ với hai lần giúp đỡ, một vé xe lửa liền biến một người đang sống sờ sờ thành người nhà mình. Năm đó em không tìm việc phỏng vấn chuyên nghiệp thật là một điều đúng đắn, hạch toán hiệu quả và lợi ích chi phí kinh tế như vậy đúng là thất bại.”

“Uất ức như vậy sao?”

“Quá uất ức.”

“Đến lúc đó cho em đánh hai cái.”

“Em sợ tay mình bị thương, cơ thể anh đó, em có khuỷa chân múa tay cũng không ảnh hưởng.”

“Không có việc gì, chị dâu, chúng tôi giúp chị đánh.”

Diệp Vũ lập tức đứng hình, đầu dây bên kia bất chợt có tiếng người huyên náo.

“Tiêu Triệt, anh gọi điện thoại riêng tư còn mở loa ngoài sao?”

“Chị dâu, lúc hai người kết hôn nhớ gửi kẹo cưới cho chúng tôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, thủ lĩnh chúng tôi ngày ngày đều khoe khoang chuyện này với chúng tôi, trái tim chúng tôi vô cùng đả kích, chị phải tiến hành giáo dục tư tưởng lại.”

“...”

“Đi đi, cũng đừng hóng hớt, dọa vợ tôi sợ.” Có người rút cuộc quay lại bên cạnh điện thoại, thuận tiện đá bay một đội ngũ đang hóng hớt ở bên.

“Thật cũng chưa đến nỗi như vậy, chính là điện thoại đưa qua đưa lại, em thật mất mặt.”

“Không có việc gì, không phải chỉ có việc dọn dẹp không đạt sao, anh không ngại.”

“Dĩ nhiên cũng không phải anh mất thể diện, chỉ thỉnh thoảng phá hư hình tượng.”

“Cứ như vậy đi, mấy ngày nữa anh gọi điện thoại cho em.”

“Em đột nhiên hi vọng báo cáo không được phê chuẩn.”

“Không có việc gì thì đi tắm rồi ngủ đi.”

“Vậy em cúp máy nhé.”

“Ừ, em cúp đi.”

Sau đó Diệp Vũ cúp điện thoại, một hồi lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Meo meo, cứ thế giao nộp tương lai mình rồi sao?

Thật ra thì, câu nói kia là lời nói thật lòng. Cô đột nhiên cảm thấy có chút hối hận. Mọi chuyện phát triển quá nhanh, lúc này chưa được ba tháng, hơn nữa hai người chỉ mới chính thức gặp nhau một lần, còn lại đều liên lạc qua lại bằng điện thoại và thư từ. Tháng trước anh còn biến mất, sau đó tại sao cô lại điên đầu đến mức đồng ý như vậy?

A, điên thật rồi!

tieuthutrieugia.net

Vậy mà chuyện còn điên hơn mấy ngày sau đã tới.

Lúc ấy Diệp Vũ đang chơi game với khí thế ngất trời, mới vừa nộp bản thảo, không vướng víu chuyện gì, vừa đúng lúc đây là thời điểm chơi game tốt nhất. Nhưng điện thoại lại cố tình vang lên không đúng lúc, cô không nhìn số trực tiếp cầm lên nghe.

“Diệp Vũ, ngày mai đến thành phố XX, chúng ta đăng kí kết hôn.”

“...”

“Diệp Vũ?”

“Em vẫn cho rằng báo cáo đánh lên phải trải qua năm vòng xem xét mới xong, sao lại nhanh như vậy?” Hòa hoãn cũng quá yếu kém, trái tim cô có chút tiếp thu không nổi. Người này tuyệt đối đã hành động ngầm. Theo như cô điều tra, quân nhân kết hôn phải báo cáo trước một tháng, thủ tục nghiêm túc sao có thể đơn giản hóa như vậy? Vậy thì phải giống như kinh Phật nói một mình người đâm ta một nhát vượt qua năm vòng mới được.

“Làm anh sợ nhảy dựng.”

“Cho là em đổi ý sao?”

“Cũng không trách được.” Giọng nói lập tức mang theo chút âm vị Đông Bắc.

“Đúng vậy đó.” Cô thành thật.

“Làm trò, ngày mai anh đến trạm xe lửa đón em.”

“Biết rồi, bây giờ em lập tức thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ đến.”

“Ngày mai có chuyện nào không?”

“Để em tìm hiểu một chút.” Diệp Vũ mở trang web ra kiểm tra giờ xe lửa chạy.

“Sớm nhất là chuyến sáng ngày mai sẽ đến, làm xong hết thủ tục chúng ta phải ăn một bữa cơm với cha mẹ anh.”

“Đừng gán thêm áp lực cho em. Cha mẹ anh có dễ tính không? Đúng rồi, không phải về sau em cũng phải sống với bọn họ trong một nhà chứ?” Đây là một vấn đề lớn.

“Tùy em định đoạt.”

“Có lòng tốt như vậy sao?”

“Biết anh đối xử với em tốt rồi chứ?”

“Quân nhân cưới vợ không phải để hiếu kính cha mẹ sao?”

“...” Tiêu Triệt trợn mắt nhìn trần nhà.

Mấy người chen chúc ở cửa nén cười.

“Em còn phải xin phép Thái hậu và lão đầu nhà em, nếu không bọn họ sẽ cho rằng em vứt bỏ hai người bọn họ để bỏ trốn theo anh. Đột nhiên biến mất khỏi thế gian, ba em ngay lập tức sẽ cho là em mất tích rồi lập tổ trọng án.”

“Lúc nào có thời gian anh về gặp ba mẹ em.”

“Này còn chưa có gì đâu, đừng vội vàng kết thân, không chừng lúc đó em sẽ thay đổi đấy.”

“Bất người trở về không thành vấn đề.”

“Thôi đi, thật đúng là không xem trọng người thân cảnh sát mà.”

“Tất nhiên, bây giờ anh có năng lực.”

“Nếu anh không có năng lực, hai lão nhân gia nhà em cũng sẽ hết sức phối hợp ăn ý giao nộp khí giới đầu hàng, ngay cả hành lý cũng không để cho em xách.”

“Chờ ngày này đã lâu rồi đúng không ?”

“Đúng vậy, từ lúc em học đại học năm hai, hai người bọn họ bắt đầu ngày ngày mong chờ em dẫn bạn trai về nhà. Thật là không sợ lúc đó em ngu ngốc bị người ta gạt đi, đúng là một đôi vợ chồng không có trách nhiệm mà.”

“Thật may là không tìm, nếu không sao có thể đến lượt anh ?”

“Em giờ hối hận đã không tìm, nếu không cũng không bị rơi vào tay anh.”

“Ha ha...”

“Tiêu Triệt, anh phải sửa tật xấu gọi điện thoại mà mở loa ngoài ngay cho em.”

“Nhất định sửa.” anh không phải thành thật bảo đảm.

“Stop !”

“Sáng mai nhất định phải tới.” Anh không yên lòng dặn dò thêm lần nữa.

“Được rồi, Tiêu bà bà, tiểu nhân sẽ không quên, nhất định ngồi xe tới.”

“Ha ha...” Một tràng cười dòn dã vang lên.

Thiếu tá cúp điện thoại, Diệp Vũ nhìn vào màn hình máy tính sợ run nửa ngày, trơ mắt nhìn mình bị đám quái đến chết, nằm sấp trên mặt đất, màn ảnh một màu trắng xóa.

Diệp Vũ có phần lo lắng, cô không minh mẫn bán mình đi như vậy, đồng ý đăng kí với một thiếu tá, nhưng cha mẹ còn chưa biết gì. Cô đột nhiên tự mình ném bom vào chân, cô sợ mình bị đập chết.

Kết cục chỉ còn lo lắng !

Cầm điện thoại trên tay, bối rối nửa ngày, cuối cùng Diệp Vũ quyết định gọi, đưa đầu rụt đầu đều phải hứng một đao, chết sớm siêu sinh sớm.

“Mẹ.”

“Tiểu Vũ, có chuyện gì ?”

“Cái đó,” Diệp Vũ có chút rối rắm, “Cái đó... con có chuyện muốn thông báo với mẹ.”

“Có rắm mau thả.”

Mẹ thật không văn nhã, Diệp Vũ oán thầm. Hít sâu một cái, bất cứ giá nào cũng phải nói, “Mẹ, con rể hai vạch một sao của mẹ đã đánh báo cáo kết hôn, ngày mai bảo con đi lấy giấy chứng nhận, báo cáo xong.”

Đầu dây bên kia rất an tĩnh.

Diệp Vũ có chút lo lắng, hai mắt nhìn trái nhìn phải liên tục, đặc biệt không nỡ theo bản năng cầm điện thoại cách xa mình một chút, từ trước tới nay sư tử Hà Đông mà rống thì rất kinh người, cẩn thận vẫn hơn.

“Cái gì? Nhận giấy chứng nhận?”

Giọng nói mẹ Diệp vô cùng phần khởi truyền vào trong tai Diệp Vũ, cô lập tức liếc mắt xem thường, mẹ muốn gả con gái đi cũng quá vội vàng rồi? Nói thế nào thì bà cũng đã ngậm đắng nuốt cay nuôi nấng cô hơn hai mươi năm.

“Con còn không nhanh chân qua bên kia, quân đội bên nó có gì không, con đừng chậm trễ.”

“Mẹ,” Diệp Vũ mặc kệ, “Con đi nhận giấy chứng nhận, nhận xong có tổ chức hay không con cũng không biết, lúc đó anh ấy có về nhà báai kiến ba mẹ hay không con cũng không biết, sao ngài lại phóng khoáng như vậy?”

“Nha đầu chết tiệt này, không phải con đã đồng ý người ta rồi sao, con không đồng ý sao nó có thể đánh báo cáo kết hôn. Con đã đồng ý mẹ còn sống chết ngăn cản, không biết còn coi mẹ là Vương Mẫu trên đời, cố ý gây khó dễ cho người thân giải phóng quân đây.”

“Ô, mẹ, thật ra thì con chỉ buột miệng đồng ý thôi.”

“Con buột miệng đồng ý, đáng đời.”

“Mẹ có phải mẹ ruột con không?”

“Sinh ra đứa con gái ngu ngốc như con mẹ tình nguyện không phải.”

“Mẹ, bọn họ tuyệt đối có hành động ngầm, báo cáo kết hôn phải gửi trước một tháng, mấy hôm trước anh ấy nói gửi báo cáo kết hôn, hôm nay đã thông báo cho con đã được phê duyệt...”

“Đó là do người ta được lãnh đạo coi trọng, đơn giản hóa trình tự.”

“Mẹ, con hối hận.”

“Đừng làm mất mặt lão nương, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi nhận giấy chứng nhận đi.”

“Nhưng mẹ, con cũng đều không biết cha mẹ anh ấy làm gì.”

“Con lo lắng cái gì, là con kết hôn với nó chứ không kết hôn với cha mẹ nó, con còn trông mong cái gì?”

“Ai cũng biết yêu đương là chuyện của hai người, nhưng kết hôn là chuyện của hai gia đình.”

“Đừng vùng vẫy giãy chết. Bây giờ con đối ý cũng không làm được gì, nên đi đường nào thì đi đi. Nếu gia đình nó muốn con chăm sóc tận tình chu đáo, ba mẹ ở đây vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc của con. Tuy rằng con không phải đứa tốt nhưng dù gì cũng là con gái của chúng ta.”

“Con cảm thấy con thật sự không phải con ruột mẹ.”

“Được rồi, mẹ phải nhanh chóng báo cho ba con một tiếng, để cho ông ấy vui mừng một chút. Con rě hai vạch một sao lần này không thể chạy thoát được rồi.”

Diệp Vũ nghe tiếng điện thoại bị ngắt, trong lòng vô cùng buồn bực, đây là cái gì vậy ôi mẹ ơi....

Được rồi, mặc kệ dù gì cô cũng đã xin phép qua, ba mẹ cũng công nhận, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi. Thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra cửa thôi.

7. Chương 7

Cảm giác bị người khác lừa bịp thế nào?

Diệp Vũ cảm thấy đúng là táng tận lương tâm.

Mùa đông năm nay ở thành phố XX rất lạnh, lúc trời còn tối cô đã an vị trên xe lửa. Đợi đến khi trời sáng đến thành phố XX, kết quả là đứng ở trạm xe lửa mòn mỏi chờ hai tiếng đồng hồ cũng không thấy bóng dáng thiếu tá nọ ở đâu.

Gọi điện thoại? Cô còn không nhớ số điện thoại lần đầu tiên anh gọi cho mình lúc ở đơn vị. Gọi điện thoại, không cần nghĩ cũng biết luôn là số ẩn giấu.

Diệp Vũ vô cùng bối rối, chờ cũng không được, chờ cũng không xong.

Khẽ cắn răng Diệp Vũ quyết định chờ thêm hai giờ nữa, nếu không được thì không chờ nữa.

A aaaa, lừa người cũng không cần phải lừa đặc biệt như vậy chứ. Trời ạ bây giờ là lúc nào, trong nhà có máy điều hòa ấm áp cô không ở sao lại chạy mấy ngàn dặm đến nơi này chịu khổ không biết.

Chỉ là Diệp Vũ cũng không quay đầu ngồi xe về, cô sẽ đến khách sạn lần trước ở.

Ra khỏi cửa chính là đốt tiền. Lần trước cô không tìm thiếu tá thanh toán, lần này anh liền gạt cô. Xem ra cô không thể làm người tốt được.

Đến khách sạn Diệp Vũ chui luôn vào chăn ngủ không biết trời đất bao la gì nữa.

Giấc ngủ này cũng không thể bỏ qua hiện thực, vừa mở mắt trời đã sáng, lúc này là lúc không thể ra ngoài mua bữa sáng.

Diệp Vũ lấy từ trong ba lô một gói bánh bích quy, trong lòng thầm nói: Thiếu tá, em nhớ mặt anh rồi đấy!

Ăn bánh bích quy, uống nước, miễn cưỡng có thể tạm lót cái dạ dày, Diệp Vũ tiếp tục chui vào trong cái ổ ấm cúng. Ngủ đi, ngủ sẽ không cảm thấy đói bụng.

Sáng sớm, Diệp Vũ bị đánh thức bởi tiếng người ngoài hành lang, bỗng dưng nhớ tới nguyên nhân kết quả, đưa tay gỡ gỡ mái tóc dài rối loạn tự lảm bảm: “Tối cũng đã tới rồi, phải đi gặp Tiểu Kiếm và Dao Dao thôi.”

Ăn xong bữa sáng, Diệp Vũ gọi điện thoại cho em trai, em gái, buổi trưa ba người gặp nhau ở ngoài trường Dao Dao.

“Chị, trời lạnh như vậy sao chị còn ra ngoài rồi tới đây?” Diệp Kiếm bản tính tò mò hỏi.

Giang Dao cũng bày tỏ tò mò giống vậy.

Diệp Vũ liếc mắt xem thường, “Muốn ra ngoài thì ra chứ sao, cũng không phạm pháp.”

“Hiện tượng kì quái.” Diệp Kiếm cảm khái.

“Không phải hai đứa cũng sắp đến kì nghỉ đông sao?”

“Ừ.”

“Thời học sinh thật hạnh phúc.”

“Chị, nếu không chị ở bên này đến lúc bọn em được nghỉ đông thì cùng về?” Diệp Kiếm đề nghị.

Diệp Vũ không khách khí vỗ vỗ đầu dk một cái, hừ nói: “Hóa ra em cho rằng chị đào được tiền ở khách sạn à. Đó là tiền mồ hôi nước mắt, không phải tiền âm phủ đâu.”

Giang Dao nghĩ kè, “Chị, chị đến ở tạm nhà bạn học của chị ít ngày cũng được chứ sao.”

“Chỉ gây phiền hà cho người khác, người ta cũng có nhà có miệng, chị không thích hợp làm kì đà cản mũi.”

“Chị, anh rể thiếu tá đâu?” Diệp Kiếm đứng là vạch áo cho người xem lưng.

Diệp Vũ hung hăng nắm chặt chiếc đĩa trong tay, ngoài cười trong không cười nhìn dk nói: “Bát tự của chị không định cho hần về.”

“Đừng mà chị, như thế rất tiếc.”

Giang Dao cũng nói theo, “Đúng vậy, trẻ tuổi đẹp trai lại là thiếu tá, ném đi đúng là quá đáng tiếc.”

“Hai đứa đúng là lảm chuyện mà, bà chị mời khách thì cứ ngoan ngoãn ăn cơm là được rồi, còn hỏi đồng hỏi tây cái gì.”

Dk kết luận, “Anh rể chộc giận chị rồi.” Giọng tiên đoán.

Giang Dao ở bên cạnh yên lặng gật đầu, nhất định là chộc giận.

“Chọc hay không chọc liên quan gì đến hai đứa.”

Hai đứa nhỏ liếc mắt nhìn nhau, nhún nhún vai, cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Diệp Vũ chia tay hai đứa nhỏ ở trước quán cơm, cầm điện thoại di động lật nửa ngày cuối cùng cũng không tìm được một số nào để gọi ra ngoài.

Chuyện mất mặt vẫn nên khiêm nhường xử lý tốt, coi như cô chưa bao giờ nhận được điện thoại của Tiêu Triệt, chưa bao giờ đến thành phố XX có mùa đông khắc nghiệt xa ngàn dặm làm một kẻ ngốc.

Sau khi về khách sạn đã là mười hai giờ, vì vậy căn cứ theo nguyên tắc đã thanh toán tiền buổi chiều, Diệp Vũ quyết định ngày mai sẽ đi.

Kết quả, buổi tối xem phim quá muộn, ngày hôm sau lại ngủ quên.

Diệp Vũ nhìn trần nhà than thở, thật là xui xẻo, rõ ràng đã đặt đồng hồ báo thức còn không bị đánh thức, đúng là quá lãng phí mà.

Đợi đến lúc cô thu dọn hết hành lý, cuối cùng nhìn xung quanh phòng xem còn sót đồ gì không thì điện thoại trong túi vang lên.

Không hiển thị số!

Cô mím môi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, nắm tay rồi lại buông lỏng, cuối cùng trực tiếp ngắt máy. Bà chị này vẫn còn cá tính.

Nhưng điện thoại vẫn kiên nhẫn vang lên, cô lại ngắt.

Sau mấy lần như vậy, Diệp Vũ nhấn nút trả lời.

“Diệp Vũ.”

“Đồng chí thiếu tá, anh còn muốn gì?”

“Bọn anh tạm thời có nhiệm vụ cho nên...”

“Không có việc gì.” Cô dứt khoát cắt lời.

“Em bây giờ đang ở đâu?”

“Đang trả phòng.”

“Em vẫn đang ở thành phố XX?”

“Vẫn.”

“Đừng đi, chờ anh đến.”

“Anh không cần phải đến. Không cho phép đến, anh đến cũng đừng trách em tại sao đánh nhau, phá hỏng quan hệ quân dân trong lúc anh đang thực hiện nghĩa vụ. Em là người dân lương thiện, không muốn phạm phải sai lầm. Cảm ơn.”

“Đồng chí Diệp Vũ.”

Diệp Vũ sững sốt, giọng nói này có vẻ rất xa lạ, đương nhiên còn rất nghiêm túc.

“Ừm.”

“Tôi là đoàn trưởng của Tiêu Triệt.”

“Chào đồng chí đoàn trưởng.”

“Tôi thay Tiêu Triệt nhận lỗi với cô.”

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì to tát lắm.”

Ở một đầu khác của điện thoại Tiêu Triệt không ngừng nhờ đoàn trưởng, đoàn trưởng nhin cười, tiếp tục giả vờ nghiêm túc, “Cô xem cô tới đây một lần cũng không dễ dàng...”

“Thật ra thì giao thông cũng rất thuận tiện.”

Nụ cười trên mặt đoàn trưởng không kiềm chế nổi, “Hôm nay chúng tôi được nghỉ phép, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức làm một chủ nhà chu đáo.”

Tiêu Triệt ở bên cạnh liên tục ra dấu tay, đoàn trưởng anh thừa dịp cháy nhà đi hôi của.

Diệp Vũ bên kia không biết tình huống bên này, thẳng thắn trả lời, “Oh không cần, chủ nhà cũng không phải là người thừa lương thực, mọi người tiết kiệm là tốt nhất.”

“Phụt.” Đoàn trưởng lộ chân tướng rồi.

“Đoàn trưởng...” Tiêu Triệt buồn bực gọi, không phải như vậy, công tác tư tưởng làm gì phải như vậy?

Đoàn trưởng gục xuống bàn cười, “Bạn gái cậu nói... Chủ nhà cũng không phải là người dư thừa lương thực, bảo chúng ta tiết kiệm...”

Lần này không phải chỉ mỗi đoàn trưởng cười, những người trong phòng đều cười rất vui vẻ.

Tiêu Triệt đoạt lấy điện thoại, “Diệp Vũ, em đừng tức giận. Anh sai rồi, anh sai rồi không được sao? Đừng đi, chờ anh đến chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Anh có qua đây thì em cũng sẽ không đi lấy giấy chứng nhận với anh, cho nên không cần uống phí.”

“Có thể linh động một chút không?”

“Chị cậu đang giận nên chớ làm loạn.” Diệp Vũ không thể không giận.

“Đừng nóng giận, ngàn vạn lần đừng nóng giận.”

“Không phải anh mới xong nhiệm vụ sao, chú ý thời gian nghỉ ngơi, đừng tới đây, không nhận giấy chứng nhận, anh ra ngoài là việc của anh, cứ như vậy.”

“Đợi chút, đừng cúp.” Tiêu Triệt không để ý tới một đám chiến hữu xung quanh đang nháy mắt, đáng vẻ nhún nhường, “Ý em là lần này không nhận.”

“Đúng.”

“Vây em vẫn là bạn gái anh.”

“Tạm thời cứ coi là như vậy.”

“Đừng không dám chắc như vậy.” vừa nghe thấy giọng điệu cô đã nhẹ hơn, Tiêu Triệt lập tức đánh tới.

“Em phải về nhà báo cáo cho Thái hậu và lão đầu nhà em một chút, chuyện này khép lại ở đây vì thể diện nhà họ Diệp.”

tieuthutrieugia.net

“Hình như việc này có vẻ như được đánh giá hơi cao rồi.”

“Bình thường thôi, nhà chúng em thường dùng nhỏ thay lớn.”

“Em không thể giúp nói lời nào hay một chút à?”

“Em vô cùng vui vẻ thêm dầu vào lửa phóng đại suy đoán, từ nhỏ chỉ sợ thiên hạ không loạn, anh có ý kiến gì sao?”

“Không có, tuyệt đối không có.”

“Cúp.”

“Đừng mà, thật vất vả mới tới một chuyến, để anh gặp được không?”

“Phiền phức cho anh.”

“Gặp mặt em, để em cười chọc xong hết giận cũng không thấy phiền.”

“Em đi về trước học một chút ở người thân rồi quay lại cười chọc anh.”

“Cần gì bỏ gần tìm xa, anh dạy cho em.”

“...” Diệp Vũ hít sâu một cái, phun ra, “Em xin hỏi một câu.”

“Cái gì?”

“Có phải anh lại mở loa ngoài không?”

“Anh sai rồi.”

“Muốn chết thì nhanh chóng qua đây, quá giờ không đợi.” Dứt lời dứt khoát cúp điện thoại.

Tiêu Triệt đặt điện thoại xuống, nhìn một vòng chiến hữu xung quanh, “Đã giải quyết.”

Đội trưởng đá một cước qua, “Nhanh đi đi, gạt người ta nữa thì không xong đâu.”

Tiêu Triệt né tránh lưu loát, cười đùa nói, “Tuân lệnh.”

“Có thể dụ dỗ nhận giấy chứng nhận là tốt nhất, tránh đêm dài lắm mộng.”

“Hiểu.”

Sau đó, Tiêu Triệt đổi thường phục nôn nóng sốt ruột ra khỏi đơn vị.

Ở trên đường xác định chỗ cô ở, anh trực tiếp lái xe đến trước khách sạn.

lúc Tiêu Triệt đi vào, Diệp Vũ ngồi xếp bằng trên giường, trong tay loay hoay một bộ bài tú lơ khơ, nghe tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu lên.

“Bà xã.”

“Xin lỗi ra cửa quẹo trái xuống lầu hỏi phục vụ.”

Tiêu Triệt đi lại ngồi ở mép giường, đưa tay ôm vai cô, cười làm lành, “Anh thật sự không phải cố ý cho em leo cây.”

“Ừ, đó là cố ý?” Vừa nói vừa tiếp tục xếp bài.

“Trời đất chứng giám, thật sự là bất ngờ có nhiệm vụ.”

“Em hiểu.”

“Hiểu vạn tuế.”

“Hiểu không có nghĩa là không tức giận. Hiểu và tức giận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đừng cho là một.”

“Chơi gì vậy?”

“Em tính xem hai ta rốt cuộc có duyên phận hay không, nhân dịp còn chưa có gì với nhau cũng ình thêm nhiều lựa chọn.” Diệp Vũ lạnh nhạt nói, không thể nhìn ra thái độ tâm tình.

“Đừng mà, không phải anh đã tới nhận lỗi sao.”

“Nếu có thể nói lời xin lỗi, vậy cảnh sát sinh ra để làm gì?”

“Anh là quân nhân.”

“Vô nghĩa, đừng làm phiền, em sắp tính xong rồi.”

“Tính làm gì, hai ta là duyên trời định.” Vừa nói vừa thu bộ bài trên giường của cô.

Diệp Vũ giương mắt nhìn anh, hơi mím môi, rất nghiêm túc nói: « Em thật sự hối hận. Em có chút lo lắng cho sự nhu nhược của mình, hai vai em sợ không gánh vác nổi trách nhiệm của hai gia đình. »

Tiêu Triệt cũng không cợt nhả nữa, chỉ dùng sức ôm cô.

« Tiêu Triệt, nếu không... » Diệp Vũ yếu ớt nói, « Ta chấm dứt. »

Tiêu Triệt ôm cô hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng thở dài, cọ đầu vào một bên cổ cô, nói nhỏ: « Không thể cho anh thêm một cơ hội ? Anh thật lòng thích em. »

« Nhân cơ hội còn chưa yêu nhau, chia tay cũng tốt. » Diệp Vũ thực sự nói.

« Cái này... » Tay anh không tự chủ được, dùng sức, « Nếu đã yêu thì phải thế nào ? »

Cảm giác được tâm tình của anh, Diệp Vũ có phần chột dạ, « Anh đừng như vậy, làm cho em cảm thấy mình có tội. Em không tim không phổi, anh như vậy sẽ khiến em có áp lực rất lớn. »

« Diệp Vũ. »

« Ừ. »

« Để anh ôm một chút. »

Diệp Vũ không lên tiếng, cúi đầu nhìn đám bài trên giường, trong lòng đột nhiên bối rối.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, sức nặng trên vai càng ngày càng nặng, Diệp Vũ rốt cuộc phát hiện một sự thật — đồng chí thiếu tá đã ngủ thiếp đi.

a...

cô muốn để anh nằm xuống, nhưng anh ôm quá chặt, cô chỉ có thể duy trì tư thế bất động kia.

Hai ngày nay nhất định là anh không được nghỉ ngơi tốt, nghĩ như vậy Diệp Vũ cảm giác càng thêm tội lỗi.

Không tự chủ đưa tay gỡ đầu, thở dài nói: « Thật ra không phải em khăng khăng bảo thủ, chỉ là trong lòng mất hứng... »

« Vậy anh coi như chưa nghe thấy câu kia. » Người đang ôm cô lập tức lên tiếng.

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, « Đồng chí thiếu tá, không nên như vậy. »

« Bà xã, không tức giận. »

« Đừng kêu tùy tiện, bà chị còn trong sáng lắm. »

« Thiên thời địa lợi nhân hòa, anh lập tức có thể không còn trong sáng rồi. »

« Xi, ít làm trò. »

Cả người Tiêu Triệt giống như vừa sống lại, cười hôn cô hai cái, « Cái gì tới rồi sẽ tới, anh lập tức đi làm thủ tục trong tay, đừng làm cho tâm can anh treo lủng lẳng ở giữa không trung như vậy. »

« Hôm nay thôi đi, lát nữa em sẽ đi chuyển cuối. »

« Đừng, đặt vé lại được mà. »

« Không muốn. »

« Đi đi, làm chứng, về sau em muốn giày xéo anh thế nào cũng được. »

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, nhìn anh, “Em đã man bạo lực và bỉ ổi sao?”

« Đi, anh đi làm thủ tục. » Tiêu Triệt vừa nói vừa cầm hành lý cho Diệp Vũ, quyết định muốn kéo cô đi nhận giấy chứng nhận, tránh đêm dài lắm mộng.

Bà xã là muốn lừa gạt !

Diệp Vũ giả bộ chối từ liền bị thiếu tá dắt lên xe, chạy thẳng đến cục dân chính.

8. Chương 8

Chụp tấm ảnh chân dung kết hôn dường như không phí thời gian, sau đó lấy giấy chứng nhận kết hôn càng đơn giản hơn. Đến hôm nay Diệp Vũ mới biết, thì ra quân nhân kết hôn cũng có thể ưu tiên!

Chờ tất cả đều kết thúc, Diệp Vũ không dám tin nhìn tờ giấy trong tay mình, cảm thán không thôi nói, “Em sẽ không dẫn đơn u mê đến nỗi tự bán mình chứ? Quá không chân thật.”

“Đi thôi bà xã, cho em cảm giác chân thật.”

“Đồng chí giải phóng quân, chú ý hình tượng.”

“Muốn đi đâu?”

“Trong sáng như em anh nghĩ sẽ đi đâu?” Diệp Vũ đặc biệt vô tội nháy mắt.

“Đúng, trong sáng, bà xã đương nhiên là trong sáng rồi.”

“Tốt lắm, đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, em bắt xe lửa về.” Diệp Vũ kéo hành lý đeo lên lưng lần nữa.

“Hả?” Tiêu Triệt có chút mơ hồ, rất nhanh hồi phục, “Không phải chứ bà xã, giờ còn phải đi?”

“Vốn chính là tới đây lấy giấy chứng nhận, nhiệm vụ coi như đã hoàn thành, anh là quân nhân dĩ nhiên còn vội, trước hết cứ như vậy thôi.” Diệp Vũ đặc biệt bình thản nói.

“Nào có như vậy.”

“Như thế nào?” Diệp Vũ trừng mắt qua.

“Không thế nào, lời bà xã nói luôn luôn đúng.”

“Đi thôi, đưa em đến trạm xe lửa.”

Tiêu Triệt không tránh khỏi buồn bã liếc bà xã một cái.

Trong cảm xúc ai oán của đồng chí thiếu tá, tâm tình Diệp Vũ vô cùng vui vẻ ngồi lên xe lửa về nhà, đá văng người thân của giải phóng quân lạnh lạnh đứng trên đài.

Choáng nha, để cho bà chị này lừa gạt!

Tiêu Triệt quay lại đơn vị, các đồng chí sau khi nghe ngóng lập tức tỏ vẻ khinh thường. Chứng nhận cũng đã lấy vậy mà không thể đem người về, đúng là quá thất bại!

“Không phải quân ta vô dụng, mà là quân địch quá giảo hoạt.”

Đoàn trưởng vỗ vỗ vai một cái, chỉ tiếc rèn sát không thành thếp nói: “Chức nghiệp quân nhân chuyên nghiệp của cậu vậy mà không thể dấu lại một người dân thường. Tôi thực sự rất thất vọng về cậu.”

“Cô ấy đâu phải là người dân thường, từ trong đồng cảnh sát hỗn độn có được hay không, người ta từ nhỏ đã có cơ sở tiến đánh vững chắc.”

Đoàn trưởng lấy một tờ giấy từ trong túi, quơ quơ trước mặt Tiêu Triệt, “Aiii, đại đội trưởng đã phê chuẩn thời gian nghỉ kết hôn, nhanh chóng đuổi theo bà xã đi.”

“Đoàn trưởng, sao anh không sớm lấy ra?”

Đoàn trưởng rút tay lại, “Nhiều nhất là ba ngày, nếu không, đừng bảo tôi cướp cái này đi.”

“Được được, đoàn trưởng ngài chính là người thân.”

Vì vậy, Tiêu Triệt một mình rời khỏi đơn vị, tinh thần hưng phấn bừng bừng đi cả đêm đuổi theo bà xã mình.

Lại nói, bên này Diệp Vũ đi thẳng về nhà, tùy tiện vứt túi xách lao vào ăn uống, treo máy chơi game câu cá sau đó quần quật đi tìm Chu công.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng ngủ thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, không khỏi ngu ngơ gãi đầu, cầm lấy đồng hồ đầu giường lên nhìn, chỉ mới năm giờ sáng, nghi ngờ tại sao còn có người nửa đêm quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

Không thèm để ý, nhưng tiếng chuông cửa cứ vang lên, cô không chịu nổi.

Diệp Vũ bắt đắ dĩ khoác áo vào, nhìn qua mắt mèo trên cửa lập tức giật mình, trực giác chính mình hoa mắt, không xác định hỏi một tiếng, “Là ai?”

“Anh, bà xã mở cửa.”

Diệp Vũ sững sờ mở cửa, nhìn một thiếu tá dường như quen thân đi vào cửa đổi dép, treo mũ áo vào móc treo, đi dép vào phòng trong.

Đưa tay vò tóc trên đầu, Diệp Vũ rớt cuộc nhớ tới câu hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

“Bà xã là vì kết hôn của chúng ta, bộ đội kết hôn sẽ có thời gian nghỉ kết hôn.”

“A.”

“Không, em muốn hỏi là sao anh biết em sống ở đây?” Diệp Vũ mới vừa tỉnh ngủ trí thông minh rõ ràng còn không rõ ràng.

“Lúc em điền thông tin em đã viết địa chỉ này.”

“Không, em nói bảo vệ sao có thể cho anh vào đây lúc nửa đêm thế này?”

“Anh là người của giải phóng quân.”

Diệp Vũ đẩy khuôn mặt đang tiến lại gần của anh, cau mày, “Chú ý vệ sinh, em mới bò từ trên giường xuống.”

Tiêu Triệt cười hì hì cứng rắn đến gần cô hôn chụt hai cái lên mặt, “Trong nhà vợ không có gì ăn, anh đói lắm.”

“Cho anh đi rửa mặt.”

“Được, anh đi tắm trước một chút.”

Diệp Vũ kinh ngạc nhìn anh đi vào phòng tắm, có chút mờ mịt, sau đó vuốt vuốt mái tóc đi vào phòng bếp.

Thiếu tá tắm giặt như chiến đấu, lúc Diệp Vũ bưng đồ ăn từ phòng bếp ra, anh cầm khăn lông lau tóc, gửi một cái, nói: “Bà xã, thật thơm.”

Diệp Vũ lắc đầu một cái, không lên tiếng.

“Trứng gà, chân giò hun khói, rau cải, cà chua, phối hợp rất dinh dưỡng.”

“Có cái để ăn thì ăn nhanh đi, đừng có nói nhảm.” Diệp Vũ nhìn hấn bắt đầu ăn liền đứng lên, “Anh từ từ ăn, em đi ngủ.”

“Ừ.” Anh mơ hồ đáp một tiếng.

Vừa ăn vừa quan sát căn nhà, hai phòng, một phòng ngủ một phòng khách nhỏ, căn nhà tuy nhỏ nhưng trang thiết bị cũng khá đầy đủ, cái gì nên có đều có. Ghế salon trong phòng khách là kiểu giống ghế dài trong công viên, trên còn có bốn cái nệm êm, năm gối ôm lẫn lộn tứ phía. Phòng có TV và salon nhưng không có bàn trà, trải một tấm thảm tối màu, một khay trà nhỏ xinh đặt ở một góc salon, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có đồ đạc ném lung tung.

Tiêu Triệt bê cái nôi vừa ăn chuyển qua một bên, toàn bộ căn nhà không trang trí theo một cách cố định, nhưng bày biện rất có ý định.

Phòng khách tương đối gọn gàng ấm áp, thế nhưng lúc mở cửa thư phòng thật sự mới linh ngộ được câu hỗn loạn của cô.

Trên bàn lớn có đặt máy tính, sách vở, giấy tờ lộn xộn, trên giá sách trên tường la liệt những đầu sách, còn có một ít đồ chơi nhỏ xinh. Có chỉnh tề, có xộc xệch, máy tính còn mở, trên màn hình là Anime bảo vệ hoạt động im lặng.

Nơi này nhất định là nơi bình thường cô hay hoạt động, trong loạn có tự (Trong hỗn loạn có sắp xếp), anh nghĩ người nào không biết động vào những thứ hỗn loạn kia thì lúc đó cô phải tìm kiếm nửa ngày.

Thư phòng không lớn, phòng ngủ cũng khó khăn lắm mới đặt được một chiếc giường một mét rưỡi, làm một chiếc tủ trong tường, nói rộng không gian.

Chủ nhân căn phòng đã ngủ, bọc chăn nằm một bên, bên cạnh còn một chăn khác, vừa nhìn đã biết là đặc biệt lấy ra cho anh.

Tiêu Triệt cởi quần áo, lên giường, vén chăn của cô chui vào.

Có bà xã để ôm, đứa ngốc mới chịu nằm chăn lạnh.

Đang ngủ Diệp Vũ vì không quen có người ôm ngủ nên có dấu hiệu tỉnh lại.

“Ngủ đi.” Anh nhẹ giọng dụ dỗ.

“Oh.” Người nào đó buồn ngủ mơ màng cũng không mở mắt, ngủ tiếp.

Tiêu Triệt chỉnh lại tư thế ngủ thoải mái rồi ôm cô, hai mắt nhắm nghiền.

Đợi đến khi Diệp Vũ tỉnh lại, đột nhiên thấy bên cạnh có thêm một người đàn ông, thiếu chút nữa đã gào lên, sau đó mới chậm rãi nhớ lại chuyện tối qua, không khỏi lấy tay vỗ trán.

Đã quen sống một mình, đột nhiên trong sinh hoạt có thêm một người, thật không thể quen nổi.

“Bà xã.” Cô vừa tỉnh Tiêu Triệt cũng liền tỉnh.

“Anh đến đây làm gì?”

“Anh là con rể phải tới gặp ba mẹ vợ.”

“Đúng vậy.” Diệp Vũ gạt đầu một cái, “Anh được nghỉ mấy ngày?”

“Mười ba ngày.”

“Thật hay giả?”

“Không chừng ngoài ý muốn bất ngờ sẽ phải đi.”

Diệp Vũ hiểu, ngoài ý muốn, tựa như người ở đây cũng không đoán trước được.

“Tỉnh dậy đi, chúng ta ăn sáng xong em dẫn anh đi gặp ba mẹ.”

“Được.”

Diệp Vũ nhìn anh rời giường đi rửa mặt, không nhịn được đưa tay sờ đầu, nháy mắt quyết định giữ yên lặng.

Nhân lúc anh đi rửa mặt, Diệp Vũ gọi điện ẹ già.

“Mẹ.”

“Đã về?”

“Con về từ hôm qua.”

« Mọi việc xong xuôi rồi hả ? »

« Vâng, anh ấy cũng tới, một lát nữa chúng con đến. »

« Hai vạch một sao ? »

« Đúng vậy. »

« Lão Diệp, con rể hai vạch một sao muốn đến gặp ông, nhanh chóng khấn trương một chút... »

Diệp Vũ nghe thấy đầu dây điện thoại mẹ già gào to, lặng lẽ xuất hiện vạch đen, muốn nói cho xong lời mình, « Hôm nay ba mẹ cũng xin nghỉ đi, chờ chúng con đến. »

Mẹ Diệp còn cúp điện thoại nhanh hơn con gái một bước.

tieuthutrieugia.net

Diệp Vũ đi tới phòng tắm, Tiêu Triệt đang đánh răng, cô nhìn anh, vẫn cảm thấy không phải sự thật, trong sinh hoạt của mình có thêm một người đàn ông...

« Ngây người vì anh ? »

« Xì, ngứa không biết mặt dài, chúng ta ra ngoài ăn sáng. »

« Tùy tiện làm chút gì ăn là tốt rồi, vất vả lắm anh mới ăn được một bữa cơm ở nhà. »

« Chỉ có mì ăn liền. »

« Tối hôm qua anh ăn mì ăn liền rất ngon. »

« Vậy được. »

Lúc ăn cơm Tiêu Triệt liền hỏi xem sở thích của ba mẹ vợ là gì.

« Anh hỏi cái này làm gì ? »

« Con rể lần đầu đến gặp mặt đi hai tay không là không tốt. »

« Ba thích uống vài ngụm, mẹ yêu trà. »

« Em thích gì ? »

« Em thích net. » (network = mạng)

Tiêu Triệt im lặng.

Diệp Vũ nghiêng đầu hé miệng cười, chung chung như vậy cũng không nói cho anh biết.

Hai người ăn uống xong cũng gần chín giờ, còn đi mua một ít đồ, lúc chạy tới nhà họ Diệp cũng gần mười giờ.

“Ba, mẹ, con đã về.” Diệp Vũ vào cười đã chào hỏi theo thói quen.

Kết quả vừa nhìn, ba mẹ căn bản không nhìn thấy cô, nhìn ngay ra sau cô, nhất thời xuất hiện vạch đen, rõ ràng có mới nói cũ.

“Tới đây, tiểu triệt.” Mẹ Diệp nhiệt tình mở miệng.

Ba Diệp theo vào, “Tới đây còn mua đồ làm gì, trong nhà cái gì cũng không thiếu.”

“Con chào ba mẹ.”

Ba Diệp mẹ Diệp vừa nhìn, tiểu tử này tinh thần cao, đẹp trai, so với trong ảnh thì bên ngoài còn đẹp hơn, thật là càng xem càng thích, nhất định là con gái mình kiếm được một món hời lớn.

“Được rồi được rồi, tới đây ngồi. Tiểu Vũ, còn không pha trà.” Mẹ Diệp trực tiếp phân phó con gái phục vụ.

Diệp Vũ lặng lẽ đi pha trà, lặng lẽ làm phong cảnh cho ba người.

Bên này đang nói chuyện, chuông cửa vang lên.

Mẹ Diệp nói, “Tiểu Vũ, mở cửa đi.

Diệp Vũ đi mở cửa.

“Dì Ba!”

“Hai vạch một sao của Tiểu Vũ đâu rồi, nhanh nhanh để dì đi xem.”

Diệp Vũ nghiêng người nhường đường, để cho dì Ba tự mình đi xem.

“Chị, tiểu tử này thật không tệ.”

“Đúng vậy, cuối cùng thì nha đầu kia cũng làm được một chuyện khiến cho người ta hài lòng.”

Diệp Vũ đứng ở cửa ra vào cào tường, địa vị gia đình nhanh chóng tụt dốc như vậy, quá buồn bực.

Bạn học Diệp đang mải vừa cào tường vừa buồn bực thì chuông cửa vang lên, cô không nhìn vào bên trong gào lên, “Mẹ, không phải mẹ thông báo cho toàn bộ họ hàng mình đấy chứ?”

“Con kết hôn, chuyện lớn như vậy có thể không báo sao? Con rể lần đầu ra mắt đương nhiên sẽ phải thông báo rồi.” Mẹ Diệp khí thế hào hùng nói.

Diệp Vũ không nói nổi lời nào, mở cửa.

“Tiểu Vũ.”

“Chú, thím, hai người đều tới.”

“Anh, chị.”

“...”

Diệp Vũ đang muốn đóng cửa lại có người đến.

“Dì Hai.”

Dì Hai đưa tay vỗ đầu cháu ngoại, “Ba mẹ con đâu rồi, đừng đóng cửa.”

Diệp Vũ quyết định mang theo một chiếc ghế nhỏ ngồi ở cửa làm cô bé giữ cửa.

Dĩ nhiên đây chẳng qua là suy nghĩ chốc lát.

Sau đó, Diệp Vũ phát hiện trừ dì Tư lấy chồng xa nhà, chú Hai chú Ba đang công tác ở nước ngoài thì họ hàng thân thích đều đến đủ.

Phòng khách rộng rãi nhà họ Diệp lập tức trở nên chật chội, cũng may mục đích cuối cùng của mọi người là khách sạn.

Những người vừa đến, cả nhà hùng hổ xuất phát đến khách sạn.

“Họ hàng nhà em thật nhiều.” Tiêu Triệt có chút cảm khái nói.

Diệp Vũ nhỏ giọng, “Ông bà nội ông bà ngoại không áp dụng chính sách kế hoạch hóa gia đình của Nhà nước là tiếc nuối cuối cùng.” Nhớ tới năm đó cô là cháu đầu tiên ra đời, là cháu nội đích tôn, là cháu ngoại đích tôn, đúng là kiều nữ trời sinh. Chỉ là hảo hán không đề cập tới năm đó, những thứ khác đều là phù vân.

Tiêu Triệt khẽ run bả vai, nén cười gật đầu, “Anh hiểu.”

Diệp Vũ vốn nghĩ tới nhân dịp cả nhà ăn cơm với nhau sẽ cố gắng hỏi thăm được chút gia cảnh họ Tiêu. Kết quả cô phát hiện hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, đám họ hàng thân thích này không chủ động hỏi tài sản nhà người ta, đây đều là người thân cái gì...! Một chút cũng không lo lắng cô bị gả ột người không tốt.

Bi thương hơn chính là đám người này không giúp một tay còn không tính, lại còn không ngừng chê bai cô. Cuối cùng cô phải hoài nghi có phải bản thân nên kết liễu vì hòa bình nhân loại và có thể nhận được bằng cống hiến hay không.

“Tiểu Tiêu, Tiểu Vũ nhà chúng ta bị cả nhà làm hư rồi, cái gì cũng không biết. Thành thật mà nói con bé gả cho con chúng ta cảm thấy có chút chột dạ. Chẳng qua, con gái đã gả như bát nước tát đi, có câu nói đang thịnh hành là gì, hàng đã nhận, miễn trả lại. Thật ra thì, quân hôn rất tốt.” Mẹ Diệp cuối cùng cũng cường điệu hơn.

Nghe một chút, đây là lời mẹ ruột nên nói sao?

Tiêu Triệt gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ. Quân cưới quả thật rất tốt, bất kể là đàn ông hay phụ nữ cũng không thể dễ dàng đổi ý.

“Nói thì nói vậy,” Cậu cả Diệp Vũ chen vào, “Nhưng nha đầu này dù sao cũng lớn lên nhờ cưng chiều, có thể chịu uất ức, nhưng không thể chịu uất ức quá lớn, bằng không người nào cũng mặc kệ.”

Đây thật đúng là cậu cả mà! Diệp Vũ cảm động đến tận trong tim.

“Cháu hiểu, vợ lấy về là để yêu thương, cháu nhất định không để Diệp Vũ phải chịu uất ức.” Tiêu Triệt đảm bảo.

“Tiểu Tiêu, đừng để cậu Cả con hù dọa,” mẹ Diệp vội vàng trấn an con rể, “Thật ra từ nhỏ Tiểu Vũ đã được chúng ta giáo dục theo hướng chịu đựng đả kích lớn, trái tim có thể vượt qua thử thách.”

Nội tâm Diệp Vũ vô cùng ‘sung sướng’ tột cùng. Từ nhỏ bị áp bức bị làm hại, là người sẽ phải phản kháng đả kích mạnh mẽ. Mẹ, ngài đây là đang rắc muối lên vết thương đã đóng vảy, để cho con đối mặt với những năm tháng đã qua không chút lưu luyến.

Dì Ba nói, “Tiểu Vũ nhà chúng ta mặc dù là con một, nhưng hai gia đình nội ngoại đều coi Tiểu Vũ là cháu gái đích tôn, là chị cả trong nhà, thường là người nêu ra chủ ý.”

Tiêu Triệt hiểu ngầm trong lòng, lập tức bảo đảm, “Dì Ba, cháu hiểu, cháu nhất định sẽ ủng hộ cô ấy.”

Diệp Vũ chỉ lo vui đầu vào ăn, đối với lời nói thiện ý đầy ẩn dụ sâu xa có hoài nghi sâu sắc.

“Tiểu Vũ, sao con cứ lo ăn một mình vậy, cũng không gấp thức ăn cho Tiểu Tiêu.” Mẹ Diệp tặng một đá ở chân con gái ngay dưới bàn.

“Mẹ, đó là do anh ấy ra vẻ dè dặt, nếu bộ đội bọn họ không tăng tốc độ ăn cơm, sao có thể giúp bọn họ ăn no vô số lần.”

Tiêu Triệt vui mừng.

“Nha đầu này nói chuyện đúng là không có suy nghĩ, nói thể nào cũng không thay đổi.” Mẹ Diệp tỏ ý rất tiếc.

“Không sao, con cảm thấy cô ấy như vậy tốt vô cùng. Ba mẹ con chỉ thích tính tình con gái như vậy, bọn họ nhất định rất dễ chung sống.”

“...”

Tóm lại, người nhà họ Diệp có ấn tượng rất tốt về Tiêu Triệt, vô cùng tốt.

9. Chương 9

Con rể nhà họ Diệp tới ăn cơm dĩ nhiên vô cùng vui vẻ, sau khi ăn xong mẹ Diệp đốc thúc con gái bảo bồi dưỡng chức trách con dâu xấu xí đi theo con rể về ra mắt ba mẹ chồng vĩ đại trong lịch sử.

Thật ra thì, Diệp Vũ rất muốn nói, “Không đi có được không?”

Đúng, cô mất bình tĩnh rồi.

Đáp án đương nhiên là – không được.

Nhưng là, hành quân gấp cũng không phải đuối đi như vậy chứ? Hôm qua cô mới về, hôm nay lại đi? Từ lúc biết Tiêu Triệt, sự nghiệp ủng hộ xe lửa có thể nói là nhiệt tình xưa nay chưa từng có.

“Đồng chí thiếu tá, em ủng hộ xây dựng đường sắt nhưng cũng không phải ủng hộ nhiệt tình như vậy?”

Lúc Diệp Vũ nói lời này, hai người đang đi mua đồ ăn trên đường trong siêu thị.

Thiếu tá nọ vừa ném bịch khoai tây chiên vào trong xe đẩy, vừa hỏi: “Nước uống là nước suối?”

“Đều được.” Diệp Vũ không phải để ý cái này, vấn đề cô chú ý đến là, “Không thể ở lại nghỉ hai ngày à?”

“Bên kia anh đã thông báo rồi, ba mẹ trong nhà đã nghiệm thu.”

“Cũng không chạy đi đâu được, gấp cái gì.”

“Gấp.” Tiêu Triệt một câu hai nghĩa.

“Lúc nào ba mẹ hai bên gặp mặt?”

“Chờ chúng ta gặp mặt ba mẹ rồi sẽ định ngày.”

“À.”

Diệp Vũ không nói thêm gì nữa, đi theo anh tiếp tục mua sắm đồ.

Đến tối hai người an vị ngồi trên xe lửa hướng về thành phố XX, Diệp Vũ nhớ cuộc nhớ tới một chuyện, “Lần trước bỏ rơi em ở trạm xe lửa, ba mẹ anh đâu?”

Tiêu Triệt ngượng ngùng sờ mũi một cái, “Bọn họ không ra sân bay, trực tiếp chuyển cơ đi.”

Diệp Vũ im lặng, chị dâu quân nhân khổ cực, làm ba mẹ quân nhân cũng khổ không kém, nói đi liền đi, cũng không được ngồi yên.

“Em ngủ một lát đi, đến trạm anh gọi em.”

Diệp Vũ lắc đầu một cái, lấy cuốn tiểu thuyết từ trong túi ra, “Em xem sách, anh ngủ đi.”

Tiêu Triệt cũng không nhiều lời, rất nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc xe đến trạm dừng chân, Diệp Vũ đánh thức anh, hai người xách túi đồ ăn vặt vẫn còn nguyên vẹn xuống xe.

“Sao không ăn một cái gì?”

“Từ trước đến nay em rất ít ăn đồ khi ngồi trên xe.”

“Đến nước cũng không động.”

“Ra ngoài cũng có thể không cần vào nhà vệ sinh.”

“Vợ à,” anh than nhẹ, “Vừa nhìn em chính là thói quen một mình, giỗi an bài tất cả.”

“Sai rồi, em chỉ ngại phiền toái thôi.”

Chờ hai người gọi xe, Tiêu Triệt báo địa chỉ một chung cư thì Diệp Vũ đã nghi ngờ rồi, “Chúng ta không tìm một khách sạn ở gần đây sao?” Chẳng lẽ anh có người nhà ở chỗ này?

“Đến rồi biết.” Tiêu Triệt chỉ nói vài từ.

Diệp Vũ liếc nhìn anh một cái, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi xuống xe, Diệp Vũ mở mắt nhìn và vườn hoa chung cư trước mặt, “Anh có người thân ở đây?”

Tiêu Triệt cười, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Nhà?” Diệp Vũ bị giật mình, “Anh không phải người địa phương.”

“Không phải người địa phương không được có nhà ở đây à.”

“Chỉ bằng lương một người lính?” Nở nụ cười giỡn.

“Quà kết hôn ba mẹ tặng.”

Diệp Vũ nuốt nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói, “Em hình như có cảm giác bị lừa.”

“Người nào muốn nghĩ anh lừa gạt, anh cũng không cảm thấy chán động.”

“Cám ơn đã ưu ái.” Diệp Vũ không còn hơi sức nói.

“Tinh thần này không giống vừa mới lập gia đình.”

“Nói thật, thật không có cảm giác mình vừa kết hôn.” Phụ nữ đều nằm mơ, nhưng cũng không thể mơ về hôn lễ vừa không có áo cưới vừa không có hôn lễ, chỉ có hai bản báo cáo, sao có thể cho cô cảm giác chân thực được đây. Hơn nữa, không nói chính xác một giây kế tiếp ông chồng bên cạnh bỗng bị triệu hồi gấp, khi đó càng không thể có cảm giác thật hơn nữa.

Tiêu Triệt vốn muốn ôm cô đi vào, lại thấy mình đang mặc quân trang, không thể làm gì khác hơn là ôm vai cô, “Đi thôi, vào xem một chút.”

Tới cũng đã tới, dĩ nhiên không thể không đi, Diệp Vũ gật đầu đi theo anh vào.

Khi Tiêu Triệt mở cửa phòng 506 ra thì xộc vào mắt một màu đỏ xung hỉ.

Chữ hỷ đỏ thắm, dụng cụ gia đình mới tinh, đồ trang trí hoàn toàn là đồ mới.

Diệp Vũ có cảm giác đặc biệt không thật, giống như đi nhầm vào một nơi nào đó. Cô đã từng tưởng tượng sau khi gả cho Tiêu Triệt sẽ có những tình huống gì, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện kinh thiên động địa như vậy. Cô cho rằng từ nay về sau nhiều lắm cô sẽ chạy đi chạy lại hai bên nhà mẹ đẻ và mẹ chồng, cách xa anh.

Tiêu Triệt đóng kĩ cửa, ôm cô từ sau lưng, khẽ cười nói, “Nhà của chúng ta thế nào?”

“Quân tẩu đều tốt số như vậy, coi như quân hôn không có tình cảm cũng sẽ tranh bề đầu để đảm đương chức quân tẩu.” Diệp Vũ cần phải phát tiết cảm xúc trong lòng.

“Đi xem phòng ngủ của chúng ta một chút.”

“Anh tự đi đi, em đi uống nước.” Tuy nói không phải rất khát, nhưng cô muốn an ủi bản thân, hôm nay chịu đủ kích quá lớn, phải hạ hỏa.

Tiêu Triệt ném túi hành lý của cô lên salon, cởi áo treo lên giá áo, sau đó hoạt động tay chân một lần trong phòng khách, cảm thán, “Có vợ thì căn nhà này mới được xem như một gia đình.

tieuthutrieugia.net

Diệp Vũ vừa uống nước, vừa nhìn ngó phòng bếp một bên, một bên phòng vệ sinh, sau đó không khỏi cảm khái, trang trí thực không tệ, có phong cách.

Có ba phòng, phòng khách thiết kế phóng khoáng, còn có cả quầy rượu nhỏ. Thư phòng có máy tính, tủ sách trong tường đầy đủ mọi thứ, còn có hai ghế salon cho hai người, cũng có thể làm thành một cái giường. Diệp Vũ thề rằng đứng lên nhất định rất thoải mái.

Cuối cùng cô nhìn phòng ngủ, không khí rất vui vẻ, chăn cưới đỏ thắm, ga giường in hình hoa hồng, tủ đầu giường hai bên kê hai đèn khác nhau, xem ra cũng rất tinh xảo.

Hơn nữa trên vách đầu giường còn sắp đặt một tầng giá sách, người thiết kế tương đối suy nghĩ khéo léo, thoát nhìn rất có điểm mới, thiết kế theo phong cách tầng bậc, không có sách cũng coi như một kiểu trang trí độc lập.

“Có hài lòng không?”

“Hiện tại chỉ còn dư một cảm tưởng.” Diệp Vũ nói.

“Là gì?” Tiêu Triệt chuyên tâm cởi áo khoác cho cô, thuận miệng hỏi.

“Căn nhà sắp xếp khá phiền toái.”

“Tìm người giúp việc.”

“Không tìm cũng chỉ có thể phí của trời rồi, thái hậu nhà em nói muốn qua thị sát, có thể lột da sống của em.”

“Vậy anh phải kháng nghị với mẹ, anh đâu dễ dàng cưới được nàng dâu này về nhà.”

“Em thấy cũng không khó lắm, hai người đánh cược, cộng thêm vé xe lửa là có thể lừa gạt người khác về tay mình sao?”

“Cũng phải do bà xã em tình nguyện.”

“Lúc ấy em căn bản không xem trọng anh.”

“thật sao?”

“Nhưng sự thật chứng minh, tham gia quân ngũ, hơn nữa còn là quân nhân tài năng, quá phúc hắc.”

“Tấn công nhất định có thể, chiến đấu tất thắng, đây mới là tác phong quân nhân bọn anh.”

“A, bà xã cầm này.”

Diệp Vũ nhìn thẻ anh đưa, nháy mắt, “Cái gì vậy?”

“Tiền lương, đây là kỷ luật quân nhân.”

“Không phải nói quân tẩu rất khổ cực, ở nhà chăm sóc ba mẹ, chú ý tiểu nhân, trả lương cho chính mình, thật sự nghĩ càng thấy bức tức, hoàn toàn rơi vào xã hội cũ độc ác.”

“Từ kém cõi biến thành quá sắc bén?”

“Thực tế tàn khốc hơn nhiều, rất nhiều quân nhân còn có cơ hội chọn nghề nghiệp lần hai, chuyển nghề không được lại là một vấn đề rất lớn.”

“Từ đâu em biết những thứ này?”

“Từ trên web, em chỉ là một spideman, dĩ nhiên chỉ có thể tìm hiểu từ network rồi.” (nói về spideman có lẽ là nói về người chỉ ở nhà @@)

“Thiếu hoạt động.”

“Nhàn rỗi không có việc gì làm nên điều tra một chút chứ sao.”

“Chúng ta nói một chút về hiện thực thôi.” Thiếu tá lấy tay đặt lên hông bà xã mình để chiến đấu.

“Anh gấp cái gì?”

“Về nhà mình đương nhiên phải nhanh chóng bổ sung động phòng rồi.”

“...” Diệp Vũ bày tỏ thái độ không thể giải thích vì sao, “Em còn tưởng rằng anh thật ra là con cháu Liễu Hạ Huệ.” (Liễu Hạ Huệ - Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展 瞻), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.[1])

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.)

“Bà xã em mặc thật nhiều.” Thiếu tá nào đó rất bất mãn với tốc độ tiến công, “Động phòng vẫn là nên vào phòng tân hôn vẫn là tốt hơn, anh cũng mau ghen chết thôi.”

“Em nói thiếu tá...Ồ...”

Chuyện kể tiếp chính là một cuộc chiến kịch liệt. Diệp Vũ đường đường chính chính đánh quân nhân nào đó tới bờ, chỉ còn cách hô cứu mạng, đồng chí thiếu tá càng đánh càng hăng, nhuệ khí dâng cao.

Sau khi kết thúc chiến đấu, thiếu tá ôm bà xã của chính mình, cười đắc ý, “Bà xã, lần này quan hệ của chúng ta là thật rồi.”

“Cút ngay, anh chính là lang sói ăn tươi nuốt sống người khác.”

“Có vợ thật tốt.”

“Lập gia đình đúng là khổ mình.” Diệp Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nói, không để ý cô giấy dựa kêu đau, liều mạng đấu tranh anh dừng, quả thật là vô cùng khổ nạn.

Tiêu Triệt cúi đầu hôn cô, mơ hồ nói, “Lần đầu tiên khó tránh khỏi kích động, lần thứ hai sẽ không...”

(Sóc: hiu hiu, anh chị này thật sự động phòng rồi sao??? Chị không phản kháng à? Cứ nghĩ là chị sẽ phản kháng cơ, vì chị chưa yêu mà?? @@)

“Còn tới...”

“Ừ... vợ à... anh yêu em...”

Ngón tay Diệp Vũ dùng sức cào trên người anh, bị anh nhanh chóng chạy nước rút nên chỉ có thể thở mạnh, cảm thấy cả người đều bốc cháy.

Anh giằng co thật lâu, cuối cùng lên đỉnh, phát tiết ở trong cơ thể cô, cúi người thở dốc trên người cô.

Cô cũng thở gấp, sức lực tê dại từ từ nặng trĩu, cảm thấy giữa hai chân có dính dính, cô đẩy anh ra, "Em đi tắm, như thế này không thể ngủ được."

"Cùng đi."

Diệp Vũ không muốn, nhưng rốt cuộc không từ chối đồng chí thiếu tá.

Trong quá trình tắm dĩ nhiên không tránh khỏi chuyện sủng cưỡi cò điên cuồng, sau khi tắm rửa xong hai người quần áo choàng tắm về phòng.

Diệp Vũ muốn ngủ, tinh thần thiếu tá vẫn rất tốt.

"Trời nhanh sáng quá, bà xã."

"Ừ." Cô có chút không yên lòng.

"Mệt ?"

"Anh hãy thử xem đưa người ta tới đây rồi lăn qua lăn lại mấy lần, không biết phải chăm sóc sao ?" Diệp Vũ đột nhiên giận dỗi.

"Anh sai rồi." Thiếu tá nào đó nhanh chóng nhận sai.

"Anh không ngủ thì xuống giường cho em, không chừng em mưu sát chồng cho xem."

Tiêu Triệt vội vàng ôm vợ chịu tội.

Diệp Vũ rất nhanh mơ mơ màng màng ngủ mất, vô cùng mệt mỏi, cái gì cũng trở nên lười biếng rồi.

10. Chương 10

Diệp Vũ có cảm giác cả người mình như bị một chiếc xe tăng đi qua, cả người đau đớn, muốn tiếp tục ngủ lại bị một kẻ nào đó mạnh mẽ kéo lên.

"Đi rửa mặt đi, chúng ta phải đi nhận điện thoại rồi."

"Tiêu Triệt, em thật sự muốn lấy dao chém anh."

"Đã hiểu đã hiểu, chúng ta đang trong thời kỳ tân hôn mà."

"Thật học máu."

"Anh muốn có cảm giác chân thật nhất, anh sợ em thật sự không thể nhận ra bản thân em đã kết hôn." Tiêu Triệt cà lơ phất phơ nói.

"Cám ơn nhắc nhở." Diệp Vũ đỡ cái eo nhỏ chịu mọi tàn phá đi vào phòng tắm, dùng sức đóng mạnh cửa lại.

Tiêu Triệt nhìn cô hành động trẻ con, vừa cười vừa quay đầu thay ga giường có giọt máu, sắp xếp gọn gàng.

Diệp Vũ vừa rửa mặt đi ra, vừa nhìn vừa cảm thán, "Không hổ là quân nhân chuyên nghiệp, việc nhà thật giỏi, quả nhiên là con muỗi trượt chân, con ruồi đang thẳng chân."

"Là con ruồi trượt chân, con muỗi đang thẳng chân." Anh sửa lời cô.

"Không khác nhau lắm."

"Được rồi, chúng ta lên đường ra sân bay thôi."

"Người này đúng là hành quân xong còn đuổi đi, khiến cho em cảm thấy cực kỳ có gánh nặng mà."

"Thật xin lỗi."

“Quân hôn ơ là quân hôn, thật độc ác.”

“Sao dáng vẻ này giống như cầm thù đến tận xương tủy như vậy.”

“Nếu anh không phải là quân nhân, bây giờ em liền kéo anh đổi lại như cũ, quá già vò người ta mà. Bây giờ em cũng sắp chết rồi, anh còn dẫn em đi gặp ba mẹ. Với dáng vẻ lúc này của em, không chừng bố mẹ chồng chưa từng gặp mặt sẽ có ấn tượng không tốt ? Anh không sợ sao ?”

Tiêu Triệt bỗng nghẹn họng, ôm cô hôn một cái, “Lần nữa anh trịnh trọng nói lời xin lỗi với bà xã đại nhân, lần sau không thể làm như vậy nữa.”

“Nói lời vô nghĩa.” Diệp Vũ hoàn toàn không tin.

Vừa nói vừa ăn mặc chỉnh tề, sau đó ra cửa.

Diệp Vũ ngủ thẳng từ đường tới sân bay, nhìn thấy ba chồng mẹ chồng thật sự đang sờ sờ trước mặt không khỏi cảm khái, không nhận tội rung động, đặc biệt khiêm tốn, đặc biệt lắng đọng, nhưng đứng ở chỗ này thực sự rất kém quý khí.

“Ba, mẹ, đây chính là Diệp Vũ.”

Diệp Vũ không được tự nhiên đứng sau Tiêu Triệt, “Ba, mẹ, lần đầu gặp mặt có gì không hài lòng xin ba mẹ thứ lỗi.”

Mẹ Tiêu như muốn quan sát nàng dâu nhà mình, là một cô gái rất điềm đạm nho nhã, không giống những người phù hoa hào nhoáng bên ngoài, cho người ta cảm giác rất tốt, cũng không khó chung sống.

Ba Tiêu chỉ hừ một tiếng, nhìn con trai mình đang lom khom, “Mình không về nhà còn bắt ép hai ông bà già chúng ta sang đây.”

“Về sau sẽ bảo Diệp Vũ đến thăm ba mẹ nhiều hơn.”

Xem đi xem đi, bà xã quân nhân quả nhiên là cưới về nhà, Diệp Vũ tròn trĩnh mắt.

“Con bé không cần phải đi làm sao ? Đi thăm chúng ta ?”

“Ba, người quen con đã từng nói là cô ấy làm nghề tự do, thời gian rất nhiều mà.”

Diệp Vũ thực sự rất muốn đá cho ai đó một cái, sao còn nói nghề tự do cơ chứ ?

“Đúng vậy, ba, con có thời gian, chỉ cần không có bản thảo, thật sự có rất nhiều thời gian.” Cô còn phụ họa thêm.

“Chỉ cần có máy vi tính, có dây mạng, nơi nào cô ấy cũng làm việc.” Tiêu Triệt không chút lo lắng bổ sung.

Diệp Vũ tự nhủ, hành động đánh quân nhân hình như là hành động trái pháp luật, huống chi cô cũng đánh không lại anh, chỉ đơn thuần luyện tập. Cho nên, lửa giận trong lòng chỉ có thể dùng sức dồn nén trở về.

“Đúng, Tiêu Triệt nói rất đúng.”

“có gì lát nữa đến nhà hàng rồi nói sau, trừ con ra chúng ta ai cũng có thời gian.” Mẹ Tiêu không khỏi châm chọc nói.

Diệp Vũ lập tức rất có cảm tình với mẹ chồng.

Cả đoàn người cùng ngồi xe chạy thẳng đến nơi đã đặt.

Trong không gian rộng lớn như vậy chỉ có bốn người bọn họ, đối mặt với bố mẹ chồng lần đầu gặp mặt, Diệp Vũ rất có áp lực, khiến cho chứng ngủ gật của cô đã biến mất đầu rồi.

“Khi nào thì chuyển nghề.” Sau khi bọn họ ngồi yên ổn không bao lâu, ba Tiêu mở đầu phá tan không khí yên lặng.

“Ba...” sắc mặt Tiêu Triệt khê biến.

“Ba, uống trước một ly nước, công việc động viên Tiêu Triệt là một chuyện rất tốn nước bọt. Con làm mọi công tác chuẩn bị nổ súng với anh ấy, vậy thì phí công lắm.” Diệp Vũ cầm bình trà nho nhỏ rót trà, sau đó nâng qua.

Mẹ Tiêu nở nụ cười, “Lão Tiêu, Diệp Vũ nói rất đúng, trước nên uống ngụm nước nhuận giọng, dù sao hôm nay nó cũng không chạy được.”

“Đúng vậy đúng vậy, ba.” Tiêu Triệt cười lấy lòng.

“Mẹ, bình thường mẹ giải trí bằng cách nào ?” Diệp Vũ hết sức thân thiện làm quen bà, trong lòng như đang nôn máu, mâu thuẫn trong nhà họ Tiêu hình như còn phức tạp hơn thái hậu và lão đầu nhà cô. Tập trung bốn người già ở chung một chỗ, cô trực tiếp treo cổ luôn đi.

Bầu trời quả nhiên sẽ không tự dưng rơi một cái bánh nhân, rót xuống hơn nửa có thể đập chết người. Bây giờ Diệp Vũ cảm thấy đúng là có tinh tú mà.

“Ở nhà đọc sách, xem TV một chút, thỉnh thoảng đi với bạn bè ra ngoài dạo phố, hoặc là cùng ba các con ra ngoài xã giao.”

“Mẹ, mẹ đúng là vừa vào phòng bếp, vừa làm được ở phòng khách, ba có mẹ hỗ trợ nhất định như cá gặp nước, thuận gió lướt buồm.”

Mẹ Tiêu bị nàng dâu võ mông ngựa (nịnh nọt) vô cùng thoải mái, vô cùng phối hợp với nàng dâu nói chuyện phiếm, cắt ngang lời chồng chỉ trích con trai.

Sau đó, Tiêu Triệt rút cuộc thấy thế nào gọi là tán gẫu lớn.

Anh mới lấy về một nàng dâu đó chính là một kiểu tán gẫu lớn, chuyện trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng chín vạn dặm, cô đều có thể kéo tới. Nhiều lần còn khiến người cha nghiêm túc của anh sững sờ, mẹ cười nghiêng ngả. Nhiều năm không có lúc nào vui vẻ như vậy, từ lúc anh bắt đầu dự thi trường quân đội, tình cảm của ba đối với anh như đối với một kẻ địch vậy.

“Nha đầu này năm đó học đại học truyền thông sao ?” Mẹ Tiêu trêu ghẹo.

“Mấy năm nay con rất hối hận vì chọn sai nghề. Lúc ấy con và ba con cãi nhau một trận kinh thiên động địa luôn. Ba ép con thi học viện cảnh sát, con bảo không, ông bảo con có bản lĩnh thì thi quản lý kinh tế. Con và ba con vô cùng nhiệt tình kích động, bốn năm đại học hành hạ con vô cùng.” Vừa nhắc tới chuyện cũ đó, Diệp Vũ đau không sống nổi.

“Hả ?” Mẹ Tiêu kinh ngạc.

Diệp Vũ vẽ mặt lên án nói, “Ba con biết rõ con ghét nhất là kinh tế, quản lý kinh tế, cho nên ông rất giận dữ cho con chọn lựa hai con đường, một là học viện cảnh sát, một là quản lý kinh tế. Khi đó tuổi trẻ nóng vội, cố gắng phản kháng, luôn luôn làm trái lại lời của ông ấy, kết quả hai người đều bị tổn thương.”

Mẹ Tiêu gật đầu cười, “Ai cũng không chịu nhường.”

“Cũng không trách được, mẹ con ở bên cạnh hả hê, nói ban đầu nghe lời bà có phải là tốt không cơ chứ.”

“Mẹ con cho con thi cái gì ?” Mẹ Tiêu hứng thú hỏi.

“Bà nói nhà chúng con phải là công-kiểm-pháp (công an, kiểm sát, tư pháp), còn thiếu một tư pháp, con báo khoa pháp luật vừa vặn phối hợp, vậy cũng coi như là một con rồng phục vụ.”

“Phụt.” Tiêu Triệt phun một ngụm trà ra ngoài, anh bị sặc.

“Một con rồng phục vụ.” Mẹ Tiêu cũng cười, bà thông gia tương lai rất vui tính.

Ba Phụ cười lắc đầu, “Nhà con rất vui vẻ.”

“Đúng vậy, ba mẹ con thường nói, bọn họ bình thường rất dân chủ.”

“Hai người?” Tiêu Triệt hỏi.

“Bọn họ nói rồi, chỉ cần con nghe lời, bọn họ cũng sẽ giữ vững dân chủ, nhưng chỉ cần con phản kháng, bọn họ sẽ lựa chọn vũ lực đàn áp, phong tỏa kinh tế. Thực ra chỉ là chuyện bắt đắc dĩ, trực tiếp đưa con đi cải tạo lao động là được, tránh gây nguy hại cho xã hội.”

“Thủ đoạn đả kích rất hữu hiệu.” Tiêu Triệt đại biểu đồng ý.

“Nói thì nói thế thôi, nhưng căn bản là cậy quyền thiên vị, không thể vì bọn họ quen thuộc với nhà tù, mở mang gia đình mình, muốn đưa con gái vào, ảnh hưởng không tốt.”

“Đưa vào?” Tiêu Triệt rất có hứng thú với từ này.

“Có một lần bọn họ cũng vội, trực tiếp giao con cho chú Hai.”

“Chú Hai con làm gì?” Mẹ Tiêu hỏi theo trực giác.

“Chú Hai con là trưởng ngục.”

“Phụt.” Ba Tiêu phụt cả trà trong miệng.

“Con cứ nghĩ rằng lúc đó bọn họ thật muốn đưa con vào, khóc kêu muốn dì Ba cứu rồi, mà dì Ba bảo bối chỉ có thể nói một câu, vườn trẻ cách nhà chúng ta rất xa.”

Cả ba người nhà họ Tiêu toàn bộ cười to

11. Chương 11

Khát, thật khát!

Diệp Vũ vừa về tới nhà liền lên mạng, quả thật là hận không thể biến thành thùng gỗ, vô cùng thỏa mãn.

“Hôm nay vất vả rồi, bà xã.” Tiêu Triệt cảm kích ôm vợ.

“Quá tổn nước bọt, khó trách người ta nói nhất định phải suy nghĩ thật kĩ trước khi kết hôn. Em cảm thấy mình cũng không phải là một ngoại lệ, nhất lại là quân hôn.” Cô liếc mắt nhìn thấy chiếc tặc thuyền, thật bi thương!

“Có thể tán gẫu với ba anh, em rất giỏi.”

“Em gắng gượng chống đỡ, thật ra căn bản không biết nói với ba cái gì.” Diệp Vũ tiếp tục bổ sung, “Đúng rồi, để ba mẹ ở khách sạn có được không? Rõ ràng còn có phòng.”

“Tân hôn của chúng ta, bọn họ không muốn làm bóng đèn.”

“Mặc kệ, em tắm rồi ngủ.” Diệp Vũ đẩy tay anh, đi vào phòng tắm, đóng cửa.

Cơ bản là tắm chiến đấu (tắm nhanh), Diệp Vũ thay áo ngủ, nằm thẳng lên giường, cũng không muốn nhúc nhích, suýt chút nữa cho rằng mình đã bay lên.

Chờ Tiêu Triệt tắm xong ra ngoài, liền nhìn thấy bà xã mình nằm trên giường lật đi lật lại cũng không thể tìm thấy một tư thế phù hợp, cười phì một cái vui vẻ, “Người này làm gì chứ? Không phải nói mất hết sức lực rồi sao?”

Diệp Vũ gãi gãi đầu, buồn bực nói, “Anh cho rằng em không muốn ngủ sao? Em rõ ràng mệt muốn chết, nhưng chính là không ngủ được, cảm giác căn bản là như đang ở trong giấc mơ, chuyện xảy ra hai ngày nay quá huyền ảo...”

“Có gì mơ hồ sao?”

“Tại sao em cảm thấy mình nhất thời ám đầu lập gia đình vậy?” Diệp Vũ lấy tay vỗ trán, “Em căn bản là mù rồi, cho nên mới không để ý bị rơi vào đầu, tại sao em cứ cảm thấy mình thật đen đui?”

Tiêu Triệt cười lên giường chui vào chăn, ôm cô, “Đó là do mị lực của anh quá lớn, như thế mới khiến bà xã anh mất hồn lạc phách chứ sao.”

“Xi, thật là trét vàng lên mặt mình, chủ yếu là không để cho thái hậu nhà em náo loạn bức hôn mới được.”

“Cảm ơn mẹ vợ.” Tiêu Triệt nói tận đáy lòng.

“Cút.”

“Vợ à...”

“Ngủ.”

“Anh muốn giao nộp thuế nhà nước.”

“Từ chối phục vụ.”

“Sắp xếp một chút đi.”

“Không có sắp xếp gì cả, ngủ đằng hoàng.”

“Không phải em không ngủ được sao?”

“Không ngủ được thì em tiếp tục đếm bánh rán, khi nào ngủ được mới thôi.”

“...”

Thiếu tá nợ rốt cuộc không nộp thuế lương thực, bị người nào đó đập xuống giường.

Ngày hôm sau, Diệp Vũ đang ngủ say bị người nào đó lay tỉnh.

“Choáng, Tiêu Triệt, anh rốt cuộc sao vậy, không thể để em ngủ ngon giấc sao?” Hành hạ như vậy, cô không thể không lo lắng.

“Bà xã, chúng ta chụp ảnh cưới đi.”

“Không đi.” Diệp Vũ ôm chặt chăn không buông tay.

“Bà xã đi đi mà, kết hôn mà không có ảnh cưới rất kỳ cục.”

“Vẽ một tấm rồi treo lên tường là được rồi, món đồ kia cũng không thể cứu đói, lúc ly hôn xử lý cũng phiền.”

“Diệp... Vũ...” Thiếu tá nào đó bắt đầu nghiêng răng.

“Em nói không sai, mỗi lần em đều nghe được bạn bè mình nói chụp ảnh cưới tốn kém rất nhiều, sau đó vợ chồng son cũng nhanh chóng chia tay, ảnh cưới không biết xử lý sao, gây bất lợi cho quyền bảo hộ chân dung, tất cả đều là hành vi phá sản.”

Thiếu tá dựa đầu vào giường, “Bà xã...” Em nghĩ quá nhiều.

“Em không thích chụp ảnh, không chụp.”

“Nhất định phải chụp.”

“Biến, tranh đi cãi lại không cho bà chị ngủ em sẽ giết anh.”

“Ba mẹ cũng đi cùng.”

Diệp Vũ kéo chăn che kín đầu, giọng nói lúng túng, “Rốt cuộc tại sao em lại muốn gả cho anh, anh nói sao anh không phải là một quân nhân đơn giản cơ chứ?”

“Vợ yêu, quá đề cao rồi, chúng ta dậy sớm sớm siêu sinh.”

“Quá đau khổ, có cảm giác không thể ngủ.”

Cuối cùng, Diệp Vũ rốt cuộc còn chưa phải tình nguyện rời giường, sau khi sửa sang chỉnh tề, đi với chồng ra ngoài gặp ba mẹ chồng.

Chụp hình cưới, cũng phải giám sát ép buộc, đầu năm nay rốt cuộc có chút tự do nào hay không hả?

Thật giày vò!

Đây là giấc ngộ mà Diệp Vũ ngộ ra sau khi bị người ta giày vò bảy, tám tiếng đồng hồ.

ảnh cưới mà thôi, thật sự cần phải dùng đại công phu như vậy sao?

Khi cô cảm giác mình sắp chết, vẫn không thể đi về nằm lên giường để ngủ cho ngon giấc, còn phải chống mí mắt theo ba mẹ chồng đánh Thái cực, thời khắc chuẩn bị cứu trận.

Choáng, quá phức tạp!

Quá bi thương mà!

Chờ đến khi lê lét được về đến nhà, vừa vào cửa, Diệp Vũ liền nằm quay đơ trên ghế salon, khổ sở nói, “Đồng chí thiếu tá, có thể giúp em sáng khoái một chút, anh trực tiếp nói cho em biết còn khó khăn gì chờ đón em ở sau nữa không?”

Tiêu Triệt suy nghĩ một chút, rất khẳng định nói: “Còn phải đi báỉ kiến ông ngoại một chút là xong.”

“Anh xác định?”

“Xác định.”

Diệp Vũ vui mặt vào trong gối ôm, nhưng cô làm sao có thể? Hôm nay cô phải rất rõ ràng, cô thấy lúc bố mẹ chồng nghe nhắc tới ông ngoại thiếu tá, vẻ mặt kia có chút mờ ám!

“Tiêu Triệt, nếu sáng sớm ngày mai anh còn gọi em rời giường, bà cô này lập tức bắt xe về nhà.”

“Bà xã, nhà chúng ta ở đây, em còn về nhà mẹ.”

“Em có phòng của mình, là phòng ở nhà thái hậu và lão đầu em.”

“Là chia cách sao?”

“Nói nhảm.”

“Em cứ ngủ nướng như vậy sao?”

“Nếu không phải vì muốn ngủ nướng thêm một chút thì mắc mớ gì em phải chọn nghề tự do.”

Thiếu tá nọ im lặng, thì ra nguyên nhân bà xã nhà mình chọn nghề này cũng rất khác với người khác, giống như việc cô lựa chọn chồng vậy.

Tiêu Triệt ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, trong ánh mắt lóe lên vẻ chán nản. Cô lập gia đình, có lẽ cũng có một phần thích, nhưng có bao nhiêu anh cũng không dám nghĩ tới.

Có lẽ hiện nay lưu hành tình yêu nhanh, cưới chui cũng là phong cách nhanh chóng, nhưng anh lại dành thái độ chân thành với đoạn tình cảm này, anh hi vọng anh cưới được người mình yêu sâu đậm, cũng hi vọng cô dành tình yêu cho anh.

Chỉ là, nếu hai người không thể sống chung, anh sẽ bỏ hai cầu một, có thể bảo vệ người mình yêu cũng là một chuyện hạnh phúc.

Người nào đó không có tiếng động, nhìn mắt cô đã thâm quầng, anh biết cô mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, không trách tính tình cô lại nóng nảy như vậy.

Tiêu Triệt không khỏi lắc đầu, ôm người vào trong phòng ngủ, cẩn thận thay quần áo ngủ giúp cô, đắp kín chăn.

Diệp Vũ rốt cuộc cũng tìm lại cảm giác ngủ một cách sáng khoái, đợi đến lúc cô tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại mình cô, cô cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng vào nhà tắm rửa mặt.

Đợi đến khi cô rửa mặt hết quay lại phòng khách, nhìn thời gian, đã là buổi chiều ngày hôm sau, không khỏi giật mình, khó trách bụng đói thế này.

Sau đó cô phát hiện trên bàn có một tờ giấy ghi nhớ.

Có chuyện phải về đơn vị, thay anh chăm sóc cho ba mẹ.

Diệp Vũ nhìn chăm chăm tờ ghi nhớ rồi trầm mặc một hồi, sau đó quơ quơ tờ giấy ghi chép trong tay, quân hôn, haha...!!!

Nguy rồi!

Diệp Vũ chợt đứng lên từ ghế salon, ba mẹ chồng vẫn ở khách sạn, ôi chết, cô nên gọi điện thoại trước.

“Ba, con là Diệp Vũ.”

“Xảy ra chuyện gì ?”

“Cái đó...” Diệp Vũ chần chờ, “Tiêu Triệt trở về đơn vị.”

“Tiểu tử này...”

“Ba, ba đừng nóng giận, con chỉ muốn bảo là ba và mẹ nên về nhà ở, đừng ở khách sạn.”

“Diệp Vũ, con không cần giận Tiêu Triệt.” điện thoại được chuyển qua ẹ Tiêu.

“Mẹ, con không có, con cảm thấy mẹ và ba sớm nên về nhà, ba mẹ không muốn gặp mặt ba mẹ con sao ?”

“Hai người chúng ta ở khách sạn được rồi, về phần gặp mặt ba mẹ con, chỉ có chúng ta đi gặp, bọn họ có nói gì không ?”

“Mẹ, ba mẹ con hiểu. Cảnh sát hay quân nhân có lúc cũng rất giống nhau. Bọn họ vội vàng là chuyện của bọn họ, chúng ta chỉ cần làm chuyện của chúng ta là được.”

“Khó tìm được một người thông cảm cho nó.”

“Mẹ, con thật sự không sao, mẹ không cần lo lắng cho con.”

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ đi gặp ba mẹ con.”

“Vâng.”

“Vâng, ngày mai chờ điện thoại của ta.”

“Đã biết rồi, mẹ.”

Cúp điện thoại, Diệp Vũ sửng sốt một lúc, sau đó vào phòng bếp kiểm gì đó để vào bụng mình.

Cuộc sống một mình, cô đã sớm hình thành thói quen. Khi còn bé công việc của ba mẹ cũng rất bận rộn, cô cũng thường ở một mình.

Ăn cơm xong, Diệp Vũ theo thói quen chui vào thư phòng, mở máy vi tính.

Tìm được mấy trò chơi mình thường chơi, kế tiếp sau đó là ra ngoài xem ti vi.

Xem một lúc, suy nghĩ một lúc, cầm điện thoại lên gọi điện thoại ẹ.

“Mẹ.”

“Tiểu Vũ, có chuyện gì vậy?”

“Ba mẹ chồng con nói ngày mai qua gặp ba mẹ.”

“Thông gia muốn tới, lúc nào đến?”

“Có thể là ngày mai, con báo trước cho ba mẹ một tiếng.”

“Con lập gia đình rồi đừng có trẻ con như vậy, làm con dâu nhà người ta không thể sánh với con gái khi ở nhà được.”

“Aiii, mẹ, mẹ yên tâm, con gái sẽ không làm mất mặt ba mẹ đâu.”

“Nha đầu chết tiệt này, tính tình bướng bỉnh, làm sao có thể khiến chúng ta yên tâm, cả ngày đều không như tồn tại.”

“Con được xem là hoạt bát.”

“Con rõ ràng là một kẻ điên.”

“Mẹ...”

“Tiêu Triệt đối xử với con có tốt không ?” Mẹ Diệp cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

“Anh ấy về đơn vị rồi.”

“Không phải còn có thời gian nghỉ kết hôn sao ?” Mẹ Diệp cao giọng nói.

“Đây là bí mật quân sự, con đâu biết đâu, dù sao thì anh ấy cũng đi về rồi.”

“Quân tàu có giác ngộ nhỉ.” Mẹ Diệp ý vị sâu xa.

“Ngài yên tâm, con cảm thấy biện pháp giác ngộ hay mà.”

“Giác ngộ cao như vậy sao con không vào Đảng đi.”

“Vây cũng là bệnh hình thức, đảng vĩnh viễn ở trong lòng con.”

“...”

“Mẹ, đừng quá cảm động.”

“Nha đầu chết tiệt, không có việc gì ta cúp máy.”

“Được.”

12. Chương 12

Gia đình Diệp, Tiêu chưa từng gặp mặt xuất hiện lại như bạn bè lâu năm gặp lại, không hề khoa trương, cũng không phải đồ mất như cừu địch, rất bình thản vui mừng.

Thiếu tá không có ở đây, Diệp Vũ bày tỏ thái độ mình là nhân viên phục vụ đi cùng duy nhất, áp lực rất lớn.

“Bà thông gia, bà ngàn vạn lần đừng nói như vậy, quân nhân dĩ nhiên phải phục tùng mệnh lệnh trước tiên. Tiểu Vũ lựa chọn gả cho quân nhân dĩ nhiên là đã chuẩn bị tư tưởng. Ngược lại tôi cảm thấy tôi vút được một nha đầu không chăm chỉ cho ông bà phụ trách nhiệm, đứa nhỏ này từ nhỏ đã da dày thịt béo, nếu đáng đánh thì ông bà cứ đánh, muốn mắng cứ mắng, coi như con mình...”

Mẹ, mẹ đúng là mẹ ruột của con sao? Tại sao có thể áp dụng chính sách như với con dâu nuôi từ bé với ba mẹ chồng vậy?

“Ngàn vạn lần đừng nói như vậy, Tiêu Triệt nhà chúng tôi cũng đã bị chúng tôi làm hư rồi, sẽ không chăm sóc được cho Diệp Vũ. Chúng tôi còn sợ Diệp Vũ phải chịu uất ức đấy.”

“Sao có thể sao có thể.”

“...”

Thiếu tá nào đó không có ở đây, nhưng thái hậu nhà mình khoe con rể như hoa.

Dĩ nhiên Diệp Vũ cũng cảm thấy đáng đáp thiếu tá nào đó giống như hoa, cởi quân trang xuống, công phu đều rất lợi hại, như một gốc cây hoa đào to lớn...

==|||

Cô không để ý lại không trong sáng rồi.

A mi phò phò, thiện tai thiện tai !

Nói tóm lại, tư tưởng của mẹ Diệp chính là: con gái củi mục nhà mình đã giao ấy người rồi, không cần phải chú ý lo lắng, cứ tùy ý ngược đãi.

Mà mẹ Tiêu lại nghĩ là: Bà thông gia yên tâm, tôi nhất định cưng chiều con dâu như bảo bối, con trai cũng chỉ là phù vân.

Vì vậy Diệp Vũ vừa buồn vừa vui ăn bữa cơm hội ngộ này.

Thái hậu nhà cô bình thường rất thích nói xấu cô, hôm nay nói xấu càng lợi hại hơn. Mặc dù Diệp Vũ hiểu đây là giao tiếp xã giao bình thường, nhưng mẹ lại nói chuyện với thông gia như vậy, thật sự cô cảm thấy vô cùng bị thương.

Sau khi hai nhà gặp mặt, Diệp Vũ còn một nhiệm vụ cách mạng cần một mình hoàn thành.

Quả nhiên, ba mẹ chồng và ông ngoại có chút mờ ám, bởi vì đi gặp ông ngoại là sứ mạng thiếu tá đặc biệt muốn cô hoàn thành.

Một ông lão quân nhân !

Lúc gặp ông lão quân nhân trước mặt Diệp Vũ và ông lão quân nhân theo lời thiếu tá nào đó, cô có cảm tưởng sẽ điên cuồng đập chết thiếu tá.

Nói thật, đó thực sự là một ông lão quân nhân, chỉ là một người được gọi là lão thủ trưởng, Diệp Vũ nhất thời có chút không bình tĩnh được.... Cô rốt cuộc đã giả làm ột người đàn ông có gia thế như thế nào vậy ?

Nếu như cuộc sống có hai từ rút lui, lúc này Diệp Vũ nhất định không do dự lui về quá khứ, để khoảng thời gian hai người bọn họ gặp nhau gọn gàng dứt khoát biến mất.

“Cháu chào ông ngoại.” Diệp Vũ dễ nổi nóng cũng rất bình tĩnh gọi người.

“Ngồi một lát, ở chỗ này của ta không cần gò bó, cứ gọi ông ngoại như Tiểu Triệt là được rồi.”

“Ông ngoại.”

Diệp Vũ có chút lo lắng nhìn lính cần vụ châm trà, sau đó đứng sang một bên.

Lặng yên, có lính cần vụ, chuyện quản lý toàn quân, cô sớm đã cảm nhận sâu sắc cuộc sống người thân giải phóng quân, thực ra áp lực rất lớn.

“Tiêu Triệt lại quay về đơn vị ?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng nói rất khẳng định.

“Đúng vậy.”

“Quân nhân chỉ có thể lấy phục tùng mệnh lệnh là trên hết.”

“Đúng ạ.”

“Làm vợ quân nhân cũng không dễ dàng, phải biết thông cảm, cũng không biết được con đường tương lai sau này thế nào.”

“Diệp Vũ biết.” Sớm biết có ngày hôm nay, cô thà tiếp tục bị Thái hậu nhà mình ngày ngày dày vò, còn tốt hơn đâm đầu vào nhà người ta thế này.

Diệp Vũ rõ ràng hiểu Tiêu gia phức tạp, bên trong không chừng còn rất hỗn loạn. Lần gặp mặt trước, ba kinh doanh, ông ngoại thủ trưởng, còn có một thiếu tá quân sự.

Đúng rồi, còn có nhóm người tai to mắt lớn như Thái hậu, lão đầu nhà cô, Diệp Vũ tính sơ qua, thật giống như sói hổ tề tựu. Đó mới chính là một cỗ hai đầu lớn.

Bây giờ, đầu óc cô vô cùng choáng váng.

“Nghe Tiêu Triệt bảo cháu là tác giả.”

“Chỉ là trạch nữ ngồi nhà thôi ạ.”

“Đây là cách gọi gì ?”

“Đây gọi là cách gọi chân thật nhất, mẹ cháu thường nói là mạo danh tác giả, thực ra chỉ là trạch nữ (thường xuyên ở nhà), nói trắng ra là treo đầu dê bán thịt chó, tách rời với xã hội, không quản chuyện sản xuất, không có chí tiến thủ, cam tâm làm sâu mọt của xã hội.”

“ ... ”

“Ông ngoại, ông đừng chê cháu nhiều lời, cháu chỉ là có thói quen nói năng tùy tiện.” Diệp Vũ chủ động nhận sai.

“Ha ha...” Ông Tiểu cười ha ha, “Tùy tiện là tốt, nha đầu này tính tình không tệ.”

“Cháu cũng cảm thấy tính cách cháu vô cùng tốt. Cháu nói cháu sống phóng khoáng, mẹ cháu phủ nhận, nói cháu là tùy tiện.”

“Ở nhà cả ngày không chán à ?”

“Không chán ạ, có mạng, đích thực không cần ra khỏi cửa cũng biết chuyện thiên hạ, mạng internet vô cùng tốt.”

“Những thứ kia ta không hiểu, già rồi.”

“Nhìn ông vẫn không gọi là già, chỉ là đang ở tuổi lớn thôi.”

“ ... ”

Hai người nói chuyện rất hợp nhau, không biết từ lúc nào đã nói đến chuyện đánh giặc.

Vừa nhắc đến chuyện đánh giặc, ông Tiểu liền mở máy hát, nhớ về hồi ức năm đó.

Không biết từ lúc nào, trời dần tối, Diệp Vũ thấy lính cần vị vào bếp chuẩn bị nấu cơm, hai mắt tròn to.

Lính cần vụ cả chuyện nấu cơm cũng quản sao ? Cô thực kinh ngạc.

“Ông ngoại, sao không thuê người giúp việc ?”

“Tiểu Trương cũng được.”

“Ông ngoại, hôm nay để cháu nấu cơm, tuy nhiên tay nghề không được tốt cho lắm.”

Ông Tiểu cười cười, “Tiểu Trương, hôm nay cho cậu nghỉ ngơi, để cháu dâu ta vào bếp trở tài.”

“Vâng, ông Tiểu.”

Mặc dù mẹ Diệp bảo con gái bà tay chân vụng về, nhưng bạn học Diệp Vũ căn bản cũng coi như có thể ‘vừa vào phòng bếp, vừa ra phòng khách’. Món ăn phức tạp cô không làm được, thứ nhất là không nghiên cứu, thứ hai là không muốn nghiên cứu. Phương châm của cô rất đơn giản, chỉ cần no bụng, không chết đói là OK.

Chờ Diệp Vũ sửa soạn xong bốn món mặn một món canh xin ông Tiểu kiểm nghiệm thì ông rất nể mặt, “Tay nghề không tệ, so với bà ngoại đã qua đời còn khá hơn.

Trong lòng Diệp Vũ nhất thời bị kéo căng, tự nói: Bà ngoại nào đó tay nghề còn kém hơn sao ?

Đợi sau khi cô tự ăn thức ăn của mình mới lập tức nói: “Ông ngoại, hôm nay tay nghề cháu đúng là vượt xa trình độ thường ngày, hoàn toàn không để mất thể diện.”

“Thế hệ này của các cháu giờ còn có thể xuống bếp không còn nhiều.” Ông Tiểu cảm khái.

“Chủ yếu là không xen tay vào được,” Diệp Vũ không nhận được biện bạch, “Ba mẹ cháu chủ yếu công việc bận rộn, thường xuyên không có nhà. Cháu không muốn đói chết thì bắt buộc phải học nấu cơm.”

“Công việc của bọn họ bận rộn như vậy sao ?”

“Đúng vậy, rất bận rộn.”

“Là làm công việc gì ?”

“Ba cháu là cảnh sát, mẹ là kiểm sát quan.”

“Yêu cầu công việc thôi.”

“Đúng vậy, hai người bọn họ chính là người tiên phong cách mạng, nơi nào cần nơi đó có mặt.” cuối cùng xếp cô vào vị trí sau cùng.

Không nói đến ăn, ngủ, tuyệt đối Diệp Vũ bắn đại bác cũng không với tới.

Chỉ là ông Tiểu rất vui vẻ nghe cô kể chuyện, hơn nữa còn vô cùng ngạc nhiên cô có thể vừa nói vừa ăn nhanh như vậy.

Thật ra thì, Diệp Vũ cũng được rèn luyện lâu dài mới được như vậy, dùng một câu để miêu tả thì chính là – luyện tập nhiều.

Quanh năm chiến đấu cùng ba Diệp mẹ Diệp, Diệp Vũ đã sớm rèn luyện thành trạng thái lăm mồm lăm miệng, lăm lời mọi lúc. Không, là báo cáo ba mẹ tinh thần mình lúc đó cộng thêm tình hình cuộc sống. Mặc dù cuối cùng đều bị ba Diệp mẹ Diệp hai người phối hợp ném qua một bên.

Nhưng Diệp Vũ dù có khó khăn khốn khổ cũng không buông tha, luôn kiên trì tinh thần lạc quan bất khuất của cách mạng kết hợp với độ mềm mại dẻo dai, lần lượt khiến ba Diệp mẹ Diệp cảm thấy khả năng quan sát của con gái không ngừng đổi mới, cuối cùng xách ném ra khỏi nhà.

Lúc đầu, kế hoạch ngày thơ của Diệp Vũ hai ngày liền bị bỏ qua.

Nhưng từ trước đến nay kế hoạch luôn biến hóa khôn lường.

Ông Tiểu rất thích đứa cháu dâu này, kết quả Diệp Vũ không cẩn thận bị giữ lại.

Một thiếu tá nào đó sau khi hoàn thành nhiệm vụ về nhà vừa nhìn, được rồi, nồi bếp lạnh tanh, rõ ràng nàng dâu mới không có ở nhà.

“Bà xã, em thật sự trở về nhà một mình sao ?” Điện thoại vừa nổi, thiếu tá nọ không nhận được đã oán thán.

“Nói nhảm, không chơi trò vu khống hãm hại.”

“Vậy em chạy đi đâu tiêu dao rồi ?” (tiêu dao: chơi)

“Ở chỗ ông ngoại anh.”

“Làm gì ở đấy ?”

“Em ở đây thăm ông.”

“Có vẻ em còn muốn ở lại ?”

“Chỉ là tình cảm giữa em và ông ngoại rất tốt, anh quân nhân dĩ nhiên biết rõ nơi này, không khí cực kỳ mát mẻ, làm cho người ta vui vẻ quên đường về.”

“Vậy anh qua đón em.”

“Được, anh nên tới gặp ông ngoại một chút, nghe nói ông cũng nhanh quên mặt mũi anh thế nào rồi.”

“Khoa trương như vậy à ?”

“Nhưng thật ra là em không nhớ rõ mặt mũi anh như thế nào.”

“Không phải chứ...” Âm thanh kéo dài.

“Thật, khi gặp mặt anh nhớ đưa chứng nhận sĩ quan cho em xem, nhận lầm chồng là một vấn đề rất lớn.”

“Nàng dâu em không thể trả thù như vậy chứ ?”

“Theo anh người có hiểu biết như em có thể làm ra chuyện trả đũa sao ?”

“Anh cảm thấy có thể.”

“Được rồi, em giúp ông ngoại ra ngoài hít thở không khí, gặp lại sau, bái bai.”

“Tút TUT...” Điện thoại đã ngắt, nàng dâu mới cũng không muốn nấu cháo điện thoại với anh chút nào, thiếu tá nội thương nhẹ

13. Chương 13

Tiêu Triệt đến thăm ông ngoại, nhân tiện dẫn vợ về nhà.

Ông Tiểu chỉ giữ hai người ở lại ăn bữa cơm trưa, sau đó nhanh chóng đuổi người ta đi.

Vì vậy, đồng chí thiếu tá đi theo vợ song song về nhà.

Chuyện đầu tiên Diệp Vũ sau khi về nhà là chạy thẳng vào thư phòng mở máy tính lên.

Tiêu Triệt làm chuyện chính là trực tiếp khiêng người đi về phòng ngủ, tiến hành giao nộp thuế chính là vận động nhẹ nhàng.

“Choáng, thả em xuống, em muốn mở máy tính, em muốn lên mạng.”

“Trước tiên phải để anh giao nộp thuế đã.”

“Cút.”

“Bà xã anh nhớ em lắm.”

“Anh nhớ em thì em nhận, trước tiên để em mở máy tính đi.” Diệp Vũ nhân dịp hấn cởi quần áo bỏ từ trên giường xuống đất.

Tiêu Triệt nhào tới ôm người nọ đặt lên trên giường rồi đè lên, động tác nhanh gọn lẹ sạch, dứt khoát đánh phá.

“A... khốn kiếp...” Cô nắm tay thành quyền đấm vào vai anh.

“...”

“... chậm một chút...Ừm...”

“...”

Giao nộp thuế kéo dài, tương đối tốn thời gian.

“Bà xã, anh yêu em...”

Diệp Vũ ôm mảnh lưng trần truong của anh, mệt mỏi thở ra, mơ hồ nói, “Anh yêu quá mãnh liệt rồi.”

“Thật xin lỗi.”

“Thế nào?”

“Tân hôn đã bỏ rơi em.”

“Ngốc à, em không sao.”

Anh liếm cổ cô, hưởng thụ những ngọt ngào ấm áp từ cơ thể hai người, “Nhớ anh không?”

“Ừ.”

“Thật muốn rời hả?”

“Thật muốn rời.” Nghĩ thế nào sao muốn đập chết người a.

Tiêu Triệt mãnh liệt hôn cô, tiếp tục phong vân.

Lại thêm một trận chiến kéo dài, Diệp Vũ dùng cả tay cả chân hất anh ra, xuống giường, cả chân mềm nhũn, không nhịn được quay đầu lại trừng mắt nhìn anh.

Thiếu tá nào đó nằm lỳ ở trên giường cười hì hì nhìn vợ, “Anh chờ em trở lại.”

“Cút.”

Diệp Vũ đi vào phòng tắm dọn dẹp vài thứ, sau đó đi vào thư phòng mở máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi, sắp xếp mọi thứ, cuối cùng trái tim mới quay về thực tại.

Gần đây bị buộc rời xa internet, ghen chết rồi !

“Bà xã...”

Diệp Vũ nhú nhú mày, không quan tâm đến anh, như lang sói, cô cảm thấy không chịu nổi.

Rất nhanh thiếu tá bỏ chạy đi tìm vợ, ôm người nào đó như công chúa, hôn trộm một cái, đặc biệt lưu manh nói: “Đi, cô bé, tiếp tục vui vẻ với anh.”

“...” Diệp Vũ nhìn anh, “Thiếu tá, quá lưu manh.”

“cùng làm với bà xã mình còn lưu manh thế nào, đây chính là giở trò lưu manh hợp pháp.”

“Em phục anh.”

“Bà xã, em cũng không muốn hỏi anh sao ?”

“Hỏi cái gì ?”

“Ví dụ như ba mẹ và ông ngoại ?”

“Em nhìn thấy rồi,” Diệp Vũ dừng một chút, tiếp tục giữ vững lập trường, “Em không muốn quấy rầy.”

“Bà xã, em không thể cứ làm như không thấy như vậy.”

“Làm ơn cứ coi như em không tồn tại là được rồi. Từ nhỏ em đã không nghĩ đến mục tiêu phấn đấu là một người vợ hiền mẹ thực, bây giờ cũng không có ý định ổn định mục tiêu.”

Thiếu tá ôm vợ về trên giường, coi như không hề làm gì, chỉ cần ôm cô ngủ cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Diệp Vũ nói chuyện với anh một lúc liền cảm thấy mệt, dù sao chuyện đó thật sự là công việc dùng đến thể lực, lại đang trên giường êm đệm ấm không dễ dàng để người ta đi xuống, cho nên cô vốn tính lên mạng nhưng lại chui vào ngực ông chồng ngủ ngon lành.

Diệp Vũ bị mùi thức ăn thơm phức lay tỉnh, lúc đó bụng cô đói đến mức kêu réo lên, thật sự công việc dùng thể lực tiêu hao quá nhiều năng lượng của cơ thể.

“Bà xã, dậy ăn cơm.”

Diệp Vũ mở đôi mắt mù mờ, nhìn tên họ Tiêu nở nụ cười hấp dẫn như Mona Lisa, lẩm bẩm một câu, “Ảo giác.”

“Cái gì ảo giác ? Dậy nếm thử một chút tài nấu nướng của anh.” Anh khom lưng ôm lấy người trên giường, thuận tiện hôn trộm một cái. (anh này dễ thương ghê, vợ mình còn hôn trộm. hắc hắc)

Diệp Vũ đưa tay ôm cổ anh, cười, “Thời đại mới, có đàn ông tốt, em thật sự là nhật được một người tiện nghi rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ em mới biết sao ?”

“Khiêm tốn giúp người ta tiến bộ, kiêu ngạo làm cho người ta lạc hậu. Đồng chí thiếu tá, phải cảnh giác.”

Tiêu Triệt đổi tư thế ôm, để cô vòng hai chân qua eo mình, ôm hông cô, đặt người chống đỡ trên tường phòng ngủ, cười, “Bà xã, trước tiên phải thăm hỏi một phen.”

“Ồ...” Diệp Vũ vừa định mở miệng cự tuyệt đã bị phong tỏa miệng lại.

Nụ hôn nóng bỏng của hai người dần mất khống chế, cuối cùng lại quay trở lại trên giường. Sau một trận chiến đấu, Tiêu Triệt ôm đầu cô cười khê, “Làm sao bây giờ, em để anh biến thành cầm thú rồi.”

“Xì, bản chất vốn là cầm thú, đừng đổ lỗi cho em.” Trên mặt cô vẫn còn in đậm dấu ấn kích thích tình đã qua, giọng nói còn mang theo vẻ nũng nịu.

“Thích không ?” Anh có ý định khác hỏi.

Diệp Vũ hôn môi anh một cái, nói nhỏ, “Thích.”

Anh cúi đầu chính là mồm sói.

“chúng ta đi ăn cơm.”

“anh ôm em.” Cô làm nũng.

“Tuân lệnh lão phật gia.”

“Hi hi...”

Hai người ăn xong cơm tối, buồn chán ngồi trên ghế sofa xem tivi.

“Diệp Vũ.”

“Hả?”

“Em sợ dáng người mẫu sao?”

“Người đàn ông yêu em sẽ không để ý đến vòng eo của em. Để ý đến vòng eo của em thì không thật sự yêu em. Người đã không yêu em thì cần gì để ý đến quan điểm của hân.”

Kết luận chính là cô không lo lắng chút nào đến cái này.

“Đồng chí thiếu tá,” Diệp Vũ đưa tay ra sau vỗ vỗ đầu anh, “Khỏi phải vòng vo tam quốc, em đảm bảo sẽ không tránh thai, có thai em sẽ sinh, nếu như chính sách cho phép, em không ngại sinh nhiều một chút.”

“thật?”

“Em nói thật.”

“Em không sợ đứa bé sẽ trói chặt em sao?”

“Tiêu Triệt,” Diệp Vũ chắc chắn hai tiếng, vừa ấn điều khiển tivi trong tay vừa nói, “Lấy bối cảnh gia đình anh, dường như anh sợ rằng em sống chết không đi, nhất là ngộ nhỡ ngày nào đó anh chuyển nghề khi đó sẽ muốn vứt bỏ em.”

“Chí hướng của anh là làm quân nhân chuyên nghiệp.”

“Vây rất tốt, em xem trọng quân hôn.”

“Ngộ nhỡ em gặp được người mình yêu thì sao?”

“Thái hậu nhà em mặc dù bức hôn, nhưng...” Diệp Vũ nghiêng đầu nhìn anh một cái, nói tiếp, “Em sẽ không gả ột người mà mình không thích để làm vui lòng người khác, em cũng không phải là người thất bại như vậy, để mình phải chịu uất ức.”

“Anh nói là yêu.” Lời vừa nói ra, tim anh cũng như treo lên.

Diệp Vũ im lặng một hồi, sau đó nhẹ nhàng cười, “Vương Thiên bọn họ thường nói em rất lí trí, cũng quá vô tình, giới đàn kết tình yêu, rồi lại vô cùng tình tường thấy rõ tình yêu, hoài nghi tình yêu. Em không bảo các cô ấy sai, nhưng em cũng không bác bỏ được lời bọn họ, bởi vì em chưa từng yêu. Mà em cảm thấy tình yêu đến lúc lí trí con người không còn tỉnh táo, tình yêu chính là một từ kích động.”

“Em không trả lời anh.”

“Bởi vì em không trả lời được, chưa từng xảy ra chuyện như vậy nên bây giờ dĩ nhiên em không biết đáp án là gì.” Cô dừng một chút, sau đó nghiêng đầu trừng anh, “Chúng ta đang trong thời kỳ tân hôn, anh thảo luận với em những chuyện bi thương như vậy là muốn chết sao?”

Tiêu Triệt vô tội nhìn cô, “Anh sợ mất em chứ sao.”

“Vây anh làm sao biết mình được mình có yêu em hay không? Không chừng trong tương lai anh lại là người nói lời chia tay.”

“Anh nào có thời gian, cũng không có cơ hội.”

“Vậy thì thành thật trối chết ở đây, không có việc gì thì đừng suy nghĩ lung tung.”

“Em cũng sẽ thành thật sao?”

“Từ nhỏ em đã tuân theo pháp luật của người dân lương thiện.”

“Nếu như,” Giọng anh bị ép xuống rất thấp, “Nếu như trong tương lai em yêu người khác, nhớ nói cho anh biết, anh sẽ thành toàn cho em.”

“Cút.”

“Đây là lời nói thật lòng của anh.”

“Có thật cũng cút ra, anh cho rằng bà chị này rảnh rồi không có việc gì làm nên mới kết hôn với quân nhân sao?”

“Em khẳng định tình cảm của mình như vậy sao?”

“Tất nhiên từ nhỏ em đã tiếp nhận giáo dục của Đảng, lúc quan trọng sao có thể để Đảng bị bôi đen được. Mặc dù từ đầu đến cuối đều là tư tưởng phong kiến, nhưng đối với người chung tình, lý tưởng này vẫn được sùng bái và cố gắng phấn đấu.”

“Anh chờ em yêu anh.”

“Cũng không được.”

“Anh vừa đẹp trai, gia thế hùng hậu, vừa có quyền vừa có tài, không phải em nên yêu anh sao?”

“Bà chị không phải người hư vinh.”

“Vậy anh yêu em, sao em nhẫn tâm không yêu anh?”

“Ôi mẹ ơi, anh thật sự muốn em nôn chết sao?”

Tiêu Triệt ôm chặt cô, vùi đầu vào hóm cổ cô cọ nhẹ, “Bà xã.”

“Hả?”

“Bà xã.”

“Ừ.”

“Bà xã...”

“Anh xong chưa, có chuyện gì thì nói, không việc gì thì cầm miệng lại, đừng quấy rầy em xem tivi.”

“Hai ta đang thổ lộ tình cảm mà.”

“Nhàm chán.”

“Có thể giúp ba mẹ và ông ngoại giảm hòa không?”

“Nói rõ tình hình cụ thể trước.” Diệp Vũ đồng ý.

Vì vậy Tiêu Triệt kể hết mọi ân oán trước đây.

Sau khi nghe xong, Diệp Vũ im lặng chốc lát, sau đó cảm thán một câu: “Thật đúng là tình huống cầu huyết kinh điển mà.”

Tiêu gia là gia đình tư sản điển hình thời Dân quốc, ông ngoại Tiêu xuất thân từ tầng lớp khổ cực, tham gia cách mạng vào những năm cuối chiến tranh giải phóng. Tổ tiên ông ngoại Tiêu là tá điền giúp việc trong Tiêu gia. Tóm lại là một giai cấp áp bức bóc lột và một giai cấp bị áp bức bóc lột.

Sau khi Trung Hoa mới được thành lập, nhân dân ngang hàng độc lập với nhau, sau đó hai giai cấp được phân đến một nông trường cải tạo.

Không để ý cẩn thận con cái hai nhà đã vừa lòng nhau, sau đó cải cách mở ra, ba Tiêu mẹ tiêu cùng nhau bỏ trốn...

Tóm lại không có một tình huống cầu huyết, mà chỉ có tình huống còn cầu huyết hơn.

“Nói gì vậy?” Tiêu Triệt đưa tay siết chặt eo cô.

“Cảm thán một chút, nhà anh đúng là có đủ tình tiết thiên lôi của Quỳnh Dao đó.”

“Nói nghiêm túc với em đây.”

“Em cũng nghiêm túc mà.”

“Xem giọng điệu này của em, nghiêm túc cọng lông.”

“Em chỉ là đang không bình tĩnh.”

“Em có lúc nào thì bình tĩnh.”

“Nhắm nhí, lúc đầu lúc anh quyến rũ em, bà chị rất bình tĩnh.”

“Giả bộ.”

“Ai giả bộ thì người ấy biết.” Cô liếc nhìn anh một cái.

“Anh...anh giả bộ làm gì.” Thiếu tá lập tức lúng túng.

“Hừ.”

“Ngày mai có sắp xếp gì không bà xã?”

“Mời mấy chị em của em, nếu không nói cho họ biết em đã kết hôn, họ có thể sẽ lột da em ra.”

“Được.”

“Điều khiển tivi cho anh, em đi nghịch máy tính.”

Diệp Vũ đến thư phòng nhìn trò chơi đang treo, bán hết đồ trong túi, tiếp tục treo máy. Sau khi thu nhỏ trang web, tiếp tục mở ra một trang web khác, muốn xem ít tin tức.

Đáng tiếc, cô thậm chí còn chưa mở web, thiếu tá nào đó đã đi vào.

“Bà xã, theo anh ra ngoài xem tivi.”

“Đừng quấy rầy.”

“Bà xã chờ anh quay lại đơn vị, em sẽ thỏa sức thân thiết với máy tính.”

“Được rồi.” Diệp Vũ nhịn đau cắt da cắt thịt.

“...” thiếu tá xuất hiện vạch đen, ánh mắt, giọng nói của bà xã mình quá đả kích người.

14. Chương 14

“Cậu kết hôn?”

“Cậu thật sự kết hôn?”

“Cậu thế mà kết hôn?”

Đây là phản ứng của Bạch Tinh Oánh, Vương Thiển và Trình Lam khi nghe được tin bạn học mình kết hôn.

Diệp Vũ lúc này mới nói, “Tớ cũng không phải là trùng hôn, các cậu có cần phải khó tin như vậy không?”

Đây cũng chính là chỗ Tiêu Triệt cảm thấy nghi ngờ.

Trình Lam khôi phục tinh thần trước, gào to, “Mẹ nó, lúc đầu là ai nói muốn cuộc sống độc thân?”

Wang Thiển phản ứng theo, “Cậu nói lập gia đình chỉ dành cho những người ăn no rửng mỡ, phải chăm sóc gia đình, sinh con đẻ cái, còn phải làm việc của mình, cuối cùng nhan sắc phai tàn, chồng ôm tiểu Tam

vào trong ngực nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng, nói mình làm lỡ tuổi thanh xuân của hắn, xem xem có lỗi không.”

Tiêu Triệt ở bên cạnh đã xuất hiện vạch đen, im lặng không phản bác.

Cuối cùng Bạch Tinh Oánh cũng lên tiếng, “Còn nữa quân hôn đúng là vô nhân đạo, cậu cứ thể chui đầu vào thông lộng, đến lúc cậu muốn ly hôn thì biết làm thế nào?”

Tiêu Triệt lại xuất hiện thêm vạch đen, không nhin được lên tiếng, “Khụ khụ, chúng tôi mới kết hôn.”

Ba người kia hoàn toàn không nhìn thấy anh, tiếp tục vây lấy bạn mình.

“Lúc đầu không phải các cậu rất thích anh ấy sao? Bây giờ tớ gả cho anh ấy các cậu lại có nhiều ý kiến vậy? Aiii,” Diệp Vũ than thở, “Lòng dạ đàn bà không cần ghen tỵ đến mức đó, dù gì thì bây giờ anh ấy cũng là người đàn ông của tớ, các cậu không cần phải đổ mắt nhỏ dãi, không cần làm chuyện công kích người khác ngay thơ như vậy.”

Trận đánh kinh điển xung quanh bắt đầu.

Cảnh trước mắt khiến Tiêu Triệt dường như nhớ tới lần gặp đầu tiên, không khỏi mỉm cười.

Bốn cô gái với bốn phong cách khác xa nhau như vậy lại có một đặc tính giống nhau – không biết điều như nhau.

“Này, các cậu đúng là giống nhau. Hôm nay tớ mời các cậu ăn tiệc mừng, các cậu còn thi triển quyền cước với tớ. Đúng là không có mắt thường thức. Tớ khinh thường các cậu.”

“Cậu còn dám nói, kết hôn bao lâu rồi mới nghĩ đến việc cho bọn tớ biết? Sao ngày đó cậu không thông báo cho bọn tớ biết?”

“Lúc ấy tớ còn giật mình, đâu nghĩ đến chuyện thông báo cho các cậu.”

“Cậu giật mình cọng lông. Chính cậu kết hôn chứ không phải do người khác ép cậu.”

“Giải phóng quân ép.”

“Không phải chứ?” Trình Lam kêu lên, giống như bị nghẹn trứng vịt khi nhìn đồng chí thiếu tá, “Đồng chí thiếu tá, thật sự anh đã làm chuyện mất phong cách quân nhân chuyên nghiệp như vậy sao? Quá ảo tưởng rồi.”

Tiêu Triệt cười hỏi ngược lại, “Các em tin sao?”

Ba người trầm miệng một lời, “Không tin.”

Diệp Vũ ném thức uống, thông thả nói, “Chân lý luôn nằm trong tay thiếu số, bà chị không quan tâm đến việc bị hiểu lầm.”

“Xì,” Tiếp tục trầm miệng một lời, “Cậu thật để ý sao?”

“Chẳng lẽ tớ muốn nói tớ là Thượng đế, tớ là Thánh mẫu, các cậu làm ơn nhanh bái kiến tớ?” Diệp Vũ kinh ngạc.

Nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, Tiêu Triệt có thể nhận ra, bốn người này tụ hội ở một chỗ thì không có khả năng chung sống hòa bình hữu nghị được, vui cười tức giận đều phải động tay động chân mới thôi.”

“Bái kiến cọng lông, cậu chính là một tà giáo.”

“Cậu mới là tà giáo.”

“...”

Tiêu Triệt nhìn bốn cô gái hỗn loạn, chỉ có thể lắc đầu.

“Diệp Vũ, bây giờ cậu ở lại thành phố XX lâu dài à?”

“Không biết.”

“Ở đây còn có phòng, thiếu tá cũng phục vụ ở đây, cậu không ở đây còn ở đâu, chuẩn bị làm gì ? Chẳng lẽ cậu muốn vượt tường ?” Vương Thiển kêu lên. (vượt tường – ngoại tình)

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, đá cô một cước, “Tớ nói cậu đừng có suy nghĩ xấu xa như vậy có được không, động một chút là vượt tường, kinh thường bà chị này cũng không biết điều như cậu sao ?”

“Thôi đi, tính nết bà chị này còn mạnh mẽ hơn cậu nhiều.” Vương Thiển cũng không khách khí chút nào đáp trả.

Mấy người ngồi ở bàn cơm hi hi ha ha, vừa nói vừa cười, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Sau khi tiệc tan, ba người Bạch Tinh Oánh mãnh liệt yêu cầu Diệp Vũ gả theo quân nhân, nhất định phải ở lại thành phố XX, dễ dàng để bọn họ đến ăn chực.

Diệp Vũ đáp trả, quấy rầy thì có thể, ăn chực thì không thể, còn phải suy xét thêm nhiều.”

Ba cô gái kia đồng loạt hô ‘cắt’, sau đó rời đi.

Tiêu Triệt đứng bên cạnh bà xã, cảm thán, ”Tình cảm giữa bốn người bọn em thật là tốt.”

“Đúng vậy, bốn năm ngủ cùng nhau, ra ngoài cùng nhau.

Tiêu Triệt bị ghen một chút, “Bà xã, lời này của em đúng là có nghĩa khác rồi.”

“Tư tưởng trẻ con trong sáng, bà chị lười phải coi thường anh.”

“Đi thôi, chúng ta trở về nhà thôi.”

“Chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Hai người sóng vai nhau đi trên đường, nhìn cảnh tượng từng dòng xe lui tới dưới ánh đèn neon, dòng người vội vã, thành phố XX về đêm vẫn phồn hoa như cũ, lại bớt chút ồn ào của ban ngày.

“Bà xã, em thật sự không ở lại đây sao ?”

“Có lẽ vậy. ! Dù sao anh cũng không ở nhà, em ở đâu cũng ở một mình.”

“Nhưng nếu ngày nào anh nghỉ phép về nhà cũng không thể gặp em.”

“Vậy coi như đáng đời anh.”

“Không phải như vậy chứ?”

“Lúc đầu vốn là vậy.”

“Ông ngoại thích em, tốt hơn hết em nên đi theo ông.”

“Thiếu tá, anh không thành thật nha.” Diệp Vũ cười nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt tràn vẻ hài hước.

Thiếu tá nọ mặt không đổi sắc, “Anh đang nói thật.”

“Không đùa anh, ba mẹ để em sắp xếp thời gian về nhà, anh cũng sắp xếp thời gian đang nghỉ ngơi giúp em.”

“Khụ,” thiếu tá nọ có chút không được tự nhiên, “Em cũng biết ba anh vẫn muốn anh chuyển nghề.”

“Anh giấu ba à ?”

“Bà xã, em đừng làm anh khó xử.”

“Bây giờ không giải quyết được vấn đề.”

“Anh cũng không còn cách nào khác.”

Diệp Vũ lắc đầu một cái, không hề nói thêm gì nữa.

Hai người thỉnh thoảng nhìn thấy những đôi tình nhân ôm eo thân thiết đi qua bên mình, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Diệp Vũ cười.

Tiêu Triệt lắc đầu, “Không nên mặc quân trang ra ngoài.”

Diệp Vũ cười to.

tieuthutrieugia.net

ở bên ngoài, Tiêu Triệt không thể làm gì bà xã mình, nhưng vừa về đến cửa nhà, anh liền bế người về giường giải quyết.

Hai người lăn đi lăn lại trên giường đến khi không còn sức chiến đấu, anh ôm cô thì thầm, “Bà xã, bây giờ anh cảm thấy mình rất hạnh phúc.”

“Cưới em về dám nói không hạnh phúc em sẽ cắt cửa của anh, để cho anh đi làm bạn với Đông Phương Bất Bại luôn.”

“...”

“Không cần sùng bái chị đây, chị chính là truyền thuyết.”

“Bà xã,” Tiêu Triệt khó khăn lắm mới tìm lại được giọng của mình, “Em rốt cuộc có bình thường hay không?” Thật sự quá chấn động.

“Anh mới không bình thường.”

“Chúng ta đều không bình thường được chưa.”

“Biến, mình không bình thường coi như xong, còn muốn kéo em làm đệm lưng, không làm.”

Tiêu Triệt chôn mặt ở cổ cô buồn cười, anh sao có thể quên cô luôn mượn lời đùa giỡn hóa giải xấu hổ hoặc tế nhị hay khó chịu. Suýt chút nữa đã bị cô lừa, rõ ràng mang tai cũng đã đổ hết, thật là không thẳng thắn!

Nói hạnh phúc với anh khó như vậy sao?

Có lẽ thật không dễ dàng, anh nghĩ tới mấy lời bạn cô có nói, cô đối với chuyện tình cảm thực ra rất đề phòng.

Một lúc lâu sau, người phía sau không có động tĩnh, Diệp Vũ lặng lẽ xoay người lại nhìn người trước mắt. Gương mặt đẹp trai khí chất, trong lòng có chút trách móc.

Tuần nam mỹ nữ, tất cả mọi người đều yêu, cô cũng không ngoại lệ. Cô thừa nhận lúc đầu đối phó với việc anh đến gần là vì muốn xem dáng vẻ đẹp mắt của anh.

Nhưng cô cũng biết, từ xưa đa số tuần nam mỹ nữ đều có rất nhiều rắc rối phức tạp. Bối cảnh gia đình anh tốt như vậy, nếu như không phải là người quân nhân, phụ nữ muốn gả cho anh không biết có bao nhiêu.

Đưa tay miết nhẹ chân mày anh, Diệp Vũ nghĩ tới, tính cách anh cô rất thích, chung sống với anh cô cũng cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc là như vậy.

Tay cô bị nắm lại, Tiêu Triệt cọ cọ mũi mình lên mũi cô, vui vẻ nhìn cô cười, “Bà xã, phát hiện mình yêu anh?”

“Xì.” Mặt cô khẽ ửng hồng.

Anh nhẹ nhàng lật người, để cô nằm trên người mình, vòng tay qua eo cô, duy trì tư thế tiếp xúc thân mật, “Bà xã, mặt em đỏ.”

Diệp Vũ đỏ mặt, lại không tránh ánh mắt anh, đưa tay giật giật da mặt anh, nhả một câu, “Em nhiều máu không được sao?”

“Được, lời bà xã vĩnh viễn đúng.”

Cô tựa đầu vào ngực anh, im lặng một hồi, “Ông xã.”

“Ừ,” Anh bị giọng nói nhè nhẹ lại ngọt ngào gây chú ý.

“Đừng làm hư em, em sợ lúc anh không ở bên cạnh sẽ không thích ứng được.”

Thiếu tá nọ rất vô sỉ nói, “Anh chính là muốn làm hư em, cách xa anh liền cảm thấy khó chịu, như vậy anh mới yên tâm.”

“Thật vô sỉ !” Diệp Vũ kết luận.

“Tất nhiên, vì bà xã, vô sỉ đều được.”

Cô tức giận đưa tay đấm anh.

Anh cười hì hì đến gần hôn cô, lật người đảo vị trí, anh thuận tay lấy chăn che hai người lại.

“Cút ngay.”

“Nếu không ngủ được thì vận động một chút cũng tốt lắm.”

“Sắc lang...”

“Thì sắc em...”

Trong hoạt động giao nộp thuế, vốn rằng đêm rất dài nhưng cũng giống như rất ngắn ngủi.

Khi tiếng chuông vui tai của điện thoại đánh thức Diệp Vũ thì cô nhanh chóng nhắm mắt lại, người vẫn nằm trong chăn, một giọng nói nhỏ đã vang lên trên đỉnh đầu.

“Alo.”

“Ừm là anh, cô ấy còn đang ngủ.”

“A, tốt.”

“Được.”

Diệp Vũ chui vào trong lòng anh, đưa tay ôm eo anh, lầu bầu nói một câu, “Là Trình Lam hay Vương Thiến ?”

Lúc này Tiêu Triệt đã cúp điện thoại, nghe vậy cười, “Là Vương Thiến.”

“Cô ấy nói gì ?”

“Cô ấy bảo em rời giường ăn cơm.”

“Đúng là muốn trả đũa mà.”

“Trước kia không phải em đã từng làm như vậy chứ ?”

Diệp Vũ mơ hồ trả lời, “Chỉ là lúc cô ấy ở chung với bạn trai, ba người bọn em thay phiên nhau sáng sớm gọi cô ấy rời giường, cũng thật lâu rồi.”

“Bọn em thật sự làm được ?”

“Có gì không làm được, chỉ là bọn em không ngờ, không làm là không được.”

Tiêu Triệt bái phục.

“Đứng lên nấu cơm cho em, điện thoại một hồi, đói bụng.”

“tuân lệnh bà xã đại nhân.”

“Ngoan, ông xã.”

Tiêu Triệt đi ra ngoài làm điểm tâm, Diệp Vũ lấy điện thoại quay số.

“Alo.”

“Hello, Vương Thiên, tớ gọi điện thoại đáp lễ.”

“Diệp Vũ, phải suy nghĩ cho vật kia của tướng sĩ quân ta, không nên quá điên cuồng.”

“Tớ chỉ muốn hỏi có cần tớ mua hộp gì kia đưa cho bạn trai cậu không, tránh cho cậu tinh thần kích động sáng sớm tinh mơ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.”

“Xì, gì kia để lão đại nhà cậu giữ đi, bạn trai thân ái nhà tớ không cần.”

“Đừng, giấu bệnh sợ thầy đúng là không đúng đắn. Hần muốn tận lực, sáng sớm sáu giờ cậu có thể gọi điện thoại quấy rầy tớ sao ?”

“Cút.”

“Chờ tớ chuyển phát nhanh gì kia qua cho cậu, tớ sẽ lăn đi ngủ, không cần lo lắng.”

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt.

15. Chương 15

Bê một nồi mì ăn liền, Diệp Vũ ngồi một mình trên bàn ăn.

Quả nhiên kết hôn hay không kết hôn cũng như nhau. Ngày hôm đó thiếu tá làm điểm tâm xong, kết quả chưa kịp ăn một miếng liền vội vã trở về đơn vị.

Nhìn chữ ‘hỉ’ đỏ thắm trên tường trong phòng, có lúc thậm chí cô còn cảm thấy không thật.

Ăn được hơn một nửa, điện thoại trên bàn vang lên.

“Alo, ai vậy?”

“Diệp Vũ, là mẹ.”

“Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?” Bà bà gọi điện thoại, đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ kết hôn, Diệp Vũ lập tức nắm chặt dây.

“Sắp hết năm, đến thành phố XX với chúng ta.”

Từ lúc bắt đầu nhận giấy chứng nhận, thời gian để thở cũng không có, cộng thêm việc cô đối với quan niệm thời gian rất mơ hồ, cho nên suýt chút nữa đã quên Tết Âm lịch sắp đến. Nhưng vấn đề đi lại đúng là một vấn đề làm người ta đau đầu, “Mẹ, vé mùa này rất khó mua.”

“Con không cần phải lo lắng, một lát có người của tiểu khu đến, con ra ngoài kí nhận là được.”

“Vậy được, con biết rồi.” Suy nghĩ một chút, Diệp Vũ nhin không được bổ sung thêm một câu, “Vây Tết đến Tiêu Triệt có được nghỉ phép về nhà không ạ?”

“Không quan tâm đến nó, trong lòng nó đâu có chỗ cho chúng ta. Nó hoàn toàn vứt bỏ ba mẹ sang một bên, chúng ta cũng không cần quan tâm đến nó.”

Vừa nghe đây chính là nói dối, chỉ là trong lòng cô sao thoải mái như vậy? Diệp Vũ cảm giác mình thật xấu xa.

“Mẹ, đừng như vậy, không cần giận anh ấy, không đáng.”

“Nhận được đồ thì sớm lên đường, trên đường đi nhớ cẩn thận, không cần gấp gáp, an toàn là trên hết.”

“Vâng.” Vì sao cô nghe không rõ lắm, chỉ là không cần gấp lắm.

Sau khi kết thúc trò chuyện, cô vội vàng ăn xong mì ăn liền, sau đó đi rửa mặt thay quần áo.

Hơn nửa tiếng sau, bảo vệ chung cư gọi điện thoại tới, có người tìm cô.

Diệp Vũ cho là bà bà bảo người đưa vé xe tới cho cô, kết quả là cô sai rồi.

Ba mẹ chồng trực tiếp đưa cô một chiếc xe!

Cũng may, không phải là kiểu xe đặc biệt, vẫn là kiểu tương đối đại chúng. Với kiến thức nông cạn của cô về xe hơi, cũng đừng mong cô biết đây là nhãn hiệu gì.

Người đàn ông trung niên lái xe tới, giới thiệu qua tính năng của chiếc xe, sau đó theo cô thử xe trên đường, cuối cùng cũng rời đi.

Diệp Vũ lái xe đỗ ở bãi đỗ xe, sau đó lên lầu về nhà.

Năm đó cô học lái xe là bởi vì cậu Cả cảnh sát giao thông đã man đàn áp cô đi học, cần phải kiên trì đáng về phong thái chị Cả, làm tấm gương sáng cho những em nhỏ phía sau học tập.

Cho tới hôm nay cô vẫn cảm thấy người trong nhà đúng là không thể nói lý, chỉ là khi cô bị bọn họ chèn ép hằng năm thành thói quen, cô cảm thấy bản thân không đối nghịch ở tuổi thanh xuân thì cực kỳ nuối tiếc.

Nếu không, thế nào cũng nên giầy vò bọn họ một chút mới cảm thấy công bằng.

Là trưởng tôn Diệp gia và Giang gia, cô cảm thấy áp lực khủng khiếp. Trời mới biết làm tấm gương cho lũ quỷ nhỏ kia khổ cực nhường nào.

Nhiều tai nạn của cô như những vở hài kịch bay miết cùng năm tháng, tựa như chim nhỏ một đi không trở lại, thật là đào hố chôn mình.

Chỉ là có bỏ ra mới có đáp lại, nếu không, hiện tại kỹ thuật lái xe cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi, vì dụ như hiện tại cũng chỉ là có xe trước tiên rồi.

Hà...!

Vốn là muốn trốn tránh mẹ bức hôn, kết quả cảm giác ngực lại còn nhảy vào hố lửa lớn hơn. Tiêu gia không thể nói không được, nhưng chính là khiến cô cảm thấy rất bối rối.

Diệp Vũ thay quần áo ở nhà, định đi ngủ bù, ngủ dậy sẽ thu dọn hành lý lên đường làm con dâu hiếu thuận.

Choáng, vợ quân nhân chính là lấy về hiếu kính ba mẹ đúng không?

Ngày hôm sau, Diệp Vũ hiếm lắm mới dậy sớm, sau đó bắt đầu dọn dẹp hành lý. Lần này cô mang thêm nhiều đồ hơn, dù sao cô cũng có xe.

Sau khi lái xe ra khỏi chung cư, Diệp Vũ nghĩ đến thủ trưởng quân đội nào đó, quay đầu xe vào siêu thị mua một vài thứ, sau đó lái xe đến trụ sở quân đội.

Ông Tiểu nhìn thấy cháu dâu ngoại vô cùng hứng khởi.

Nhìn ông vui mừng như vậy, Diệp Vũ cũng rất bối rối. Cô cảm thấy mình tặng ông nội món quà năm mới, cảm giác ba mẹ chồng bên kia sẽ không thích hợp.

Nhưng con dâu mới vào cửa đầu năm, nói trắng ra thì cô vào cửa nhà chồng còn chưa được hai mươi ngày. Ngày đầu tiên năm mới theo lý mà nói thì đúng là nên về nhà chồng.

“Ông ngoại, ba mẹ gọi cháu về đón năm mới, hôm nay cháu tới chúc mừng năm mới ông ngoại trước. Mấy hôm nữa cháu đến đón Tết nguyên tiêu với ông.”

Ông Tiểu cười gật đầu, “Được, ông ngoại chờ cháu đến đón Tết nguyên tiêu.”

Đúng là ông lão sáng suốt, Diệp Vũ dùng sức gật đầu, “Vâng, cháu sẽ cố gắng đến sớm.”

“Trên đường nhớ lái xe cẩn thận.”

“Vâng.”

“Chậm một chút cũng không sao, đừng vội.”

“Vâng ạ.”

“...”

Ông Tiêu không yên lòng, dặn dò đủ thứ.

Diệp Vũ chủ yếu gật đầu, đồng ý đủ thứ.

Sau khi ăn cơm trưa ở trụ sở quân đội xong, Diệp Vũ lên đường về nhà chồng đón năm mới.

Đường mùa xuân không yên ắng, mọi người ra ngoài đều vui vẻ, bước chân vội vã.

Kỹ thuật lái xe của Diệp Vũ rất đạt tiêu chuẩn, không phải ba cô ở nhà lúc nào cũng xách cô đi làm tài xế miễn phí lúc 5: 00 thì kỹ thuật đâu được thành thục như vậy.

Mặc dù Diệp Vũ lái xe không mệt, nhưng cô vẫn sùng bái một nguyên tắc – an toàn là trên hết!

Cho nên, đi đường cao tốc vốn là nhiều lắm thì cũng một ngày rưỡi là có thể đến nhà ba mẹ chồng, bất ngờ bị cô đi đủ ba ngày, vừa kịp trước ngày 30.

Sau khi ra khỏi đường cao tốc, theo hướng dẫn của bà bà đại nhân, dựa vào GPS chỉ dẫn, Diệp Vũ thuận lợi tìm được một khu biệt thự sang trọng.

Nhìn vào đúng là phòng ốc hạng sang dành cho người có tiền!

Trong lòng Diệp Vũ yên lặng nhưng trong lòng đang vô cùng sửng sốt. giờ phút này cô muốn cuộc sống có thể trở về như trước kia, cô không chơi trò này với Tiêu Triệt nữa không được sao? Có phải rất áp lực không?

“Lão gia, phu nhân, thiếu phu nhân tới.”

Nghe một chút, mày nghĩ một chút, cỡ tư bản chủ nghĩa, cô đang ở thế giới cảnh sát lại chạy về phía viên đạn bọc đường tư bản chủ nghĩa.

“Tiểu Vũ, nhanh vào, cứ như về nhà, tiểu Trương đi rót ly trà sữa cho thiếu phu nhân giữ ấm cơ thể.”

“Con chào ba mẹ.”

“Đừng căng thẳng, đây là nhà mình, trên đường lái xe có ổn không?”

“Tốt lắm, lần đầu con lái xe xa nhà, cho nên hơi chậm, nếu không con đã sớm đến rồi.”

“Không sao, không sao, an toàn là trên hết.”

Ba Tiêu nghe mẹ chồng nàng dâu nói với nhau mấy câu mới thông thả chen vào một câu, “Xe kia lái có thuận tay không?”

“Thuận tay lắm ạ.” Diệp Vũ thuận miệng trả lời, còn đặc biệt thuận miệng bại lộ sự ngu ngốc của mình, “chỉ là, nó thuộc hãng nào vậy ạ?”

Mẹ Tiêu cười, bà đúng là càng ngày càng thích nàng dâu này, hoạt bát sáng sủa lại vui tính, nhất là kết hợp với bề ngoài dịu dàng càng tăng thêm hiệu quả khôi hài.

Ba Tiêu cười nói: “Audi A6, chọn một kiểu xe đại chúng cho con, không có nhãn hiệu.”

“Vâng, đầu năm nay làm người phải khiêm tốn,” Diệp Vũ nghiêm túc đồng ý, “Thật ra thì, mua một cái QQ cho con là được, mua Audi cho con có chút lãng phí.”

Mẹ Tiêu nói: “Xe này tính an toàn rất cao, như thế chúng ta mới yên tâm.”

“Phải để ba mẹ lo lắng rồi.” Diệp Vũ cảm giác nhiều năm làm thân cải xanh rốt cuộc cũng biến thành cải trắng quý giá, Thái hậu lão đầu nhà mình đúng là có mắt không thấy kim cương ngọc diệp.

“Gả cho Tiêu Triệt đúng là uất ức con rồi.” mẹ Tiêu cảm khái nói.

“Mẹ, ngàn vạn lần đừng nói như vậy, những người biết con đều nói con lừa gạt Tiêu Triệt, cũng may là quân hôn, nếu không còn bảo con chỉ bị chơi đùa thôi.”

“Đứa nhỏ này, sao có thể tự hạ thấp mình như vậy.”

“Không phải, con tự biết mình biết ta, cho nên thấy ba mẹ tốt với con, con liền thấy rất tự ti.”

“Đừng tự ti, con gả vào nhà ta thì Tiêu Triệt phải là đứa tự ti mới đúng.” Mẹ Tiêu không nguyên tắc một lòng tin tưởng con dâu.

Diệp Vũ lập tức không phân biệt tốt xấu bày tỏ, “Thật ra thì con chỉ tự ti đối với bậc bề trên như ba mẹ, đối với Tiêu Triệt con đặc biệt dùng bạo lực kích động. Chỉ tiếc là con với anh ấy không cùng một cấp bậc, không thể tùy tiện nhe nanh.”

“Nó có thể khiếm khuyết như vậy sao?” mẹ Tiêu hứng thú.

“Aii, mẹ không biết đâu, lúc đầu...” Diệp Vũ lập tức nhanh nhẩu mồm mép kể lể, thuật lại một lần nữa quá trình gặp nhau quen biết đầy cầu huyết của hai người, cuối cùng bày tỏ, “Sự thực giáo dục chúng ta, không nên dính vào chuyện nhỏ, lúc liên quan đến vấn đề lớn thì nguyên tắc chính là tuyệt đối không thể nhượng bộ.”

Mẹ Tiêu gật đầu đồng ý, “Không sao,” dừng một chút nói, “Chỉ là, nếu con thật sự không nhượng bộ thì hiện tại mẹ không có nàng dâu vừa ý như vậy rồi.” Đối với việc con trai bất lương lừa gạt con dâu, bảo người mẹ như bà che giấu, bà cảm thấy con trai đúng là đáng đánh đòn, suýt chút nữa năm mới này không thể cùng đón năm mới với con dâu rồi.

Cuối cùng Diệp Vũ cũng uống cạn sạch chén trà sữa, cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Bảo dì Lý làm một ít đồ ăn cho con lót dạ, tối chúng ta ra ngoài ăn.”

“Vâng.”

Sau đó Diệp Vũ ăn một tô mì, rồi về phòng Tiêu Triệt bây giờ cũng là phòng của cô và Tiêu Triệt ngủ một giấc.

Chờ khi tiểu Trương gọi cô dậy đã là gần sáu giờ.

Đi xuống lầu, liền nhìn thấy bà bà đang lựa chọn lễ phục trong phòng khách.

Cô đi đến, bà bà cầm lễ phục ướm trên người cô, cuối cùng chọn một áo choàng màu ngà voi làm phụ kiện hợp với cô.

“Cái này được, rất có phong cách.”

Chính là không kiên nhẫn thêm, muốn Diệp Vũ chọn, cô khẳng định chọn lễ phục màu đen, không cần quá chú ý.

Chỉ là, lễ phục này khiến cô có dự cảm không tốt, coi như người một nhà ra ngoài ăn bữa cơm, dù cho ăn cơm Tây cũng không cần phải mặc lễ phục buổi tối nghiêm túc như vậy chứ?

Cô luôn có cảm giác muốn rơi hố!

“Đi, thay vào, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Vâng.” Diệp Vũ mặt dù đang lăm bầm trong lòng, nhưng cũng không dám nói ra ngoài miệng, không thể làm gì khác ngoài cầm lễ phục về phòng thay.

Chẳng qua, ánh mắt bà bà đúng là quá độc, lễ phục cực kỳ vừa vặn, cũng rất phù hợp.

Mẹ Tiêu làm á tóc dài xoa vai của Diệp Vũ thành một búi tóc đơn giản, lập tức phối hợp hoàn mỹ với bộ lễ phục này.

Đây mới thực sự là phu nhân thượng lưu, không cần thợ trang điểm cũng có thể giúp mình đạt đến trình độ cao quý phong nhã như vậy.

Diệp Vũ dường như có một ánh mắt nhìn khác đối với bà bà.

Fu nhân quý phái, trước kia chỉ có thể tưởng tượng qua phim ảnh và truyền hình, bây giờ đang sống sờ sờ trước mắt, quá kích động!

Cô quyết định, đi gần bà bà, ở gần một chút quan sát cuộc sống xã hội thượng lưu, vơ vét tư liệu sống để sáng tác.

16. Chương 16

Yến tiệc cuối năm!

Trước kia Diệp Vũ nhiều lần cũng chỉ đi theo Bạch Tinh Oánh vào tiệc cuối năm của công ty cô ấy, ăn một bữa cơm, giá cả à còn được tài xế miễn phí.

Lần này cô như bắn pháo hoa rồi, đi theo ba mẹ chồng tùy tiện bị đưa đến tiệc cuối năm của công ty.

Bao quát – cô mới biết sau lưng chồng cô là một ông chủ lớn, quả nhiên chân chính là người giàu khiêm tốn!

Đầu năm nay có thù với quá nhiều người giàu, quả nhiên vẫn nên ít xuất hiện.

Ba mẹ chồng chỉ giới thiệu đơn giản cô với một số người cao cấp trong công ty, người thông minh dĩ nhiên sẽ không hỏi quá nhiều.

Diệp Vũ không hi vọng người khác hỏi quá nhiều, nếu như không phải chạy đi là rất không lễ phép, khẳng định cô đã chạy tránh người rồi.

Trời mới biết cô không có thói quen này.

Lúc này cô không nhận được trong lòng chữ mắng thiếu tá là đồ tiểu nhân, ngang nhiên lừa gạt để cưới như vậy? Sớm biết là tình hình như vậy thì dù là đời này còn dư ông hoàng, cô cũng không vội vã nhảy vào nắm mồ hôn nhân như vậy.

Cũng may, trường hợp như vậy, ba mẹ chồng cũng không tính ở lại, sau một vòng chúc rượu liền rời đi.

Rất tốt!

Đây mới là cách làm của nhân sĩ cao cấp!

Diệp Vũ không thể đồng ý hơn được nữa.

Nước mắt rơi, ăn một bữa cơm thôi, có cần phải kích động quần chúng lao động như vậy không? Thật ra thì cho cô một tô mì ăn liền cô cũng không có ý kiến.

Ngày hôm sau, chính đêm 30 Diệp Vũ quyết định tối nay có xảy ra chuyện gì cũng nhất quyết không để ba mẹ chồng đưa cô đi.

“Mẹ, tối nay chúng ta làm sủi cảo xem tiết mục cuối năm nhé.”

“...” mẹ Tiêu có chút ghen, tiết mục cuối năm?

“Mẹ, xem tiết mục cuối năm không phải ở nội dung, mà chính là cùng xem, nhân dân cả nước cùng nhau ngâm người, như vậy mới hay.”

“Được, tối nay chúng ta làm sủi cảo xem tiết mục cuối năm, đổi mới.”

Sau đó Diệp Vũ làm bà rất vui vẻ.

“Tiểu Vũ, con nấu cơm cũng không tệ.”

“Bình thường thôi ạ, cũng chỉ là đầy đủ dinh dưỡng, còn cách xa tiêu chuẩn lắm ạ.”

“Ừ, đầu năm nay cô gái trẻ biết nấu ăn đầy đủ dinh dưỡng cũng không nhiều, tiêu chuẩn quá cao, yêu cầu của mẹ và ba con không cao.”

“Vậy thì tốt quá, yêu cầu quá cao con cũng sẽ khiếp sợ.” Diệp Vũ đùa, vừa tiếp tục gói sủi cảo trong tay.

Tận sâu trong lòng, Diệp Vũ lệ rơi đầy mặt. Đây cũng là kỹ năng trưởng tôn nữ Diệp gia và Giang gia. Hằng năm, ngày hai gia đình tụ họp thì cô phụ trách làm gương.

Chuyện cũ nhớ lại mà kinh!

Không phải chỉ sinh ra sớm hơn hai năm mà khinh thường người ta như vậy chứ? Cô hẳn sẽ không để ấy đứa nhỏ kia chết đói chứ? Đám người kai rõ ràng bồi dưỡng cô thành một bảo mẫu toàn năng chính hiệu đúng không? Hai bên nóng lạnh liền kéo cô làm chị Cả ột đám trẻ con.

Cô tuyệt đối không phải do thái hậu nhà cô sinh ra, không chừng cô được nhặt từ thùng rác về, như thế mới chèn ép cô nhiều như thế.

Đảo đảo nhân bánh, nắn nắn vỏ bánh, sau đó bắt đầu quá trình làm sủi cảo.

Vừa bắt đầu, mẹ Tiêu liền phát hiện – con dâu một tay nhào nặn bánh, một tay cán bột, hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Trên thực tế, đây là bản lĩnh Diệp Vũ nhiều năm khóc than luyện được.

Đã từng, một nhóm người già quây quần bên tivi chơi mạt chược, để cho cô dẫn đầu đám trẻ kia vào bếp làm sủi cảo tất niên. Bọn nhỏ không giúp được gì không nói, có giúp cũng chỉ đơn giản vài thứ.

Lịch sử dầm nước mắt, cực khổ không thua kém gì xã hội cũ, Diệp Vũ có thể lớn lên khỏe mạnh, thật sự là nhờ trái tim đủ mạnh mẽ.

Mẹ Diệp nói cô thuộc kiểu người mạnh mẽ, thật sự một chút cũng không suy chuyển.

“Rất chuyên nghiệp.” mẹ Tiêu từ đáy lòng nói.

“Bữa cơm tất niên nhà con, mẹ biết không bà nội còn có mấy người phía sau, ba mẹ con chính là trưởng tộc, để tiết kiệm thời gian công sức nên tập hợp mọi người vào một chỗ, hằng năm sắp xếp hai gia đình thành một.”

“Đúng là náo nhiệt.” mẹ Tiêu có chút hâm mộ nói.

“Vâng, rất náo nhiệt.” Diệp Vũ vừa hung hăng nắn vỏ sủi cảo trong tay vừa nói, “Bọn họ đánh mạt chược uống rượu tán gẫu, còn xem tivi chơi game ồn ào lộn xộn đúng là rất náo nhiệt.”

“Con làm sủi cảo?” mẹ Tiêu đã hiểu.

Bà bà thật sáng suốt, Diệp Vũ gật đầu, tội nghiệp nói, “Thái hậu nhà con nói rồi, con gái trước tiên phải được rèn luyện, tránh khỏi ra cửa làm mất mặt nhà mẹ.” Lật bàn, rèn luyện cũng không cần rèn luyện như vậy chứ, hai đại gia đình, thật không phải con ruột mà.

“Phụt.” mặc dù biết rất không tốt bụng, nhưng mẹ Tiêu vẫn nhin không được cười to, bà có chút hiểu tại sao bà thông gia lại thích khinh thường con gái mình như vậy rồi.

Con dâu biểu lộ dáng vẻ uất ức đáng thương, càng nhìn càng cảm thấy rất vui vẻ.

“Mẹ...” không thể không tốt bụng như vậy chứ.

Mẹ Tiêu cười to.

Ba Tiêu nhìn vợ mang tạp dề, cầm vỏ bánh sủi cảo cười to không thể kiềm chế, mình cũng không nhin được cười ra tiếng.

Con dâu nhà ông đúng là hài hước, so với tiết mục cuối năm con dâu còn vui vẻ hơn.

Gói sủi cảo kĩ càng, tiểu Trương đi tới, Diệp Vũ và ba mẹ chồng ngồi vào trước tivi bắt đầu xem.

Sau đó, ba Tiêu phát hiện vợ và con dâu mình có chung một sở thích chính là – đổi kênh!

Ở ngoài kia người dân cả nước đang chờ xem tiết mục cuối năm, họ còn không biết mệt lo đổi kênh.

Đổi một kênh, lại xem màn hình tìm tòi, thỉnh thoảng còn oán trách mấy câu Đài truyền hình không đáng tin cậy, hoàn toàn không định thời gian quảng cáo, muốn quảng cáo là quảng cáo, đổi kênh cũng quảng cáo, đúng là không có đạo đức nghề nghiệp.

Rất náo nhiệt!

Chỉ thêm một người, năm nay dường như náo nhiệt hơn rất nhiều!

Tiểu tử Tiêu Triệt khôn nạn kia cuối cùng cũng làm được một chuyện có hiểu biết, thật đúng là cười được một nàng dâu tốt vào cửa.

Ba Tiêu suy nghĩ, ngày nào đó con dâu có bầu rồi sinh ra hai tiểu bảo bối cũng chính là rất hoàn hảo.

Diệp Vũ đang hành hạ tivi cùng với bà bà, hoàn toàn không biết sức tưởng tượng phong phú của ông lão nào đó đối với tương lai của mình.

Lúc này điện thoại vang lên, tiểu Trương đi nhận điện thoại.

“Lão gia, là điện thoại thiếu gia.”

Ba Tiêu hừ một tiếng, đứng lên nhận điện thoại.

“Ba mẹ chúc mừng năm mới.” đầu dây bên kia đã vang lên tiếng Tiêu Triệt oang oang.

Ba Tiêu để chế độ rảnh tay, không mặn không nhạt trả lời, “Chúc mừng năm mới.”

Mẹ Tiêu hơi kích động, “Tiêu Triệt, năm nay con không về, chẳng qua, cô dâu con đang ở đây, ba và mẹ rất vui về.”

Tiêu Triệt có cảm giác mình bị thất sủng, “Mẹ và ba vui là tốt rồi.” Muốn hỏi cô dâu, muốn nghe giọng nói của cô một chút, nhưng đột nhiên có chút ngưng ngừng.

Mẹ Tiêu đẩy đẩy người đang chuyên tâm xem báo, “Tiêu Triệt gọi điện thoại về.”

Diệp Vũ cũng không ngẩng đầu lên nói, “Năm mới vui vẻ, chúc mừng phát tài.”

“...”

Ba Tiêu hắng giọng, thay con dâu thuật lại, “Vợ con bảo năm mới vui vẻ, chúc mừng phát tài.”

“Ba, con muốn bao lì xì, đầu năm con kết hôn chồng con cũng chưa đưa bao lì xì cho con.” Để ột mình cô gánh vác gánh nặng chăm sóc người thân, bao lì xì dĩ nhiên phải nhiều hơn.

Nhìn thấy mắt con dâu đang ngồi trên sofa phóng sang, ba Tiêu mẹ tiêu chợt cảm thấy vô cùng vui vẻ, trong lòng đều cảm thấy sảng khoái. Rất cuộc cũng có thể áp bức được đứa con trai ngỗ ngược kia rồi, con dâu không tim không phổi trong mắt chỉ có bao lì xì tuyệt đối là sát khí đáng tràn.

“...” Tiêu Triệt cảm giác phía bên kia điện thoại vô cùng im ắng, đầu óc nàng dâu này đi đâu rồi?

Qua năm mới anh khó khăn lắm mới gọi được một cú điện thoại, cũng không nói gì khác mà chỉ nghĩ tới muốn có bao lì xì?

“Thẻ tiền lương của anh không phải cho em rồi sao, đâu còn bao lì xì.” Trong lòng lập tức bình tĩnh, không mang theo ý đả kích người.

“Bao lì xì bây giờ là lệ thường.”

Ba Tiêu vô cùng đồng ý, “Nhớ gửi bao lì xì cho cô dâu con, phải là bao lớn.” Thẻ tiền lương là do nó giao nộp cho con dâu, trong tay nó còn có đạo làm con đối với ba mẹ đây, đúng là lừa gạt người mà.

Mẹ Tiêu không quên bỏ đá xuống giếng, “Con trai, bánh sủi cảo con dâu làm ăn rất ngon, đáng tiếc là con không có phúc phận.”

“Mẹ...”

Không kịp nói thêm gì nữa, đã đến lúc rồi, đằng sau còn có anh em đang chờ điện thoại, Tiêu Triệt nhanh nói hết câu, “Ba mẹ đừng để cô ấy về sớm, trước mười lăm con có thể nghỉ phép.”

“Cúp.” Ba Tiêu rất vô tình kết thúc cuộc gọi, tưởng tượng cảnh con trai ở đầu dây bên kia đang gơ chân đập, đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tiêu Triệt đặt điện thoại xuống, ngồi bên cạnh đoàn trưởng, cúi đầu, giọng ai oán, “Bọn họ chiếm đoạt vợ tôi, không cho tôi gặp.”

Đoàn trưởng vỗ mạnh lên lưng anh, thật lòng nói, “Đáng đời!”

“Đoàn trưởng...” MD, rốt cuộc anh đã làm gì mà bảo đáng đời?

Trung đội trưởng đứng một bên ôm chầm bờ vai anh, nói: “Chính cậu tính đi, từ khi nhận giấy chứng nhận cậu ở nhà được mấy ngày?”

“Nhiều nhất cũng được sáu ngày.” Thời gian sống chung quá ít, cô dâu đơn độc một mình, đúng là ghen chết. Thời gian này anh kết hôn đúng là không thích hợp, đúng dịp bận rộn trong đơn vị, ngay cả thời gian nghỉ kết hôn cũng không được, chỉ có cô dâu của anh mới không mang thù.

Không đúng, cô dâu của anh mang thù rồi, đòi anh tiền lì xì lớn hơn đây.

“Vậy không phải kết thúc sao, vợ cậu muốn cậu đưa bao lì xì, cậu còn ở đó ra oai giầu võ, không để ý cậu là đúng rồi.”

“Anh lại nghe lên điện thoại của tôi.”

“Tôi đây gọi là quan tâm đời sống tình cảm quân nhân.”

“Lăn đi.”

“Tiểu tử cậu chống lệnh cấp trên, không lễ phép.”

“Anh nghe lên còn lý sự?”

“Tôi thấy cậu nhắc đến cô dâu thế này thế nọ, lần này nghỉ phép phải đến nhà cậu gặp mặt một chút?”

“Khó khăn lắm tôi mới được ở chung một chỗ với cô ấy.” Tiêu Triệt không vui, anh vẫn đang trong thời kỳ tân hôn ngọt ngào có được hay không.

“Nói hay lắm, đến lúc đó chúng ta cùng lúc xin nghỉ phép, chúng ta đi uống rượu mừng.”

“Đúng vậy đúng vậy, dù sao cũng là em dâu.” Bên cạnh lập tức phụ họa, bọn họ rất tò mò với cô dâu Tiêu phân đội trưởng từ lâu, sớm muốn được gặp một lần.

“Là người nào? Làm kỳ đà cản mũi sáng khoái lắm sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Đến lúc đó người nào xin nghỉ phép, tôi và cô dâu sẽ ở nhà mấy ngày tiếp đãi các người.”

“Chắc chắn đó.”

“...”

Quay đầu, Tiêu Triệt quấy rầy đại đội trưởng, “Đại đội trưởng, để tôi gọi chứ, hết sức khẩn cấp, không thông báo trước cho cô ấy, đến lúc đó cô ấy không có ở đó, anh em mất công đến một chuyến.”

Đại đội trưởng suy nghĩ một chút, lập tức vung tay đồng ý cho anh gọi lại.

Tiêu Triệt lúc này rất thông minh, trực tiếp gọi điện cho cô dâu.

“Cô dâu.”

“Chuyện gì?”

“Mùng sáu em nhất định phải ở nhà, có khách đến nhà.”

“Thật hay giả? Không được đùa em?” Làm người thì phải lương thiện, lời nói phải chắc chắn.

“Thật như vàng bốn con chín (9999), em phải ra đón chủ nhà.”

“Được.”

“Cô dâu thật tốt, chụt một cái.”

“Cút.” Quả quyết cắt đứt, gọi điện thoại riêng còn không biết kiểm chế, quả thật gia môn bất hạnh.

“Phân đội trưởng, ha ha...” một đám người nháo lên.

Tiêu Triệt khẳng khái hào hùng nói, “Vợ tôi xấu hổ.”

17. Chương 17

Vợ thiếu tá nọ vô cùng xấu hổ nhận bao lì xì của ba mẹ chồng.

Trở về phòng mở ra nhìn, trên mặt hiện đầy kí hiệu.

Công công ột tờ chi phiếu, phía sau có rất nhiều số.

Bà bà trực tiếp đưa ột tấm thẻ vàng.

Khó trách mọi người đều muốn gả vào hào môn, hào môn chính là ngồi trên mỏ vàng lộ thiên.

Cầm trên tay hai bao lì xì cùng hóa đơn mua xe trước đó, phía trên đều là tên cô.

Aii!!

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (chưa tìm hiểu rõ nghĩa hai câu này: D5)

Cô tới cửa không tới một tháng đã có nhiều đồ như vậy, cảm giác có chút ngượng ngùng.

Mặc dù nếu không phải là quân hôn, ba mẹ chồng cũng không gia tăng áp lực, nhưng cũng không thể ỷ vào quân hôn để làm kẻ quyền thế - viên đạn bọc đường này có lực công kích quá lớn, trái tim bé nhỏ của cô rất mềm yếu, rất dễ dàng sa đọa.

Nắm tay lại, vì để bản thân được yên tâm thoải mái, cô sẽ cố gắng báo hiếu ba mẹ chồng, cố gắng nghe lời.

Nể tình mấy đồng bạc, cô cũng không so đo với thiếu tá nọ về bao lì xì.

Lời nói không dễ nghe, coi như hiện tại cô bị thiếu tá nọ hắt hủi, cô cũng kiếm được – nghĩ như vậy thật xin lỗi thiếu tá, thật xin lỗi Đảng, thật xin lỗi sự giáo dục của thái hậu qua chừng ấy năm, vẫn là không nên nghĩ tới thôi.

Từ một người có chút tài sản riêng lập tức biến thành giai cấp tư bản chủ nghĩa, đây chính là sự chênh lệch quá mức giữa lòng sông và mặt biển.

Chỉ là, cũng may Diệp Vũ từ nhỏ trời sinh tính cách mạnh mẽ, sức chịu đựng vô cùng lớn.

Thu thập khá tốt bao lì xì, Diệp Vũ ở chỗ này đón chào năm mới náo nhiệt cùng ba mẹ chồng.

Buổi chiều mừng bốn lái xe về.

Lúc trời còn chưa sáng ngày mừng sáu, xe cô đã vào chung cư, để vào chỗ để xe, sau đó lên lầu về nhà.

Rửa mặt xong xuôi, bôi ít phấn lót sau đó lên giường ngủ một giấc rồi mới xuống siêu thị dưới lầu mua đồ.

Thiếu tá nọ nói có khách đến nhà, xem chừng sẽ phải chiêu đãi ở nhà, phải chuẩn bị một chút.

Đợi cô tay xách nách mang bao to bao nhỏ trở về, vừa phân loại xong, chỉ kịp quét dọn nhà cửa một lần đã có người đến cửa.

“Chào chị dâu.”

“Chào các cậu.”

Quân tẩu, quân tẩu, không cần biết tuổi lớn hay nhỏ, đều là chị dâu!

“Em dâu cứ gả như vậy cho tên tiểu tử này đúng là mù quáng rồi.” Một chiến hữu vừa bước chân vào cửa đã nói.

“Mù quáng? Cái gì??? Chúng tôi chính là vô song.” Thiếu tá nọ ôm chầm cô dâu gặm một cái.

Diệp Vũ đẩy anh ra, thuận tiện chùi miệng, rất không nể mặt anh nói, « Cầm tinh con chó lúc nào cũng gặm. »

Một đám người cười ầm lên.

« Mời ngồi, cứ coi như ở nhà mình, đừng khách sáo. Chơi mạt chược hay bài tú lơ khơ, tôi đã chuẩn bị rồi. »

« Cô dâu cứ vào bếp, đừng chú ý tới chúng tôi. »

« Trung đội trưởng, anh đúng là không biết đau lòng giúp chị dâu. »

« Đau lòng cái gì, tôi đây là để cho cô dâu được trở tài nấu nướng. »

« Anh không sợ chém gió to quá gãy lưỡi sao ? » Diệp Vũ nháy mắt với anh một cái.

« Đừng sợ, tay nghề vợ tôi rất tốt. »

Diệp Vũ đá anh một cái, « Ra ngoài tiếp khách đi, em đi chuẩn bị thức ăn. »

« Phải đấy, lão phật gia. »

Diệp Vũ mím môi cười, buộc tạp dề chuẩn bị nấu ăn.

Trong khi Tiêu Triệt chạy vào phòng bếp thị sát, nhìn cô dâu tay cầm muôi đảo đi đảo lại, rất mở cờ trong bụng. Vợ anh khiêm tốn, trước khi kết hôn đã nói rõ một lần là tay chân vụng về, không phân biệt được ngũ cốc, hiện tại vừa ra được phòng khách, vừa vào được phòng bếp, thật là có lỗi.

Thức ăn được đặt lên bàn, mở chai rượu.

Chiến hữu chiến hữu, có rượu thì đó chính là bạn rượu/

Quân nhân thường không được phép uống, bị cấm, nhưng nghỉ phép cũng đều là quỹ rượu.

Diệp Vũ từ phòng bếp ghé đầu nhìn qua, trong lòng nói, may mình mùa nhiều đồ, nếu không bây giờ còn phải ra ngoài đường rồi.

Một đám uống rượu vào làm rùm beng muốn xem động phòng, Diệp Vũ được nhắc đến mặt xám lại.

Sớm nghe nói quân nhân rất có tài trong việc nói động phòng, quả thật rất là có tài, để cho cô dâu mới đối phó đã trở thành lệ thường.

Bị một đám người giầy vò đến xé chiều, trên ghế salon, trên đất, trên giường, ngổn ngang người nằm.

Diệp Vũ nấu canh cách thủy trong bếp, liền ôm laptop ra ban công hít thở không khí mát mẻ, trong nhà toàn mùi rượu, thật không chịu nổi.

Đến lúc trời tối, sau khi ngủ được một giấc, rượu đã tan gần một nửa, người cũng đã tỉnh táo hơn.

Diệp Vũ để họ uống canh giải rượu, lại thêm một chén cháo gà bồi bổ.

« Làm xong sủi cảo chưa ? »

« Sắp xong chưa, cô dâu, một mình em phải chịu người cực khổ rồi. »

« Không sao, nhanh bưng ra đi. »

“Chị dâu, vất vả cho chị rồi.”

“Không sao không sao, khó khăn lắm các anh mới đến cùng nhau.”

“Nhiều như vậy chúng tôi làm sao ăn hết.”

“Đừng lo, nếu ăn không hết, ngoài kia còn có túi, đưa về cho anh em nấu lại cũng được.” Đám người này lần này cũng khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, một ngày đường xa không kịp về nhà, tối đây cũng là vì náo nhiệt, vui vẻ tân hôn, cô thật sự rất cảm động.

Tình chiến hữu, không tham gia quân nhân thì không thể hiểu được, nhưng vẫn khiến cô hâm mộ.

Ăn xong sủi cảo, một đám người biết điều xin phép cáo từ.

Diệp Vũ biết Tiêu Triệt nhất định đã sắp xếp khách sạn ổn thỏa, sáng sớm ngày mai đa số bọn họ đều phải về đơn vị, thật ra thì đến khách sạn cũng chỉ ngủ được mấy phút đầu.

Quân nhân!

Sau khi Tiêu Triệt đưa chiến hữu về, quay lại xem, cô đã dọn dẹp gần xong, không khỏi cảm thấy có lỗi, “Để em vất vả rồi.”

“Không sao, trước kia ba em bọn họ cũng thường như vậy.” Cô có nhiều kinh nghiệm lắm, lúc mẹ không ở nhà, cô là người phụ trách chiêu đãi các chú các bác.

“Có cô dâu đúng là tốt!”

« Đi tắm một chút, cả người toàn mùi rượu, hôi chết. »

« Chúng ta tắm với nhau. » Tiêu Triệt lôi cô dâu vào phòng tắm, mặt dày mày dạn đòi tắm uyên ương, trong lúc đó luôn luôn phóng túng.

Thời kỳ tân hôn trăng mật là gì ?

Đó chính là hận không được hai người phải dính chung một chỗ, anh thật sự chỉ được ở chung với cô dâu không tới sáu ngày, khẳng định phải dính.

Ôm cô dâu trở về phòng ngủ, vừa lúc trời đã tối, thiếu tá nọ giống như chưa dùng hết tinh lực.

« Đứng...đứng như vậy... » Diệp Vũ đẩy anh, « Không phải ngày mai còn có người tới sao ? »

Tiêu Triệt đỏ mắt đè tay cô, « Tiếp một lần nữa rồi nghỉ ngơi. »

Diệp Vũ chỉ có thể làm xong với anh.

Ngày hôm sau, Diệp Vũ dường như không có cách nào bỏ dậy, cứng rắn cắn răng nghiêng lợi xuống giường, cảm thấy tay chân đều không phải của mình, thực sự rất đau.

Đúng là cầm thú !

Tiêu Triệt rất có mắt nhìn gánh chịu hậu quả, đến siêu thị quét sạch một vòng, xách về một đồng lớn thức ăn, đơn giản là đã qua xử lý đảm bảo cho cô dâu lúc nấu ăn không cần quá phí sức lực.

Sau đó chân chó bé cô dâu ngồi trên ghế salon xoa bóp giúp cô.

Diệp Vũ mặc kệ anh, mắt nhắm mắt mở ngủ gà ngủ gật.

« Cô dâu, có phải em đã quá khiêm tốn hay không ? »

« Hả ? »

« Tay chân vụng về, không phân biệt nổi ngũ cốc, còn có thể bày biện món ăn như vậy ? »

« Món ăn gia đình mà thôi. » Diệp Vũ đặc biệt thản nhiên nói.

« Cô dâu em đừng khiêm tốn như thế, sức chịu đựng của anh rất lớn, không sợ em nói thật đâu. » Anh dụ dỗ cô.

« Em đâu có khiêm tốn, dì Hai em mới là đầu bếp chuyên nghiệp, tài nghệ của em cũng chỉ là việc nhà thôi. » Hiềm một nỗi là cô không có tài, làm gì có lòng tự tin ?

« ... » Cô dâu, em đúng là quá mạnh mẽ mà, anh không thể tìm được điểm nào bình thường cả ?

Đúng, anh nhớ tới, vừa rồi ở trong xe cô thấy bằng lái xe, A, vốn là rất khó ?

« Cô dâu, em không có việc gì thi bằng lái xe hạng A làm gì, thật lãng phí. » Lúc trước em nhàn rỗi cũng không cần lặn qua lặn lại như thế chứ ?

Nói đến đây cô càng thêm tức, Diệp Vũ nghiêng răng nói, « Đây không phải do em nguyện ý. Năm đó cậu Cả tìm hiệu trưởng trường lái xe thương lượng, nói thi không được bằng A thì không cho em tốt nghiệp, có kiểu đi cửa sau như vậy sao ? Hả ? »

« ... » Ba mẹ vợ bình thường đã tuyệt vời rồi, đến người cậu kia cũng không thể ngờ là khác người như vậy.

« Nữ trưởng tôn hai bên nội ngoại thật không phải cho người làm mà. » Từ nhỏ đến lớn, hai chữ ‘tắm gương’ chính là kẻ địch số một của cô.

« Cô dâu vất vả rồi. » Hiện tại anh chân thực cảm nhận được lúc này cô rất trâu bò. Lúc đầu anh không điều tra rõ ràng nên cảm thấy chơi đùa rất tốt, không ngờ bên trong còn chua cay rất như vậy. Tuổi xuân của vợ anh lại thâm thắm như vậy.

« Vận khí của em đúng là đen đui. » Diệp Vũ thầm thở dài, cho rằng gả cho quân nhân đơn giản chỉ cần sống qua ngày là được rồi, nào ngờ lại trúng phải một ông chủ lớn, cô ra khỏi hang hùm lại chui trúng vào miệng sói. Vận khí này là sao...

« Đúng là không quá tốt. » Anh cho là cô đang nói về việc gặp gỡ nhà mẹ, hơn hở gặt đầu.

« Lúc đầu nếu biết bối cảnh nhà anh như vậy, đời này dù cho chỉ còn lại một người, em cũng không vội vàng kết hôn như vậy. Em chết chắc rồi. »

« ... » Cô dâu nói vậy quả là đã kích người.

« Chỉ là tiền lì xì của ba mẹ chồng không ít, em rất thích. »

Cô dâu này thấy tiền là sáng mắt, dáng vẻ rất giống con buôn, rất háms giàu có phải không ?

« Nhìn thấy tiền em liền tha thứ cho anh. »

« ... » Tha thứ kiểu này sao có vẻ như làm cho người ta không thoải mái vậy ?

Đúng lúc chuông cửa vang lên.

Nếu chuông cửa không vang, thiếu tá kia không chừng đã bị cô dâu của mình tàn phá thành cái dạng gì rồi.

Quả nhiên chiến hữu vẫn là đáng tin nhất !

So với ba mẹ và cô dâu đáng tin hơn nhiều.

Ba mẹ không có việc gì làm hay sao mà cầm nhiều tiền đập vào người vợ anh như vậy ? Lòng cô lập tức nghiêng về phía bọn họ, trong mắt đã không còn anh nữa, không chơi trò níu kéo nữa.

Tối qua anh còn nghe cô dâu nói thầm gì mà ôm chân ba mẹ chồng, sống một cuộc sống gia đình yên ổn, quả nhiên là bị thiên vị mà !

Cô dâu, em phải làm rõ ràng chuyện này, ôm chân ông xã mới có được cuộc sống tốt đẹp.

Diệp Vũ lúc ấy sẽ trả lời thế nào ?

Cô trèo lên người anh, cực kỳ tăng lờ buông một câu, « Em có thể ôm ai, cả ngày không ở nhà, ôm chân bàn còn thực tế hơn. »

Điều này cũng quá thực tế...

Cô dâu nhà anh thực tế rất nhiệt tình chiêu đãi chiến hữu của anh, vô cùng kiên nhẫn, vô cùng phối hợp, quả nhiên là vợ hiền mẹ đảm gương mẫu.

Chỉ cần sau khi về đơn vị, người nào cũng sẽ hâm mộ anh, sau đó vây lấy anh – hậu quả di chứng của việc ước ao ghen tị.

Bọn họ không biết vợ hiền mẹ đảm của anh chỉ cần có cơ hội là đã kích trái tim này của anh, quả thật rất hư hỏng.

Chẳng qua, cô dâu của mình vẫn là tốt nhất, hư hỏng cũng tốt.

Thiếu tá nọ đột nhiên nhớ tới lúc các chiến hữu của mình nói cô dâu mình thuần khiết như tuyết trên núi, nhất thời kích động máu xông lên não.

Thuần khiết sao ?

Cơ thể cô dâu thuần khiết, nhưng tâm hồn tuyệt đối là đen tối. Bây giờ cơ thể cô cũng bị anh làm cho không thuần tiết rồi, cái từ thuần khiết quả thật không có quan hệ gì với cô nữa.

18. Chương 18

Eo đau lưng mỗi đến chết mà!

Quá phóng túng quả thật là không nên.

“Biến, không cho gần thêm nữa.” Diệp Vũ khóc không ra nước mắt, người này còn thường xuyên ở đơn vị không về được, nếu không có muốn cô sống hay không?

“Cô dâu nhỏ, dậy ăn canh, anh hầm cách thủy riêng cho em đây.”

“Anh chỉ cần không tiếp tục đến gần em...em uống nước cũng có thể sống trường thọ.”

“Cô dâu nhỏ đừng ngủ nướng nữa, nhanh dậy đi, chúng ta còn phải về nhà chúc tết ba mẹ vợ nữa.”

“Em bò được tới đây sao?”

“Hãy để tiểu nhân giúp lão phật gia đứng dậy thay quần áo.” Thiếu tá nọ tỏ ý rất tích cực.

“Còn sờ loạn em sẽ trở mặt.”

“Cô dâu của mình mình có thể tùy tiện sờ, bây giờ em chính là người của quân nhân.”

“Đại biểu quốc gia, đại biểu của Đảng khinh thường anh.”

“Có khinh thường anh thêm nữa thì anh cũng phải sờ.”

“...” Cô có thể xin thêm thời gian thực hiện nghĩa vụ quân sự không?

“Được rồi, lên xe rồi ngủ tiếp, anh lái xe thì em yên tâm.”

“Anh xác định sẽ không có chiến hữu nào trở lại chứ?” Cô tỏ ý hoài nghi.

“Về sau nếu còn cơ hội anh sẽ mời lại.”

“A...”

“Đi thôi cô dâu nhỏ, chúng ta về nhà mẹ đẻ.”

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, thiếu tá nọ hoàn toàn không biết cô đang kháng nghị, trực tiếp ôm cô mang theo hành lý đi vào thang máy.

Vạch đen!

Cô rõ ràng bị người khác vây xem.

Mặc dù sống chung một chung cư cũng biết, nhưng bị vây xem đúng là không tốt lắm.

“Cơ thể vợ tôi không được tốt.” Thiếu tá nọ mở mắt nói với những người đang tò mò.

Không đúng, cũng không tính là anh đang nói dối, quả thật là cô không thoải mái, nhưng không thoải mái hoàn toàn là do anh gây ra, cô xấu hổ mở miệng.

Diệp Vũ vừa lên xe liền bọc ổ đằng sau xe, bọc chắn kín mít, hai mắt nhắm nghiền, cô thật sự rất buồn ngủ.

Tiêu Triệt nhanh chóng mở máy điều hòa không khí, lại đắp chăn cẩn thận cho cô, sau đó lái xe ra khỏi chung cư. Lái xe lên đường cao tốc, chạy thẳng về thành phố A chỗ ba mẹ vợ.

Dọc đường đi, vợ anh cũng không tỉnh dậy một lần, ngủ lộn đầu như một con heo con.

Lúc họ về đến nhà đã qua thời gian ăn cơm.

Chẳng qua, mẹ Diệp đặc biệt giữ lại cho bọn họ ít.

“Nha đầu Diệp Vũ này đúng là không được cưng chiều, nếu không về sau con không bảo ban được nó đâu.”

Đây mà là mẹ ruột cô sao? Diệp Vũ lần nữa hoài nghi. Làm gì có mẹ ruột nào như vậy, đến cả mẹ kế cũng không đối xử rõ ràng như vậy.

“Cô dâu lấy về là để cưng chiều.” Lời nói xấu của ba mẹ vợ thực ra cũng đã nói giảm nói tránh một nửa, nếu không nhất định sẽ gây ấn tượng không tốt. Đây là căn cứ tất cả kinh nghiệm của những chiến hữu thân thiết đã kết hôn.

Ba Diệp tỏ ý rất hài lòng, “Con đúng là một người con ngoan, luôn duy trì hình tượng quân nhân tốt, gia đình không cần lo lắng, Tiểu Vũ nhà chúng ta cũng không phải bị bó buộc.”

Mẹ Diệp phụ họa, “Không sai, Tiểu Vũ có thể tìm được một vùng đất tốt như vậy, con không cần phải lo lắng việc nó trông nhà không tốt.”

Diệp Vũ âm thầm hối hận, thời gian trưởng thành năm đó vì sao cô không phản nghịch?

Tiêu Triệt liếc cô dâu một cái, trong lòng thầm cười, “Cuối cùng Diệp Vũ gả cho con phải chịu uất ức rồi.”

Cô uất ức lớn, nhưng cô không dám kêu uất ức, nếu không nhất định sẽ bị mất hình tượng cải trang trù tuợng. Nhưng thật ra cô rất uất ức.

Cơm nước xong, Tiêu Triệt đi theo ba vợ tới bàn cờ chơi cờ.

Diệp Vũ vui đầu vào dọn dẹp khắc phục hậu quả, Thái hậu nhà cô phụ giúp.

“Con gái, cảm giác tân hôn thế nào?”

“Không ra gì.”

“Lẽ mừng năm mới ở nhà chồng cảm thấy ổn không?”

Diệp Vũ hai mắt lóe sáng, “Bao lì xì rất áp lực.”

Mẹ Diệp vỗ vỗ đầu con gái một cái, dùng sức kha khá, “Không tìm không phổi cũng được, nhưng đừng để bản thân mình phải chịu thiệt.”

“Mẹ.”

“Nuôi con hai mươi mấy năm, đầu năm đã không ở nhà mừng năm mới, mẹ con rất yên tâm, mắt mày mát mắt.”

“Mẹ, mẹ đừng diễn quá, quá giả dối.”

“Các con tính khi nào thì có con?”

“Thuận theo tự nhiên, con không ép buộc.”

“Con gái...”

Diệp Vũ lập tức rung mình một cái, liền lùi lại hai bước, phòng bị nhìn mẹ, “Có chuyện gì mẹ cứ nói, đừng dọa người như vậy, con gái mẹ rất nhất gan.”

Mẹ Diệp từ từ vỗ vai con gái, “Hai mẹ con mình thỏa hiệp một chút. Con xem, mẹ con cũng sắp đến tuổi về hưu rồi, sinh con rồi ném cho ta thôi.”

“Nói linh tinh nhiều thế, chỉ cần nói một câu, mang hay không mang?”

Diệp Vũ đen mặt lắc đầu, “Mẹ, đừng ỷ mình là người mạnh mẽ, cháu ngoại mẹ trước mắt vẫn chưa tính đến, mẹ không cần phải giành chỗ trước.”

“Cái này gọi là ra tay trước chiếm được lợi thế, bên nội cũng là độc đinh, cái này cũng không hiếm lạ.”

“Cũng không thấy mẹ làm như thế.” Diệp Vũ rất có ý kiến với chuyện lần này.

“Năm đó hiện tượng hiếm lạ như con quá nhiều, không đến lượt người khác coi trọng người mẹ hiếm lạ này. Đây là muốn bù đắp cháu cho ông ngoại.”

“Cũng vậy. Mẹ nói cho con rồi nhưng quân hôn thì không được phép. Người nào sinh hai sẽ bị chịu phạt. Con muốn sinh hai.”

“Gia đình chúng ta không sợ phạt.”

“Nhưng con rể ngài sợ.”

“Quả nhiên mọi khó khăn không thể cầu toàn được.”

“Thực ra cũng có thể được, tương lai sinh xong con sẽ về để ngài đền bù là được.” Diệp Vũ trưng vẻ ‘hý sinh vĩ đại’.

Mẹ Diệp không nói hai lời đánh cô một cái.

“Con nhỏ này từ lúc nào thì có vẻ như vậy, rõ ràng trước kia rất khéo léo lanh lợi dường như rất hoàn hảo mà.”

Đó là trước kia không có khả năng phản kháng mấy người, không hiền lành thì con đã bị mấy người hành hạ đến chết rồi, Diệp Vũ yên lặng oán thăm.

“Mẹ, con gái ngài bản chất vẫn hoàn hảo.” Diệp Vũ biện bạch.

“...” Thật là không biết khiêm tốn.

“Khiêm tốn quá chính là kiêu ngạo, con luôn luôn không kiêu ngạo.”

Mẹ Diệp cảm thấy nói chuyện với con gái không thể bồi dưỡng thêm một chút không khí yêu thương nào, nó chỉ là đưa phá hỏng bầu không khí.

Vợ chồng Diệp Vũ không ở lại chỗ ba mẹ, mà rất tức thời về cái ổ nhỏ của Diệp Vũ.

“Mẹ đã nói riêng gì với em vậy?”

“Hỏi chuyện con cái.”

“Em kích động mẹ à?”

“Em là một người lương thiện hiếu thuận, có thể kích động được người nào cơ chứ.” Diệp Vũ rất uất ức.

“Em luôn là người kích thích người khác cũng không biết.” Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô bị hành hạ. Thật ra không phải do bạn bè của cô không có tài, mà là cô dâu của anh có thể kích động người, còn là kiểu thờ ơ nói xấu gia đình thuận tiện kích động người khác.

“Mẹ em muốn chăm cháu ngoại, đến lúc đó chúng ta trộm sinh hai đứa có được không?”

“Bà xã, anh là quân nhân, còn là sĩ quan, anh muốn làm gương tốt.”

“Vậy em sinh xong một đứa, ly hôn với anh thì sinh đứa thứ hai.”

“...” anh có thể bóp chết cô không? Có thể không?

“Aii, thật ra thì muốn ôm chân ba mẹ chồng, suy nghĩ sinh hai cũng là một chủ ý tốt.”

Có nên ác độc như vậy hay không? !

“Anh sẽ đặt vòng.”

“Anh lợi hại!”

Sau khi đỗ xe ở bãi đỗ xe, Tiêu Triệt xuống xe khóa kỹ cửa xe, sau đó ôm lấy Diệp Vũ.

“Đừng lộn xộn, tự em có thể đi.”

“Không nặng lắm, chút lòng thành.”

Diệp Vũ nhìn quanh giờ này trong khu cũng ít người, nên cũng không làm kiêu. Thật ra thì mặc dù tầng bốn không cao, bỏ lên cũng rất mệt, có người nguyện ý cô cũng lười.”

“Có chồng thật là tốt.”

“Có vợ cũng không tệ.”

Hai người vừa nói vừa bò lên tầng bốn, mở cửa phòng.

“Đột nhiên có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời người.”

“Mẹ tới đây giúp em dọn dẹp qua ?”

“Chắc chắn rồi. Mẹ biết em qua năm sẽ về, làm sao không quét dọn cái ổ nhỏ của em cho sạch sẽ cơ chứ.” Diệp Vũ cởi áo khoác ngoài, ngồi vào ghế salon ôm gối ôm vào trong ngực, bắt đầu mở tivi.

Lễ mừng năm mới, không có việc gì thì đổi kênh xem tiết mục cuối năm cũng là một niềm vui thú.

Tiêu Triệt đi vào bếp nấu nước, thuận tiện mở nước nóng để tắm.

Chờ nước sôi, anh bưng một ly trà hoa cho cô dâu.

“Tốt quá, anh phục vụ dường như rất quen tay.” Diệp Vũ cười như không cười nhìn anh.

Tiêu Triệt kéo cô, thuận tiện ngồi lên ghế, sau đó ôm cô vào trong ngực, “Dĩ nhiên, phục vụ cô dâu phải là chồng thuần thực, nếu không cô dâu sẽ than phiền chuyện giao nộp thuế.”

“À... ?” Cô đẩy bàn tay đang quấy rối của anh.

“Quân đội chính là một cái miếu hòa thượng, có thể không đói ?” Trên miệng thì nói chuyện, tay cũng không nhàn rỗi, di chuyển mò mẫm đến một nơi.

Diệp Vũ đấm anh, “Đừng làm loạn, phòng khách không đủ ấm áp.”

“Trước tiên nên đè nén tức giận, một lát nữa nhiệt độ sẽ tăng, sẽ không làm em bị lạnh đâu.” Dùng sức gạt quần của cô, đỡ hông cô giúp cô dạng chân đến nơi nóng bỏng của mình.

“A...” Diệp Vũ sợ hãi kêu, “Người ta muốn xem tivi...”

“Em xem của em anh làm của anh.” Anh bắt đầu hướng về trước, toàn lực ứng phó.

Diệp Vũ giống như cưỡi mây lướt gió qua những cơn sóng mãnh liệt, không biết từ lúc nào đã bị anh cởi sạch, hai tòa trắng muốt bị anh giày xéo qua giày xéo lại.

Vô cùng hưng phấn, Tiêu Triệt đè người trên thăm tấn công thần tốc.

Trên tivi người dẫn chương trình vẫn đang nói cười vui vẻ.

Trên thảm Diệp Vũ bị ăn thịt không ngừng rên rỉ, hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào.

Ăn một bữa khin khít, ôm cô dâu vào phòng tắm nước nóng, sau đó cầm chăn che lại, cơ thể hai người trần truồng ngồi trên ghế salon xem tivi.

Thiếu tá nọ phục vụ cô dâu uống trà ăn vặt, đậu phộng hạt dưa được đút tới miệng, dĩ nhiên phúc lợi của anh vẫn là muốn làm gì thì làm cô dâu của mình ở trong chăn, dù sao cũng không mặc quần áo.

Hắc hắc !

Lúc thiếu tá nào đó mãnh liệt quấy nhiễu, Diệp Vũ xem tivi lòng dạ tan nát.

“Anh còn quấy rối nữa thì về nhà mình mà ngủ.” Cô giận, đã bao lâu rồi cô không được ngồi xem tivi nghiêm túc, thật vất vả nghĩ xem xem năm nay tiết mục cuối năm có gì đặc sắc hay không, nhưng vẫn còn có kẻ quấy rối.

“Tiết mục cuối năm có gì hay để xem ?”

“Chị đây là theo đuổi cái mới.”

“Là gì ?”

“Nhân dân cả nước giả vờ ngây ngốc, như vậy gọi là cái mới, hiểu không ?”

Tiêu Triệt buồn cười chôn mặt ở vai cô.

“Cười cợt lòng.”

“Cô dâu, thật ra em rất thích hợp đi diễn hài.”

“Xích sang một bên.”

“Cô dâu.”

“Chuyện gì ?”

“Em nói xem ngày đó chúng ta động phòng rất cố gắng, sao em lại không có gì nhỉ ?”

“Cút.”

“Nhân dịp anh được nghỉ phép chúng ta nên cố gắng thêm một chút, lúc anh không có mặt em sẽ có thai, vậy thì em sẽ có thêm một người bạn là con mình.”

“Cảm giác anh nhìn thấy em nhàn hạ nảy sinh ghen tị.”

“Có để anh cố gắng không ?”

“...” Tên Tiêu Triệt khốn kiếp, thể nhưng dám quyến rũ cô, cô lập tức không có nguyên tắc lắc đầu, “Cố gắng lên.”

Thủ trưởng trong nhà đã chuẩn tấu, thiếu tá kia lập tức vùi đầu vào vòng chiến nóng bỏng.

“Nhẹ một chút anh...khốn kiếp...”

“Cô dâu, anh yêu em...”

“...” Diệp Vũ ôm cổ anh.

“Yêu anh không, cô dâu ?”

“Ừ.”

“Thật ?”

“Ừ.”

“...” Tiêu Triệt cảm giác mình hưng phấn như đang uống thuốc lắc.

Thiếu tá kia hưng phấn, Diệp Vũ liền gánh tội.

Gì kia, mọi việc cũng nên có chừng mực chứ, nhất là việc giường chiếu. Diệp Vũ cảm thấy sức khỏe cô thật sự không thể đem ra so sánh với đồng chí giải phóng quân được, cô rõ ràng là công trình bã đậu.

19. Chương 19

“Họp lớp? Ai ăn no rửng mỡ không có việc gì làm tổ chức đấy?” Đây là phản ứng đầu tiên của Diệp Vũ khi nhận được điện thoại thông báo của bạn học nào đó. Họp lớp cũng chọn vào ngày 14 ở thành phố XX, hôm sau chính là Tết nguyên tiêu, gây rối gì vậy.

“Thế đấy, dù cậu có ăn no rửng mỡ cũng không làm chuyện này.”

“Dĩ nhiên, tớ ăn no trực tiếp hoạt động tiêu cơ luôn.”

“Cậu bớt nói nhảm đi, rốt cuộc có đi không? Hai lần trước cậu đều không đi.”

“Trước kia tớ không ở thành phố XX, chẳng nhẽ chạy một đoạn đường xa đến thành phố XX tham gia họp lớp sao? Quay lại sao?”

“Mấy người bạn mời chúng ta đến dự buổi họp lớp cũng chỉ có ý tốt, không cần tức giận.”

“Các cậu thành đôi đi với nhau còn có ý tốt gọi tớ tới trêu đùa sao?”

“Cậu ngu ngốc, chúng tớ gọi cậu tới không phải muốn cậu bồi dưỡng tình bạn sao?”

“Biến, một đám bạn học bốn năm còn không bồi dưỡng được tình cảm, ăn một bữa cơm liền có thể bồi dưỡng tình cảm, còn có thể có chuyện này sao?”

“Không có tình cảm thì có thể có tình một đêm.”

“Đúng là Đảng đã ưu ái cậu nha.”

“Nói đến Đảng, nhớ tới hai vạch một sao nhà cậu, cuộc sống tân hôn thế nào?”

“Hắn đang ở đơn vị, tớ đang ở nhà, thử nghiệm cuộc sống.”

“Lúc đầu không nghĩ tới, cậu không phải là tìm quan quân, chính là làm quả phụ.”

“Nghe giọng điệu cậu như vậy thật giống như vui sướng khi thấy tớ gặp họa, không chừng còn có thể xem cậu như đàn chị của nhóm rồi.”

“Bà chị đang vui sướng đấy, thì sao?”

“Cúp điện thoại của cậu.”

“Đừng, hai ta rất lâu rồi không nấu cháo điện thoại.”

“Chị trăm lần không được.”

“Cút.”

“Không có việc gì thì tớ lẩn thật đây.”

“Lẽ mừng năm mới mà người kia nhà cậu không nghỉ phép à?”

“Hôm qua mới quay lại đơn vị, đi với tớ về nhà gặp mặt đầu năm.”

“Coi như không tệ, không để cậu cô đơn.”

“Trong cái rủi có cái may, dù sao lúc đầu tìm quân nhân tớ đã nghĩ tới chuyện này, cho nên cũng không cảm thấy mất mát.”

“Vậy ngày mai cậu tới họp lớp không phải sẽ không có người đồng hành sao?”

“Cậu còn có ý kiến gì hay sao?”

“Cậu không cần phải giả bộ với chị. Họp lớp không thể so sánh với công việc, chồng và con cái. Một mình cậu tới một mình là được.”

“Chẳng nhẽ tớ còn phải mượn hai vệ sĩ đến, một mình tớ đơn phương độc mã mới khí thế.”

“Đấy chính là bạo lực.”

“Tớ so với cậu còn thực nữ hơn nhiều.”

“Dù sao thì cậu phải đi.”

“Trình Lam và vương Thiến thì sao?”

“Hai cô ấy chắc chắn sẽ đi, tứ đại mỹ nữ chúng ta còn thiếu lão nhân gia cậu sao, không phải tiểu nhân đang mời ngài đến đây sao?”

“Chuẩn tấu.”

“Khách sạn XX, tầng hai, đừng đi nhầm địa chỉ, nếu không tớ đến đón cậu?”

“Không cần, tớ không tìm được địa chỉ, lái xe tìm được.”

“Được, sáng mai nhất định phải tới, dám ấy chị leo cây thì cần thận da của cậu.”

“Cậu đừng học chị Phượng đùa giỡn hung ác như vậy có được không, đầu năm nay chị Phượng cũng không nhất định là bà nội Hai, cũng có thể là chị La Ngọc Phượng.”

[http://.nguoiduatin/chuyen-gai-e- ... 32691.html](http://.nguoiduatin/chuyen-gai-e-...32691.html)

(La Ngọc Phượng – sn 1985, cao 1m46, xấu xí mà đưa ra những yêu cầu rất khắt khe trong việc tìm bạn trai, kiểu là ‘Bạch mã hoàng tử’ bằng việc phát tờ rơi... Để biết thêm chi tiết, có thể liên hệ với bác gác gờ: D5)

“...” Bạch Tinh Oánh lập tức thông minh nhanh chóng cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, Diệp Vũ liền úp cả người trên bàn cơm.

Ngày hôm qua là lễ tình nhân (14/2 dương), thiếu tá nào đó không có một chút tế bào lãng mạn nào cũng chỉ biết ở nhà ôm cô đến phát chán, sáng sớm hôm nay trời còn chưa sáng đã quay về đơn vị báo danh.

Mấy hôm nay để cho anh dính lấy người đã quen, trong nhà thành linh bót đi một kẻ bám dính thật không dễ thích ứng.

Đưa tay vỗ vỗ gáy, không ngờ tên kia xin nghỉ thật, lần nghỉ này đã bổ sung đủ cả thời gian nghỉ kết hôn.

Ngày kia là Tết nguyên tiêu đi thăm ông ngoại, ngày mai tham gia họp lớp?

Được rồi, năm này không tìm được lí do gì từ chối ba cô bạn học, chỉ có thể xuất đầu lộ diện thôi.

Đứng dậy muốn đưa chén bát đến bồn rửa, nhưng vừa đứng lên cô đã cảm thấy đau chân mỗi lưng, cô chỉ có thể đặt mông ngồi lại trên ghế.

Tên Tiêu Triệt khổn kiếp, tốt nhất là hẩn sống luôn ở đơn vị đừng nghỉ phép, quá già vò người, cơ thể mềm yếu này của cô thiếu chút nữa đã bị hủy trong tay hẩn.

Cô vẫn nên thành thật đến giường nằm thôi. Hôm nay phải nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai mới có thể mang bộ mặt của một người bình thường đi họp lớp được.

Thật sự không muốn đi.

Diệp Vũ còn chưa đi về phòng ngủ, điện thoại di động lại vang lên bài hát Trư Bát Giới vui vẻ công vợ.

“Có chuyện gì vậy Vương Thiển?”

“Nghe nói ngày mai cậu sẽ tham gia họp lớp?”

“Không được à?”

“Được, quá được, tớ vừa nghe nói vậy vội vàng gọi điện tới cho cậu thông báo một chút.”

“Có chuyện gì à?”

“Nhớ tên Phùng Đức Chiêu không?”

“Liên quan gì?”

“Nghe nói người đó vẫn còn hết lòng với cậu, cuồng dại không đổi.”

“Nói trọng tâm, bớt nói nhảm.”

“Nghe nói cậu tham gia, vô cùng sung sức không ngừng hỏi tở tình trạng gần đây của cậu. Cậu nói xem tớ có nên giấu giếm sự thật hay không ?”

“Giấu giếm sự thật.”

“Nhất quyết làm theo.”

“Cậu quyết định là được rồi, còn nói chuyện tào lao.”

“Chạy theo hình thức không phải là sai, đồng chí hai vạch một sao của chúng ta đã quay lại đơn vị thì phải tìm một người bạn tốt hơn chứ sao ?”

“Có bản lĩnh thì lần sau cậu nói trước mặt hẩn.”

“Nói thì nói, người nào không biết ‘đơn vị là một căn cứ lớn, mọi người đều là bạn tốt’ ”

“I phục YOU.”

“Yêu đi yêu đi, nhanh thay đổi đi. Cậu sao có thể thoát khỏi quần chúng nhân dân để đắm đầu vào cái hố sâu như vậy ? Ngoại tình cũng phải gánh chịu hậu quả của pháp luật. Quá đáng sợ.”

“Chị không thèm nói với người không có lễ tiết, quá thấp kém.”

“Nói ai không có lễ tiết ?”

“Cậu.”

“Chị đây không thèm chấp cậu, sáng mai nhớ đến, chị mãnh liệt yêu cầu tới xem trò vui.”

“Không thèm nói với cậu, cúp.”

Điện thoại bên này vừa ngắt, bên kia điện thoại đã gọi tới, vừa nhìn vào màn hình điện thoại, Diệp Vũ cũng mất bình tĩnh.

Ba người họ đã thương lượng với nhau đúng không ? Thay nhau ra trận như vậy.

“Trình Lam.”

“Hi, thế nào, hai người họ vừa nhắc tới cậu xong.”

“Không phải cậu cũng định thông báo gì đó chứ ?”

“Tớ đâu có nhàm chán như hai người đó được. Ngày mai có quần áo và phụ kiện không ? Hay cần phải có chị đây đi mua với cậu nhé ?”

“Ngài làm ơn nghỉ ngơi đi, trang phục ra ngoài của tớ vẫn có.”

“Lúc nào cậu cũng không chú ý đến bề ngoài, không sợ bạn học sẽ khinh thường khả năng của cậu à ?”

“Mắc mớ gì tới cậu, tớ cũng không sống qua ngày với các cậu.”

“Chân lý !”

“Nói nhảm, lời chị luôn là chân lý.”

“Thật muốn cho cậu một đấm.”

“Có bản lĩnh thì cậu cứ vươn tay đến đây đi.” Tâm trạng Diệp Vũ rất tốt, leo lên giường, chui vào trong chăn, tiếp tục nấu cháo điện thoại với bạn học.

“Tớ đuổi không tới, ngày mai tớ gặp được cậu thì cậu nên cẩn thận.”

“Ai sợ ai ?”

“Nghe Tinh Oánh bảo, lễ mừng năm mới cậu một mình qua nhà bọn họ à ?”

“Không sao, ba mẹ chồng tớ rất dễ tính. Tớ còn kiếm được hai bao lì xì lớn đấy.” Nói ra cho các cậu hâm mộ đến chết luôn, vì hòa bình xã hội bà chị này sẽ cố gắng khiêm tốn không nói.

“Đương nhiên phải như thế rồi, từ lúc kết hôn đến giờ ở nhà cũng không tới nửa tháng, cậu cũng vậy, gả cho quân nhân thôi.”

“Cầu người được người, thật ra thì vô cùng tốt.”

“Thật không biết trong đầu cậu cả ngày muốn cái gì, quân nhân thế hệ bây giờ không phải như quân nhân thế hệ trước đâu, vô cùng thủ đoạn, cũng không phải họ sẽ không có Tiểu Tam ở bên ngoài.”

“Đoán chừng người ấy nhà tớ cũng không có thời gian đi ngủ cơ.”

“...” Diệp Vũ càng ngày càng khiến người khác ghen hòng không nói nổi một lời.

“Tớ thấy một năm anh ấy cũng chỉ nghỉ phép được một tháng, tớ lo lắng anh ấy nên quấy rầy tiểu Tam thì sẽ thực tế hơn một chút.”

“...” Trình Lam rút cuộc khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình, “Lúc đầu cậu chịu gả cho anh ta có phải là do anh ta không có ngày nghỉ hay không hả ?”

“Aii, chân tướng sự việc sao có thể tùy tiện nói ra ngoài như vậy được.”

“MD, bà chị bức tức thay cho thiếu tá, thăm than sao người này lại có thể xui xẻo cưới được nàng dâu như thế không biết.”

“Cậu rốt cuộc đứng về bên anh ấy sao ?”

“Chị vĩnh viễn đứng về phía chính diện.”

“Đừng giả bộ, một bụng đen tối còn giả vờ chính nghĩa.”

“Thật mà, tớ nói thật.” Trình Lam nghiêm chỉnh nói, “Tớ thật hâm mộ cậu, vẫn làm mọi việc gọn gàng dứt khoát như vậy, chưa bao giờ để mình phải hối hận.”

“Cậu rốt cuộc đang khen hay đang mắng tớ vậy ?” Diệp Vũ tỏ ý hoài nghi.

“Khen cậu chứ sao, bốn người chúng ta, là cậu chui vào nắm mồ hôn nhân trước, nhớ tới không thể không sùi sùi, cậu cũng không nói là bạn trai hay không, trực tiếp đi lĩnh giấy chứng nhận, đủ chấn động.”

“Nhanh chóng thật, thật ra thì cũng có nhiều chuyện xảy ra, Tiêu Triệt đuổi theo ở phía sau đòi dẫn tớ đi lĩnh giấy chứng nhận, thực ra lúc ấy tớ đã muốn đổi ý rồi.”

Trình Lam ở đầu dây điện thoại bên kia bắt đầu cười ha ha.

“Đừng có vui mừng khi người khác gặp họa.”

“Cậu đừng nói nữa, thiếu tá không hổ là quân nhân, dám dùng đến sức mạnh rốt cuộc cũng bắt được tòa lô-cốt cậu rồi.”

“Nói ai là tòa lô-cốt ?”

“Cậu đấy.”

“Còn nói gì nữa ? Không đúng sự thật thì tớ cúp đây, tớ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon trước.”

“Ngày hôm qua làm gì ? Không phải cậu đã làm gì có lỗi với anh giải phóng quân chứ ?”

“Biến, hôm qua anh ấy đang ở nhà nghỉ phép.”

“Bộ đội đặc chủng thể lực không tệ, haha.”

“Cúp.” Diệp Vũ lần này trực tiếp ngắt điện thoại, bạn bè đúng là không đáng tin cậy.

Vừa mới nằm xuống đã hơn mười giờ tối.

Diệp Vũ dậy tắm rửa sạch sẽ, lại ăn chút gì đó, ra sofa ngoài phòng khách cầm điều khiển đổi kênh truyền hình chơi.

Vừa xem vừa ăn cho no căng, không có cảm xúc viết văn thì nên ngồi trên sofa tiêu hao thể lực thôi.

Đầu óc thật ra có chút trống rỗng, cô thậm chí có lúc đã nghĩ tới thiếu tá nào đó.

Ngược lại vừa nghĩ, điều này cũng là bình thường, phòng ngủ là phòng cưới của bọn họ, ảnh cưới treo trên tường, trong phòng ít nhiều có đồ đạc chứng minh sự tồn tại của anh. Anh vừa về đơn vị, trong đầu cô nhất thời không gạt bỏ được hình ảnh của anh cũng là chuyện bình thường.

Dù sao cũng không ngủ được, tivi cũng không có gì xem, đầu óc lúc này trở nên rất hỗn loạn. Ngày mai tham gia họp lớp Diệp Vũ định đến tủ quần áo tìm quần áo mặc ngày mai.

Chọn tới chọn lui cả nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn áo lông thoải mái nhất, không phải kiểu mới nhất, nhưng cô thích. Lại chọn tiếp một cái quần và đôi giày phù hợp nhất, vậy coi như đã chuẩn bị xong quần áo và phụ kiện ra ngoài ngày mai.

Diệp Vũ ở nhà một mình đi qua đi lại trong phòng, vẫn quyết định vào phòng ngủ đếm bánh rán, vẫn nên đi ngủ, thiếu tá nọ không thể về trong thời gian ngắn được.

Không muốn nghĩ đến càng nghĩ đến, trong đầu xuất hiện những hình ảnh hàng ngày như một đoạn phim.

Cô đột nhiên nhớ tới từng ly từng tý những gì đã xảy ra lúc hai người gặp nhau.

Lúc ấy bỗng nhiên sao đầu óc mình có thể bảo anh giả làm bạn trai mình kia chứ ? Sau đó đã ném mình vào trong hố rồi.

Quả nhiên là ‘trời gây nghiệp chướng vẫn có thể sống, tự gây nghiệp chướng không thể sống’.

Quả nhiên là người xưa không lừa gạt mình !

Lần anh nghỉ phép trở về kéo cô đi lĩnh giấy chứng nhận cũng không có cảm giác gì, anh quay lại đơn vị cô còn để ý làm gì, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Lần này anh ở nhà nghỉ phép một thời gian dài, suốt ngày cứ bám dính lấy cô, làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy thật bị ai.

Cảm giác giống như có người rắp tâm cố ý.

Sẽ không phải cô bị người khác lập mưu tính kế chứ ?

Diệp Vũ cảm giác người này căn bản là phúc hắc.

20. Chương 20

Diệp Vũ vừa đi phòng chỗ gặp bạn học đã cảm thấy không khí vô cùng vui vẻ.

Bọn họ ra trường đã mấy năm, miễn cưỡng cũng coi như là thể hệ kinh doanh mới, nhưng đã có thể nhìn ra mọi người đều có năng lực kinh doanh không giống nhau.

“Diệp Vũ, bên này.”

Diệp Vũ nghe tiếng nhìn sang, thấy ba người Vương Thiển đang vui cùng vào một góc, liền cười đi tới.

“Tớ biết ngay sẽ không đến sớm mà.”

“Dĩ nhiên, tớ phải trông chừng xem các cậu có đến sớm không tớ mới đến. Nếu không một mình tớ đến một mình không có người nói chuyện, rất cô đơn.”

Wang Thiển cười xấu xa ôm chầm lấy vai cô kể tai nói nhỏ, “Phùng Thiếu đã hỏi cậu hai lần, quả thật là lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường đều biết.”

“Đầu năm nay vậy xem nào nhiệt cũng rất nguy hiểm, cậu cũng đừng quá bát quái.” Diệp Vũ ý vị sâu xa khuyên giải.

Bạch Tinh Oánh vừa rửa tay vừa cầm bài tú-lơ-khơ vừa nói: “Có người thanh toán hóa đơn, chúng ta chỉ cần ở đây ăn chơi thoải mái là được.”

“Không phải cậu nói sẽ có kịch tình cũng muốn tình một đêm sao? Hôm nay ngàn vạn lần đừng lui về phía sau.”

“Thật không phải chị nói đùa, những năm này hợp lớp uống say làm ra rất nhiều chuyện mờ ám. Chị nói trước cho em chính là rung chuông báo động trước. Em bây giờ là sở hữu riêng của quân nhân, không thể khinh thường chuyện liên quan đến vấn đề danh dự đồng chí giải phóng quân.”

“Ba vị kỵ sĩ của các cậu đâu rồi, thật sự không sợ ba bông hoa các cậu lắm nhảm linh tinh giữa thiên hạ sao?”

“Nam chưa cưới, nữ chưa gả, sợ quái gì.”

“Người nên lo lắng là đồng chí thiếu tá, người này cũng là một bông hoa trong nhà.”

“Thì ra các cậu vẫn là hoa đại.”

Hành vi ẩu đả kinh điển lại xuất hiện.

Diệp Vũ còn nhớ lúc còn đi học bọn họ chính là bốn người nổi tiếng trong ban, bốn phong cách khác xa hầu hết các nữ sinh khác. Bất cứ lúc nào cũng là một phong cảnh hoa lệ trong lớp, thường làm người khác chú ý mà không hay biết.

Hiện tại bốn người tụ tập ở một chỗ, giống như quay lại thời đại học tùy ý mắng chửi tùy ý đùa giỡn nhau, khiến người khác nhìn thấy không nhịn được cười.

Giờ phút này, những muộn phiền trong cuộc sống hỗn độn kia dường như đã biến mất tất cả.

“Bốn người các cậu đúng là rất thu hút người.”

Diệp Vũ vừa quay đầu lại nhìn người đang tới, cười hỏi, “Hey, đại nhiếp ảnh gia, hôm nay không bận rộn, sớm như vậy đã tới đây làm vật phong nền rồi?”

Trần Bằng Phi một bên ôm bạn gái một bên cười nói, “Hôm nay họp lớp, có bận rộn mấy cũng phải bỏ qua đây, anh bảo vệ thức ăn cũng được lắm.”

Vương Thiên đập hấn một quyền, “Nói cái gì đấy.”

Ánh mắt Trần Bằng Phi lướt qua mấy người, cười nói: “Tớ đâu có nói vậy, cậu xem, hai người này không phải cũng tới bảo vệ đồ ăn sao?”

Diệp Vũ nhất thời cảm thấy vui vẻ, ánh mắt nhanh nhẹn quét một vòng qua bạn mình nói: “Ai ôi, đúng là hâm mộ chết người, khiến cuộc sống cô đơn này của tớ như thế nào, các cậu kích động người như vậy cũng không được đâu.”

“Tớ một mình? Vậy cậu...” Lý Hạo bị bạn gái bên cạnh hung hăng bấm eo, lập tức im lặng, đặc biệt vô tội nhìn bạn gái, “Bà xã, ngài có ý gì?”

Bạch Tinh Oánh đi tới bên tai bạn trai nói: “Đừng nói lung tung, Diệp Vũ vẫn là hoa vô chủ, hiểu không?”

Lý Hạo lập tức gật đầu, “Hiểu.”

Ba người đàn ông nhìn nhau, nhất trí cho rằng bốn cô gái này đúng là không phải thứ tốt.

“Diệp Vũ, đã lâu không gặp.”

Đang âm thầm suy nghĩ, bên kia đã có người tới gần, bọn họ lập tức phát huy tinh thần bát quái.

“Đã lâu không gặp, dạo này khỏe không?” Diệp Vũ thoải mái chào hỏi đối phương, lúm đồng tiền lộ ra như hoa.

“Cũng tạm được, bây giờ cậu tới thành phố XX phát triển sao? Có cần tớ giúp một tay không?” Phùng Đức Chiêu chính là một người khá thành công, giọng điệu cũng rất lớn.

Diệp Vũ cười dịu dàng mà thanh tú, đặc biệt ra vẻ thực nữ, “Chưa nói tới phát triển, chỉ là tới thăm dò một chút trước. Cậu đã nói như vậy, có chuyện nhất định tìm cậu giúp một tay.”

“Ngàn vạn lần đừng khách khí, chỉ cần cậu nhờ tớ sẵn sàng giúp.”

Diệp Vũ dùng sức rút tay về, choáng, cứ cầm tay không buông như vậy, đầu heo!

“Mấy năm không gặp, cậu cũng không thay đổi chút nào.” Vẫn là dáng vẻ điềm đạm nho nhã như trong trí nhớ hần, giống như thời gian chưa từng trôi qua.

“Cũng vậy.”

“Bên này phòng ốc khó tìm, bây giờ cậu ở đâu? Không được thì tớ tìm chỗ cho cậu.”

Đúng là tự mình làm như quen thuộc, Diệp Vũ cười cười đối phó, nói: “Không cần không cần, hiện tại tớ sống rất tốt, khung cảnh toàn khu không tồi.”

“Phong cảnh thế nào? Nói không chừng chúng ta ở chung một chung cư đấy.”

“Vậy thì không thể, chỗ ở của tớ chắc chắn không thể so với người tài như cậu được, cũng không cần nói ra, cậu đừng để tớ xấu hổ.”

“Tớ cũng không thật sự là người tài, chỉ là một quản lý, giải quyết những vấn đề nhỏ, không đáng nhắc tới.”

“Tuy vậy nhưng vẫn mạnh hơn tớ.”

“Phụ nữ không đi làm cũng không sao, đàn ông có bản lĩnh sẽ không để ý đến cái này.”

“Lời nói này được, vợ cậu nhất định rất hạnh phúc.”

“Tớ ngay cả bạn gái còn không có, lấy đâu ra vợ. Còn cậu, bạn trai không đến cùng sao?”

Vương Thiên chen vào nói: “Cô ấy có bạn trai lúc này còn chạy tới thành phố XX phát triển sao? Diệp Vũ nhà chúng ta đang hướng về các nhân tài, thành phần tri thức, đàn ông thành công đấy.”

“Vậy thì tốt quá.”

Diệp Vũ thầm trầm hai mắt với cô, nói chị đây như kiểu phụ nữ hám tiền thế à?

Cậu cho là mình không ham tiền đấy.

Diệp Vũ lườm cãi nhau với cô, nhờ cô xen vào mà chuyển đề tài, ngồi lại bên cạnh Bạch Tinh Oánh, nhỏ giọng nói một câu, “Không muốn chung quanh đều nhanh chóng quay lại đùa giỡn.”

Bạch Tinh Oánh hết sức đồng ý.

Thấy người đến cũng khá đông đủ, mọi người liền ngồi xuống bàn ăn chuẩn bị khai tiệc.

Đề tài trên bàn rượu vẫn thân thiện như cũ.

Từ trước đến nay Diệp Vũ không uống rượu, vì tránh rượu nên lấy lí do đi vệ sinh ra ngoài hóng mát.

Cô thật sự không có thói quen như vậy, quyết định ăn xong sẽ về nhà ngay, không đi với bọn người kia đến KTV, đến lúc phải nghe tiếng nhạc gào khóc thảm thiết thật là hỏng mất.

“Diệp Vũ...”

Diệp Vũ theo bản năng nhìn sang, đầu óc hoảng hốt.

Người này vẫn giống như trong trí nhớ cô, giống như một bức tranh thủy mặc vùng Giang Nam, dịu dàng anh tuấn, ngoại hình như những nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, vẻ mặt anh hình như có chút kinh ngạc, còn có chút vui mừng.

“Học trưởng, đã lâu không gặp.”

“Em ở thành phố XX?” Đối phương hiển nhiên rất giật mình.

“Năm vừa rồi vừa đến.”

“Sao lại ở chỗ này?”

“Tới tham gia họp lớp, bên trong quá ồn ào nên ra ngoài một chút. Học trưởng sao lại ở đây?”

“Anh?” Anh nói lỏng cả vạt, ngồi xuống ghế salon bên cạnh cô, thở ra, “Bạn bè xã giao, uống mấy chén.”

“Công việc ra ngoài xã giao là điều không tránh khỏi.”

“Em...mấy năm nay thế nào?” Anh thoáng chần chừ, rồi cuộc vẫn hỏi.

Diệp Vũ cười nhẹ, “Tạm được, yêu cầu của em luôn không cao.”

Tướng Soái Văn nghiêm túc nhìn chằm chằm mặt cô nói, “Có bạn trai chưa?”

Diệp Vũ cười rạng rỡ, trêu chọc, “Học trưởng đúng là thích nói đùa, em muốn độc thân, thái hậu nhà em chưa chắc đã đồng ý.”

“chuẩn bị kết hôn?”

“Em đã kết hôn, tới thành phố XX cũng là vì anh ấy.” Cô thoải mái nói ra tình trạng của mình hiện nay.

Thái độ tưởng soai vắn đường như có chút cứng đờ, đưa tay xoa xoa tâm mày, tựa lưng vào sofa phía sau, tay che mắt, một hồi lâu mới khàn giọng nói, “Hắn đối xử với em có tốt không?”

“Rất tốt.”

“Diệp Vũ, cậu chạy tới đây tránh bị làm phiền, nhanh, quay lại dùng bữa.” Trình Lam đi tới gần mới nhìn thấy người kia trên ghế salon, không khỏi ngạc nhiên, lập tức nhìn sang người nào đó nhà mình.

Diệp Vũ liếc mắt xem thường.

“Học trưởng, em đi trước, anh cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi.”

“Ừ.”

Hai người vừa cách một khoảng khá xa, Trình Lam lập tức kéo bạn mình vào một góc nhỏ, nhỏ giọng hỏi, “Sao lại đụng phải anh ấy?”

“Vô tình gặp được.”

“Hôm nay cậu đúng là đào hoa, không sao chứ?” Người khác không biết, nhưng cô rất rõ ràng đoạn tình cảm mập mờ giữa Diệp Vũ và Tưởng Soái Văn.

“Đừng lo lắng vớ vẩn, thời niên thiếu người nào chẳng có lúc không rõ nhận thức, may mắn thời điểm đó chị không bị kẻ địch lừa gạt mê hoặc tâm trí.” Đàn ông mập mờ là kẻ vô sỉ nhất, vừa chơi trò mập mờ tình cảm với cô, vừa có một vị hôn thê.

TMD, năm đó thiếu chút nữa cô đã trực tiếp ném gạch lên trán anh. Cho rằng học muối đơn thuần dễ gạt đúng không, xì xì, ngoại hình ra vẻ quân tử kia đích thực là một kẻ lừa gạt.

Thiếu tá nhà cô mặc dù vô sỉ, nhưng dù gì cũng rất quang minh lỗi lạc, so với tên chơi trò mập mờ kia vẫn tốt gấp vạn lần.

Không nghĩ đến thì thôi, vừa nghĩ đến cô càng cảm thấy kích động. Đó chính là thời điểm cô là một thiếu nữ ngây thơ, quả thực nghĩ lại mà sợ, mỗi lần nghĩ lại chỉ muốn ném gạch vào người.

Cô chính là một lần bị rấn cấn, mười năm sợ rấn. Bị đoạn thời gian mập mờ kia dọa sợ, bốn năm đại học một chút hứng thú phong hoa tuyết nguyệt cũng không có, chuyên tâm học tập tốt ngày ngày tiến lên.

Trình Lam cũng không khỏi cảm khái, “Nhớ năm đó chúng ta cùng bị anh ấy mê hoặc, cậu vẫn có thể nhảy bèn cảm giác được có điểm kì lạ, cố gắng đào bới được bí mật anh ấy che giấu, không thể không nói, từ đầu cậu vẫn luôn rất mạnh mẽ.”

“Chỉ là chị luôn nhìn thế giới này với ánh mắt hoài nghi thôi. Từ nhỏ đến lớn, thực tế giáo dục tố trên trời nếu có cái bánh nhân thịt cắn bản không liên quan gì đến tớ, dù có cũng là một cái bẫy.” Cảm ơn thái hậu cảm ơn lão đầu cảm ơn sự nghi ngờ của bọn họ đã luyện cho cô sự nhạy cảm và ý chí kiên cường.

Khóc!

Lúc ấy thiếu tá nào đó làm sao có thể làm đầu óc cô mờ mịt như vậy chứ? Theo đuổi bạn gái cũng chỉ tiến hành giăng lưới câu cá hai ba bữa, liên tiếp gây khủng hoảng cho con cá, khiến cô đầu óc u mê ngu ngốc bị anh kéo vào trong mớ không thể ra được.

Chủ nghĩa kinh nghiệm (một hình thức của chủ nghĩa chủ quan) hại chết người.

“Thật ra thì, tớ vẫn nghi ngờ sau này cậu không tìm bạn trai là do không thể xóa tan vết thương lòng.” Trình Lam làm như không có gì nói.

“Đừng hồ đồ tùy tiện, không phải tớ đã thay đổi hứng thú đọc tiểu thuyết sao? Đêm đêm tớ đều thức để cố gắng đọc tiểu thuyết ngôn tình kiếm hiệp, võ hiệp, xuyên không, kinh dị, đâu còn thời gian chú ý đến nam sinh kia.”

Trình Lam lập tức xuất hiện vạch đen, quả nhiên chuyện năm đó không nghĩ đến thì không sao, vừa nghĩ đến hình tượng người ta liền hồng mắt.

“Năm đó chị nghĩ tới tư thế hiên ngang một mình cậu một mình đấu với tên côn đồ chuyên đùa giỡn con gái nhà lành, chị vô cùng tức giận.”

“Cậu không bị đánh.”

“Không bị đánh cũng đau.” Trình Lam nghiêng răng nghiêng lợi, năm đó cô bị đánh vể nhỏ bé xinh đẹp của ai kia mê hoặc, gặp phải nguy hiểm liền che chở trước mặt cô bé, kết quả....

Dáng vẻ bên ngoài tuyệt đối không đáng tin, ai có thể nghĩ tới cô bé xinh đẹp kia chính là một nha đầu, gỡ tay áo, vung cánh tay nói đến đánh nhau lại dữ dội như vậy.

“Ai nha, thật xin lỗi, đồng chí thái hậu nhà tớ bảo ra cửa không đánh nhau, bị người ta khinh thường thì không hay lắm.”

Đây chính là Diệp Vũ năm đó chĩnh đốn bọn côn đồ háo sắc, sau mặt cười nịnh nọt khiến các cô phải trợn mắt há mồm không thể nói được gì.

Đến nay vẫn nhớ, vẫn còn cảm giác – vô cùng chấn động!

21. Chương 21

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh dai dẳng không dứt khiến cho chủ nhân nó không thể tiếp tục ngủ đành phải nói bái bai với chu công.

Diệp Vũ mơ mơ màng màng đưa tay sờ đến điện thoại di động trên tủ đầu giường, liếc nhìn tới màn hình di động, ngáp một cái, chậm rãi nhấn nút trả lời.

“Còn ngủ à?”

“Ừ.”

“Nhanh dậy mời chúng tớ đi ăn.”

“Hôm nay là ngày hoàng đạo gì mà muốn tớ mời các cậu đi ăn?”

“Ăn mừng rốt cuộc cậu đã già thêm một tuổi chứ sao.”

“Sinh nhật tớ?” Diệp Vũ rất ngạc nhiên.

“Mẹ nó, sinh nhật mình còn không nhớ thì cuộc đời cậu còn có thể mờ nhạt đến mức nào?”

“Nói cho cậu biết, cuộc đời tớ vĩnh viễn không quá nhàm chán.”

“Nhanh lên, cơm nước xong cậu có thể tiếp tục về ngủ, đảm bảo chúng tớ sẽ không quấy rầy cậu.”

“Bạn bè quả nhiên là dùng để cân bằng sinh hoạt.” Diệp Vũ rút cuộc tổng kết.

“Chờ cậu, thân ái.”

“Tiếp nhận.”

“Hôm nay chúng ta ăn một bữa Tây, nhớ trang điểm ăn mặc phù hợp một chút.”

“chị quyết định mình đang nằm mơ, đi ngủ.”

“Cậu dám? Lê xác đến đây mời khách, nếu không sẽ giết cậu giày xéo cậu.”

“Cậu không biết quân tẩu rất lớn phải kính trọng sao?”

“Coi như là chào hỏi tà ma cậu là được.”

“Cút.”

“Nhanh lên một chút, đừng hại bọn tớ buổi chiều đi làm trễ giờ.”

“Cậu nhắc nhở tớ, các cậu đừng nghĩ tới toàn bộ tiền thưởng chuyên cần tháng này.”

“Quân tàu còn có suy nghĩ giấc ngộ như vậy ?”

“Tớ tự hào tớ vĩ đại.”

Vt quyết định nhanh chóng cúp điện thoại, không cần nói thêm gì nữa, lát nữa cô ấy đến sẽ bắt đầu hành hạ khổ cực.

Diệp Vũ ở bên này vui đầu trong đồng chăn chăn nhàn một lát, sau đó mới không cam tâm tình nguyện rời giường.

Choáng, từ tối hôm qua đến giờ cô chỉ ngủ chưa tới hai tiếng đồng hồ, rời giường thật đúng là một chuyện đau lòng !

Bạn bè triệu kiến cũng không thể không đi, nếu không ba người kia không chừng còn giở trò oán thán trách phạt người ta.

Rời giường, rửa mặt, thay quần áo, nhân tiện gặm hai miếng bánh bao, sau đó ra khỏi nhà.

Mặc dù là vt gọi điện thoại, nhưng mục đích Diệp Vũ lao tới chính là công ty chỗ Tinh Oánh.

Phải nói nơi có thể làm cho cô mờ mịt cả hai mắt chỉ có thể tìm Tinh Oánh, trong chuyện xử lý tình huống hai người kia và cô so với cô ấy vô cùng kém, quả nhiên thành phần tri thức.

“Ồ, nhìn cậu như đang phải chịu giày vò khổ sở, nếu thiếu tá nhà cậu nhìn thấy không biết sẽ liên tưởng thế nào ?” Bạch Tinh Oánh vừa nhìn thấy cô liền không nhịn được lên tiếng nhạo báng.

“Năng lực quan sát cũng không có, Tổ quốc cũng không dám để hấn đi bảo vệ.” Diệp Vũ thuận miệng nói, hoàn toàn không suy nghĩ.

“Cậu cũng quá ‘trạch’ đi. Nếu bọn tớ không bảo cậu, có phải cậu định ‘trạch’ ở nhà đến chết không hả ?”

Diệp Vũ nằm sấp trên bàn làm việc của cô, mơ hồ nói, “Thật là thay người xưa lo lắng, tớ nghĩ ‘trạch’ không có biểu hiện bên ngoài chứ ?” Dù cho bạn bè là người nhà như vẫn sống chết không chịu cho cô chút tiện ích nào.

“Còn có thể ngủ hai giờ.”

“Cậu bận rộn, cứ coi như tớ không tồn tại.”

“Được, đến lúc đó bảo cậu.”

“Ừ.”

Nhìn cô nhanh chóng ngủ như vậy, Bạch Tinh Oánh không khỏi buồn cười.

Ban đầu Diệp Vũ đột nhiên kết hôn, thành thật mà nói họ cũng rất lo lắng. Nhưng bây giờ nhìn cô không tìm không phổi, thật lòng mà nói nên cảm thấy lo lắng cho đồng chí thiếu tá thì hơn.

Bạch Tinh Oánh kiểm chế suy nghĩ, tiếp tục công việc trên tay.

Hai giờ, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Đối với Diệp Vũ mà nói giống như chỉ cần nhắm mắt một cái là xong, cô chỉ chỉnh trang lại một chút, sau đó nói với bạn, “Được rồi, chúng ta nên ra ngoài gặp người ta rồi.”

“Ok, xin mời.” Bạch Tinh Oánh nhắc tay.

Diệp Vũ theo hướng cánh tay cô mà đi, hai người thân mật thăm thiết đi thẳng ra ngoài.

“Vị kia nhà cậu cũng không tổ ý gì à ? Hôm nay dù gì cũng là sinh nhật lần đầu tiên sau khi hai người kết hôn.”

“Ngay cả tớ còn không nhớ, tớ còn có thể trông cậy vào anh ấy sao ?” Diệp Vũ chắc chắn.

“Đàn ông không nhớ được ngày sinh nhật của vợ rất đáng xấu hổ.”

“Các cậu nhớ sinh nhật tớ chỉ vì bữa ăn ngon cũng rất đáng xấu hổ.”

“Không phải đều nói là đánh bọn cường quyền sao. Là một người đã kết hôn có nhà có xe, rất phù hợp với ích lợi xã hội.”

“Diệp Vũ !”

Diệp Vũ còn chưa kịp trả lời một cách mỉa mai, liền nghe thấy một giọng nói phấn khởi vui mừng, cô nghiêng đầu nhìn sang.

Nhân sinh hà xử bất tương phùng ! – tiếng lòng Diệp Vũ. (cuộc đời có những cuộc gặp gỡ bất ngờ: D5)

Thiên Lô cầu huyết hoa đào nở ! – kiến thức Bạch Tinh Oánh. (ngụ ý như câu trên. Chắc thế: D5)

“Học trưởng.”

Tưởng soái vẫn nhìn Bạch Tinh Oánh một chút, cười nói, “Tìm Tiểu Bạch sao ?”

Bạch Tinh Oánh oán thăm: anh mới là Tiểu Bạch.

Diệp Vũ mỉm cười, “Vâng, tới mời cô ấy ăn cơm.” Tiểu Bạch rất được, luôn khiến cô nghĩ tới bút sáp màu trước tiên.

Haha...

“Chỉ có hai người các em thôi sao ?”

“Vương Thiển và Trình Lam cũng đi.”

“Tình cảm bốn người bọn em vẫn tốt như vậy, thật khiến người ta hâm mộ.”

Diệp Vũ và Bạch Tinh Oánh nhìn nhau cười một tiếng, các cô vẫn rất kiêu hãnh về tình bạn giữa bốn người họ.

“Được mời không bằng vô tình gặp được. Không thì bữa cơm hôm nay để học trưởng anh mời thì thế nào ?”

Bạch Tinh Oánh nhiệt liệt hưởng ứng, “Như vậy phiền học trưởng.”

Diệp Vũ len lén véo cô.

Bạch Tinh Oánh không để ý đến vết bầm, xem trò vui của người nào đó mới quan trọng ? Học trưởng rõ ràng vẫn chưa dứt tình với Diệp Vũ, mặc dù năm đó không hiểu anh và vị hôn thê của mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng những năm vừa qua anh vẫn rất thật tâm đối xử với Diệp Vũ.

Đáng tiếc, trước kia anh còn có cơ hội, hiện tại cô ấy đã tổ chức quân hôn, muốn leo tường (ngoại tình) thực ra rất nguy hiểm.

Phá hỏng quân hôn là phải ngồi tù đấy !

Cứ như vậy bốn người trở thành năm người.

Sau khi bọn họ đến một nhà hàng Pháp, người phục vụ đưa tới một bó hoa tươi, có hoa lyly, có hoa hồng, có hoa may mắn.

Tưởng soái vẫn vười dịu dàng, “Sinh nhật vui vẻ.”

Ba người Vương Thiển nhìn chăm chú, thiếu tá nọ không nhớ rõ sinh nhật Diệp Vũ, có người có thể nhớ, lần này thiếu tá nọ sa sút rồi.

“Cám ơn.”

Lúc dùng cơm, cơ thể tưởng soái vẫn kề sát Diệp Vũ cắt miếng thịt bò bít tết, phong thái quý ông vẫn nhả.

Ba vị bên cạnh trong lòng vô cùng bất bình, nếu không phân đối tượng quý ông, tại sao chỉ có thể có một đối tượng đặc biệt, thịt bò bít tết trong bàn họ cũng cần có một quý ông.

Diệp Vũ thản nhiên hưởng thụ bữa trưa của mình trong ánh mắt ước ao ghen tị của các bạn.

Nên !

Bọn họ kêu cô dậy ăn trưa, bữa tối không thể sao ? Không thể sao ?

Mà lúc này đây, trong núi rừng ngoài ngàn vạn dặm, thiếu tá nọ đang chạy như một con khỉ trong rừng, tiếng súng tập trung ở phía sau anh, theo sát anh không ngừng nghỉ.

Sinh nhật cô dâu là cái gì, căn bản không để ý tới.

Chờ mấy ngày sau khi diễn tập kết thúc, lúc quay lại căn cứ, anh nhớ tới trinh nữ đã trở thành đàn bà rồi.

Điện thoại cũng không thể tùy tiện đánh, trái tim bé nhỏ của thiếu tá nhất thời rối rắm.

Vợ anh, cô dâu anh...

“Tiêu Triệt, cậu trúng phải gió cái gì vậy ?”

“Tôi quên sinh nhật của cô dâu.”

“Chờ cô ấy chỉnh lý cậu thôi.”

“Trung đội trưởng, không được bỏ đá xuống giếng như vậy.”

“Bỏ như thế nào ?”

“Có quan tâm đến tình cảm chiến hữu, tình đồng bào hay không ?”

Trung đội trưởng lấy đồ từ sau lưng ra, quơ quơ: “Thư của vợ cậu, muốn không ?”

“Trung đội trưởng, anh rất biết quan tâm.” Tiêu Triệt nhào qua đoạt thư.

Trung đội trưởng tiếp tục nói bên cạnh anh: “Vợ cậu cũng không tệ, mỗi tháng đều viết thư gửi cho cậu.” Mặc dù tất cả đều nói đến chuyện tào lao, nhưng điều này cũng khiến cho các chiến hữu khác vô cùng ước ao ghen tị.

Tiêu Triệt nhìn phong thư ba tấm nhanh chóng xem, sau đó nhếch miệng cười vui vẻ.

“Cười ngây ngô cái gì chứ ?”

“Vợ tôi cũng không thể nhớ sinh nhật mình.”

“Sau đó thì sao ?”

“Chỉ là có người nhớ thay cô ấy rồi, ngày đó cô ấy bị ba người bạn kêu mời khách, chỉ là có học trưởng thanh toán hóa đơn giúp.”

“Cậu còn vui mừng như vậy à ?” Trung đội trưởng trực tiếp thưởng một cước vào hông anh, là học trưởng chứ không phải học tỷ không biết à.

Tiêu Triệt cười nheo mắt cầm thư, nói: “Vợ tôi nói học trưởng kia đúng là một kẻ ngốc, anh ta nguyện ý coi tiền như rác thì bọn họ phải cho người ta cơ hội.”

Quả nhiên không phải người một nhà, không vào chung một cửa.

“Vợ tôi nói rồi, bây giờ cô ấy đến chỗ ông ngoại, để cho tôi yên tâm đợi ở đơn vị. Bảo tôi đừng tin chuyện ‘chỉ cần vung cuốc, không góc tường nào không ngã’, đó là do bọn họ không đụng phải đá hoa cương.”

“...” Đại đội trưởng nói không sai, cô dâu Tiêu Triệt chính là một tồn tại vui vẻ.

Thiếu tá nọ sung sướng cầm thư của cô dâu về phòng tỉ mỉ nghiên cứu.

Phía sau ngàn vạn loại ước ao ghen tị.

Cô dâu Tiêu Triệt chính là một truyền thuyết, từ lúc bọn họ qua lại cho đến bây giờ, truyền thuyết vẫn đang tiếp tục.

Người nào đã từng gặp qua người thật đều nói: Tiêu Triệt chính là chó ngáp phải ruồi mới cưới được một người vợ như vậy.

Diệp Vũ cũng như lời cô đã nói trong thư là đến chỗ ông ngoại Tiểu rồi.

Ông lớn tuổi, khó tránh khỏi một số bệnh nhỏ.

Ông Tiểu gặp phải gió lạnh, bị cảm.

Bây giờ chỉ cần một cuộc điện thoại cũng có thể gọi Diệp Vũ, cháu dâu ngoại đến tận hiếu.

Từ nhỏ Diệp Vũ là một đứa trẻ có duyên với bề trên, ở trụ sở quân đội, được thôi, ông Tiểu còn đặc chí hơn, rốt cuộc ông cũng có thể trả đũa việc trước kia đám già nọ một mực khoe khoang con trai con gái có cháu trước mặt ông.

Bây giờ bọn nhỏ đều nghĩ điều kiện hiếu thuận thực tế có bình thường cũng không thể thỏa mãn, nhưng Diệp Vũ không giống, cô không bị bó buộc về thời gian, về ở ở trụ sở quân đội cũng không thành vấn đề.

Cho nên, bây giờ cô thỉnh thoảng sẽ tới trụ sở một chuyến, có lúc ở lại, có lúc về, dù sao cũng thường xuyên qua lại. Bận bề lo lắng cô sẽ ‘trạch’ ở nhà mà chết thì trong lúc này căn bản không thể.

Diệp Vũ ở trụ sở thu hoạch được rất nhiều, nghe không ít truyền thuyết trong quân đội, cũng rất tiến bộ vượt bậc trong vấn đề kiến thức quân sự, cũng thu thập không ít bí quyết cờ tướng.

“Chị có phải là cô gái mà Tiêu ca kết hôn không?”

Báo động cấp một kéo vang.

Trong lòng Diệp Vũ mơ hồ có chút hưng phấn kích động, cô vẫn cảm thấy điều kiện Tiêu Triệt giống như vậy không có thanh mã trúc mã hay không có người yêu mến cũng khá lạ. Quả nhiên người yêu mến xuất hiện, dường như vừa là người yêu mến vừa là thanh mai trúc mã.

Thượng Đế cho chúng ta con mắt màu đen là vì giúp chúng ta tìm kiếm bất quá gian tình.

“Chào em.” Diệp Vũ rất lễ phép, cô vẫn cảm thấy mình là một người rất có giáo dục.

“Một tiểu bạch hoa (cô gái nhỏ xinh đẹp) giống như chị có thể đảm đương nổi chức danh quân tẩu hay không?” Đối diện là một cô gái trẻ mặc quân trang đang khinh bỉ nhìn cô.

“Em không nói chị cũng quên chị là quân tẩu.” đối với danh vị quân tẩu, trong lòng Diệp Vũ vẫn có chút nghi ngờ, trong lòng anh cô chính là một người ở riêng với chồng mà thôi.

“Nhất định là do chị biết bối cảnh của Tiêu ca rồi mới bám dính vào, hừ, phụ nữ háms tiền muốn gả vào chỗ nhà cao cửa rộng như chị tôi đã thấy nhiều.”

“Em thật xử oan cho chị rồi.”

“Ít giả mù sa mưa đi, nếu không phải gả cho Tiêu ca, chị có thể có nhà có xe ở thành phố XX sao?”

“Không thể.” Chị rảnh rồi ăn no rửng mỡ phải chạy tới thành phố XX xa xôi mua nhà mua xe, ở nhà sớm đã có phòng, xe nhà tùy tiện lấy xe lái đi rất đàng hoàng cũng không sao.

“Chị nhìn lại chị đi, dáng vẻ yếu đuối như vậy có thể giúp Tiêu ca được cái gì?”

“Hiếu thuận cha mẹ.” Diệp Vũ trả lời rất khẳng định.

“...”

“Thật ra thì công dụng lớn nhất của quân hôn là hiếu kính cha mẹ, tình ư yêu ư, thực ra rất vô dụng. Bọn họ đều dốc toàn bộ sức lực để bảo vệ quốc gia, đâu còn sức lực để yêu đương.” Em gái à, em cũng cùng cực, em có hay than vãn hay không?

“Chị...”

“Khuyết điểm lớn nhất của chị chính là quá thành thật.”

“Chị không xứng đáng với anh ấy.”

Vấn đề này Diệp Vũ cũng rất suy nghĩ rất cẩn thận, mới trả lời cô, “Trong lòng chị, anh ấy đúng là một thí sinh quá lý tưởng cho chức danh người chồng.”

“...”

“Em gái nhỏ, quân tử cũng phân cấp bậc, cấp bậc của Tiêu ca em vốn cũng khiến chị cảm thấy rất chướng mắt.” Năng lực nhà chồng so với năng lực nhà mẹ quá cao, cô rất có áp lực.

“Chị chiếm được tiện nghi còn ra vẻ khoe mẽ.”

“Tư tưởng cảnh giới của chúng ta không giống nhau, ánh mắt nhìn nhận vấn đề cũng không nhất trí, em gái, chị nói cho em biết một câu.”

“Câu gì?”

“Chị là vợ hợp pháp của anh ấy, em không có chức trách chỉ trích chị.”

Cô gái trẻ bị cô nghiêm túc đột ngột làm cho sửng sốt.

“Được rồi, lời ngày hôm nay chị coi như không nghe thấy, về sau ít xem phim thần tượng một chút, cuộc sống không phải phim tình cảm, không có nhiều tình tiết Quỳnh Dao như vậy.” Nói xong, Diệp Vũ quay người đạp đất đi.

“...” Cô quả nhiên là người trong ngoài bất nhất, cô gái trẻ chợt hiểu.

22. Chương 22

Cuộc sống thành phố về đêm muôn màu muôn vẻ, cho dù Diệp Vũ ‘trạch’ nhưng vẫn là một người bình thường, cũng sẽ muốn buông thả mình ở một quầy rượu, kiếm tìm một chút tư liệu cuộc sống.

“Nơi này là nơi săn bắt tốt nhất.”

Vương Thiên đã uống say, mí mắt chỉ còn một nửa cười như không cười liếc qua chỗ ánh đèn mờ.

“Cậu có chừng mực chút đi, không chịu yêu, còn giả bộ là phụ nữ không được như ý cái nỗi gì?”

“Hôm nay chị mời khách, cậu khách khí một chút.”

“Được, bỏ tiền chính là ông chủ, ngài cứ tùy ý, lời cảnh báo trước mặt, một lát nữa uống nhiều nếu có người đàn ông nào dẫn cậu đi tớ sẽ chỉ thờ ơ cho qua.”

“Ác ý đứng xem trò vui là không có đạo đức, cậu không thể làm xấu hổ nền giáo dục của Đảng nhiều năm như vậy.”

“Vì thế cho nên tớ mới không đầu quân cho Đảng đấy thôi.”

“Thay mặt dì và Đảng khinh thường cậu.”

“Khinh thường cũng không thể làm tớ thiếu một cọng tóc, tùy cậu thôi.”

Vương Thiên mạnh mẽ đồ hai ly Margaret (rượu vang được sản xuất ở vùng Margaret, bang Tây Úc, Úc), giọng điệu oán trách, “Khó khăn lắm mới được tớ mời, hai người kia sao có thể không nể mặt, tới trễ như vậy.”

“Có lẽ họ cảm thấy kết thúc luôn gặt hái được những thứ hoa lệ, chờ tới lúc cậu bị người khác mạnh mẽ dẫn đi sẽ xuất hiện đúng lúc.” Diệp Vũ bịa chuyện.

“MD, tớ biết ngay, chỉ cần chúng ta không ở đây, cái người này miệng chó vĩnh viễn không thể khạc ra được ngà voi...”

“Cậu khạc một chiếc ngà voi cho tớ xem xem.” Diệp Vũ cười hì hì đưa cái ly về phía người đang tới.

Bạch Tinh Oánh vẻ mặt khinh bỉ nhìn cái ly trong tay cô, vô cùng đáng xấu hổ nói: “Mỗi lần nhìn cậu cầm nước uống giả danh rượu mạnh, chị vô cùng nhàm chán.”

Trình Lam gật đầu, “Vô cùng nhàm chán.”

Bạch Tinh Oánh ngồi vào bên người cô, nắm tay cô, uống cạn ly nước trong tay cô, “MD, lại là rượu!”

Vương Thiên ha ha cười xấu xa, “Hai người bọn tớ đánh cuộc lâu như vậy, rốt cuộc cậu cũng bị lừa.”

“Ai thắng?” Bạch Tinh Oánh rất có hứng thú với kết quả.

Trình Lam ở một bên xen vào, “Vây còn hữu dụng, cậu xem Diệp Vũ cười đến mức này thì đích thực là cậu ấy.”

Bạch Tinh Oánh một tay bóp cổ Diệp Vũ, nghiêng rằng nói: “Không phải là cậu chưa bao giờ uống rượu sao?”

“Tớ không uống, không uống thì không thể cầm nó làm mỗi nhử sao?”

“Đầu óc cậu có vấn đề mới nói đạo lý với cậu ấy. Cậu ấy há mồm còn thiếu đăng kí bản quyền miệng rồi.” Trình Lam thoải mái tựa vào ghế salon hé miệng.

Bạch Tinh Oánh dùng sức siết chặt cổ Diệp Vũ một cái rồi mới phần nộ buông cô ra, “Cậu gần đây quá nhiều hoa đào nở, còn dám đến bar rêu rao như vậy, thật sự là muốn treo tường khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của pháp luật sao?”

“Cuộc sống của chị quá yên lặng, phải tìm cho cuộc sống một vài thú vui để tiếp thêm sức mạnh chứ sao.”

“Biến, đừng giả trang đức hạnh của một cô gái, cậu đã là phụ nữ đã lập gia đình rồi, sớm có khoảng cách với thanh niên rồi.”

“Nói vậy cậu cũng có quan hệ như thanh niên sao?” Diệp Vũ châm chọc.

“Cậu đúng thật là chịu đựng khảo nghiệm năng lực tâm lý của người thân giải phóng quân rồi.”

“Ăn cây củ cải mặn mà quan tâm hời hợt.”

“Cậu nói xem có phải học trưởng Tưởng đã bị nha đầu này đầu độc rồi hay không, rõ ràng cũng biết cô ấy là hoa đã có chủ mà vẫn ân cần quyến rũ như thế.” Bạch Tinh Oánh diễn đạt đầy đủ nghi ngờ của mình.

Vương Thiên vỗ vai Diệp Vũ, cười nói: “Đó là bởi vì học trưởng của chúng ta tin tưởng ‘chỉ cần vung cước, không góc tường nào không ngã’.”

Trình Lam tổng kết: “Đầu năm nay món cải trắng đều cho heo đùn rồi.”

“Người bị tấn công chính là người ngây thơ nhất.” Diệp Vũ không biết xấu hổ.

“Nói thật, rốt cuộc bây giờ tâm trạng Diệp Vũ cậu như thế nào?”

Diệp Vũ nháy mắt đi nháy mắt lại, than thở, “Dùng một câu thơ để bày tỏ, đó chính là ‘hận bất tương phùng vị giá thời, hoàn quân minh châu lệ song thù’” (dựa theo khúc ngâm ‘tiết phụ ngâm’ – Trương Tích thời Đường – ý của Diệp Vũ là hận không thể gặp nhau lúc cô chưa chồng, bây giờ chỉ có thể bỏ qua - ẩn ý là cô có chồng rồi, không màng đến việc có người theo đuổi.”

Ba người cùng xoa xoa những chỗ nổi da gà trên cánh tay, trầm miệng một lời “phi” một cái.

“Cậu chính là một người viết quá nhiều nhân vật tiểu thuyết không thể rút lui.”

“Lời nói buồn nôn như vậy cậu cứ tự nhiên mà dùng trên người mình.”

“Coi như ở trong phòng nhưng cũng không thể bảo đảm Thiên Lôi không thể bỏ đầu cậu đâu, cẩn thận ngẩng đầu ba thước đều có người.”

“Phục vụ các cậu khó khăn như vậy à? Các cậu nói cảm tưởng, tớ nói rồi, không ngại các cậu nói đồng nói tây, phụ nữ quá bất bẻ rất dễ trở thành đầu sỏ tàn dư.”

“Chị có chủ rồi.” Ba người đồng thanh nói.

“Đầu năm nay ra đường là ly hôn, giấy chứng nhận cũng chỉ là chơi đùa.”

“Cậu đúng là không ở yên trong nhà.”

“Chị ‘trạch’ ở nhà không phải các cậu cố sống cố chết kéo tớ ra ngoài hòa nhập xã hội sao? Sao cuối cùng lại học công phu trả đũa với Nhị sư huynh như vậy?”

“Để cho cậu hòa nhập xã hội chứ không cho cậu bắt bẻ ba quan.”

“Tư tưởng giác ngộ của chị mạnh hơn các cậu nhiều.”

“Cất.”

“A, đó không phải là cô gái khổ cực sao?” Diệp Vũ dường như phát hiện ra một vùng đất mới.

“Ai?”

“Dường như là thanh mai trúc mã của vị kia nhà tớ.”

“Rốt cuộc cũng có kẻ xuất hiện bình định lập lại trật tự rồi, thì ra cậu đang diễn phần của nhân vật hý sinh nữ phụ.” Vương Thiên nhạo báng.

“Cô gái này xem quá nhiều phim thần tượng đã thấy rất cực khổ rồi, cũng giống cậu xem tớ là nhân vật phụ chồng tớ dùng làm bia đỡ đạn.”

“Ồ, đã nghênh đầu một mình?” Bạch Tinh Oánh lập tức hưng phấn.

“Lực chiến đấu quá thấp, chị cũng không có ý muốn khinh dễ cô gái nhỏ.”

“Thôi đi, cậu cũng có lúc không biết xấu hổ sao?”

“Chị là một người rất hoàn hảo...”

“Oe...”

“Lại nôn nghén.”

Ba người đồng loạt nhìn về phía cô gái trẻ.

“Hình như cô gái kia gặp phải phiền phức.”

“Chị thật không muốn nói nét mặt của cậu chính là cười trên nỗi đau khổ của người khác.” Diệp Vũ tiếp tục châm chọc.

“Chị cười trên nỗi đau khổ của người khác thì thế nào? Chị tự hào, chị kiêu ngạo.” Vương Thiên cũng không biết xấu hổ, ngược lại còn cho rằng rất vinh hạnh.

“Năm đó tư tưởng phẩm hạnh làm sao đạt được tiêu chuẩn?”

“Sao chép của thầy.”

“Phục.”

“Cậu kích động cô ta như thế nào, thấy cô ta mượn rượu giải sầu, đừng nói với chị là không liên quan đến cậu.” Bạch Tinh Oánh trực tiếp loại bỏ ý tưởng cố gắng thái bình giả tạo.

“Tớ không để cho cô ta ảo tưởng quá nhiều tình tiết phim tình cảm, nói cho cô ta biết cuộc sống không có nhiều tình tiết đau khổ như vậy.”

“Nhưng trong cuộc sống đâu đâu cũng có tình tiết Thiên Lôi rất cầu huyết.”

“Chị cũng không phải là mẹ cô ta, còn phải nói với cô ta triết lý sinh tồn sao?”

“Nhìn phong cách hành sự của cậu rất giống nữ phụ độc ác, sao lại không thấy chút công lý của nhân vật chính đâu?” Vương Thiên rất không hiểu.

“Về đẹp nội tâm có hiểu hay không? Chị có nội hàm lắm.”

Ba người cùng yên lặng nghiêng đầu, họ có thể nói họ không biết người này không?

“Nhanh, hai cô gái kia thật sự bị người ta kéo đi.”

“Bây giờ trái tim của mỗi đứa trẻ đều như thủy tinh, vừa đụng liền vỡ thành mảnh vụn, một mảnh vụn đi học bị người ta mua say, sau đó tan nát cõi lòng mất trinh, quả thực là một vở kịch luân lý thành phố hiện đại.”

“Điều này chứng minh giáo dục tât sập đổ.”

“MD, các cậu có thể có một chút thực nữ không, dùng sức lớn như vậy đẩy tớ hại tớ thiếu chút nữa là ngã xuống.” Diệp Vũ bị đẩy lảo đảo mới miễn cưỡng đứng vững, không nhìn được trừng mắt với ba người kia.

“Ồ, cô gái trẻ thật sự có tài.” Cặp mắt Bạch Tinh Oánh sáng lên, đứng lên bò trên vai Diệp Vũ vậy xem trò vui.

“Người ta là sinh viên nghiêm túc học trường quân đội.” Diệp Vũ dự đoán.

“Oa, quan Nhị đại? Hồng Tam đại? Hay là phú Nhị đại?” (quan nhị đại: thế hệ con nhà quan, hồng tam đại: con cháu Cách mạng, phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai)

“Dù sao cũng chỉ là của cha mẹ.” Vương Thiên tổng kết.

Lúc này cô gái trẻ kia đã nói, “Các người có biết ba tôi là ai không, dám đánh tôi”. Hiển nhiên là kiểu ‘Cha tôi là Lý Cương (ám chỉ người nhà của quan chức chính phủ dựa hơi làm càn, bắt nguồn từ vụ việc vào 10/2010 Lý Khởi Minh, con trai phó cục trưởng Cục Công an khu Bắc TP Bảo Định - Hà Bắc lái xe trong tình trạng say rượu đâm chết một sinh viên, không những không nhận lỗi mà còn gào thét ‘Có giỏi thì kiện tao đi, cha tao là Lý Cương đây’)

“Cha cô ta là Lý Cương à?” Bạch Tinh Oánh ghé miệng vào tai Diệp Vũ nói nhỏ.

“Tớ thật cũng không biết.”

“Cô gái này ra đời chưa lâu, con đường mở cửa tiệm này ai không có bối cảnh.”

“Vậy cũng ngăn không được kẻ không biết người biết ta, không chừng tối nay mấy anh em đụng phải tường rồi.”

“Nghĩ có anh hùng cứu mỹ nhân không? Sợ cô gái trẻ này cũng suy sụp rồi.”

“Đầu năm nay thiếu nhất chính là anh hùng.”

“Cái đó.... ai vậy, sao có thể nhìn mà không đến giúp tôi?”

“Bệnh công chúa!” các cô đều nhìn thấy ba chữ cực to ở trong mắt đối phương.

Diệp Vũ chỉ chỉ mình, mặt ngây ngô nói: “Tiểu bạch hoa như tôi sao có thể giúp được cô, tôi sợ người đứng sau của cô.”

Tiểu bạch hoa giống như người tới pha rượu, lại còn đứng gần vậy xem đánh nhau sao? Thảo luận nhiệt tình cùng đám bạn?

Khách xung quanh rối rít châm chọc trong lòng.

“Cô không giúp tôi, lúc về tôi sẽ nói cho Tiêu ca biết cô thấy chết không cứu.”

Diệp Vũ cảm thấy bệnh công chúa này nhất định phải trị!

“Người anh em, không muốn gây phiền phức thì chuẩn đi, cảnh sát 110 cũng đã gọi, đại khái cũng sắp đến rồi.” Diệp Vũ rất tốt bụng lắc lư điện thoại trong tay.

“Xen vào việc của người khác, tiện...”

Đuôi lông mày Diệp Vũ nhếch lên, muốn cười không cười phe phẩy cái ly đế cao, “Thay chị thăm hỏi mẹ cậu, không khéo bà cũng là phụ nữ.”

“Người anh em, làm loạn nơi nào cũng phải nhìn xem nơi đó có phù hợp hay không?” Quầy rượu rót cuộc cũng có người ra mặt.

Người nọ đằng đằng sát khí, đi theo bên cạnh cũng là hai kẻ phong cách trẻ và nguy hiểm.

Anh ra ngoài dẹp loạn, vừa dịp liếc nhìn Diệp Vũ khí thế hung hãn, sau đó hai mắt bỗng dưng trợn to, giọng nói có chút rung động, “Là cô, các cô.”

Diệp Vũ mờ mịt.

Vẫn là Trình Lam vô cùng sáng suốt nghĩ tới, “A, nằm đó trên đường đánh cướp...” cuộc sống khắp nơi đều là cầu huyết.

Người nọ dùng sức vỗ lên vai người gây chuyện, trở thành một người từng trải ý vị sâu xa nói với hắn, “Nhanh nói xin lỗi với chị này, anh lấy nhân cách bảo đảm, một chữ phía sau chú em còn chưa nói ra thật ra rất may mắn.”

“...” Đây là thần phát triển sao?

“Thế mà cô cũng biết những tên côn đồ này?” Cô gái trẻ nọ cảm thấy tam quan đều bị phá hỏng rồi.

“Người quen cũng có thể kiện cô tội phỉ báng, huống chi chúng ta không quen.” Diệp Vũ cảm giác đẳng cấp của bản thân bị cô gái trẻ này kéo xuống, rất không thoải mái.

“Chị, các chị uống tùy ý, hôm nay tiểu đệ bao.”

Vương Thiển bỗng nhiên sáng mắt, “Ai ôi, thật ngại quá, đúng là người nhà!” Quay đầu liền nói với người pha rượu, “Cho chị thêm mấy ly XO.”

“...”

Diệp Vũ ra vẻ của một chị cả, đi tới bên cạnh cô gái, sờ sờ đầu cô, vô cùng hiện lành lương thiện nói: “Cô bé, đừng học người ta mượn rượu giải sầu, giải sầu cũng đừng dùng rượu trình diễn ở những nơi cầu huyết như vậy, chi phí cho tình một đêm thực ra rất cao.”

Cô gái trẻ đẩy móng vuốt cô ra, buồn bực nói: “Tôi không phải cô bé, tôi trưởng thành rồi.”

“Cho nên cô mới tìm tới tình một đêm?” Diệp Vũ bừng tỉnh hiểu ra.

Cô gái suýt chút nữa ho ra ngụm máu.

Vương Thiển uốn éo đi tới sau lưng Bạch Tinh Oánh, trong đầu vừa buồn bực vừa vui vẻ, lúc Diệp Vũ ngây ngô mới khiến cho người ta sụp đổ.

“Lúc về tôi sẽ nói cho ông Tiểu, cô không phải là người tốt.”

“Người tốt sống không lâu, tôi vẫn thích theo đuổi trường thọ.” Diệp Vũ biện bạch.

Cô gái kia nhất thời đỏ mặt, kéo bạn mình ra khỏi quầy rượu.

Trình Lam nằm trên lưng Vương Thiển cười: “Tớ thích nhất dáng vẻ Diệp Vũ nghiêm túc chơi trò lừa bịp, quả thật đủ loại phá hủy tam quan.”

Diệp Vũ cũng đỏ mặt, bạn bè chính là bạn xấu.

Mấy người đàn ông quấy rối cô gái trẻ ở quầy rượu bị mời ra ngoài, mọi người tiếp tục đủ hạnh phúc.

Bỗng người tiếp tục trở lại chỗ mình uống rượu, có người thanh toán, tiêu chí đặt ra chính là đã nghiền.

“Diệp Vũ, cô ta trở về sẽ tố cáo cậu, cậu lo lắng không?”

“Lo lắng cọng lông, chị cũng là con cháu cách mạng.”

“Cậu coi chừng nhà chồng hiểm độc.”

“Tớ thật sự rất trông chờ cô ta có thể suy diễn ra tình tiết vở kịch, tình tiết tiểu thuyết bây giờ rất sáo mòn cần phải có điểm mới, tụ họp gia đình mới là vương đạo.”

“Thì ra là cậu đang tìm tình tiết vở kịch trên người cô gái kia ở nhà chồng sao?”

“Nếu không cậu cho rằng tớ sao lại đi khiêu khích cô ta, tớ lại không biết cô ta. Hằng năm vị kia nhà tớ đều không có nhà, cô ta muốn nhúng tay vào cũng phải có điều kiện tiên quyết cho cô ta vào chứ...”

“TMD, cậu như vậy sao chưa bị Tổ quốc dung hòa, quá đặc biệt hủy tam quan rồi.”

“Cậu cũng chưa bị công kích, làm sao tớ có thể được che chắn, chị em tốt tuy hai mà một.”

“Biến, vị chua.”

“Chớ khinh thường, nói không chừng người này vui mừng phát hiện lỡ mang thai...”

“...”

Cái gì cũng không nói, trực tiếp đánh đập.

23. Chương 23

Gió, rất nhẹ.

Lái xe đêm khuya cô đơn hơn rất nhiều so với ban ngày. Đi bộ hóng gió làm cho người ta có cảm giác vô cùng yên tĩnh.

Đưa ba cô bạn về nhà, còn lại một mình mình lêu lổng ở nơi không coi là xa lạ cũng không thể nói là quen thuộc, Diệp Vũ chợt cảm thấy có chút phiền muộn.

Cuộc sống đơn điệu như thế, đùa giỡn cô gái kia một chút thực ra cũng có thể giải thích, đúng không?

“Vậy thì chờ rơi vào tay giặc đi, nếu như tình yêu thật sự vĩ đại...”

Điện thoại di động bỗng vang lên tiếng chuông đặc biệt, Diệp Vũ vội vàng bắt máy.

“Tiểu Vũ, nhanh tới đây.”

“Dì Tư, nửa đêm nửa hôm ngài bị kích động cái gì vậy?”

“Dì bị kích động lớn, ít nhiều lời, nhanh tới đây, Đảng có nhiệm vụ quan trọng giao phó.”

“Đảng không liên quan gì tới cháu.”

“Dì để mẹ cháu làm công tác tư tưởng?”

“Dì Tư ngài cho gọi chính là sứ mạng nhỏ, cháu lập tức lên đường, tuyệt không phụ kỳ vọng của Đảng.”

“Nhanh chóng tới đây.”

“Được.” Xảy ra chuyện gì sao? Không có việc gì thì dĩ nhiên cũng không nửa đêm gọi điện thoại cho cô, còn bắt cô nói chuyện với mẹ, nói chính xác thì chuyện này là lừa Thái hậu tiến hành.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng không bằng trực tiếp qua xem, Diệp Vũ quẹo tay lái trở về chung cư tắm rửa thay quần áo, ra ngoài trực tiếp lái xe lên đường cao tốc.

Lái xe đã năm, sáu giờ, sau khi chuẩn bị hạ tốc độ cao, điện thoại di động lại vang lên.

Diệp Vũ chú ý tới việc lái xe nên không chú ý tới ai đang gọi tới, trực tiếp mở loa, “Alo, xin chào.”

“Tiểu Vũ, hôm nay cháu không tới đại viện sao?”

“Ông ngoại, không qua được rồi ạ, bây giờ cháu đang ở trên đường cao tốc.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ông Tiểu tinh thần cảnh giác rất cao.

“Không biết ạ, tối hôm qua nửa đêm dì Tư cháu đột nhiên gọi điện thoại tới bảo cháu qua chỗ dì ấy. Cháu cúp điện thoại là lên đường ngay, tới rồi mới biết chuyện gì.”

“Đừng lo lắng, chuyện gì cũng đừng vội vàng, cháu cứ qua đó, có chuyện gì cần thì gọi điện thoại cho ông.”

“Vâng, cảm ơn ông ngoại.”

“Vậy lái xe cẩn thận một chút, ông cúp trước.”

“Vâng.”

Diệp Vũ nâng cao tinh thần, lái xe đến trạm thu phí cao tốc.

Trả tiền, xuống đường cao tốc, điện thoại đã thông.

“Dì Tư.”

“Đi thẳng tới cục Công an.”

“Hả? Chẳng lẽ bắt cháu?”

“Nghiêm túc một chút.”

“A, dì xử lý vụ án phiền toái cũng không phải tìm cháu, cháu cũng không phải công kiểm pháp gì đó, hơn nữa bây giờ còn đang ở vùng khác, rông mạnh cũng không thể đàn áp rần nhà.”

“Không rảnh nghe cháu lảm điều, đến cục Công an nhận Lôi Lôi đi.”

“A, bây giờ còn chưa được nghỉ hè.”

“Ít nói nhảm, Lôi Lôi giao cho cháu phụ trách, lúc nào dì gọi điện thoại thì cháu đưa nó quay lại.”

“Dì nhỏ, có phải dì chọc phải phiền phức gì không?”

“Dì ngày ngày đều giao thiệp với phiền phức, hôm nay cháu mới biết sao?”

“Dì nhỏ...”

“Được rồi, biết cháu muốn nói gì, cháu chỉ cần chăm sóc tốt cho Lôi Lôi giúp dì là chuyện rất tốt rồi.”

“Dì cũng phải cẩn thận.”

“Ừ, đừng nói với mẹ cháu.”

“Biết.”

“Được, dì cúp.”

“A/” Diệp Vũ nhíu mày một cái, dù Tư không biết lại nhận được vụ án khó giải quyết nào, thật là, luật sư kinh tế có mức sống khá tốt, nhưng cũng không thể qua mặt được án hình sự. Từ cổ chí kim tội phần tử phạm pháp rõ quá nhiều, trả thù là chuyện như cơm bữa.

Dì Tư cái gì cũng tốt, chính là tinh thần trọng nghĩa quá lớn, mỗi lần phá án đều như uống phải thuốc lắc, quả thật rất khó hiểu.

Ah, không đúng, dì nhỏ lôi kéo thanh niên mạnh khỏe cô, thế ông chồng vĩ đại của dì nhỏ đâu?

Diệp Vũ tìm danh bạ, tìm tên dưỡng, nhanh chóng gọi điện.

“Alo, dưỡng.”

“Đến? Trên đường vất vả rồi.” Giọng nói dưỡng Tư trầm ổn trước sau như một.

Kết?

Meo, xem ra đôi vợ chồng này đã thông đồng qua với nhau, “Dưỡng, cháu dẫn Lôi Lôi đi, dưỡng cũng không nghĩ sao?”

“Cũng sắp nghỉ hè rồi, vừa đúng lúc đội của dưỡng gần đây bận rộn huấn luyện, cháu chỉ có thể chịu khó chăm sóc con bé thôi.”

“Được rồi, cháu hiểu, cháu cúp.”

ở đầu dây bên kia dưỡng Tư họ Diệp nhỏ giọng cười hai tiếng.

Diệp Vũ âm thầm bĩu môi, dì Tư kết hôn lúc tuổi đã cao, ấn tượng của cô về dưỡng Tư là một người vô cùng nghiêm túc chững chạc, nhưng bây giờ hình tượng càng ngày càng hỏng, mới vừa rồi dưỡng rõ ràng là cười trên nỗi đau khổ của cô, rõ ràng như vậy.

Chờ Diệp Vũ lái xe đến cục công an thành phố XX, đang do dự không biết tìm ai để nhận em gái họ thì một anh chàng cảnh sát đẹp trai cao lớn như ánh mặt trời lóe sáng xuất hiện trước mặt cô.

“Cháu gái luật sư Giang, chào cô.”

“Xin chào, tôi tới đón Lôi Lôi.”

“Đi theo tôi, lúc này cô bé đang chơi với tổ của chúng tôi.”

“Chị.”

Diệp Vũ vừa vào phòng làm việc của tổ trọng án, còn lo lắng nhìn quanh đã nghe thấy một giọng nói êm nhẹ, sau đó chủ nhân của giọng nói kia vô cùng hăng hái xông về phía cô.

“Ha, Lôi Lôi.”

“Chị, chị tới đón em. Lúc chị kết hôn tại sao không để cho em làm hoa đồng (đứa bé thả hoa trong hôn lễ, đi theo cô dâu chú rể).” Đối với việc không thể làm hoa đồng cho chị họ, đứa bé chỉ có sáu tuổi Điền Lôi rất canh cánh trong lòng.

“Hôn lễ cũng không có sao em có thể làm hoa đồng.” Diệp Vũ cương chiều vỗ nhẹ lên đầu cô bé, sau đó nhìn về phía phòng làm việc cười như hoa nói: “Làm phiền các anh đã chăm sóc em gái tôi, giờ chúng tôi đi.”

Một người đàn ông hình như là đội trưởng đi tới, nhìn Diệp Vũ một cái, vừa cẩn thận quan sát cô một lần, rất không chắc chắn nói, “Giao người cho cô được hả? Tình hình cụ thể luật sư Giang có nói rõ cho cô không?”

“Không có, dì Tư tôi bảo tôi dẫn em tôi đi.”

Người kia hình như có chút do dự, chọn cách tương đối thân thiện nói: “Luật sư Giang hiện đang nhận một vụ án khá phiền phức, đối phương có thể xuống tay với Điền Lôi. Cô...” Đáng vẻ nhỏ bé như vậy có đáng tin không? Trên đường gặp chuyện không may thì sao?

Diệp Vũ dĩ nhiên đọc được những lời chưa nói trong mắt anh ta, cười cười, cảm giác mình cần phải trấn an người ta một chút.

Đáng tiếc, bạn nhỏ Điền Lôi đã giành trả lời, tiểu tử vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Chú Vương, chú không cần lo lắng, năm đó chị cháu chỉ phản nghịch không thi trường cảnh sát thôi. Chị và cảnh sát lợi hại như nhau.”

Diệp Vũ cười ngượng, cô cảm thấy em gái họ thật lòng không phải đang khen ngợi cô.

“Thật à? Vậy thì thật là đáng tiếc.”

“Lời của đứa nhỏ chỉ là phóng đại, ngàn vạn lần đừng tin là thật.”

“Tôi tìm người tiễn các vị.”

“Không cần không cần, tôi lái xe tới, đón Lôi Lôi lập tức quay về.”

“Không ở thành phố XX cũng tốt, vậy trên đường hai người cẩn thận.”

“Vâng, thực sự gây phiền toái ọi người rồi.”

“Không có việc gì, đây không phải lần đầu tiên chúng tôi giao thiệp với luật sư Giang.”

“...”

Diệp Vũ dẫn em gái họ lên xe, ném cô bé ở chỗ ngồi phía sau, sau đó lái xe ra khỏi cục Công an.

Lái xe vài tiếng đồng hồ, cô vốn nghĩ sẽ tìm một nơi nghỉ ngơi, nhưng nhìn bây giờ vẫn còn khá sớm, nên về nhà thôi.

“Lôi Lôi, có biết xảy ra chuyện gì không?”

Điền Lôi thoải mái ngồi ở ghế sau gặm đồ ăn vặt, vừa gặm vừa nói: “Không biết, là có người suýt chút nữa bắt cóc em.”

“Vẫn còn phiền phức lớn.”

“Vâng, cho nên mẹ để em đi với chị.”

“Chị cũng không phải vệ sĩ nội bộ.”

“Mẹ nói ở chỗ này tương đối không an toàn, về chỗ chị, không có nguy hiểm.” Chị họ là một người rất mạnh mẽ, về sau cô bé cũng muốn giống như chị họ.

“Có mà cái rắm.”

“Chị, anh rể cũng là giải phóng quân giống ba em sao? Anh ấy có đẹp trai không?”

“Tạm được.”

“...”

Trên đường trở về có thêm một đứa bé Điền Lô, Diệp Vũ cũng bớt cô đơn, hai chị em vừa cười vừa nói thì đã về đến XX, chạy thẳng vào đại viện trụ sở quân đội.

“Oa, đại viện trong truyền thuyết.” Điền Lô như một con quỷ nhỏ nằm trên cửa sổ xe nhìn quanh.

“Lấy đâu ra nhiều truyền thuyết như vậy?”

“Người ta chưa từng thấy qua, đương nhiên là truyền thuyết rồi.”

“Tiểu Vũ,” ông Tiểu đi bộ từ bên ngoài về đã thấy cháu dâu ngoại thì vô cùng ngạc nhiên, nhìn cô ôm một cô bé nhỏ như cục bông càng hiếu kỳ, “Đây là cô bé nhà ai vậy?”

“Em gái cháu, con gái dì Tư.”

“Cháu chào ông.” Cái miệng nhỏ nhắn của Điền Lô rất ngọt.

“Được, năm nay cháu mấy tuổi?”

“Sáu tuổi.”

“Học lớp mấy?”

“Lớp một.”

“Vậy cháu tới đây với chị thế không đi học nữa hả?”

“Mẹ xin nghỉ giúp cháu rồi.”

“Dì Tư cháu làm gì?”

Đã làm thủ trưởng chính là không giống với người khác, phát giác có chỗ không đúng rồi, Diệp Vũ có gì nói nấy, “Dì ấy là luật sư, chuyên phụ trách vụ án hình sự.”

“Là vụ án trên có phiền toái?”

“Có lẽ là như vậy.”

“Dượng cháu đâu?”

“A, ông ấy đang ở đơn vị.”

“Cũng là quân nhân?”

“Cảnh sát vô trang đơn vị phòng cháy.”

“Ông còn tưởng rằng gia đình cháu đều là cảnh sát.”

“Làm sao có thể.”

“Ông còn nhớ Tiểu Triệt đã từng nói qua cháu xuất thân gia đình cảnh sát.”

Diệp Vũ lặng lẽ lau mồ hôi, “Bên phía ba cháu thì đúng, bên phía ngoại thì không phải.” Con rể bà ngoại thì càng không thể đảm bảo nghề nghiệp có tính thống nhất rồi.

“Về nhà nói chuyện.”

“Vâng.”

“Gia đình cảnh sát là thế nào, chỉ nghe Tiểu Triệt nói qua loa như vậy, cũng không hiểu lắm.”

“A, cũng không có gì để nói. Tổ tiên nhà chúng cháu xuất thân ‘công môn’, nhà chúng cháu chỉ là một nhánh họ tộc thời xưa nhậm chức ở Lục Phiên Môn, đến thời đại mới mới được làm cảnh sát trị an.” Lịch sử gia tộc thực ra không có gì đáng nói, bộ khoải thời cổ đại cũng chỉ là một nghề ti tiện, nhưng hào môn thế gia bên trong mờ ám thế nào thì không thể đùa giỡn,

Dù gì cũng là nhà làm quan, thật ra Diệp Vũ rất tự mãn, tổ tiên nhà họ có truyền lại một ít đồ cổ có giá trị, có ít đồ không thua thiệt gì pháp y ‘Tẩy oan lục’ thời Tống.

Ông Tiểu nghe vậy nói thẳng, “Vậy người nhà cháu đều có hàng thật.”

Diệp Vũ không cho là đúng cười cười, “Có hàng thật gì ạ, phô trương giống nhau, còn không bằng quyền thế quân nhân bây giờ.”

Ông Tiểu cũng không truy hỏi nữa, ông muốn biết cũng đã biết rồi. Xuất thân nhà làm quan cảnh sát như vậy, nếu trưởng nữ Diệp Vũ không có công phu trong tay đúng là chuyện cười, ông cũng không nhìn ra cô dâu của đứa cháu ngoại còn có công phu trên tay.

Diệp Vũ cười hì hì nhìn ông Tiểu, “Có ai mách lẻo với ông chưa?”

“Đã, nói cháu là đại tỷ xã hội đen.”

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, “Từ một tiểu bạch hoa trắng cấp lên đại tỷ xã hội đen cũng giống như khoảng cách lớn giữa lòng sông và mặt biển.” Cô gái nhỏ này cũng thật quá tăng lực.

“Là khá lớn.” Ông Tiểu vô cùng đồng ý.

“Ông ngoại, cháu đến bar ông tức giận sao?”

“Không có, người trẻ tuổi có cuộc sống của người trẻ tuổi, ông cũng không phải ông lão cổ hủ. Con bé kia bị người nhà làm hư rồi, có gì cháu đừng để trong lòng, đừng chấp nhặt với trẻ con.”

“Không có.”

“Chị, chúng ta ở chỗ ông đến lúc nghỉ hè sao?” Bạn nhỏ Điền Lôi từ phòng ăn chạy tới.

“Nghỉ hè?” Ông Tiểu nghe được thốt lên.

Người bạn nhỏ Điền Lôi rất thành thật nói: “Vâng, nghỉ hè mọi người đều muốn đi với chị đến chỗ cậu Hai.”

“Cậu Hai cháu?”

Diệp Vũ lập tức hiểu ý, “Tham mưu quân sự.”

Ông Tiểu cười tí mắt vui vẻ nói, “Hay lắm.” Cháu ngoại vừa cưới được một cô dâu rất tốt.

Ý gì vậy? Diệp Vũ có chút không hiểu.

“Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ông ngoại tìm một cảnh vệ luyện tập với cháu một chút.” Khiến đám lão già kia biết được làm người không thể nhìn bề ngoài.

“...” vì sao đáng vẻ ông ngoại cười đến mức này lại khiến người ta phải bối rối như vậy?

Không phải cô không cẩn thận nói cái gì không được nói? Kích động ông ngoại Tiêu Triệt thế nào rồi?

24. Chương 24

Cuộc sống thống khổ nhất là gì?

Diệp Vũ đáp: Bị người khác tước đoạt mất quyền lợi ngủ nướng.

Nhớ năm đó cô nỗ lực đe dọa khủng bố uy hiếp để có thể lựa chọn một nghề tự do, mở đường cho sự nghiệp hưởng thụ, cuộc sống bỗng nhiên vô cùng tốt đẹp, rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Bây giờ thì như thế nào, không cẩn thận liền trở lại những tháng ngày trước giải phóng!

“Ông ngoại...” lão nhân gia luyện công buổi sáng có lợi cho sức khỏe, nhưng thật sự không cần thiết phải kéo đồ lười biếng như cô chứ.

Lôi Lôi ở sau lưng cô dụi mắt: “Muốn chạy bộ sáng sớm, chị, người ta muốn ngủ nướng.”

Diệp Vũ trong lòng nói: Chị càng muốn được ngủ hơn.

Trong lòng liên tục ồn ào phản kháng, Diệp Vũ chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra ngoài chạy bộ với lão thủ trưởng.

Chạy bộ cái gì, thật là đáng ghét.

Xui xẻo nhất là còn có Lôi Lôi cản trở, cô bé chạy được gần mười phút liền bỏ gánh không làm, ỷ vào tuổi nhỏ để ăn vạ, trực tiếp nằm dài trên lưng chị họ mình.

Diệp Vũ đáng thương chẳng những phải chạy, còn phải mang nặng, cái này không phải chỉ có 5kg.

Em họ, em xác định không phải tới gây oán thù chứ?

Ông Tiểu luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, cuối cùng là tản bộ như đi bộ trong thao trường.

Nhưng là, lão thủ trưởng đi bộ không tỏ vẻ để đồng chí Diệp Vũ cũng có thể đi theo thừa nước đục thả câu, lão thủ trưởng nhìn chằm chằm đây.

“Lôi Lôi em gái yêu quý của chị, sáng sớm ngày mai ngàn vạn lần ngài đừng chạy bộ theo nữa, chị em coi như là bị em hãm hại rồi.”

“Tổ chất sức khỏe chị quá kém, phải tăng cường rèn luyện, chị chính là tấm gương của chúng em.”

“Đừng có nói tấm gương với chị, đời này chị không đội trời chung với nó.”

Lôi Lôi nằm trên lưng cười hì hì, “Năng lực của tấm gương là vô cùng.”

“Về sau em ít quan hệ với Diệp Kiếm, cô bé ngoan ngoãn cũng bị nó làm cho sai lệch.”

“Với anh Hai được không?”

“Mặt than đó...” Thật sự không thể để lần di dưỡng để nó trở thành mặt than được, không thể, “Đừng, em vẫn nên tiếp tục rút lui khỏi hàng ngũ thôi.”

“Em thích nhất được nghỉ hè.”

Hot girl em đúng là tự ngược mới trông chờ nghỉ hè đen tối tới?

Trong lòng Diệp Vũ than khóc, nghỉ hè trong sinh mệnh cô thực sự như đám mây mù. Khi còn bé lúc bị ba mẹ khổ luyện cô cũng chỉ có thể vất vả chịu khổ làm cây cải thìa im lặng chịu đựng.

Sau đó, số lượng anh chị em từ từ tăng lên, cô được kèm luôn chúc cải thìa bảo mẫu, còn là một tấm gương cải trắng.

Phải biết, gia đình nhỏ kia tư tưởng đạo đức không đạt tới mức tiêu chuẩn, cô sẽ bị bọn họ cho lao vào cuộc sống khổ ép đủ loại. ‘Tấm gương’ cuộc sống thực ra là một kiểu cầm thù đến tận xương tủy.

Những năm tháng tuổi xuân cô bị áp bức, cho nên nửa điểm lưu luyện cũng không tìm được.

“Vừa nghỉ hè là có thể sống chung một chỗ với các anh các chị.” Lôi Lôi bé nhỏ nằm trên lưng chị họ, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc mơ màng ôm cổ cô.

Diệp Vũ không nghe thấy, cô rất hận những tháng nghỉ hè như vậy.

Buổi sáng binh sĩ cùng luyện tập chạy bộ, luyện công, thỉnh thoảng còn vang lên từng khẩu hiệu vang dội.

Chứng kiến cảnh Diệp Vũ chạy bộ buổi sáng họ cũng không nhìn được dùng ánh mắt tò mò kinh ngạc, còn có cảm giác không cùng một trình độ.

Vác nặng chạy bộ buổi sáng còn khí thế bưng bưng nói chuyện phiếm, cô gái này đúng là không thể tin nổi, trực tiếp phá hỏng lòng tự tin trong lòng binh sĩ.

Trên lưng cô chính là một cô bé vẫn thỉnh thoảng kêu lên: “Chị, cố gắng lên, em sẽ chạy đến cuối cùng với chị.”

Xuất hiện !

Cô bé rất cuộc có biết kết quả của việc em chạy theo người ta là hại người ta khổ sở thế nào không hả ?

Trong lòng Diệp Vũ xuất hiện vạch đen, em gái họ và em gái khóa dưới đúng là một kiểu tồn tại lừa bịp người.

“Hot girl, nếu như ngày nào em cũng chạy đến cùng với chị như lời em nói, bây giờ chị sẽ cho em quỳ ngay lập tức.” Chị không thể phản trời như vậy được, chị không phải bộ đội đặc chủng cả ngày có thể xem việt dã như một trò chơi.

“Phụt...” Đúng lúc có một đám binh lính trẻ tuổi chạy qua bên người cô.

“Lúc nghỉ hè em cũng im lặng cho chị công em chạy đến cuối đó.”

“Lôi Lôi, có phải em nghĩ...” Diệp Vũ thật lòng hăm hại không nổi, cải thìa bảo mẫu không phải là người sao, toàn là công việc của người hầu gái, “Mỗi năm em đều lớn từng chút một, cân nặng cũng gia tăng theo từng năm.”

“Dương Cả từng nói, năng lực của tấm gương là vô cùng.”

Thời đại lừa bịp sẽ không tiếp diễn, hôm nay là lúc con gái nhảy hố sao ?

Lão đầu, không cần ngài phải hăm hại con gái mình như vậy, không phải chỉ là do con không thi trường cảnh sát thôi sao ? Về phần ngài còn canh cánh trong lòng nên vẫn còn muốn trả đũa sao ?

“Lôi Lôi, về sau phải cố gắng học tập tốt, tinh thông Hán ngữ, như vậy thì em không thể giải nghĩa lung tung được.” Diệp Vũ không nhịn nổi, ân cần hướng dẫn cho em gái họ, “Năng lực tấm gương là vô cùng, nghĩa là để cho em vô hình có một lòng tin có thể đạt được kết quả, cũng không nói năng lực bản thân tấm gương chính là của chín trâu hai hổ.”

Chị thật sự cho em quỳ.

“Em mặc kệ, em nhỏ nhất, mọi người đều muốn chăm sóc em.”

Đúng là chơi xấu lừa bịp.

Tiếng nói Diệp Vũ không có trọng lượng.

Aii, gì cũng nói qua rồi, tiếp tục vác nặng chạy thôi.

Đợi đến lúc ông Tiểu hài lòng đồng ý cho cô dừng lại, Diệp Vũ cả người bốc mùi, đây chính là nguyên nhân cô ghét vận động nhất. Tuyến mồ hôi của cô hoạt động quá hiệu quả, vận động hơi kịch liệt là có thể như vớt cô từ trong nước ra.

Ướt sũng có biết không ?

Hình tượng tiêu tan, hình tượng thực nữ chính là phù vân.

“Ông ngoại, ngài tha cho cháu đi, cháu thật sự không thích hợp vận động, cháu có thuộc tính ‘trạch’, đời này không thể cứu vãn.”

“Nhìn không thấy thở gấp.”

“Nhưng mồ hôi đầm đìa như mưa.” Diệp Vũ không chịu khuất nhục.

Ông Tiểu không khỏi bật cười, đại khái ông đã hiểu tại sao cô từ chối vận động, “được, chỉ cần cháu đánh ngã tất cả người của ông thì cháu có thể không phải chạy nữa.”

“Ông ngoại vạn tuế.”

Người bạn nhỏ Lôi Lôi một bên bối rối nhìn ông Tiểu, nói: “Ông ơi, dì Cả nhà cháu không để cho chị lên lút đánh nhau.”

Đánh nhau...

Mọi người nghe được đều im lặng, bọn họ quyết định bỏ qua năng lực lý giải của cô bé.

Diệp Vũ nghĩ dù chỉ cũng chỉ là đánh nhau, cô chỉ quan tâm đến cuộc sống được ăn được ngủ sung sướng như tiên, muốn nhận thì phải cho, cho nên quyết định lát nữa sẽ không nể tình gì cả.

Lôi Lôi nhìn tinh thần chị họ như nuốt phải thuốc lắc, rất ngây thơ nói với ông Tiểu: “Ông ơi, chị đánh người cũng rất lợi hại, nếu đánh hỏng chú giải phóng quân thì thế nào ?”

“...” ông Tiểu cười cười, đưa tay ôm lấy cô bé như cục bông, nói, “Không sao, chú giải phóng quân đều có khả năng chịu đựng rất lớn.”

Cảnh vệ đứng cửa và nhóm chiến sĩ không sợ bị ông Tiểu ném vào hố sâu.

Đánh nhau với con gái, ra tay cũng phải có chừng mực, các chiến sĩ đều nghĩ như vậy, huống chi Diệp Vũ rất giống như một tiểu bạch hoa, đúng là gài bẫy một đám người.

Cảnh vệ và nhóm chiến sĩ ở đại viện quân đội này bị một cô gái hung hăng đánh lộn, một mình cô đấu với bọn họ, hơn nữa còn....toàn thắng !

Tiểu đoàn cảnh vệ mũi nhọn ra tay, cuối cùng đã kinh động đến toàn bộ mọi người.

Diệp Vũ hai tay chống bắp đùi, hơi gấp người, mồ hôi nhỏ giọt trên đất, mệt như con cún le lười, “Ông ngoại, không được, thật không xong rồi...” Cây đồng hiệp yếu như vậy là không được, có thể là chiến sĩ giải phóng quân sao ?

“Ông ơi, chị cháu thật không đánh được rồi, người xem chị cháu mệt như con chó rồi.”

“...” hot girl, chị muốn đánh nhau với thầy dạy ngữ văn của em.

“Ông Tiểu, cô cháu của cháu ngoại ông xem ra không tệ, đơn vị nào vậy ?” Đây là lời hỏi thăm quần chúng không rõ chân tướng.

“Không đúng, ông Tiểu đã từng nói qua cô ấy là tác giả.”

“Nghe anh tán dóc thôi, tác giả có thể đánh nhau với binh lính đang trong thời gian thi hành nghĩa vụ quân sự sao ?”

“tôi thật sự là người dân lương thiện.” Diệp Vũ nói rõ.

“Cháu làm chứng.” Lôi Lôi xen vào.

....

Cô gái, chúng tôi không nói cô không phải là người dân lương thiện, chỉ là cô ở trong đám dân lương thiện có chút khác thường thôi.

“Mấy người này đúng là như hàng hóa, dù gì mấy người cũng được xem như là đội quân mũi nhọn, một nhóm người còn không đánh lại nổi một người, không biết xấu hổ còn nói mình là đội quân mũi nhọn hay không ?” Đây là lời giáo huấn của đoàn trưởng nói với đám binh lính.

Binh lính kinh sợ tở ỷ: tiểu bạch hoa chính là một con chó BUG, thực sự không có khoa học.

Nếu như đội quân mũi nhọn cũng giống sói như bộ đội đặc chủng KAO, bọn họ sẽ không nói gì, nhưng hôm nay đây gọi là chuyện gì đã xảy ra ? Bị tiểu bạch hoa đánh bại ?

Trong lúc một nhóm người trong đại viện vây xem náo nhiệt, mấy bóng dáng màu ô-liu xa xăm ngừng đóng quân, chốc lát có vài người không chút động tĩnh rời đi.

Sau đó, ở một căn cứ, Tiêu Triệt đã hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện trở về liền bị đại đội trưởng gọi đến gặp.

Đại đội trưởng và một vài người đứng đầu đi xung quanh anh như đang nghiên cứu một sinh vật trân quý, làm cho Tiêu Triệt thấy phải rùng mình, cảm giác có chút rợn tóc gáy.

“Được rồi, cậu, Tiêu Triệt, rốt cuộc đã cưới một cô dâu thế nào về nhà đó hả ?”

“Vợ tôi làm sao ? Xảy ra chuyện gì ?” Tiêu Triệt suýt chút nữa nhảy dựng lên.

“Hôm nay xem như tôi được mở mang kiến thức, vợ cậu ở trong đại viện trụ sở quân đội được gọi là một Đại sát tứ phương, đánh ngã một đám cảnh vệ trong đội quân mũi nhọn, mặt đoàn trưởng Phương cũng đen lại.”

“...” Tiêu Triệt nghĩ mình nghe nhầm, cô dâu lấm mồm lấm mép thật sự không có võ công cao như vậy chứ, “Đại đội trưởng, anh nói là vợ tôi sao ? Cô ấy có thể có sức lực dữ dội như vậy sao ?”

“Cậu cho rằng hai khe hở trên mặt tôi và cậu là cái gì ?”

“Mắt.”

“Tận mắt thấy, lão thủ trưởng và một nhóm vây xem, hành động cũng chấn động cả Trung quốc rồi.”

“chuyện này... quá khoa trương.”

“Cậu cũng không phát hiện ra là cô ấy có bản lĩnh này sao ?”

“Tôi vẫn cho rằng người thân cảnh sát không có tính uy hiếp.” Lúc đầu vợ anh có thể nói về trước học bắn để chém gọt đầu anh, thì ra cô là người sắt đây ?

“Vợ cậu chính là một đại sát khí, người bên trong đội chúng ta sợ là cũng không dễ dàng bắt được cô ấy.”

“Vợ tôi là một người chuyên ở trong nhà, sẽ không nhiều loạn trị an xã hội.”

“Cao thủ ở nhân gian.” Trung đội trưởng đứng ở một bên cảm thán.

“Lão Tiêu, anh thật sự không phát hiện ra vợ anh lợi hại như vậy à?”

“Nói thật, thật là không nhận ra lợi hại như vậy.” Phân đội trưởng nghĩ lại ngày gặp Diệp Vũ thẳng thắn trả lời.

“Tiểu Tiêu, về sau nghỉ phép đừng quên nói với cô dâu của cậu là luyện tay một chút, sẽ có thu hoạch, công phu trong tay cô ấy không tệ.”

“Đội trưởng, đừng, vợ lấy về là để thương yêu, tôi không thể về nhà liền thay áo tìm người đánh nhau.”

“Đúng thật là không chừng còn bị người nào chính đồn, Tiêu, nếu không, anh em giúp cậu mua thêm một bảo hiểm thân thể?”

“Khoan hãy nói, khả năng Tiêu bị chém gọt là rất lớn, chúng ta đang huấn luyện thực chiến, vợ cậu cũng là một người theo chủ nghĩa hình thức, hoàn toàn có thể thực chiến ở bên ngoài.”

“Khó nhất chính là cô ấy ra chiêu rất gọn ghẽ, phong cách hoàn toàn không có chút sơ hở.” người như vậy thành thật mà nói chính là tài liệu tốt của quốc gia, bọn họ là những người linh lặn lộn trên chiến trường, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết.

Đại đội trưởng và chính ủy nhìn thoáng qua nhau, trong lòng đều có cùng một suy đoán.

Có thể thật sự là người của quốc gia hay không?

25. Chương 25

Diệp Vũ rất mệt mỏi, cũng rất buồn ngủ, cô thực sự rất muốn được ngủ một giấc thật ngon.

Đáng tiếc, trên đời này không phải chuyện gì cũng được như ý muốn.

Một thanh mai trúc mã của thiếu tá nào đó sáng sớm đã tới quấy rầy giấc ngủ của người khác, điều này cũng dễ hiểu, chỉ là điều khiến người ta không thể chịu được là – cô ta, nước mắt như mưa u oán hành hạ thần kinh Diệp Vũ, quả thật không biết trời đất là gì nữa.

Lolita Điền Lôi Lôi kéo tiểu gia gia núp ở trên bậc thang nhìn coi, theo cách nói của cô bé chính là: bình thường ở trong phim truyền hình khi có người xuất hiện vào lúc này nhất định là hiểu lầm sấm sét, bình thường nữ chính cũng sẽ xuất hiện dấu hiệu tình trạng thiếu não (não tàn, dần dần), từ đó khiến cho đám nữ phụ có thêm phần đất diễn, đất bằng nổi sóng khiến cho tình huống kịch tính ngày càng nhiều, giống như kiểu nước đổ đầu heo làm cho người xem nội thương.

Lúc nghe cô bé nói vậy, tiểu gia gia . Chỉ là cô bé sáu tuổi, mỗi ngày đều xem những thứ như thế này sao? Thế giới quan (sóc: thế giới tam quan: ... ta chưa tìm ra là tam quan gì, đại thể là nói về tất cả mọi sự vật hiện tượng cùng tồn tại với con người, chỉ nhớ có vậy, hừtt) bây giờ là như thế nào vậy?

“Bây giờ truyền hình toàn chiếu phim tình cảm tình yêu, trẻ con chúng cháu cũng khổ não lắm.” là một đứa trẻ thích xem tivi, Điền Lôi thực sự rất lo lắng cho bản thân.

“Cháu cảm thấy chị họ cháu sẽ thiếu não sao?” Đây là điều tiểu gia gia thực sự có cảm giác hứng thú.

“Cái này có thể không thể, chị cháu xem tivi thường có thể đưa ra những tình huống so với phim truyền hình còn có thể dần dần hơn, xem tivi với chị sẽ bỏ lỡ rất nhiều niềm vui thú.”

Tiểu gia gia đã hiểu, “Cho nên cháu nghĩ chị cháu sẽ tự do phát huy?”

Người bạn nhỏ Điền Lôi ra sức gật đầu, cảm xúc sâu sắc như tìm được tri âm, “Chị cháu được tự do phát huy khả năng sẽ rất vui vẻ, so với tình huống phim truyền hình còn thú vị hơn nhiều.” Đáng tiếc là cô bé không thể đi theo chị họ.

Ngày hôm qua vận động quá sức, Diệp Vũ lại làm cho em gái họ thất vọng. Cô đang nghe vị thanh mai trúc mã của thiếu tá nào đó nói mấy câu tình cảm, vì tình yêu không màng đến hậu quả, cô nhất quyết ôm gấu ôm đi tìm Chu Công.

Cô kiên trì chịu đựng ý thức dậy tiếp đón một kẻ bất chấp tất cả vì tình yêu, vì tình yêu dứt khoát kiên quyết bước chân vào hàng ngũ làm nền àu ô-liu khác.

Rõ ràng là không chịu nổi, không chịu nổi tội, cố tình vì tình yêu vĩ đại đầu quân vào quân ngũ, sau đó là các kiểu ‘Tôi khổ cực vì anh ấy nhiều như vậy rồi, anh ấy có thể không yêu tôi sao?’, ‘Tôi có thể vì anh ấy mà quên mình, cô có thể sao?’, ‘Chỉ có tôi mới thật lòng yêu anh ấy, cô tính là gì?’ mọi chuyện đều có thể đạt tới cảnh giới tự luyện, tự tin như vậy sao.

Tình yêu?

Tình yêu đúng là quái quỷ, nhiều người biết nhưng rất ít người gặp!

Huống chi coi như cô có tình yêu, người khác cũng không cần biết rõ tình hình thế nào nhường lại cho cô sao? Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng bản thân mình là mặt trời, người khác chỉ là những người vây quanh cô thôi sao?

Cha tôi là Lý Cương cũng không còn là đạo lý nữa có phải không?

Hơn nữa, cô có tình yêu, nhưng thiếu tá nào đó không có cảm giác đối với cô, một mình cô đơn phương yêu mến khiến gia đình người ta bất hòa, cô quả thực là đáng đánh đòn. Quá hạ thấp bản chất vốn có của Quan nhị đại, hồng tam đại bọn họ rồi.

Nếu không phải bây giờ bên ngoài kia cứ nhắc tới Quan nhị đại, hồng tam đại lập tức sẽ bị khinh bỉ coi thường thì đều giống như cô gái này do quá tự tin tự mình hại mình.

Cũng như vậy, thân là quan nhị đại, Diệp Vũ tỏ ý, chị thật sự là thừa nhận mình cũng thuộc hàng ngũ như vậy, nhưng chị thì bị khinh thường là thường dân còn hơn là bị quy làm quý tộc lừa bịp!

Mặc dù lão đầu nhà mình thích danh con gái ngoan, nhưng trở thành một thanh niên có truyền thống đạo đức tốt đẹp, cô còn chưa đến mức phải lừa gạt như vậy!

Lên án đối tượng, cô không nể mặt ngày ò ó o, lại có tâm trạng thay đổi không gian dứt khoát với tiểu tam tình sâu như biển mãi không dứt.

Điền Lôi nhẹ nhàng than thở: “Chị họ đúng là một vị thần.” Về sau cô nhất định sẽ trở thành một người giống như chị họ.

Tiểu gia gia vô cùng đồng ý.

Đặt tiểu nha đầu ngồi về chỗ cũ, tiểu gia gia cảm thấy là một trường bối tiêu chuẩn không thể ngồi xem mà mặc kệ, liền lôi kéo Điền Lôi bé nhỏ ung dung xuống lầu.

“Tiểu Cầm, sớm như vậy tới dùng cơm sao?”

“Tiểu gia gia, cháu đã ăn rồi ạ.”

“A, đến tìm tiểu vũ à? Hôm qua con bé vận động quá sức, hôm nay trạng thái tinh thần không tốt lắm, nếu không hôm khác cháu đến đi.”

“Không được...” Cô gái trẻ lúng túng, “Cháu phải quay về trường, không thể luôn nghỉ phép.”

Tiểu gia gia trong lòng lặng lẽ nói: dù sao cũng không kém, bình thường cháu cũng y mình là y tá xin nghỉ bệnh, ở đại viện này cũng đã chê cười.

Cũng không phải có thành kiến gì với cô bé này, mà là cô bé không thật sự thích hợp với bộ đội, cũng không hợp học y, nhưng bởi vì chỉ có quân y mới có thể vào bộ đội nên mới miễn cưỡng vào. Nhưng kết quả sao – gặp phải cháu gái như vậy, là do gia đình bạn nổi khổ bất hạnh thôi.

Đừng nói có Diệp Vũ, nếu không có, tiểu gia gia cũng không thể để cháu ngoại cưới một bình hoa di động như cô bé được. Không phải người nào cũng có thể làm được chức quân tẩu, cũng có thể làm vợ Tiêu Triệt.

Nhìn lại bà chị kia kéo đầy u buồn rời đi, tiểu quý Điền Lôi nói: “Aii, trái tim thủy tinh đã vỡ vụn dưới lòng đất rồi, chị đúng là gây nghiệp chướng rồi.”

“...” Tivi trẻ em thật thần kỳ.

“Chị, nhanh thức dậy, lát nữa mang em đi gặp anh.” Tâm trạng Điền Lôi biến chuyển nhanh chóng khác thường, quay đầu tựa như chỉ nhảy lên đánh vào người ở trên ghế salon.

“Biến, còn nhai đi nhai lại chị sẽ giết em.”

“Mặc kệ mặc kệ, người ta muốn đi gặp anh Kiềm, muốn gặp chị Dao.”

“Bọn họ có gì hay mà xem, còn không phải đều chỉ có hai mắt một mũi.” Diệp Vũ tiếp tục ôm gối than vãn.

“Mặc kệ, em muốn đi gặp, mấy tháng rồi em không được gặp họ.”

“Có bản lĩnh thì tự mình đi.”

“Đưa thẻ xe bus đây.” Điền Lôi lập tức xò tay ra.

“Chị làm gì có thứ đó.”

“Vậy đưa tiền đây.”

“Trên phòng, lên lấy đi.”

“có thể lấy thêm không?” Điền Lôi hai mắt lóe sáng.

“Mọi người đều xem chị như cường hào để đàn áp, con nhỏ như em cầm nhiều tiền là để thu hút trộm cắp sao?”

“Em sẽ biết đường gọi 110 cầu cứu.”

“Không để ý đến em.” Diệp Vũ ném gối ôm muốn quay về phòng ngủ tiếp.

“Vậy em đi thật nhé.”

“Đi gọi điện thoại.”

“Được.”

Tiểu gia gia đứng một bên sưng sốt, thật vất vả mới tìm lại được giọng nói của mình, “Tiểu vũ, cháu để một đứa bé một mình ngồi xe buýt sao?”

“Từ lúc nó còn học mẫu giáo đã tự mình ngồi xe buýt về nhà rồi.” Diệp Vũ cũng đã tập mãi thành quen.

Điền Lô cũng giơ tay phát biểu, “Đúng vậy, từ sớm cháu đã biết tự mình ngồi xe đi học, ông ngoại Tiểu đường lo lắng, cháu không sao.”

“...” Đây chính cách gia đình thần kỳ dạy dỗ đứa bé sao?

“Tiểu Trương, cậu đưa Lô Lô qua.”

“Vâng, thủ trưởng.”

“Tốt quá, chú giải phóng quân đưa cháu đi.” Điền Lô hoan hô.

“Hủy bỏ tiền xe.” Diệp Vũ kết luận.

Điền Lô cũng rất bối rối, sau đó thương tâm nói: “Cháu...cháu vẫn nên tự mình đi thôi.”

“Phong cách mê tiền như vậy không biết rốt cuộc là di truyền từ ai.” Diệp Vũ rất hoang mang về vấn đề này.

Cuối cùng, dưới ánh mắt không yên tâm của tiểu gia gia, người bạn nhỏ Điền Lô cong theo một chiếc ba lô gấu Teddy ra ngoài, trong túi còn có một số tiền đi xe buýt lấy được từ chỗ chị họ, vô cùng hăng hái bước chân rời đi.

Lúc tiểu gia gia bình tĩnh, Diệp Vũ đã thay xong quần áo đi xuống lầu, sắc mặt miễn cưỡng ra ngoài.

“Muốn ra ngoài?”

“Vâng, con bé vừa tới đây nên sẽ không quen đường.”

Bởi vì ngoài miệng cô rất cứng rắn, rốt cuộc cũng rất thương yêu em nhỏ nhà mình, không thể thật sự để cho cô bé lọt vào tầm mắt của những tên buôn lậu.

Tiểu gia gia yên tâm cười, không thể không nói, Diệp gia nuôi dưỡng được một cô con gái có năng lực tự chủ như vậy thật không tệ.

“Đi đường cẩn thận.”

“Vâng.”

Diệp Vũ đi phía sau cô bé ở một khoảng cách xa, nhìn cô bé nào đó hoa gặp hoa nở người gặp người thích bình an ngồi trên xe đến cổng trường học viện cảnh sát mới quay đầu về nhà ngủ ngon.

Chuyện về sau là do Diệp Kiếm chịu trách nhiệm, cô thu đội rồi.

Diệp Vũ nghe thông báo bảo có em gái ở ngoài cổng tìm còn tưởng là Giang Dao, kết quả là vừa tới cổng đã thấy một cô bé, là cô bé nhỏ tuổi nổi tiếng nhất nhà!

“Lô Lô, sao lại là em?” Quả thật quá kinh ngạc, nhìn quanh nhìn quất mấy lần cũng không thấy có nhân vật khả nghi nào, chỉ có thể chấp nhận: nhất định là bà chị nào đó đã rút lui.

“Anh, em tới gặp anh.”

“Đi hôm nào?”

“Ngày hôm trước.”

“Vậy sao hôm nay mới tới đây?”

“Ngày hôm qua còn xem chị họ đánh nhau.”

Diệp Kiếm kích động, ôm chầm lấy cô bé, “Chị lại đánh nhau? Đặc sắc không?”

Điền Lô gật đầu như gà mổ thóc, “Rất đặc sắc, đánh gục nhóm chú giải phóng quân đứng đầu luôn đấy.”

Diệp Kiếm xuất hiện vạch đen, chị, chị họ à, chị dùng hết sức bình sinh đánh chú giải phóng quân sao?

“Chị liền bị người ta mời đi uống trà?”

“Chị đánh nhau với người ta ở đại viện thôi.” Điền Lô vẫn đang trong trạng thái tinh thần hưng phấn.

“Đại viện?”

“Vâng, chỗ ở của tiểu gia gia, là đại viện bộ đội trong truyền thuyết nha.”

Mắt Diệp Kiếm cũng lập tức xuất hiện ánh sao lấp lánh, càng ôm chặt cô bé trong lòng, “Cẩn thận thương lượng với anh một chút.”

“...”

Sau đó, Diệp Kiếm quả quyết xin nghỉ ôm em họ bé đi tìm em họ lớn.

Anh em ba người thắng lợi tụ hội, sau đó gọi taxi chạy thẳng tới đại viện của bộ đội trong truyền thuyết.

Bọn họ chỉ biết anh rể là thiếu tá, thật sự không biết ông ngoại anh rể lại là lão thủ trưởng của một đại viện lớn, chị quả nhiên là quá đỉnh!

Tấm gương quả nhiên là làm cho người ta ngưỡng mộ.

Sau đó nữa, tiểu gia gia rốt cuộc hưởng thụ niềm vui thú tuổi già con cháu vây quanh, dẫn ba đứa bé linh lợi nổi bật khoe khoang ở trong đại viện.

Trong khi đó, Diệp Vũ đang nằm trên giường của mình ngủ say trời say đất.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, nghe thấy mấy tiếng nói quen thuộc ở bên ngoài còn nghĩ mình nghe nhầm rồi, chờ tới lúc tận mắt thấy hai người kia rốt cuộc xác định thánh giác của mình không có vấn đề gì.

“Hai người các em không lo học tập cho tốt, ở đây làm loạn cái gì vậy?”

“Chị, chị có phải là chị họ của em không? Chị không biết em vẫn rất tò mò với đại viện trong truyền thuyết, sao chị có thể nhẫn tâm không để cho em đến một lần?” Diệp Kiếm gây khó dễ trước.

“Nơi này chính là thắng cảnh trong văn phong quân đội.” Giang Dao hòa theo.

“Nhìn mấy đứa bây giờ trông rất giống ‘dân tộc’, ra đường đừng nói là quen biết chị.” Diệp Vũ ra vẻ ghét bỏ.

“Bọn em kiêu hãnh bọn em ‘dân tộc.’” Diệp Kiếm quyết đoán, rất có phong cách của Diệp Vũ.

Giang Dao khẽ nháy mắt, dứt khoát đứng bên cạnh, đứng như đinh đóng cột nói: “Em không biết anh.”

Điền Lô cũng nhảy đến bên cạnh chị Hai, “Em cũng không biết anh ấy.”

“Ha ha...” Tiểu gia gia thực sự cười to.

Bốn đứa trẻ quả nhiên là người một nhà, có thể nuôi dạy được những đứa trẻ như vậy quả thực không phải là một gia đình bình thường, mà Diệp Vũ là nhân vật tấm gương của gia đình lớn nhất định không phải không có công cán.

“Mấy người máu lạnh không có nhân tính, em đương đương là cảnh sát nhân dân tương lai người gặp người thích hoa gặp hoa nở, mấy người sao có thể ghét bỏ em?”

“Cút.” Ba chị em đồng thanh trả lời thực sự rất ghê tởm.

“Mấy người khinh thường em là người cô đơn lực bất tòng tâm.”

“Trách ai?” Diệp Vũ nhú mày.

Diệp Kiếm hất đầu, kiêu diễm cao quý nói, “Không sao, chờ đến lúc nam tử hán thành công rồi sẽ tiếp tục bàn về anh hùng với mấy người.”

“Anh nên dừng lại thôi,” Giang Dao trực tiếp đả kích cậu, “Lần đó các anh bạo động vô trang thành công sao?”

“Chỉ cần chủ nghĩa chân thực, cách mạng nhất định thành công.” Diệp Kiếm kêu hô khẩu hiệu nam tử hán. Ba chị em đều không nhìn cậu, đứng ở một bên ngọt ngào nói chuyện. Tiểu gia gia vỗ vỗ bả vai cậu bé đáng thương, nói: “Đi, ông dẫn cháu cổng ra ngoài.” “Yes sir, ông.” Diệp Kiếm lập tức phản bội không theo nguyên tắc.”

26. Chương 26

Rốt cuộc thì kỳ nghỉ hè bóc lột sức người cũng đã đến!

Diệp Vũ tỏ ý: Khi nào thì điều này mới khiến cho cuộc sống tuyệt vọng của người ta có một khởi đầu tươi mới đây?

“Chị, chúng ta có thể ra ngoài.” Điền Lôi tinh thần hưng phấn vô cùng kích động.

Tiểu gia gia đứng bên dẫn dò, “Đón được người rồi quay lại mọi người cùng ăn một bữa cơm.”

Diệp Vũ trong lòng vô cùng bối rối, bằng lương tâm mà nói, cô thật không muốn đi nhận món hàng đó, nhưng mỗi năm cũng phải gặp một lần, đúng là món hàng làm người ta không thể có tâm tình yêu thương gì.

“Cháu biết rồi.”

Điền lồi lồi vui sướng chạy ra ngoài, anh Hai sắp tới, ngoài Chị Cả thì người cô bé sùng bái nhất chính là anh Hai rồi.

“Chị, chị nhanh chân lên, đừng lè mề nữa. Anh Hai cũng sắp đến, chị cũng không trốn được, còn không bằng dứt khoát đối mặt với thực tế.” Diệp Kiếm gục trên tay lái cười hả hê.

“Giao chìa khóa xe cho chị.”

“Chị, chị yêu quý, em là kẻ hèn, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt.”

Gd đang ngồi một bên ghế lái phụ cười ha ha vui vẻ, “Chị, không có việc gì, trời đang rất nóng, anh Hai còn có tác dụng hạ nhiệt, chị cứ xem anh ấy như một tảng băng làm lạnh là được chứ sao.”

“Lái xe cho cẩn thận, đừng dùng kỹ năng đặc biệt, nếu không về sau đừng nghĩ tới việc sờ tới chìa khóa xe.” Diệp Vũ ngồi yên ở ghế sau rồi cảnh cáo Diệp Kiếm.

Diệp Kiếm khởi động xe, cười nói: “Chị, ngài cứ yên tâm, có ba vị Đại Phật ở trên xe, em sao dám lỗ mãng.”

“Anh biết là tốt nhất.” Giang Dao rất âu yếm vỗ vỗ vai cậu.

“Đánh chó à?”

“Em là đang hướng dẫn anh.”

“Tránh qua bên đi, đừng làm ảnh hưởng ông anh lái xe.”

“Lên mặt cái gì, đừng nghĩ là không ai biết lái xe.”

“Em vừa mới có bằng lái bọn anh còn dám ngồi xe em lái sao ?” Diệp Kiếm sắc giọng.

“Anh thì can đảm như chuột, năm đó chị là người ngồi xe em đầu tiên.” Giang Dao dương dương đắc ý.

“Năm đó là do chị ấy sợ em gây ra tai nạn nên mới bắt đắc dĩ ngồi cùng.”

Mặc dù lời Diệp Kiếm nói là sự thật, nhưng Diệp Vũ tuyệt đối không chen vào phụ họa, trong lòng ngầm đồng ý là được rồi.

“Anh ghen tỵ.”

“Anh còn ước ao hâm mộ cực kỳ đấy.” Diệp Kiếm nửa thật nửa giả nói.

“Thèm muốn cũng không được, chị là người của bên bọn em.”

Diệp Kiếm rất không đồng ý, “Chị là của mọi người chúng ta, em tạm thời kéo bè kết đảng.”

“...” Diệp Vũ quyết định chớp mắt ở trên xe một chút, hai cái miệng của hai vị này mà đã khởi động thì đừng mong có yên tĩnh, cô không có thời gian nhàn rỗi nghe bọn họ nói lời vô nghĩa đâu.

Cô ngủ một giấc xe đã đến bên ngoài nhà ga, mấy đứa nhóc như được uống thuốc lác xông xáo đến cổng ra chờ người.

Diệp Vũ không có được sự hăng hái đó, đóng quân ở trong xe trừng mắt nhìn ra.

Sau một lát, liền nghe thấy động tĩnh bên ngoài xe, cô nhếch miệng mở mắt.

Giang Dao rất tự giác ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

Ghế ngồi bên cạnh vị trí lái là một người con trai vóc dáng cao gầy, ngoại hình hào hoa phong nhã (lịch sự), cả người toát lên vẻ lạnh lùng (cool quá cơ), rất khó cho người ta có được cảm giác gần gũi.

Sau khi ngồi vào chỗ ngồi, cậu xoay nửa người, nói với Diệp Vũ ngồi ở phía sau: “Chào Chị Cả.”

Diệp Vũ nhất thời vô cùng đau chìm (), mỗi lần bị cái mặt than Diệp Phong nghiêm trang gọi người, cô đều có cảm giác đang lặn vào phim xã hội đen Hồng Kông, mà cô chính là được đàn em gọi là Đại tỷ bang xã hội đen.

Quạ đen bay đầy đầu....

Đứa nhỏ nào lớn lên khuyết thiếu tình yêu rồi sẽ có tính cách như thế này à ?

Năm đó cô bị hai người nhà ức hiếp ngược đãi cũng có thể vui vẻ hứng khởi, nó có cô là tấm gương sáng chói sao có thể phát triển đến mức trở thành người cần nóng cơ chứ ?

Quả thật không thể hiểu nổi.

Mỗi lần nhìn thấy đứa em này, nội tâm Diệp Vũ sẽ vô cùng rối rắm, còn có cảm giác không khỏe. Bây giờ nó mà có thể cùng đánh nhau với Diệp Kiếm một trận thì có thể hoàn mỹ đến mức nào. Một đứa quá mạnh mẽ, một đứa quá nghiêm túc, thật đúng là hai thái cực.

“Tiểu Phong, chị thật sự cảm thấy em lớn như vậy gương mặt lại dùng làm mặt than tê liệt mọi giác quan đúng là vô cùng lãng phí tài nguyên.” Diệp Vũ quả thật vô cùng đau đớn.

Diệp Phong nói: “Em cũng nghĩ vậy.” Cá tính và bề ngoài Chị Cả cách xa vạn dặm, rất dễ dàng khiến cho người ta tan vỡ ảo tưởng.

“Thật không đáng yêu.”

“Em lớn rồi.”

“Chị tình nguyện đi đón tiểu Minh, cũng không muốn đi đón em.”

“Cậu ta không tiện đường.” Diệp Phong nghiêm túc trả lời.

Diệp Vũ thật muốn dùng một chân đá tên nào đó bay ra khỏi xe, dùng cả mặt than và lời nói ác độc như vậy để nói chuyện thì phải có một quả tim kiên cường cỡ nào mới được. Nhớ lại năm đó cô dẫn cậu cay đắng trong máu và nước mắt, cô muốn đem đoạn nhân sinh này giống như bấm một cuộn phim, được cảnh thái bình giả tạo.

Diệp Kiếm và Giang Dao vô cùng thấu hiểu bản lĩnh ngầm của anh Hai. Chị Cả bình thường đều không chủ động bắt chuyện, cũng tiến công mãnh liệt, hai mươi mấy năm qua đều muốn cố gắng cải tạo nhân cách anh Hai.

Bọn họ cùng nhất trí rằng – chuyện này vô cùng gian truân, xung quanh đều có nguy hiểm.

“Chị Cả, tân hôn hạnh phúc.” Diệp Phong ảo thuật từ trong túi lấy ra một mô hình chậu cảnh chạm khắc bằng gỗ.

Diệp Vũ không khách khí đưa tay nhận lấy: “Coi như em có lương tâm.”

“Anh rẽ đâu?”

“Bảo vệ quốc gia, nếu không em cho rằng cuộc sống hòa bình mấy chục năm nay làm sao có được?”

“Trong nhà có ảnh không?”

“Muốn làm gì?”

“Em sợ về sau nhận lầm người sẽ bị chị đuổi giết.” Diệp Phong vẫn nghiêm túc trả lời như cũ.

Là hai đàn em đã từng gặp mặt qua thiếu tá chân chính, Diệp Vũ và Giang Dao kịp thời phát biểu ý kiến.

“Anh, anh rẽ đúng là một soái ca, là thiếu tá hai vạch một sao.” Gương mặt Diệp Kiếm lấp lánh ánh sáng.

“Đúng, đúng, còn rất đẹp trai, lúc mặc thường phục chính là thần tượng phim tình cảm, là hình tượng nam chính ngôn tình.” Hai mắt Giang Dao lóe sáng.

Diệp Phong cũng bày tỏ ý kiến của mình: “Chị Cả cũng được xem như là hoàn mỹ.”

“Tuyệt phối.” Điền Lôi tổng kết.

Diệp Vũ cũng bị mấy đứa nhóc làm cho vui vẻ, đều lười phản ứng đến.

Chị em cả xe bình an trở về trụ sở quân đội, sau đó Tiểu gia gia được gặp con trai thứ hai của Diệp gia.

Diệp Kiếm và Diệp Phong đứng một chỗ, đó chính là Nam Cực và Bắc Cực, phân chia vô cùng rõ ràng.

“Chào Tiểu gia gia.” Diệp Phong trước sau như một là một đứa trẻ ngoan lễ phép.

“Tốt.” Tiểu gia gia bằng ánh mắt của một lão quân nhân nhận định đứa nhỏ này là một người rất có năng lực trách nhiệm.

Diệp Vũ lẳng lặng xắn tay áo vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Diệp Phong đặt túi trên lưng xuống, cũng xắn tay áo muốn vào bếp giúp đỡ.

Diệp Kiếm níu cậu lại, vô cùng tình cảm nói: “Anh, anh ngồi xe lửa một ngày đã mệt mỏi rồi, đừng nhúng tay vào chuyện trong bếp. Đến đây, hai anh em ta bồi dưỡng một chút tình cảm.”

Giang Dao trong lòng vẫn còn vô cùng sợ hãi, mồ hôi nhễ nhại ôm em gái Điền Lôi gật đầu phụ họa: “Đúng đúng, anh ngàn vạn lần đừng vào bếp.” Bọn họ cũng không phải là chị Cả, thật lòng không chịu nổi.

Chị Cả quả thực chính là một tồn tại giống thần!

Tiểu gia gia nhìn thấy có gì đó mờ ám, đứa bé Diệp gia quả nhiên rất được quan tâm.

“Kỹ thuật thái rau của anh cũng không tệ.” Diệp Phong nói rõ.

Diệp Kiếm châm chọc: “Anh, anh cũng đừng nhắc nhở bọn em ngài giải phẫu thi thể còn luyện được công phu dùng dao thái rau. Cái này so với trình tiết còn khủng bố hơn.”

Tiểu gia gia không nhịn được dò hỏi: “Tiểu phong học gì vậy?”

“Pháp y.” Diệp Phong vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy. (pháp y: chủ yếu khám nghiệm tử thi, như trong phim Bằng chứng thép ý: D5)

Tiểu gia gia bỗng nhiên hiểu ra.

Giang Dao không nhịn được oán thán với Tiểu gia gia, “Tiểu gia gia, ngài không biết đâu. Chị và anh Hai cháu chính là một tổ hợp vô địch. Không cần biết chị cháu có những ý tưởng hoang đường gì, anh đều rất cẩn thận tiến hành, hoàn toàn không suy tính đến việc khoa học hay không khoa học.”

Diệp Phong nói: “Chị Cả sẽ không hại chúng ta.”

Nhìn thấy chưa, đây chính là người ủng hộ chị Cả trung thành nhất, Diệp Kiếm cũng đã hết cách.

Nổi nghiệp của Diệp Kiếm, Giang Dao là chủ lực nói nhiều, Điền Lôi thỉnh thoảng có chen vào mấy câu, Diệp Phong thỉnh thoảng đáp vài tiếng để hài hòa bầu không khí.

Sau đó Diệp Vũ bê thức ăn lên bàn, người một nhà náo náo nhiệt nhiệt ồn ào ăn xong một bữa cơm.

Sau khi ăn xong, Diệp Vũ dọn dẹp phòng bếp, khắc phục hậu quả chiến trường.

Diệp Phong rốt cuộc cũng có cơ hội xăn tay áo gia nhập.

“Chị...”

Diệp Vũ liếc nhìn cậu một cái, tiếp tục rửa chén: “Nói đi, lên xe đã thấy em tâm sự nặng nề, có thể ghen đến bây giờ cũng không dễ dàng.”

“Em thất tình.”

“...” Diệp Vũ thiếu chút nữa đã ném cái chén trên tay, “Sau đó thì sao?”

“Chẳng lẽ pháp y tìm bạn gái rất khó sao?”

“Tìm bạn trai cũng không dễ dàng.” Diệp Vũ vẫn rất thực tế.

“Mà em không muốn nữa kia tương lai cũng là bác sĩ.”

“Chị đồng ý.” Nếu là một đôi pháp y, con cháu về sau tuyệt đối không có chuyện thăm người thân bây giờ, thật sự tổn thất nặng nề.

“Pháp y... chẳng lẽ rất khủng bố sao?” Diệp Phong dường như có chút khổ sở.

Diệp Vũ thở dài, đưa tay vỗ đầu cậu, bọ xà phòng trên tay trực tiếp dính lên tóc Diệp Phong, nhưng cô cũng không thèm để ý chút nào, “Nếu như nét mặt em không cần lúc nào cũng phải như tảng băng, có thể vui vẻ như Diệp Kiếm, chuyện bạn gái căn bản không tới phiên em bối rối.” Trẻ con, nó đúng là lãng phí tài nguyên ông Trời ban tặng.

Diệp Phong nhăn nhó khuôn mặt tuần tú, trừng mắt với chị họ. Cậu đang rất nghiêm túc tâm sự với chị, chị có thể đừng chế nhạo như vậy có được không?

“Chị em đang nói thật. Công việc tương lai em không thể đòi hỏi vui vẻ, tính cách kém hơn năng lực, vấn đề năng khiếu đoán chừng là một vấn đề lớn.”

“Chị cũng đã lấy chồng rồi.” Diệp Phong không nhịn được châm chọc.

Diệp Vũ đánh một cái lên trán cậu, “Cánh cứng cáp rồi à.”

“Chị...”

“Đừng lo lắng. Em phải tin tưởng trên đời này chắc chắn sẽ có một cô gái yêu một người đàn ông lời nói độc địa vẻ mặt lạnh lùng như em, với nghề nghiệp của em cũng sẽ vô cùng trân trọng. Giống như chị em vẫn luôn tin chắc rằng, trên đời này có một người bị chà đạp mà xuất hiện trên cõi đời này.”

Diệp Phong gật đầu một cái, lần nữa tin tưởng chị vô điều kiện.

Tác dụng của tấm gương cho tới bây giờ đều không thể đo lường được!

“Cô gái kia không cần em là do cô ấy không hiểu được quý trọng, đàn ông xuất sắc như em, tuyệt đối là tuyệt vời. Cô ấy không biết quý trọng là tổn thất của cô ấy, em tội gì phải vì một ánh mắt không hiểu được quý trọng của một cô gái mà sa sút.”

“Chị, như chị vậy thật tốt.”

“Ừ, chị cũng cảm thấy mình thật tốt,” Diệp Vũ dừng một chút, “Nhưng hai ta máu mủ quá gần, đừng thăm mền chị, cái này không khoa học.”

“...” Diệp Phong quạ đen đầy đầu.

“Nhìn dáng vẻ này của em, lẩn lộn hai mươi mấy năm với chị sớm hình thành nên thói quen không đúng rồi sao?”

Máu chốt nữa là thói quen ngài cũng là một tồn tại, hơn nữa còn luôn nảy sinh cái mới đối với cảm quan của người khác với chị.

“Được rồi, hay để chị giới thiệu cho em một người?”

“Không cần.” Diệp Phong lập tức cự tuyệt, một giây cũng không suy nghĩ.

“Không phải nghi ngờ ánh mắt nhìn người của chị chứ?”

“Sẽ có ngày em gặp được người thích hợp với em.”

“Bao giờ thì gặp được đây?” Diệp Vũ cảm thấy rất hứng thú.

“Chờ.”

“Em cẩn thận thím Ba lột da em.”

“Có chị rồi.”

Nằm mơ đi!

Cái nôi đen này trực tiếp đổ lên đầu cô như vậy à?

“Liên quan gì đến chị.”

“Bọn em thuộc sự quản lý của chị.”

“...” Trái tim chị được làm từ thủy tinh, lại một lần nữa tan nát trên mặt đất.

27. Chương 27

Trên màn hình máy tính các số hiệu bay loạn, mười ngón tay trên bàn phím di chuyển như thoi đưa.

“Siêu nhân, thế nào?”

“!@#%\$#@, gặp phải cọng rơm hơi cứng rắn rồi.” trên mặt Tiêu Triệt còn nguyên ngụy trang mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính cũng ko quay đầu lại nói.

“Có thể tấn công vào bên trong không?”

“Không chắc chắn, đối phương công thủ gồm nhiều mặt, tương đối linh hoạt.”

“Đội hồng thậm chí có thể có cao thủ gai góc ở đây, trở về nói với thủ lĩnh một tiếng, kéo về trong đội chúng ta thì thế nào?”

“Nhanh chóng nghĩ cách phá hỏng sóng điện tử, những thứ kia đều nói sau.”

“Cậu tiếp tục cố gắng.” Đồng đội tiếp tục cảnh giới nhìn xa.

Cũng trong lúc đó, chỉ huy trong lều ở đội hồng, một người thiếu niên ngồi trước màn hình máy tính hết sức chuyên chú theo sát tình tự trận chiến.

“Bây giờ thế nào?”

“Rất rõ ràng.”

Trên mặt Tham mưu trưởng lộ ra chút đắc chí.

Thủ trưởng bên cạnh vỗ vỗ bả vai thủ hạ, “Thế nào, tiếp cận mục tiêu, đến lúc đó trực tiếp yêu cầu sự đoàn chúng ta.”

“Được, chỉ cần phía trên chịu gật đầu là được.”

“Thật đúng là hạt giống tốt,” Thủ trưởng cảm khái, “Những tiểu tử khác nhà ông có phải cũng muốn lập tức đến không?”

“Tiểu Minh gần đó tới trước rồi, những người khác mấy ngày tới cũng sẽ đến thôi.”

“Cháu gái ngoại bảo bối còn dẫn đội à?”

“Cũng là nó, người khác cũng không có khả năng quả được đám nhóc con này.” Một tham mưu trưởng hướng về phía thiếu niên trước máy tính lải nhải miệng, “Lời của ba mẹ bọn nó có lẽ sẽ không nghe, nhưng lời nói của chị bọn nó còn linh nghiệm hơn cả thánh chỉ.”

“Cháu gái ngoại bảo bối đúng thật là một đóa hoa tuyệt thế.”

“Aiii.” Tham mưu trưởng nào đó than thở, tai họa và xuất sắc luôn đồng hành cùng Diệp Vũ. Con bé có bao nhiêu xuất sắc thì sẽ có bấy nhiêu tai họa. Điều khiến người ta đau đầu nhất chính là con bé còn có thể mang theo một đám tiểu nhân lên đường.

Ở bên kia, Tiêu Triệt cũng đau cả đầu, trình tự đối phương dường như nối tiếp người này người kia, xuất hiện không ngừng.

đột nhiên, trên màn hình thoáng qua một hàng chữ lớn – Tiểu Minh là một đứa bé ngoan.

Tiêu Triệt đứng hình một chút.

Dùng tay....gõ xuống đáp trả, màn hình đối phương cũng thoáng hiện một hàng chữ - Tiểu Minh là tên khôn kiếp nhất trên đời này.

Hai mắt Vương Giai Minh sáng lên, ngón tay chuyển động như bay – tất cả mọi người rõ ràng tham món lợi nhỏ.

Cậu còn cho rằng mình là đẹp trai đệ nhất thế giới.

Anh đẹp trai trời đất biển sắc.

Địa cầu có xa lắm không, lặn xa cho khuất mắt chị đi.

Đồng đội bên cạnh Tiêu Triệt trợn tròn mắt, “Siêu nhân, các anh đang làm gì vậy?” Hơn nữa người này còn tự xưng cũng quá biến dị đi, còn ‘chị’?

Tiêu Triệt hít sâu, xuống tay không ngừng, trong miệng nói: “Đụng phải em vợ rồi.”

Đồng đội ghen hòng nhìn trần trối, em vợ!

“Chị dâu không chỉ có một.”

“Không là ruột thịt cũng là họ hàng.”

“Như vậy cũng được?”

“Như vậy cũng được.”

Vương Giai Minh kích động suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, gào to nói: “Cậu Hai, cậu Hai, anh rể, anh rể cháu.”

Tình huống thế nào?

“Kẻ địch công kích là anh rể cháu, ám hiệu chống lại cháu là ám hiệu của chị.”

....

Một nhóm quan quân vây lại nhìn nhau im bật.

Cậu hai Giang đánh một cái lên ót cháu ngoại, “Lúc nào rồi cháu còn có tâm tình diễn kịch? Nghiêm túc một chút cho cậu.”

“Chị cháu nói rồi, bản lĩnh không bị cuộc sống chơi, có bản lĩnh chơi cuộc sống, cháu đây gọi là công việc giải trí thêm, tâm trạng tốt hiệu suất tốt là được rồi.”

Cậu Hai Giang khoe miệng co giật.

“Cháu còn không chèn ép cậu ta, về sau chị cháu sẽ phải nếm mùi đau khổ.” Cậu Hai tham mưu trưởng thay đổi sách lược nhanh chóng.

Vương Giai Minh lập tức bày tỏ hưởng ứng: “Cậu Hai yên tâm, vì chị cháu có lên núi đao xuống vạc dầu, cháu cũng không nhăn nhó. Vì xác lập địa vị gia đình kiên cố của chị trong gia đình, cháu tuyệt đối sẽ đánh cho anh rõ không phân rõ đông tây nam bắc.”

=|||

Động lực như vậy cũng được ?

Đấu pháp(ngầm đấu đá) giữa anh rể và em vợ ngày càng mãnh liệt, khiến cho băng tần điện tử hai bên đội hồng xanh gà bay chó sủa, hoàn toàn tê liệt.

Chiến trường đánh nhau khác như thế cũng không nói, chỉ có hai bên điện tử hồng xanh vừa công vừa phòng vừa thủ, lần diễn tập này thật sự hoàn toàn mới.

Vốn là một chọi một, phía sau chính là quần đấu, cao thủ máy tính hai bên toàn bộ đều ra trận. Dù sao thì băng tần điện tử cũng không thể phát huy tác dụng, định trực tiếp liều mạng đánh nhau, người nào hoàn toàn áp chế đối phương trước trên phương diện chiến trường thì người đó thắng.

Người bạn nhỏ Tiểu Minh làm phân tán mọi băng tần, Tiêu Triệt liền cho bao vây chặn đánh, những người khác ra sức nhào vào nhau.

Diễn tập vừa kết thúc, lãnh đạo hai bên hồng xanh gặp mặt.

“Lần này tiểu hầu tử đại náo thiên cung đâu ?” Là phe tiến công đại đội trưởng không chút khách khí đi lên trước tìm người.

“Nó đi nhận người thân.” Cậu Hai tham mưu trưởng trả lời.

“Người thân ?” Đại đội trưởng liếc nhìn thuộc hạ sau lưng.

“Hôm nay chị nó đến.”

“Cậu ta còn có thể mở mắt ra sao ?” Tiêu Triệt rất kinh dị, tiểu tử kia đấu đá không ngừng nghỉ với anh hai ngày hai đêm không ngủ, cuối cùng đầu óc hai bên đều tê rần.

“Nhân viên bảo vệ lái xe đi.”

“Hôm nay chúng ta cùng nhau ăn một bữa thôi.”

“Được, anh em quân nhân đến đây, hôm nay chúng tôi là chủ nhà.”

Thủ trưởng đội hồng không để lại chút dấu vết nhìn lướt qua tham mưu trưởng phía dưới mình, ah, không có tiết mục trình diễn gặp mặt sao ?

Tham mưu trưởng mắt nhìn thẳng.

Được, để cho tiểu tử cậu giả bộ, chờ cháu gái ngoại bảo bối đến thì tiểu tử cậu thế nào.

Tâm trạng Tiêu Triệt bây giờ một nửa là nước biển một nửa là ngọn lửa.

Lần diễn tập này mặc dù thắng, nhưng là thắng trong nguy hiểm. toàn bộ băng tần điện tử càng thêm không nhạy, mà hậu quả chính là cậu em vợ anh chưa từng gặp mặt nhưng đã sớm nghe thấy tên.

Anh trực tiếp bị chết đuối trong nước biển còn nhanh hơn.

Bà xã muốn tới, Diệm Sơn nổi lửa thiêu đốt. Gần nửa năm rồi anh chưa thấy cô, bây giờ cô mập hay gầy anh đều không rõ.

Lúc tâm trạng đồng chí Tiêu bối rồi, một chiếc quân dụng việt dã, một chiếc Audi A6 một trước một sau đi vào chỗ ở quân khu.

Đột nhiên được thông báo thiếu tá nhà mình đang diễn tập ở đây, Diệm Vũ sưng sốt một lát, nhưng cũng đã như vậy rồi.

Quân nhân đầu tiên là thuộc về quốc gia, cô cũng không ảo tưởng mình thật có thể gặp mặt anh, không chừng diễn tập vừa kết thúc sư đoàn bọn họ ngay lập tức sẽ biến mất, tựa như theo dòng nước biển mất.

Chỉ là, một đám nhóc kia tinh thần kích động, cũng không muốn trực tiếp xối nước lạnh, không thể làm gì khác hơn là im lặng không lên tiếng.

Diệp Vũ không sốt ruột, lại có người sốt ruột.

Cho nên, sốt ruột cũng chạy trên xe việt dã, trên xe Audi chỉ còn lại chị em họ Giang Dao bình tĩnh và em họ Diệp Phong thật bình tĩnh.

“Chạy mấy ngày đường, em muốn đi tắm trước rồi ngủ một giấc, anh thì sao ?”

Diệp Phong tỏ ý đồng ý, “Tốt.” Dù sao gấp gấp cũng không phải là bọn họ.

Giang Dao có chút dễ nổi nóng, cổ đờ nén nổi lòng bát quái, miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi.” Sớm biết như thế đã ngồi ở trên chiếc xe kia rồi, chị họ thật là không hiểu cho tầm quan trọng của đường lối quần chúng nhân dân.

Cho nên, khi một thiếu tá nào đó bị người nhà vây quanh, chán nản phát hiện cô dâu nhà mình không ở trong đội ngũ, tâm tình buồn bực có thể hiểu được.

“Chào anh rể.” Âm thanh mấy tên tiểu tử cùng vang lên, mắt mọi người đều sáng lấp lánh.

“Chào các em.”

Người bạn nhỏ Điền Lôi như một con quỷ nhỏ: “Anh rể, anh chỉ muốn gặp chị em thôi.”

Em họ Diệp Kiếm nói thẳng: “Anh rể, chị em đoán chừng sẽ không nhanh chóng đến thẳng, ngài đừng ôm hi vọng quá lớn, nếu không sẽ thất vọng rất nhiều.”

Vương Giai Minh trái ba vòng phải ba vòng, vây quanh anh rể thiếu tá ít nhất sáu vòng, sau đó dùng một giọng điệu như chuyên viên giám định nói: “Em cảm thấy anh rất hợp.”

Diệp Kiếm thưởng cho cậu em họ một cái tát, “Em hợp con khỉ mốc, mấu chốt là chị chúng ta thấy hợp.”

“Chúng ta giúp giữ cửa, không hợp thì có thể tổ chức thành đoàn thể bỏ qua anh ấy, chúng ta giúp chị tìm người phù hợp.”

“...” Tiêu Triệt nội tâm như có mười vạn con ngựa chạy như điên, có phải đầu óc thiên tài đều quái dị như vậy không ?

Diệp Kiếm rất không nể tình xuy một tiếng, “Chị sẽ lập tức coi em như một boss phó bản để chà đạp.”

“Vậy cũng không thể, chị cày phó bản auto đều là do em làm.”

Điền Lôi nhảy dựng lên bày tỏ cô bé cũng là người có quyền, “Các anh đang lạc đề rồi, bây giờ chúng ta không phải là đang nói chuyện chơi game, phó bản có thời gian có thể đi đoạt lại.”

Mấy người đồng đội Tiêu Triệt đứng ngoài xem náo nhiệt, thật lòng cảm thấy những tiểu tử này tất cả đều là người nhà chị dâu, giọng điệu nói chuyện như vậy cực kỳ giống với cách dùng từ chị dâu dùng trong mấy phong thư mỗi tháng.

Đúng lúc này, điện thoại Vương Giai Minh vang lên.

“Chị !” Điện thoại cậu vừa thông cậu đã khó nén nổi hưng phấn.

“Kích động vớ vẩn cái gì vậy.”

“Em gặp được anh rể chân thực rồi, thật đẹp trai.”

“Cũng tạm được thôi.”

“Chị đừng khiêm tốn, khiêm tốn quá chính là kiêu ngạo.”

“Tiểu Minh, ví dụ mẫu điển hình thường dùng trong những câu chuyện xưa, hình tượng của em cũng sớm đã không còn nữa rồi.”

Vương Giai Minh tiếp tục kháng nghị: “Em tên là Vương Giai Minh, không phải là Tiểu Minh. Tiểu Minh trong những ví dụ điển hình xa xưa không có một chút quan hệ nào với em.” Từ nhỏ đến lớn các loại con số con đề, mỗi một lễ lới thói quen đều nói đến chuyện Tiểu Minh, có phải cậu chết lặng hay không ?

“Tiểu Minh ngoan, Tiểu Minh vẫn là đứa bé ngoan.”

“Chị không phải đứa bé ngoan, còn vọng tưởng em trở thành đứa bé ngoan, đầu óc chị bị nước vào rồi.”

“Có tin chị tát em một phát bay vào tường không ? Muốn nghĩ cũng không được nghĩ như thế.”

Vương Giai Minh vô cùng sáng suốt đảo mắt, thông minh nói sang chuyện khác, “Chị, nhanh tới đây một chút, anh rể có thể nhớ chị.”

“Lời này do em nói thật không độ tin cậy.”

Vương Giai Minh trực tiếp đưa điện thoại đến bên tai anh rể, “Anh rể, nhanh nói anh nhớ chị em, để cho chị em không còn già mồm cãi láo nữa.”

“Cô dâu...” Anh thật sự nhớ em muốn chết.

“...” Diệp Vũ im lặng hé miệng cười cười, “Đồng chí thiếu tá, nghe nói anh và em trai em đã giao đấu, hình như không chiếm được phần thắng gì.”

“Hôm nay chúng ta ở đây ăn liên hoan.”

“Chúng ta gặp nhau không bằng hoài niệm thì thế nào ?”

“Cô dâu, em thật nhẫn tâm.”

“Phụ nữ sẽ phải hung ác với mình một chút, còn đối với người khác thì càng phải hung ác hơn.”

Cô dâu của anh quả nhiên đã vẽ ra được một độ cao nhất định, vĩnh viễn không ở đây.

“Một lát nữa để cậu Hai dẫn anh về nhà.”

“Cậu Hai...”

Vương Giai Minh cười haha chỉ hướng tham mưu trưởng, “Cậu Hai chúng em, anh rể anh chưa gặp qua.”

“Ừ, không quen.” Một thiếu tá nọ rất vô tội, đi tới bên cạnh cậu Hai tạ lễ, “Chào cậu Hai.”

Cậu Hai Giang cười híp mắt gật đầu, “Tốt lắm.”

Tiêu Triệt cảm giác đột nhiên có loại cảm giác hồ ly để mắt tới.

“Đồng chí Tiểu Minh, tới đây.” Một đại đội trưởng về mặt lương thiện lừa người ngoắc ngoắc bạn học Tiểu Minh.

“Chào thủ trưởng.”

“Tiểu đồng chí này chơi máy tính cũng không tệ.”

“Tạm được.” Vương Giai Minh đưa tay sờ sờ đầu tỏ vẻ bản thân có chút ngượng ngùng.

“Nghe nói cậu đang là sinh viên trường quân đội ?”

“Vâng, là hệ thống xây dựng điện tử quốc phòng.”

“Về sau đến quân đoàn chúng ta thì thế nào ?”

“Này, ông bạn, cướp bóc trụ cột cũng quá tàn bạo, đây là mầm non chúng tôi nhìn thấy trước.” Một thủ trưởng chỉ chỉ tham mưu trưởng của mình, “Còn là người thân, chúng ta chiếm ưu thế.”

Một đại đội trưởng nào đó cũng không phải là ngồi không, “Bên chúng ta cũng là người thân.”

Vương Giai Minh nháy mắt mấy cái, nghiêm túc nói: “Tôi muốn học theo Bill Gates, tốt nghiệp rồi ra với vùng trời.”

“Không làm lính thì học quân đội làm gì ?”

“Chị tôi nói tài nguyên đều được nắm giữa trong tay quốc gia, học viện quân sự thông tin cũng được. Hơn nữa muốn đi học ở trong quân đoàn Thanh Hoa, khác biệt một chút.”

Thật ra thì ý của Diệp Vũ năm đó là, “Học trường quân đội, tốt nghiệp không cần nghĩ tới công việc, trực tiếp có thể vào bộ đội, một mũi tên trúng hai đích.”

“Cậu Hai, mọi người đừng nghe nó nói bậy, chị bảo nó tương lai sẽ trở thành máy rút tiền cho bọn cháu mới cổ động nó dựng lên lý tưởng sống của Bill Gates.” Diệp Kiếm trực tiếp vạch trần.

Một thiếu tá nọ xuất hiện vạch đen, cậu em họ lòi chân tướng rồi, đây đúng là giọng điệu của vợ anh.

28. Chương 28

Lúc cậu Hai Giang dẫn Tiêu Triệt trở lại quân khu, xa xa đã thấy ở dưới chung cư có mấy bóng dáng người đang vận động làm nóng người.

Diệp Kiếm vui mở cờ trong bụng, “Ha ha, nhất định là chọc phải chị họ rồi, mới vừa gặp mặt đã bị phạt chạy vòng, số mệnh thật là khổ.”

Vương Giai Minh vừa ngáp một cái vừa bày tỏ đắc ý tương tự, “Đáng đời.”

Điền Lôi chạy tới, rất ngây thơ hỏi: “Sao anh chị lại phải chạy bộ ở dưới này? Chị Cả đâu rồi?”

Diệp Phong lập tức bị đám người đang gặp nạn nhìn chằm chằm, cậu rất bình tĩnh nói: “Chị đang nấu cơm, chê bọn anh ầm ĩ nên bị đá bay ra ngoài.”

Vương Giai Minh nghe được giọng điệu Diệp Phong lập tức có phản ứng đứng hình, đôi môi run run nói: “Anh...sẽ không phải anh muốn biểu diễn kỹ thuật thái rau tương tự như tài năng giải phẫu thi thể chứ?”

Diệp Phong lần này thực sự có vẻ rất tiếc nuối, “Bọn họ thả ra ngoài chạy bộ theo anh chứ không tiếp nhận việc anh vào bếp giúp một tay.”

Từ trước đến nay chân tướng sự việc vô cùng đơn giản, cũng vô cùng khắc sâu!

Ánh mắt Diệp Phong đột nhiên phóng tới tập trung trên người thiếu tá nào đó, sau đó quả quyết ra khỏi đội ngũ đang chạy, đến gần quan sát.

Lấy ánh mắt nghiêm khắc kiểm nghiệm tử thi của cậu để phán đoán, đây chính là chồng của chị, so với trên ảnh còn khí chất và đẹp trai hơn rất nhiều.

“Chào anh rể.”

Một người gọi, mấy người khác lập tức ủa đến, chạy tới như ong vỡ tổ, “Chào anh rể.”

Tiêu Triệt đối mặt với mấy thiếu niên tuổi trẻ có chút ngạc nhiên. Ở đây ngoài Giang Dao, bốn người khác anh không nhận ra được người nào.

“Anh rể, em là Diệp Phong.”

“Em là Giang Chí Lâm.”

“Em là Giang Chí San.”

“Em là Giang Chí Viễn.”

Lần đầu tiên gặp mặt đã rất nhiệt tình giới thiệu bản thân.

Tiêu Triệt hiểu, đây là nhà của chú Ba và cậu Cả, cậu Hai. Được rồi, quả nhiên giống như vợ anh đã nói qua, anh em chị em bọn họ có khoảng chín người, nhỏ nhất là là em gái vợ dì Tư - Điền Lôi.

Lần này anh có thể phải tương kế tựu kế rồi.

Trên đường anh cũng đã nói chuyện với Diệp Kiếm và Vương Giai Minh, biết Diệp Phong học pháp y, là người khác biệt nhất trong đám người. Diệp Phong học cao trung (trung học bậc cơ sở) và còn muốn học lên cao hơn nữa. Nhưng anh có lí do tin tưởng, ‘xuất phẩm Diệp gia dĩ nhiên không giống bình thường.’

Mấy người này đứng một chỗ, trên người đều in bóng dáng quân nhân, từng gương mặt đều dâng tràn tình thần hưng phấn, không như những màu xanh lá nguy trang quen thuộc khiến anh rất có cảm xúc.

Cậu Hai Giang dẫn một đôi bé gái đến bên cạnh, lần nữa long trọng giới thiệu, “Đây là cặp sinh đôi nhà tôi.”

Tiêu Triệt mở to mắt, thai đôi, nếu như vợ mình về sau cũng có thể một lần mang thai có được hai đứa, nhiệm vụ sinh con nhà bọn họ coi như không có gì phải buồn phiền rồi. Anh cũng không dám quên lời tuyên bố của nàng dâu nhà mình về việc mang thai, quả thật là tuyên truyền giác ngộ làm người ta tỉnh ngộ.

Mặc dù chỉ là lời nói đùa nhưng tuyệt đối anh không dám cam đoan nàng dâu nhà anh không làm thật.

Hiện tại anh vô cùng tin tưởng Diệp Vũ, cũng không hề nghi ngờ chút nào về việc cô không làm được.

Sau khi Diệp Phong dò xét Tiêu Triệt cẩn thận thêm một lần, đưa ra kết luận, “Tỉ lệ xương cốt anh rể đúng là bảo vật, là vóc người tiêu chuẩn.”

Mấy đứa nhỏ khác lập tức đồng loạt đều lui về sau một bước.

“Anh Hai, lúc này anh còn có thể dùng ánh mắt nhìn thi thể để quan sát sao ?” Giang Dao cũng nhanh như gió nói.

“Thói quen nghề nghiệp, đã biết rồi.” Diệp Phong bộ mặt phớt lờ trả lời.

Giang chỉ giờ chân, “Em vĩnh viễn không lý giải được, không cho phép anh dùng dao nhà bọn em, em không muốn hàng năm nghỉ hè bộ dao nhà em đều bị mài mòn quá nhiều.”

Thật ra thì, đối với điểm này cậu Hai Giang cũng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng đối với đám nhỏ ngoài Diệp Vũ tính tình quỷ dị, dường như tất cả mọi người đều có thái độ ‘kính nhi viễn chi’ (kính trọng nhưng chỉ nhìn từ xa, không dám đến gần) đối với việc nấu cơm của Diệp Phong.

Bằng cả tấm lòng mà nói, đứa nhỏ Diệp Phong thu dọn nhà cửa rất gọn gàng. Da lông, nội tạng, tứ chi cơ thể được chia khối phải nói là rất chuyên nghiệp, dĩ nhiên không thể liên tưởng quá mức, nếu không nhất định không nuốt trôi cơm.

Nhưng, những thứ này đối với quân nhân chuyên nghiệp mà nói thật lòng là không có gì. Chiến tranh còn tàn khốc hơn nhiều, lúc cần thiết bọn họ còn tàn khốc với chính mình hơn nữa. Cho nên, đối với Diệp Vũ, cậu Hai Giang từ trước đến nay vẫn tỏ thái độ cho phép ngầm, đúng lúc rèn luyện một chút tâm lý chịu đựng yếu đuối.

Dĩ nhiên, thái độ ngầm cho phép gây ra một hậu quả không tốt chính là nghỉ hè hàng năm cậu đều sử dụng dao rất kinh người. Cậu Hai Giang tin tưởng, nếu bàn về việc nấu ăn, con gái nhà ông tuyệt đối xuất sắc hơn.

Lúc này đột nhiên cửa sổ tầng bốn mở ra, giọng nói Diệp Vũ từ trên vọng xuống, “Không có nước tương và mắm, muối cũng không còn nhiều, trong số mấy người có ai có thể đi mua ?”

Điền Lôi giờ tay vừa nhảy vừa hét, “Em đi em đi...”

Diệp Phong đưa tay giáng vào đầu cô bé một cái, nghiêm túc nói: “Em nhảy nhảy xem náo nhiệt cái gì, cũng không sợ bị người ta lừa gạt trở thành con dâu nuôi từ bé à ?”

“Tiểu Minh em đi đi, hầu bao em tương đối lớn.” Diệp Vũ tì lên cửa sổ quyết định.

“Không được, em mãnh liệt yêu cầu phải chi trả.”

Mấy bàn tay đồng thời hướng về phía lưng bạn học tiểu Minh, hơi sức có vẻ hơi lớn có thể trực tiếp xô ngã cậu xuống đất tạo thành một cái hố lớn để cho người ta chiêm ngưỡng.

“Đi chết đi.” đồng thanh kêu lên, không chút thương lượng.

Tiêu Triệt ngửa đầu lên vô cùng dạt dào tình ái gọi, “Cô dâu.”

“phanh” cửa sổ đóng lại.

“Anh dễ bị ghét bỏ.” tiếp tục đồng thanh.

“Chúng ta đi mua đồ.”

“Đi thôi, cùng đi.”

“Mấy người không được coi tôi như cường hào.”

“Không đánh cậu thì đánh người nào, tiền tiêu vặt của cậu luôn luôn nhiều nhất.”

“Người này bên trong rất giàu có, thật lòng không được.”

“Anh giàu có, tiểu tử cậu có thể làm gì ?”

“Em đột nhập máy tính anh, truyền tin mọi bộ phim GV trong máy anh.” bạn học tiểu Minh vô cùng ác độc nói.

“Tôi, cmn, cậu có gan thì đừng chạy, anh nhất định phải cho cậu hiểu được công lực chiến đấu của cảnh sát thực ra không phải là thổi phồng.”

“...” một đám nhỏ đứa kéo đứa chạy hướng về phía siêu thị nhỏ của quân khu, trên đường toàn là chuyện .

“Thật náo nhiệt.” Tiêu Triệt cảm thán, thật sự làm cho người ta nhớ tới tuổi trẻ khinh cuồng nhiều năm.

Cậu Hai Giang đã thành thói quen, “Cậu cũng đi theo đi mua đi, nếu không chờ bọn chúng quay về thì chúng ta cũng không cần ăn cơm nữa rồi.”

“Báo cáo cậu Hai, trên người không có tiền.” Anh tới đây để diễn tập, bình thường đánh xong sẽ quay về, trên người không mang theo nhân dân tệ.

“Vậy được, tôi đi, cậu cứ đi thẳng lên phòng 402, đừng đi nhầm.”

“Nhất định không đi nhầm.”

Đưa mắt nhìn cậu Hai rời đi, một thiếu tá nào đó chạy tăng tốc chạy thẳng lên tầng, nếu không phải sợ ảnh hưởng không tốt, anh đã trực tiếp leo tường rồi.

Cửa phòng 402 mở, thiếu tá vừa nhìn vừa vui vẻ, khỏi phải nhìn phản ứng khinh thường của nàng dâu khi nhìn anh, nhưng trong lòng còn là chứa anh.

Trực tiếp chạy về phòng bếp chỗ cô dâu, đi qua nhìn thấy cô dâu mình đang đeo tạp dề cầm muôi đảo thức ăn, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Cô dâu, anh nhớ em muốn chết.”

Diệp Vũ bình tĩnh lấy đôi bàn tay đang quấy rối eo mình ra, chỉ là có ý tốt nhắc nhở, “Cẩn thận dầu nóng.”

“Có nhớ anh không, cô dâu ?”

“Ừ.” Diệp Vũ toàn tâm toàn ý, cẩn thận coi chừng độ lửa món ăn.

Một thiếu tá nào đó trực tiếp hôn chụt một cái trên mặt cô dâu, “Mợ Hai đâu ?”

“Mợ về thăm nhà mẹ đẻ.” Diệp Vũ ngay sau đó cảnh cáo anh, “Chớ suy nghĩ lung tung, đây là nhà người ta.”

“Anh thật sự nhớ em.”

“Anh còn có thể ở đây đến bao giờ ?”

“Muộn nhất là buổi tối phải về đơn vị.”

“Thức ăn của em cũng gần xong rồi, một lát cơm nước xong rồi về phòng khách.”

Thiếu tá nào đó dùng sức hôn lên mặt nàng dâu, “Chỉ có cô dâu là thương anh.”

“Cút ra ngoài xem tivi, đừng ở chỗ này chắn đường em.”

“Có thể ôm nhiều hơn nữa lập tức ôm, em thấy mà không thương anh sao ?”

“Vấn đề là anh đang quấy rầy em nấu ăn.”

“Được, không quấy rầy vợ nữa, anh đứng ở cửa là được.”

“Được rồi.”

Diệp Vũ loay hoay ở trong bếp, nấu nướng xong đâu vào đấy, Tiêu Triệt tựa vào khung cửa cầu được câu không nói chuyện với cô.

Đây là tình trạng lúc cậu Hai Giang và bọn nhỏ khi trở về thấy.

“Không phải mọi người đều bảo quân nhân hiểu rõ vợ mình nhất sao ? Sao không thấy anh rể lên giúp một tay ?” Diệp Kiếm mặc dù luôn đưa ra lời khen ngợi quân nhân nhưng cũng không khỏi nghi vấn.

“Anh làm như ai cũng giống mẹ chúng ta, giống như chị đi tới chắc chắn sẽ bị ném một gậy cán bột rồi.” Giang Chí Viễn phát biểu như thật.

“Chị, chị mang theo cán bột sao ?” Vương Giai Minh chen vào bếp hỏi.

“Đi tìm, trong phòng Tiểu San đấy.”

“Vậy em đi tìm.”

“Em đừng làm loạn trật tự, nếu không cẩn thận chị gọt em.”

“Em biết, chị.”

Giang Chí Viễn đi đến bên cửa, ló đầu vào, “Chị, muốn em làm gì?”

“Ngồi trên giường của em.”

Em trai Giang hài lòng thỏa mãn tạ lễ.

Giang Chí Lâm đứng bên cạnh anh rể cũng chen người vào, khuôn mặt mị hoặc theo sau chị Cả xoay vòng, “chị, chị họ, em có thể lái xe không? Giờ xuống”

Diệp Vũ cũng không quay đầu lại hỏi, “Diệp Phong, trông chừng nó, để nó tự khởi động.”

Tiêu Triệt buồn cười.

Toàn bộ người bên ngoài đều cười lớn.

Diệp Phong nghiêm túc cam kết, “Đảm bảo giám sát tốt.”

“Chị họ, người ta sang năm là tròn mười tám, có thể thi bằng lái nữa.”

“Đáng tiếc bây giờ em không thể lái xe lên đường.” Diệp Vũ vô cùng đắc ý hả hê.

“Sắp ăn cơm rồi, chuyện lái xe để sau hãy nói.” Diệp Vũ dứt khoát giải quyết.

Lúc ăn cơm, bọn tiểu tử bắt đầu ngồi vào bàn tự động lấy thức ăn đồ uống, cho thấy việc này đúng là trăm hay không bằng tay quen.

Trên bàn ăn mặc dù không đến nổi im ắng, nhưng cũng không còn rối loạn như lúc này. Bởi vì tình huống không cho phép nên cậu Hai Giang cũng không lôi kéo cháu rể ngoại uống rượu.

Ăn cơm xong, Diệp Vũ giao việc quét dọn cho người giúp việc, dẫn Tiêu Triệt về nơi tiếp khách.

Vừa đến cửa phòng khách, một thiếu tá nào đó lập tức ôm nàng dâu chạy tới giường lớn.

Kế tiếp chính là cẩn thận giao nộp sưu thuế nông nghiệp, thời gian cấp bách nhưng anh vô cùng cẩn trọng, toàn tâm toàn ý.

Sau khi trêu chọc đến mức Diệp Vũ suýt không thở được nữa, lúc này đại hạn hán với đại lũ lụt mới tiến quân ồ ạt!

“Anh đáng chết...Ừm... khốn kiếp...”

“Bà xã....bà xã...”

“Dừng...”

“...”

Thời gian nồng tình trôi qua đặc biệt nhanh, thiếu tá nào đó nắm rõ thời gian ôm vợ, sau đó đứng dậy mặc đồ rửa mặt.

“Muốn đi?” Diệp Vũ trần nửa lưng nằm lỳ trên giường nhìn anh, trong mắt còn có quyến luyến không dứt.

Tiêu Triệt đứng nghiêm giờ tay lên nhìn cô như phong cách nhà quân, giọng nói trầm thấp, “Anh phải về đơn vị, bà xã, em tốt nhất.”

“Ừ, hi vọng lần cố gắng này có kết quả, nếu không chúng ta sống chung thì ít xa cách thì nhiều, em muốn thay anh hoàn thành nhiệm vụ gia truyền cũng khó khăn.”

“...” Tiêu Triệt ưu sầu thiếu chút nữa là phản công, “Diệp Vũ...” em thật sự là vợ anh.

“Được, đi nhanh đi, về đơn vị chậm cũng không hay.”

“Anh đi.” Cuối cùng nhìn lại bà xã mình một cái, Tiêu Triệt xoay người sải bước rời đi không quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại, anh sợ mình không đi được.

Quân nhân khốc liệt nhưng cũng rất có tình.

29. Chương 29

Có câu nói như thế nào – người đi trà lạnh!

Diệp Vũ cảm thấy lời nói này đặt vào hoàn cảnh bây giờ của mình thì phải nói là – người đi rồi, vị vẫn còn đây.

Trên người cô không chỗ nào là không có dấu vết Tiêu Triệt lưu lại, cả eo cả người đều bủn rủn, túng dục quá độ quả nhiên không khoa học chút nào.

Tức giận đập gối, đàn ông trong quân đội chính là lang sói, hàng năm không nhìn thấy thịt, vừa nhìn thấy liền dùng hết công suất giày vò hành hạ người. Cơ thể cô có thể so với lô cốt bê tông cốt thép sao? Có thể sao?

Khẳng định không thể, cho nên kết luận là làm cho cô bị thương nghiêm trọng, cả người từ trên xuống dưới không chỗ nào là không bị tàn phá quá mức, không nơi nào là không lưu lại dấu vết ‘tổn thất’.

Đúng là tổn thất!

Diệp Vũ nằm bò trên giường như người chết, cố gắng làm dịu dấu vết mãnh liệt trên người.

Sau khi nằm một lát, cô quyết định cắn răng bò dậy, từng bước một mò tới phòng vệ sinh tắm dội - ở cùng một chỗ với thiếu tá nào đó cô không có cách nào có thể bình tĩnh được.

Tắm xong ra ngoài, vừa đến bên giường, Diệp Vũ bị phẫn (cảm giận phẫn uất).

Choáng váng, cô chỉ mới nghĩ đến việc gột rửa hương vị trên người, nhưng trên giường còn ngập mùi vị của đồng chí thiếu tá.

Được rồi, rốt cuộc trên người đã thoải mái hơn, cô cũng thật sự không còn sức lực gọi nhân viên phục vụ thay vỏ chăn ga giường, dù sao cũng phải chợp mắt một lát.

Trên người đã sạch sẽ, trong đầu cũng sẽ không nghĩ tới một thiếu tá dữ dội nhà mình, lần này cô rốt cuộc có thể an tâm ngủ một giấc.

Lúc nửa đêm. Diệp Vũ bị đói tỉnh.

Thể lực vận động quá mãnh liệt sẽ tiêu hao nhiều năng lượng, rõ ràng cô cũng ăn không ít, bây giờ toàn bộ đều biến mất.

Đến phòng vệ sinh rửa mặt, cô mặc áo ngủ gõ cửa phòng cách vách.

“Chị, hơn nửa đêm ngủ không ngủ còn đi gọi hồn à?” Giang Dao tóc tai bù xù mặt ngái ngủ thầm nói.

“Bớt lắm nhắm thôi, có gì ăn không, đưa cho chị một ít, cứu đói.”

“Oh, em đi lấy.”

Đợi đến khi giao cho chị mấy túi đồ ăn vặt, Giang Dao đầu óc rối loạn đột nhiên tỉnh táo, đôi mắt bát quái hừng hực lửa, “Chị, chị và anh rể trải qua thế giới hai người có đặc sắc không?”

Diệp Vũ đá cô một cái, thừa cơ cô lui về sau tránh liềm lách người đi.

Nha đầu lém lỉnh, chuyện gia đình riêng tư còn trả lời con bé có mà điên khùng.

Ôm đống đồ ăn vặt cứu trợ của em họ yêu quý quay về phòng mình, Diệp Vũ rất không có hình tượng ngồi xếp bằng ở trên giường khai quật.

Vừa ăn đồ ăn vặt, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tình yêu mây nổi gió lớn của hai người trên giường, thật sự là ảnh hưởng đến sự phát triển hài hòa của trái tim và cơ thể người khỏe mạnh.

Diệp Vũ quyết định mở ti vi xem, không cần biết trên tivi đang chiếu cái gì, tóm lại không muốn nghĩ đến bất kỳ chuyện gì đã làm với thiếu tá nào đó trên giường.

Lúc dò kênh có thoáng qua kênh quân sự, Diệp Vũ quý thần xui khiến bật quay lại, nhìn thấy một màu xanh ô-liu ngập vẻ ưu thương – thiếu tá đúng là kẻ lừa bịp, đi rồi còn khiến tâm cô không yên.

Lúc đầu cô lựa chọn gả cho anh không có ý định diễn một câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa, thế nhưng ở nơi này diễn biến tình cảm mơ hồ là như thế nào?

Diệp Vũ thành hình chữ đại – hình người nằm dang tay dang chân ngã xuống giường, nhìn chằm chằm trần nhà suy nghĩ đến mất hồn.

Đoạn hôn nhân này, nếu như nhất định là quân hôn, cô có lòng tin có thể duy trì đến lúc già trăm tuổi. Nhưng là, một khi thiếu tá nào đó chuyển nghề như đã nói, thành thật mà nói, cô thật không chắc chắn.

Bối cảnh gia đình thiếu tá thực ra rất thích hợp cho tiểu Tam tiểu Tứ tiểu Ngũ phần đầu không ngừng, sinh sôi nảy nở không thôi. Lúc đầu cô trong một nghìn người mới tìm được một người thích hợp nhất để chung sống hai cuộc sống riêng, hai bên gia đình không dính dáng gì đến cuộc hôn nhân, cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ kết hôn, nhiệm vụ quan trọng trong cuộc đời. Cuối cùng thế nhưng không cẩn thận bị người ta đào một hố sâu để cô nhảy vào, bò lên cũng không được.

Tay không tự giác sờ tới bụng, thật là một lựa chọn phiền não.

Mặc dù ban đầu không nói lời thề son sắt, nhưng giữa hai người có dinh đắp đến con cái, dường như sẽ khiến ối quan hệ trở nên khó chia lìa, khó có thể dứt bỏ phiền phức.

Không sinh con cũng không được, Thái hậu nhà cô đã bắt đầu nhăm nhe cái bụng cô như hổ rình mồi, nếu không cho bà có cơ hội ngậm kẹo đùa cháu, tuyệt đối sẽ không tha cho cô...

Diệp Vũ thật lòng cảm thấy đối phó với mẹ chồng còn khó hơn đối phó với Thái hậu nhà mình nhiều. Lời nói mẹ chồng dù cho có khó nghe cũng không phải mẹ ruột cô, né tránh cũng không được. Thân là mẹ ruột cô còn không tránh nổi, vậy thì còn cách nào kiêng kỵ, chặt xương còn ảnh hưởng đến gân đay.

Từng có người nói qua, cõi đời này thân thiết với bạn nhất chỉ có hai người, một là mẹ bạn, bởi vì mẹ là người sinh ra bạn, hai là con bạn, bởi vì bạn đã sinh ra con.

Trời ơi, tại sao cô phải ở đây suy nghĩ lung tung những chuyện như thế này?

Mặc kệ, cô phải cố gắng khiến cho thiếu tá tiếp tục phục vụ trong quân đội, tốt nhất có thể ngây ngô đến lúc về hưu. Chính anh cũng muốn cả đời làm quân nhân chuyên nghiệp, mục tiêu và lời nói đều đồng nhất chính là cơ hội lớn nhất.

Fighting!

Được rồi, cô lại không cần thận sinh ngoại rồi, dùng tiếng Hàn nói cổ lên.: D5

Người này dù có suy nghĩ bối rối cũng không cần thận đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, nghiêm khắc mà nói, thật ra thì Diệp Vũ bị một đám tiểu quỷ nào đó gọi điện thoại oanh tạc, cô thật lòng không muốn rời giường.

“Gọi hồn à, chỉ là ăn điểm tâm mấy đứa ăn là được rồi, không cần phải giày vò bản cô nương.” Cô nửa đêm mới nhai đồ ăn vặt có được hay không, điểm tâm không ăn cũng không chết đói.

Giang Chí San bát quái hề hề đi tới trước mặt cô, “Chị, em có ý tốt nhắc nhở một lần, ba em đối với việc chị lựa chọn chức quân tẩu, vô cùng không tha thứ cho hành động cự tuyệt nhiều lần mai mối.”

Giang Chí Viễn đi theo nói: “Đúng vậy đúng vậy, bọn em cũng không thể tha thứ, chị làm quân tẩu có thể gả về bên này thì thật tốt, có nhiều cánh cửa như vậy.”

Diệp Phong nhíu mày nói một câu: “Chị Cả không nhìn trúng cũng không thể thông qua.”

Diệp Vũ nhìn trời, từ chối trả lời.

Lúc đầu nếu cô dám thừa nhận đối tượng lý tưởng cho cuộc sống bạn đời là quân nhân chuyên nghiệp, cậu Hai và dì Tư bọn họ liền để cho cô kết bạn với những người bên cạnh, tuyệt đối không cần, Thái hậu nhà cô còn nghĩ là nuông chiều con gái. Tục ngữ nói đúng, có con cái là vật báu, người mẹ nào cũng đều hạnh phúc.

Chỉ tiếc, kế hoạch biến hóa khó lường, thiếu tá nào đó vì muốn xả bớt lo lắng đã mua phòng cưới trước, sau đó kéo cô đi chứng nhận.

Có phải số cô quá đen hay không?

“Đi, chị, ba em khẳng định đã đợi chị sốt ruột lắm rồi.”

“Số chị không biết đã trải qua bao nhiêu khổ cực mới có được một đám anh em như vậy.” Diệp Vũ không nhận được chăm chọc.

Mặc kệ có đồng ý hay không, dù sao đồng chí cậu Hai cho gọi Diệp Vũ thật sự là không tránh thoát, chỉ có thể nhắm mắt đi.

Nhiều năm cũng có thể gắng gượng trải qua được, cô không tin lần này chính mình sẽ nằm xuống.

“Tiểu Vũ, cháu còn coi cậu là cậu cháu không?” Vừa thấy mặt, cậu Hai quả nhiên là không nhận được cảm thán.

Về vấn đề cao xa này mang tầm vóc chính trị mà cậu Hai đang đề cập đến, Diệp Vũ trong lòng yên lặng, mồ hôi chảy đầm đìa, vô cùng chân thành tha thiết, thành khẩn bày tỏ: “Cậu, ngài là cậu cháu, là cậu yêu quý, không ai có thể thân thiết hơn được cậu.”

“Đúng là nói láo, cháu còn có một cậu Cả nữa đấy.”

Diệp Vũ lập tức bày tỏ: “Hiện tại ngài cách gần đây, cho nên ngài là thân thiết nhất.”

Cậu Hai Giang lập tức thưởng cho cháu gái ngoại một cú trên gáy, cười mắng: “Không ngờ quan hệ thân sơ với cháu còn có thể xác định dựa vào vị trí địa lý?”

“Cậu Hai xem, đó là ngài không đúng, chuyện này vốn không thể có đánh nhau, nếu không đã có thể phá hỏng sự đoàn kết an định của gia đình chúng ta rồi sao. Ngài nói xem hay là cháu đứng ngoài xem cậu và cậu Cả đánh nhau một trận, còn là lúc nào đánh nhau một trận đây?” Thật đúng là cô vẫn rất muốn xem đánh nhau, nhưng vẫn không có cơ hội, cảm giác tiếc nuối sâu sắc.

Bên cạnh có mấy tiểu tử đang ẩn nấp xem, trong lòng đồng thời phụ họa: Thật sự vô cùng tiếc nuối.

“Ít nói lời nhảm nhí đi, cháu nói cháu không thích danh vị quân tẩu, lúc đầu cậu còn tiến cử cho cháu một người, cháu còn làm ra vẻ không hứng thú với chức quân tẩu có đánh chết cũng đối đầu với cậu.”

“Cậu à, cậu yêu quý, là cháu muốn chọn một đối tượng ở chỗ của ngài, ngài nhất định sẽ chọn một chỗ theo quân. Cháu cần bản không muốn theo quân có được hay không?”

“Không theo quân thì cháu định ở riêng sao? Cháu có một chút tin cậy nào không? Hai vợ chồng không ở chung một chỗ có thể sống như thế nào?”

“Bao nhiêu quân tâu đều có thể trải qua như vậy, sao cháu lại không được?”

“Còn nữa, chẳng lẽ bây giờ cháu không phải đang được coi là theo quân hay sao? Không phải còn có nhà ở thành phố XX sao?”

“Cũng không hẳn vậy, chỉ là đó chỉ là một căn nhà, cháu còn có thể ở nhà bố mẹ, cũng không ai buộc cháu phải ở đâu.”

“Cậu đã nói với cháu, bởi vì cháu mà cậu bị lãnh đạo phê bình, phù sao sao có thể chảy ra ruộng ngoài? Bên chúng ta không thiếu thiếu tá, trung tá.”

....

Cô có thể vạch đen không? Có thể không?

Thì ra cô là dựa vào hai vạch đó để quyết định? Nhân tố này quá phức tạp đi, cậu à, cháu thật sự không thể nói thật với cậu yêu quý được, nếu không bị đánh không nhẹ đâu.

Cho nên, kìm nén kìm nén từng chút một, vì đại cục dẹp loạn, đoàn kết gia đình cô chỉ có thể hy sinh.

“Cậu, chuyện tình cảm như vậy phải dựa vào hai chữ duyên phận. Cháu chỉ biết đúng vào một khoảnh khắc thời gian thích hợp sẽ tìm thấy một người thích hợp, vừa khéo anh ấy là quân nhân, kết quả là như bây giờ thôi. Ngài thật sự không tốt truy cứu đến cùng, dù gì anh ấy cũng cùng một hệ thống của ngài, ngài cũng không thể kỳ thị lãnh thổ.”

“Kỳ thị? Cậu dám kỳ thị cậu ta sao? Là đám người cậu ta rõ là...” Liên quan đến cơ mật quân sự, cậu Hai Giang chỉ có thể dừng lại đúng lúc.

Nội tâm Diệp Vũ điên cuồng vui sướng nhảy cẫng lên.

“Cậu, không có việc gì, nếu cậu thấy anh ấy không vừa mắt có thời gian cháu gọi anh ấy tới cho cậu đánh thoải mái.”

“Tránh qua bên đi, cậu cháy cũng không phải là người không có chí khí phải dựa vào cháu mới cân bằng được tâm lý.”

“Cậu này, cháu chỉ cần một tờ giấy là xong, không cho phép nói thêm chuyện này. Cháu được gả đi dù gì cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ mẹ cháu giao phó. Ngài chỉ có thể tỏ ra vui mừng khôn xiết, không thể tiếp tục chế nhạo.”

“Haha, lười phải nói cháu nói láo, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ dẫn bọn chúng đến gia đình quân nhân báo cáo ở ba tháng hè.”

“Cậu, ngài nói từ lúc có huấn luyện đại đội kỳ nghỉ hè, hằng năm cháu cũng phải tới đây báo cáo, thật ra thì bọn cháu dù không được huấn luyện ở quân đội cũng có thể thành tài.”

“Ít nói nhảm, quân đội mới là nơi rèn luyện tốt nhất, nếu như thực để cho cháu tiếp tục dẫn đám nhỏ kia huấn luyện tự do, tương lai nhất định sẽ biến thành cái gì cũng không biết?”

“Đây chính là sự miệt thị trắng trợn, không thể không nói, từ nhỏ cháu nhìn bọn chúng lớn lên, sinh trưởng trong ngọn cờ đỏ, ôm chân Đảng, sao có thể có sai lầm lệch lạc.”

Cậu Hai Giang thật sự không nhịn được thưởng cho cô cháu ngoại một đánh, “Bây giờ cháu cũng đủ sai lệch rồi, sớm nên xách cháu tới lò huấn luyện quân đội.”

“Thật ra thì, từ nhỏ cháu đã có giấc mơ về màu ô-liu, đáng tiếc không đủ sức khỏe, cháu không thể qua được cửa ải kiểm tra sức khỏe kia.”

“Con bé này đúng là chết vì lăm mồm, được rồi, cháu trông chừng bọn chúng, cậu đi trước.”

“Cậu Hai đi thông thả.”

Cậu Hai Giang vừa đi, trong nhà lập tức có tiếng hoan hô.

30. Chương 30

Kỳ nghỉ hè khổ ép rốt cuộc cũng bắt đầu!

Trái tim Diệp Vũ có vài con ngựa đang nhảy chồm lên mà gào thét, quả thật không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung.

Cô đã lớn từ lâu, cũng tốt nghiệp thật lâu, nhưng vì sao hằng năm đến kỳ nghỉ hè cô còn phải tận tụy đảm nhiệm chức vụ bảo mẫu theo quân đi theo em trai em gái đến khu quân sự xa xôi ngàn dặm giám sát huấn luyện?

Cô đã muốn tạo phản lâu rồi, nếu không phải đám người lớn ở nhà liên kết hợp lực không cho cô chống trả thì cô thật sự đã làm phản rồi.

Lúc còn trẻ người non dạ, sao cô có thể tin tưởng đám người lớn khốn kiếp kia bảo đảm cái gì mà sau khi lớn cũng không cần đảm nhiệm nhiệm vụ giáo huấn ngu ngốc này?

Năm đó cô quả thật quá đơn thuần!

“Chị, bên kia dường như là Quan Nhị đại trong quân.” Diệp Kiếm vẽ mặt bát quái đi tới bên cạnh chị họ, lơ đãng cắt đứt cơ hội thất thần của cô.

Diệp Vũ đập đập nhìn thoáng qua, nằm lên trên đám cỏ mềm mại phía sau, không hào hứng nói: “Mắc mớ gì đến em.”

“Chị, chị thật thiếu khuyết tinh thần bát quái.”

“Quan Nhị đại trong quân có thể tùy tiện để tám sao? Ngu ngốc.”

“Đây chính là thời đại giải trí, bát quái là trên hết.”

“Em học công an cái gì, trực tiếp học truyền thông là tốt nhất, quả thật rất phù hợp với tinh thần bát quái của em.”

“Công an có lúc cũng có thể tiếp xúc được với bát quái bí mật nhất.” Em trai Diệp nhỏ giọng thần thần bí bí nói.

“...” Cô có thể nói cô không biết người này sao? Có thể sao?

Diệp Kiếm cũng học theo chị đan tay vào nhau đặt lên gáy rồi nằm trên cỏ ngắm nhìn trời xanh mây trắng, không khỏi cảm khái: “Người với người quả thật không giống nhau.”

“Vô nghĩa, nếu giống nhau không phải sẽ loạn rồi.”

Diệp Kiếm bị chị họ mình không chút khách khí dùng thái độ không thân thiện nhưng vẫn vô cùng kìm nén tiếp tục nói: “Dù sao cũng đừng an bài đến chỗ chúng ta là tốt rồi, những kẻ quan nhị đại kia kiêu ngạo như gà trống, rất phiền phức.”

Đối với điểm này, Diệp Vũ vô cùng đồng ý.

Nhị đại với nhị đại cũng rất bất đồng, không cùng một loại ở chung một chỗ cũng sẽ bộc phát trình độ khác nhau, tình trạng khác nhau, thương vong chiến trận khác nhau.

Từ lúc bọn họ tham gia huấn luyện quân sự gặp phải gia đình quân nhân quý quái căn bản hằng năm đều có người có khuynh hướng suy diễn, làm không biết mệt, quả thực là làm giảm mỹ vị có được hay không?

Quan nhị đại luôn có vẻ có thẩm mỹ cá tính như vậy!

Diệp Vũ không biết là, đám người bọn họ mới chính là cá tính trong cá tính, nhất là vị chị lớn trong gia đình cô.

ở quân khu thành phố XX không biết từ lúc nào bắt đầu Diệp Vũ bắt đầu chú ý đến đối tượng, sau khi đưa đến một gia đình quân nhân tham gia huấn luyện, tổ huấn luyện viên trở nên muôn màu muôn vẻ, làm cho người ta có một loại cảm giác mất hồn lạc phách.

Lúc Nhị đại liều mạng đánh nhau, huấn luyện viên trưởng tuyệt đối không can dự, để cho bọn họ liều mạng. Thủ trưởng bọn họ không ngại thì bọn họ càng không để ý, càng lắm thì nhóm thủ trưởng lên can thiệp là được.

Dĩ nhiên, chuyện này chỉ là nổi oán thâm trong nội tâm tầng lớp quan quân.

Nhưng là, chỉ may mắn một lần duy nhất các huấn luyện viên từ tận đáy lòng bội phục và sùng bái đối với Diệp Vũ.

Thật lòng!

Cũng không có yêu thích gì khác, chỉ thích đào hố Nhị đại, mọi loại hố, bình thường các loại này luôn là loại nhẹ nhàng đến chết người.

Cái này cũng chưa tính, cô còn giải quyết từng cái bẫy một, hai bẫy cũng là một bẫy, tác phong bẫy hố hoàn thành, anh chị em cùng lên trận.

Lần này ở trại huấn luyện, các huấn luyện viên nấp tại một chỗ râm mát trao đổi kinh nghiệm tâm đắc.

“Nghe nói gì không, lần này có công tử của đại thủ trưởng.”

“Cậu đúng là nhiều chuyện, hằng năm không phải đều nói như vậy, cũng không thấy náo loạn cái gì.”

“Anh còn muốn náo loạn như thế nào nữa?”

“Nhìn thấy bên kia không?”

“Cái đó?”

“Ừ, là cái đó.”

“Bối cảnh gì?”

“Bảo bối cục cưng của tham mưu trưởng.”

“Tham mưu trưởng không phải sinh đôi sao?”

“Cậu thì biết cái gì, tôi nghe doanh trưởng chúng ta nói rồi, người này mới là quý báu nhất. Tham mưu trưởng của chúng ta lúc còn là một liên trưởng thường đưa người thân ra vào quân đội.”

“Anh huấn luyện, các anh đang nói đến chị em sao?”

Các huấn luyện viên trẻ tuổi nhìn ra phía sau cái cây có một cô bé, một cô bé như cục bông, mắt to chớp chớp, rất xinh đẹp.

“Ai là chị em?”

“Là người đó.” Người bạn nhỏ Điền Lô trực tiếp chỉ cho bọn họ nhìn, “Chị em khi còn bé có phải rất ngoan không?”

Tất cả mọi người đều nhìn người kia chờ đáp án.

“Doanh trưởng chưa nói.”

“Cất.”

“Đây cũng không thể đổ thừa cho tôi, hỏi nhiều thêm mấy câu liền bị doanh trưởng đá bay ra ngoài, doanh trưởng đội ba bên cạnh còn nói hiện tại đây chính là cấm địa đối với doanh trưởng của chúng ta, nói doanh trưởng bị bạn quân nhân cất râu, đang buồn bực.”

Bạn nhỏ Điền Lô cười hì hì, “Anh rể em rất đẹp trai.”

“Khó trách doanh trưởng đội Hai lần này tạm thời không đến.”

Mọi người bình tĩnh hiểu ra.

Bạn nhỏ Điền Lôi nói: “Tình yêu đúng là khổ sở nhất rồi.”

Các huấn luyện viên đều bị cô bé chọc cười.

Là binh sĩ nhỏ tuổi nhất cả trại huấn luyện, Điền Lôi vẫn là hưởng thụ chăm sóc nhất, huống chi bản thân cô bé vừa đáng yêu như vậy, lúc nghỉ ngơi thường tụ tập một chỗ với đám huấn luyện viên.

Là một bạn nhỏ đam mê xem tivi, Điền Lôi nào đó có chút lẩn lộn với ngôn ngữ, làm cho người ta thường xuyên than vãn tivi bây giờ đều gây hại cho trẻ em.

“Nhìn xem, đánh nhau.” Các huấn luyện viên không hện mà cùng đứng lên.

Bạn nhỏ Điền Lôi nhón chân rướn cổ lên nhìn quanh, “Oa, đánh nhau như có thù muốn tranh đoạt vợ, bọn họ quá nóng tính.”

Các huấn luyện viên: “...” Tivi thật sự là lừa bịp.

“A, đánh tới chị bên kia...” Điền Lôi sợ hãi than.

“Đúng là dũng sĩ dám đối diện với cuộc sống thảm khổ!” Giang Chí San tựa đầu vào vai em ruột cảm thán.

Giang Dao nằm trên lưng Giang Chí San, phát biểu cảm nghĩ: “Thảm kịch xảy ra hay là nhắc nhở chúng ta phải cách xa sinh vật nguy hiểm.”

Bên kia em trai họ nằm song song trên đám cỏ đắm chìm trong ánh mặt trời, Diệp Vũ tích cực cảm thụ tia cực tím, đối phương đột nhiên trật chân té xuống nhanh chóng lăn đến, đánh thức người nào đó. (Sóc: đối phương ở đây là bạn nhị đại, lúc đầu ta cứ nghĩ là Diệp Vũ, nhưng hóa ra không phải, ối ôi, làm ta bối rối một lúc không biết chính thể nào cho đúng nữa.)

Diệp Kiếm bị chậm một nhịp nên bị đánh một cú, đứng lên nói, “Cẩn thận gương mặt như hoa như ngọc của em, tương lai em tìm vợ còn phải dựa vào nó.”

Diệp Vũ trực tiếp đá một cú vào mông em trai, “Ít làm mất mặt gia đình.”

“Chị, chị họ, trái tim làm bằng thủy tinh của em bị chị đập bể thành mảnh vụn rồi.”

Diệp Vũ đánh cậu một cái, đưa tay chống hông, nhìn về phía mấy người đang coi náo nhiệt nói: “Được, đánh cho thật náo nhiệt, có muốn chị thò một chân vào để tình huống thêm kịch liệt không?”

“Chị, thừa dịp cháy nhà để hôi của là không có phong cách.” Vương Giai Minh chính trực nói rõ.

Diệp Phong sở trường dùng dao tùy tiện nheo mắt một cái, rất bình tĩnh nói: “Thứ phong cách kia chị Cả thực không có.”

TMD!

Diệp Vũ trước tiên xông tới chỉnh lời nói độc ác của em họ yêu, Chủ tịch Tưởng Chủ tịch Quốc hội từng nói qua, “Ngoài muốn yên ổn phải trấn trọng trước” cô trước tiên nên xử lý đoàn kết nội bộ.

“Ai không có phong cách?” Đây là câu hỏi lúc chị họ yêu quý đang giờ nanh vuốt bóp cổ em trai họ.

“Chị Cả.” Đây là câu trả lời kiên cường bất khuất của người em trai họ.

Diệp Vũ giật lấy cái dao giải phẫu trong tay người nào đó, cười vô cùng sáng lạn, “Dù sao em cũng không có nguyện vọng quá lớn trong chuyện tìm bạn gái, không bằng để chị thẳng tay khiến em trở thành tên thái giám cuối cùng trong nước có được không?”

Giang Chí San bịt hai mắt, từ kẽ tay khê nhìn, “Chị, lúc chị xuống tay nên nhẹ nhàng một chút.”

Diệp Phong cắn răng, “Chị thật không có khí phách.”

“Khí phách là thứ xa xỉ phẩm, thường dân như chị chỉ quan tâm đến hai điểm, các đốt ngón tay đều muốn hành sự.”

“Bạo lực dã man là không có tư cách.”

“Đây gọi là thực lực.” Diệp Vũ vẫn lấy làm vinh.

“Bọn họ chơi đùa như vậy là không có hàm lượng kỹ thuật rồi.” Diệp Kiếm lặng lẽ đến bên cạnh chị họ.

Diệp Vũ cười nhạo một tiếng, “Em đi đánh mang theo một ít hàm lượng kỹ thuật đi, chị cố vũ cho em.”

“Chuyện đánh hội đồng em nghĩ là chị tương đối am hiểu, em vẫn nghĩ là nên quan sát thôi.”

“Chị là người thực nữ sao có thể đánh nhau.”

Diệp Phong, Diệp Kiếm cùng nhìn, thực nữ? Chị họ thật đúng là mù quáng còn giương ra vẻ mặt của tiểu bạch hoa. Hơn nữa bây giờ chị họ còn đang duy trì động tác khóa tay, thật đúng là còn dám mặt dày mày dạn nói.

Trẻ tuổi thật tốt, trẻ tuổi nhiệt huyết, oanh oanh liệt liệt đánh nhau xong cả người bốc mùi.

Sau đó là thời khắc mất hồn.

Các huấn luyện viên vẻ mặt chính nghĩa đi tới, đặc biệt dương dương oai oai nói: “Trạng thái tinh thần tốt như vậy, chạy 5000m, tất cả mọi người.”

Diệp Vũ không giải thích được, “Chúng tôi cũng chạy?”

“Tay cô đang ở đâu?”

Diệp Vũ lập tức phản xạ có điều kiện buông tay đang khóa, chơi đùa đến mức quên cả nhiệm vụ rồi, “Lúc này không tính là đánh nhau, nhiều lắm chỉ coi là một cách khống chế.”

“Chị, bớt đau buồn đi!” Giang Chí San thương tiếc thì lễ.

“Nhanh chóng thực thi.”

Huấn luyện viên có lệnh, phải phục tùng chứ sao.

Nếu vào trại huấn luyện vậy thật sự huấn luyện như trong quân, mặc dù các huấn luyện viên cũng có lúc không ra lệnh, không phải là đám người đánh xong thoải mái xuất hiện để báo điều lệnh xử phạt – hững hờ thú tị hại!

5000m!

Nhị đại chạy trốn rầm rầm, tất cả tán loạn.

Diệp Vũ mặc dù cũng thở gấp, nhưng theo chân bọn họ vừa so sánh với người trong nghề quả thật là ngang hàng, không biết thế nào.

Hằng năm đều tham gia huấn luyện quân sự hè, Diệp Vũ cũng sẽ luyện tập trước, để cho cơ thể mình có thể thích ứng với loại hoạt động mạnh, cho nên bây giờ chạy bộ dường như có thể tính là hoạt động nhẹ nhàng.

Vì sao lại kêu là thực lực, chính là cái này!

Trụ cột đứng chắc chắn, tưởng có được mà dễ dàng sao?

Diệp Vũ chống nạnh vây quanh một vòng Nhị đại, nói: “Chạy đều bước như vậy, mấy đứa còn có mặt mũi đánh nhau. Chị đại diện cho đồng bào phụ nữ khinh thường mấy đứa có tố chất bã đậu.”

Một huấn luyện viên giật giật khóe miệng, doanh trưởng nói không sai, bảo bối của tham mưu trưởng đúng là tổn thương người khác.

“Cô...” một nhị đại quắc mắt nhìn trừng trừng.

Diệp Vũ khiêu khích, “Tới đây, có bản lĩnh thì chạy hai vòng nữa cho chị, chị sẽ thu hồi lời vừa nói.”

“Đi.” Một nhị đại nào đó mạnh mẽ đứng lên.

“Thiếu niên, trâu bò cũng không nên làm loạn.” Diệp Vũ cười híp mắt nhìn cậu.

Một nhị đại chạy ra.

Diệp Vũ thông thả ung dung chạy đuổi theo, cô chơi không vui, để bảo tồn thể lực, miệng cô không rảnh.

Kết quả, một nửa vòng, bạn học nào đó nằm trải dài trên đường chạy, không thể thở nổi.

Diệp Vũ chạy chậm chậm xung quanh cậu, đặc biệt nhàn hạ thoải mái nói: “Em trai, nghỉ ngơi nói một chút, chị phải chờ mấy năm em mới có thể bò dậy?”

“...” bạn học Nhị đại nào đó không còn hơi sức cãi nhau với cô nữa.

Diệp Phong chạy đến bên cạnh chị họ, túm cô đi, “Chị là chị lớn, đừng khi dễ người.”

“TMD, nói gì, trại huấn luyện này vẫn là huấn luyện viên doanh trường là lớn nhất.”

“Học viên như chị là lớn nhất.” Diệp Phong chết không hồi cải.

“Em đừng chạy, chị không đánh cho cái mặt em nở hoa, em cũng đừng nói tại sao mặt lại đỏ.”

Trong thao trường chị em Diệp gia một trước một sau chạy nhanh, hoàn toàn không nhận ra họ đã chạy được năm, sáu ngàn mét.

Nhị đại đứng ở bên đường chạy xem đánh nhau, trong mắt có một chút gì đó khác biệt.

Bộ đội là một nơi nói đến chuyện thực lực, không có thực lực cấp bậc cao cũng sẽ là tốt gỗ hơn tốt nước sơn.

31. Chương 31

Ngày hôm sau, sau khi đám nhị đại bị phạt chạy 5000m, tay chân dường như không còn là của chính mình, thể nghiệm cái gì được gọi là cảnh giới muốn đi tự sát.

Chị em Diệp gia hôm nay rất tốt bụng thể hiện tinh thần hữu nghị dẫn theo nhóm nhị đại đến can-tin, phụ bếp Diệp Phong đang trở tài kỹ thuật thái rau sạch sẽ linh hoạt bằng đôi tay chuyên giải phẫu thi thể, sau đó – bọn họ buồn nôn, nôn mửa, cơm nuốt không trôi.

“Ăn đi, em trai tôi chủ trì, tuyệt đối sạch sẽ, sẽ không ăn phải bất cứ thứ gì không ăn được. Dĩ nhiên, trước khi ăn các cậu phải quên sạch sành sanh những gì hân chia cắt.” Diệp Vũ vừa ăn vừa đặc biệt chân thành tuyên dương ưu điểm của em họ yêu quý với nhị đại.

“Oe...”

Nhị đại nhịn không được chạy thực mạng ra ngoài ới nước chua, cô cố ý không để cho bọn họ ăn cơm.

Ngày hôm qua bọn họ không làm chuyện gì không có tính người chứ? Không phải là không cẩn thận trật chân té thiếu chút nữa khiến cô chịu tai bay vạ gió mà thôi, cô cứ trả đũa như vậy.

Ngày hôm qua cơ thể bọn họ đã vô tình bị tàn phá, hôm nay đến tinh thần cũng từng chút bị xâm nhập đả kích.

Quá hung ác có đúng không?

Rõ ràng nhìn thấy là một người vô cùng dịu dàng thực nữ, sao có thể hung ác như vậy?

Quả nhiên rất giống như lời mẹ Trương Vô Kỵ đã nói: phụ nữ càng xinh đẹp càng hay lừa người!

Một nhị đại nào đó trong lòng thầm nghĩ: Thật sự có thể đánh bại cô rồi thoát khỏi trại huấn luyện gia đình quân nhân sao? Nếu như không thể đánh bại cô, về sau hẳn phải chấp nhận rèn luyện quân đội đúng hạn, sau đó nhập học học viện quân sự... Đây chính là cái hố của ông nội, còn tưởng ông rút cuộc cũng đứng bên cạnh ủng hộ hẳn theo đuổi lý tưởng cuộc sống của mình rồi.

Thật ra thì, suy nghĩ trong lòng vị nhị đại này cũng không khác với người khác, bọn họ đều bị người trong nhà lừa gạt có đúng không?

Hôm qua nhìn thấy thủ đoạn cô gọn gàng trừng trị đàn em, hoàn toàn giống với huấn luyện chuyên nghiệp, đâu có chút dấu vết nghiệp dư?

“Chị, chị có thể nhường không?” Một nhị đại ôm mơ ước trong ngực chuẩn bị lén lút thương lượng.

“Nhường?” Diệp Vũ rất mờ mịt.

Bạn học nhị đại vô cùng thành khẩn kể lại một câu chuyện quá khứ.

Diệp Vũ cười tươi như hoa, dùng sức vỗ vỗ bả vai nhị đại, vô cùng tốt bụng nói: “Rốt cuộc cũng tìm được người cùng cảnh ngộ rồi. Chị sao có thể nhường, chỉ cần chị đến một ngày, mấy người cũng đừng mong chạy thoát. Có người theo cùng cảm giác thật tốt, haha.”

Cuộc sống bi kịch đại khái như thế.

Giang Dao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (yêu cầu nghiêm khắc với người khác, mong muốn họ được tốt hơn) nhìn bạn học nhị đại, từ tận đáy lòng nói: “Cậu không nói, chị tôi còn có khả năng để yên, cậu vừa nói, anh em, cam chịu số phận đi.”

Diệp Kiếm nói: “Giải thích cho việc tự rước lấy họa chính là ở đây.”

“Chị, ngài làm nghề gì?”

“Cậu đoán đi.” Khẩu vị Diệp Vũ rất tốt, ăn vô cùng ngon miệng.

“Cảnh sát hay huấn luyện viên võ thuật?”

“Tiếp.”

“Nghề của chị chắc chắn không phải là văn chức (chức quan văn).”

Diệp Kiếm đứng bên vô cùng buồn cười, nghề nghiệp chị họ vẫn thật sự vô cùng phù hợp với bề ngoài của chị, đây đúng là chuyện khiến người ta phải suy nghĩ.

Nhị đại cố gắng đoán rất nhiều nghề, đáng tiếc không trúng một nghề nào.

Cuối cùng vẫn là Giang Chí San không đành lòng nhìn, tốt bụng đưa ra đáp án: “Chị tôi là tác giả.”

Một nhị đại nào đó trực tiếp đập đầu lên bàn.

Chuyện này đúng là quá ảo tưởng rồi!

Cô căn bản là đánh võ tư duy theo quán tính của người khác.

“Chị, chị, em nghe được, nghe nói huấn luyện lần này có hạng mục dã ngoại sống còn.” Giang Chí Viễn hào hứng chạy tới thông báo tin đồn.

Ánh mắt Diệp Phong lóe sáng: “Thật?”

Diệp Kiếm bưng bít mắt, “Em tuyệt đối không muốn hợp thành một đội với nhị đại.”

“Chị cùng tổ với Hai.” Diệp Vũ không chút miễn cưỡng, lão Nhị mặc dù mặt than, lời nói độc ác nhưng dã ngoại sống còn tuyệt đối là người có đủ sức lực, cô có thể lười biếng rồi.

Diệp Kiếm lập tức nhào qua, “Chị, chị họ, đến lúc đó chị nhất định không thể vứt bỏ em.”

“Biến, đừng làm chị mắc ói, đang ăn cơm đây.”

“Chị, thật ra thì em vẫn muốn biết tại sao chị có thể mặt không đổi sắc ăn cơm ở nhà xác?” đối với vấn đề này, bạn học Diệp Kiếm nhiều năm như vậy vẫn hiểu rõ ý đồ nhưng chung quy vẫn không thể giải thích được. Hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, cậu nghĩ nên hỏi rõ ràng cho hiểu.

Cả người Nhị đại khẽ run, bà chị này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Từ trước đến giờ chị không thích nhớ lại chuyện khổ sở, em muốn ăn đòn đúng không?”

“Chị, nói đi, em tình nguyện để chị đánh cũng không muốn tự mình tìm đáp án.”

“Em chưa từng hỏi tiểu Phong sao?”

“Chú Ba nói chị và anh ấy tình huống không giống nhau.” Diệp Kiếm vội vàng lấy ra bằng chứng.

“Được rồi, xem ra là em rất muốn biết lý do.” Diệp Vũ bỏ một miếng thịt kho tàu vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Dẫn em đi thăm giải phẫu thi thể người, sau khi em ói hết tất cả mọi thứ trong ruột ra ngoài, ném em vào trong nhà xác bỏ đói mấy ngày, thức ăn của chó em cũng sẽ ăn.”

Quý!

Quả nhiên là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, năm đó là ai có tài như vậy nghĩ ra chiêu này?

“Mẹ chị.” Giống như là biết tiếng lòng của bọn họ, Diệp Vũ bổ sung vào đáp án.

Khó trách chị vẫn luôn nói bà không phải là mẹ ruột, người kia tuyệt đối không phải là ruột thịt, quá tàn nhẫn!

“Khi đó chị bao nhiêu tuổi rồi?” Diệp Kiếm nhất thời nhịn không được xúc động hỏi.

Diệp Vũ dùng sức cắn đũa, giọng điệu lên án nói: “Chín tuổi.”

“...”

Cuộc sống quả nhiên là đối lập với hạnh phúc, so với tuổi thơ thảm họa của chị họ, bọn họ quả thật là lớn lên trong lọ mật.

“Di Cầm thật ác độc.” Giang Dao lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Diệp Vũ một miếng cơm to, vừa nhai vừa nói: “Năm ấy chị tám tuổi bị một kẻ vượt ngục mang tội giết người bắt cóc, sau khi nhìn thấy hân tàn nhẫn phân chia xác nên kháng cự không ăn gì. Mẹ chị không còn cách nào khác, cuối cùng dùng phương pháp lấy độc trị độc.” Liều mạng chết biến thái như vậy, nếu không phải tình huống quá mức máu tanh bạo lực, cô ới đến mức chân tay mềm nhũn thì đã sớm tự mình chạy trốn được rồi.

Trầm mặc!

Trên bàn ăn nhất thời im ắng!

Mạnh mẽ cũng phải đổi bằng cái giá lớn như vậy, bản thân bạn không tàn nhẫn với bản thân, đến lúc bạn ngoan ngoãn với người khác cũng chỉ có một con đường chết!

Mấy đứa nhỏ Diệp gia vánh mắt đều hồng, những chuyện này bọn họ chưa bao giờ biết.

Lấy tốc độ của gió cuốn lá vàng để giải quyết xong cơm nước, Diệp Vũ đặt đũa xuống, cười nhìn một vòng nói: “Lừa mấy đứa được rồi, còn tưởng là thật, từ từ ăn, chị đi ra ngoài tiêu cơm.”

Đưa mắt nhìn chị Cầm đi ra khỏi phòng ăn, Diệp Kiếm chột chột Diệp Phong, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói là giả sao?”

Diệp Phong không mang theo cảm xúc nói: “Thật, khi còn bé anh đã từng nghe ba mẹ trong lúc vô tình đã nói qua.” Đây cũng là lý do tại sao cho dù cậu bị chị Cầm giầy vò thế nào cũng không hề phản nghịch.

Diệp Kiếm cúi đầu lẩm bẩm, “Em...em nên đi ra ngoài để cho chị ấy đánh ột trận.” Tâm trạng chị bây giờ chắc chắn không tốt, nếu không cũng sẽ không tránh đi ra ngoài.

Một nhị đại nào đó tự lẩm bẩm một mình, “Con người sở dĩ mạnh mẽ đều có nguyên nhân.”

Giang Chí San cắn cắn môi, sau đó nhìn về mặt Diệp Phong như không có việc gì, “Về sau em sẽ không đổi dao.”

“Chị Cầm mấy người lớn như vậy sao còn tham gia huấn luyện?” Một nhị đại nào đó thắc mắc.

“Chị vẫn luôn đến cùng bọn em.” Điền Lôi cho hân đáp án.

Lúc này Diệp Kiếm đã đi ra bên ngoài tìm được chị họ ngồi xuống một bên, giống như một đứa trẻ làm việc gì sai im lặng ngồi bên cạnh.

“Sao vậy, bị cái gì kích thích?”

“Chị, thật xin lỗi.”

Diệp Vũ đưa tay sờ sờ đầu hắc, cười nói: “Tiểu tử ngốc, không sao. Chuyện không tốt kiểu đó không muốn nói ra hù dọa các em thôi, không phải là do vết thương không lành.”

“Chị, đánh em một trận đi.”

“Muốn làm bao cát cho chị?”

“Không phải em đã không ra đây.”

“Được, luyện một chút.”

Hai chị em đều đứng dậy, sau đó ra tay đánh nhau.

Mấy huấn luyện viên đi từ bên kia tới, không hẹn mà cùng dừng bước.

Chị em Diệp gia đánh nhau đúng là rất đặc sắc! từng chiêu từng thức như nước chảy mây trôi vô cùng linh hoạt, đẹp mắt không ngừng, từng quyền sinh uy, đường đường chính chính sinh phong. (Mỗi quyền xuất ra đều như có uy lực và gió thổi. ẹc. có lẽ như trong phim kiếm hiệp, ta mù a: D)

ừ, làm cho người ta có cảm giác như đang được xem phim võ hiệp.

không lâu sau, mấy đứa bé Diệp gia khác đi từ phòng ăn ra, nhìn thấy tình cảnh như vậy đều vung chân vung tay tham dự vào.

Đánh hội đồng thực vui tai vui mắt.

Đánh nhau còn đánh thành như vậy thật sự là rất có hàm lượng kỹ thuật, khó trách người ta ngày hôm qua dám nói như vậy.

“TMD, lúc này tại sao không mang máy chụp ảnh tới?” Phó sư trưởng trùng hợp đi qua thấy một màn như vậy không ngừng xoa bóp cổ tay. Ông rất muốn chụp lại về sau làm tư liệu hình ảnh trong trường học.

Xem xong rồi, trở lại sư bộ nhện không được cầu nhàu với bạn chiến đấu cũ, “Đám trẻ con nhà anh thật không tệ, đánh nhau cũng rất giống phim võ hiệp.”

“Chính bọn chúng đánh nhau?”

“Ừ, tôi nhìn, tất cả đều là đám trẻ con nhà anh, đang cùng so chiêu với cháu ngoại gái bảo bối của anh.”

“Thật sao? Cái này cũng rất hiếm khi.” Cậu Hai Giang cũng có chút kinh ngạc, “Bình thường tiểu Vũ sẽ không hồ đồ theo bọn chúng.”

“Hôm nay bọn chúng chinh đồn vài vị công tử kia.”

“Bọn chúng tới đây không phải để chinh đồn thứ này.” Cậu Hai Giang khinh thường.

Phó sư trưởng ghen hống, vô cùng dở khóc dở cười, “Không ngờ anh rèn luyện cho những người đó được đến mức như vậy?”

“Cái này gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, nguyện đánh nguyện chịu.” muốn cho đám tiểu tử kia chinh đồn cũng phải nói đến cơ duyên, bọn chúng cũng không phải nhóm người cả ngày nhàn rỗi.

Nhất là Diệp Vũ, từ trước đến nay vẫn luôn không vừa mắt với phong cách của những tên thiếu gia công tử, cũng đều lười phải phản ứng đến chủ nhân của bọn chúng, chịu chủ động ra tay chinh đồn cũng rất hiếm thấy.

Buổi trưa may mắn ăn chung một bàn ăn với người của Diệp gia, buổi chiều còn trông chừng giúp bọn họ cũng đã không đúng rồi.

Bạn tin không?

Ngay cả đứa nhỏ nhất Điền Lôi thế nhưng cũng có bản lĩnh tương đối khá, đừng cho chỉ là một cô bé mong manh như cục bông.

Nhóm nhị đại tin tưởng, lúc gặp phải nguy hiểm, cô bé này còn có thể ứng phó tình huống giỏi hơn bọn họ.

Thật đúng là đả kích!

Thật sự bọn hắn vẫn nên chịu đựng huấn luyện, khó trách người nhà nhìn không vừa mắt, bọn họ thật sự không có gì để người nhà coi trọng.

Khinh thường bạn đều là lãng phí tình cảm của người ta có đúng không?

Kết thúc huấn luyện, người Diệp gia tự động tụ tập, hoạt động đánh vai đánh eo cho nhau, hỗ trợ lẫn nhau yêu thương ấm áp, hơn nữa nhìn động tác của bọn họ cũng biết đã là một loại thói quen.

Những ngày kế tiếp, người mới ở trại huấn luyện phát hiện ra người của Diệp gia lúc nghỉ ngơi đều tụ tập lấy Diệp Vũ làm trung tâm. Không quan tâm cô đã kích chê bai nhạo báng em trai em gái như thế nào, bọn họ không thể không để da mặt dày đi qua đi lại.

Chính bọn hắn được sung sướng, người ngoài nhìn cũng rất sung sướng.

Không khí chung sống loại đó, khiến thân là con gái độc nhất cũng cảm thấy ước ao ghen tị!

Để cho người ghen tị chính là, người ta cũng không phải là chị ruột, mà là chị họ, hình như người ta giống như một bảo mẫu, dường như rất muốn giết người.

Đợi đến lúc họp thành đội dã ngoại sống còn, người của Diệp gia rất được hoan nghênh, nhưng đáng tiếc là muốn được cùng tổ với bọn họ thì phải dựa vào – rút thăm!

Trời ạ, cũng không biết là thiên tài nào nghĩ ra cách xử lý thật thà đến vậy.

Các người trực tiếp phân đội không được à?

Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm thiêng liêng, bây giờ bọn họ là lính của các người có biết không mấy đồng chí huấn luyện viên?

Các huấn luyện viên tỏ ý: chúng tôi áp lực như núi, ngăn chặn người đi cửa sau là cách tốt nhất.

Rút thăm dựa vào số phận, ngày quyết định, đến lúc đó bạn biết cái gì là công bằng nhất.

32. Chương 32

Cái gọi là dã ngoại sống còn chính là không hề có chút nhân đạo ném một nhóm người không có chút trang bị (vũ khí, quần trang) vào trong một vùng rừng núi hoang vu để trải nghiệm gian khổ đơn sơ nhất.

Diệp Vũ cảm thấy cô đã bị phim ảnh và truyền hình lừa rồi.

Nào là la bàn? Không có!

Nào là chỉ dẫn hành động? Không có.

Nào là bản đồ chỉ dẫn đường, vẫn không có!

Nào là lương khô một ngày một đêm, muốn sống yên ổn, tất cả đều không có!

Ở nơi này dã ngoại sinh tồn, việc này chính xác là cố ý giết người!

Diệp Vũ tựa vào thân cây nhìn mấy chiếc xe quân dụng biến mất hồi lâu mới tìm lại được cảm xúc. Hằng năm vào những ngày như thế này cũng sẽ xuất hiện những tình huống ngoài dự đoán, nhưng so với năm nay, thật sự là không có chút tình người nào.

Huấn luyện viên đã nói, bọn họ phải tự mình tìm cách sống sót trong núi lớn trong vòng ba ngày hai đêm.

Trước khi đi, doanh trưởng còn đặc biệt không biết xấu hổ nói cho bọn họ biết, phạm vi xung quanh đây mấy dặm không có một thôn xóm nào, khiến cho bọn họ đừng ôm hi vọng đến mức ảo tưởng.

“Chị, giờ là thế nào?”

Diệp Vũ liếc qua mặt Diệp Kiếm, ngồi thẳng, không chút tinh thần nói: « Không còn cách nào khác, chị chỉ biết nếu tiếp tục đợi ở đây chính là lãng phí thời gian, muốn ăn muốn uống chúng ta phải vào núi. »

Cũng may họ còn chưa bị ném vào trong sa mạc, rừng núi so với sa mạc quả thực là thiên đường so với địa ngục.

« Chúng ta không có la bàn, cứ liều lĩnh bắt chập tất cả đi vào núi, đến lúc bị lạc đường thì biết làm thế nào ? »

« Ngu ngốc, doanh trưởng nói chỉ cho chúng ta ở chỗ này ba ngày hai đêm, nói cách khác, đến lúc đó đã xảy ra chuyện gì cũng sẽ do bọn họ đảm nhiệm giải quyết. »

Diệp Phong mím môi một cái, ý tứ của chị hẳn đã hiểu.

Còn có một vài người cũng đã hiểu ra trước.

Sống sót qua ba ngày hai đêm là bọn họ thắng !

« Tiểu Phong, có mang theo dao không ? » Diệp Vũ đặt tay lên vai em họ yêu, di chuyển người.

Diệp Phong lấy một con dao nhỏ ra đưa cho cô nhìn.

Diệp Vũ cười híp mắt, “Tốt, cái này không bị người ta lấy đi, đủ có thể giấu.”

Diệp Phong im lặng là vàng.

Diệp Vũ vung tay lên, dẫn đầu các em, “Đi thôi, chúng ta vào núi cắm trại đi, đây đúng là môi trường thiên nhiên trong lành không hề bị ô nhiễm.”

« Chị, có thể cắm trại để vui chơi sao ? » Diên Lôi vẫn rất ngây thơ như vậy.

« Chơi rất thích. » Diệp Vũ gật đầu, « Quả thật chính là chơi rất tốt. » Bọn họ chưa hề chuẩn bị tâm lý chút nào đã bị người ta vứt bỏ một cách độc ác. Là ai đã nghĩ ra chiêu không có chút tính người nào như vậy ?

« À, đúng rồi, không muốn vào trong núi cũng được, dù sao đói ba ngày cũng không chết người được, ở đây chờ người tới đón cũng như nhau. » Diệp Vũ rất có lương tâm đưa ra lời đề nghị cho những bạn chiến đấu đang ngu ngốc ngay tại chỗ.

Giang Chí Viễn ghé vào tai chị Cả nói nhỏ: « Chị căn bản không cần phải chăm sóc bọn họ, mặc kệ bọn họ. »

Giang Chí San trực tiếp đập cậu em một cái, là hẳn nói nhiều.

« Chị, trong núi có thỏ sao ? »

“Chắc là có.”

“Vậy chúng ta đi bắt thỏ rồi nướng ăn đi.”

“Quan sát tình hình một chút, có thể nướng thỏ cũng là một chủ ý rất tốt.”

Diệp Vũ kéo tay em gái nhỏ vừa cười nói vừa đi vào trong núi, dáng vẻ kia dường như quả thật đã chuẩn bị hành trang đầy đủ để ra ngoài chơi cắm trại vậy.

“Tiểu Phong, đến lúc đó em phụ trách làm thịt.”

“Được.” Diệp Phong đi sau cô, trước sau vẫn lạnh lùng như cũ.

Diệp Kiếm kéo bạn học tiểu Minh, ra về anh trai đức hạnh, “Tiểu Minh, hai ta đi bắt tổ chim đi, đúng là niềm vui tuổi thơ, những năm này cũng bị thành phố làm cho hỏng mất rồi.”

Giang Chí San khoát cánh tay Giang Dao, nói thì thầm nho nhỏ, “Điều đầu tiên phải làm là tìm một nơi có thể che gió che mưa, ngộ nhỡ trời đột nhiên có mưa và sấm chớp chúng ta sẽ rất thảm.”

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại đi.” Mấy người cùng đồng thanh trách cứ.

Giang Chí San rất hối hận làm động tác kéo khóa miệng lại.

Giang Chí Lâm đập cậu em nào đó một cái, “Thật là xui xẻo, anh lại phải đi chung với em.”

Giang Chí Viễn đá lại, “Năm mơ, ai xui xẻo còn chưa biết, anh cho là em vui vẻ lắm.”

Những người còn lại, đa số đều đi vào núi, còn lại một vài người ở lại chờ.

Diệp Kiếm vừa vào trong núi liền như được về nhà, thấy tổ chim trên cây còn vui vẻ hơn so với gặp cha mẹ, “Có tổ chim, tiểu Minh, trên này.”

Vương Giai Minh đứng dưới tán cây nhìn ông anh bò lên như con khỉ, hai tay vòng trước ngực nói: “Em không tranh giành với anh, ỏ thuộc về anh, trứng chim thuộc về em là được.”

“Phụt.” có người bị chọc cười.

Nhưng Diệp Kiếm trên cây không hề tức giận còn tỏ ra rất vui vẻ, hắc rất sáng khoái trả lời, “Được, dù gì em cũng gọi anh một tiếng anh, lúc này anh cần phải có chút độ lượng.”

Vận khí Diệp Kiếm không tệ, sau khi lấy được tổ chim có khoảng bảy, tám quả trứng chim, dĩ nhiên, kết quả đều thuộc về bạn học tiểu Minh.

Trên đường đi Diệp Vũ đều nhặt cành cây khô, thấy cỏ tranh khô cũng tiện tay nhặt lấy,

Giang Dao khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, “Chẳng nhẽ chúng ta thật sự có thể đánh lửa (dùng hai thanh gỗ đánh mạnh vào nhau để tạo lửa) à chị?”

“Được, thầy giáo dạy em không bảo là không có đồ bỏ đi à?”

“Chị, thật sự chị muốn đánh lửa sao?” Giang Chí San cũng cau mày.

Diệp Vũ ngẩng đầu lên nhìn mặt trời trên bầu trời, nheo nheo mắt, “Mặt trời đã lên trên đỉnh, chuẩn bị một chút, nhanh chóng tìm nơi có nguồn nước. Không có đồ ăn có thể tìm, không có nước uống liền tiêu đời.”

Diệp Phong nói: “Em đảm nhiệm.”

“Vốn là để em đảm nhiệm.”

Đi không bao lâu rốt cuộc cũng nghe được tiếng nước chảy, dòng suối không lớn nhưng trong suốt.

Diệp Vũ chọn một tảng đá giữa nắng làm điểm dừng chân, bắt đầu chất củi thành đống.

Giang Dao nói với em gái nhỏ: “Xem ra phải thay phiên đi nhặt củi rồi.”

Diệp Vũ lấy kính mắt trên mũi xuống, điều chỉnh tiêu cự.

Diệp Kiếm sáng mắt, “Sao em không nghĩ đến việc lợi dụng nguyên lí kính lúp nhỉ?”

“Em ngu ngốc chứ sao.” Diệp Vũ cũng không chừa cho em trai một chút mặt mũi.

“Không cần phải xem kính chiếu ảnh ở đây (trò chơi dân gian đặt ảnh phong cảnh dưới thấu kính, cho xem ảnh qua kính - trong phim đã từng thấy, chưa từng thử chơi hì hì), đi với tiểu Minh đến chỗ dòng suối, may mắn có thể bắt được cá, đưa lên đây chị nướng cho.”

“Không cần, nếu bắt được cá, tự em sẽ nướng, khó khăn lắm mới có thể được nấu cơm dã ngoại một lần.” Diệp Kiếm không cảm động chút nào.

“thôi dẹp đi, có ai muốn phục vụ em.”

Nghỉ hè chính là lúc sản vật trong núi vô cùng phong phú, mà mấy đứa nhà Diệp gia cũng không giống như đám người từ nhỏ đã được rèn luyện như mình đồng da sắt, cho nên bọn họ vẫn thích ăn trái cây nhất, bảo người đi hái.

Nhiều người sức mạnh, lúc trời dần tối, kết quả thu hoạch quả dại không ít.

Diệp Vũ rất thần kỳ kiếm được con thỏ hoang.

Theo như lời Nhị đại nào đó có mặt tại hiện trường thuật lại, đúng là khiến người ta không dám tin.

Cô gái cột tóc, đi một vài vòng, lấy mấy viên đá quả nhiên là ném tới chỗ con thỏ - cô cứ như nhân vật bước ra từ trong truyện võ hiệp? Nhất định là thế đúng không?

Nhị đại nào đó lặng lẽ hỏi Diệp Kiếm, “Chị anh kết hôn chưa?”

“Đã thì sao?”

“Như vậy mà đã lấy chồng rồi sao?”

“Cậu phải công nhận bề ngoài chị tôi đúng là có tính lừa người.”

“...” không thể trông mặt mà bắt hình dong, lấy một bà vợ như vậy về nhà, trái tim ông chồng cũng phải rất cứng cõi mới được, “Anh rủ anh thật vĩ đại.”

“Ừ, vĩ đại.” Diệp Kiếm rất đồng ý với quan điểm này.

“Chị, chị không sao chứ?” Diệp Kiếm có chút lo lắng nhìn tới bóng người bé nhỏ đang ngồi bên bờ suối.

Diệp Kiếm khoát khoát tay, kìm nén trong lồng ngực, thật đúng là khổ muốn chết, cũng không phải bị trúng gió, sao lại cảm thấy buồn nôn như vậy?

Vừa liếc thấy em trai đang dọn dẹp chỗ máu thỏ, cảm giác buồn nôn càng ủa về, thật sự không nhìn được ọe một cái.

“Chị...”

“Chị...”

“Chị họ...”

Mấy người Diệp gia chạy tới đầu tiên.

“Không sao.” Diệp Vũ lấy tay che ngực cố gắng kìm nén cơn buồn nôn.

“Chị, tay.” Diệp Phong nói rất ngắn gọn.

Diệp Vũ phất tay một cái, “Trên người em mùi máu quá nồng, cách xa chị một chút.”

Diệp Phong cau mày.

Diệp Vũ trừng mắt nói: “Dù gì em cũng là người học y, đây chính là phản ứng thời kì đầu mang thai mà cũng không biết.”

“...”

“Phóng hỏa đốt rừng thôi.” Diệp Phong quả quyết đề nghị.

“Đầu óc không có bị hỏng chứ, đây là phạm pháp.”

“Tình hình bây giờ của chị không thể tiếp tục dã ngoại, thời kỳ đầu thai nhi rất quan trọng.” Diệp Phong có lý do của mình.

“Không dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy, chỉ cảm thấy hơi buồn nôn khi ngửi mùi máu tươi thôi.”

“Em đi rửa sạch.”

“Ừ.”

Đêm cắm trại dã ngoại đầu tiên trôi qua vẫn rất yên lặng.

Như lời Diệp Vũ đoán, cô chỉ có phản ứng với mùi máu tươi, ngược lại ăn thịt không bị ảnh hưởng gì, coi như là trong cái rủi có cái may.

Tự nhiên lại trúng thưởng rồi!

Đáng tiếc, tin tức này không có cách nào để thông báo cho thiếu tá nào đó ở cách xa ngàn dặm.

Diệp Vũ ngồi trên tảng đá lớn, Điền Lôi gối lên chân cô đã ngủ say.

Ban đêm trong rừng núi cực kỳ yên tĩnh làm cho người ta không khỏi cảm thấy nhớ thương.

Vui mừng, cô là vui mừng, nhưng trong lòng cũng không nhận được có cảm giác phiền muộn và chán nản.

Tay nhẹ nhẹ đặt lên bụng, đột nhiên có chút sợ hãi, lại cảm thấy có chút may mắn. Mấy ngày ở trại huấn luyện cô không thực hiện theo quy trình huấn luyện thông thường, rất tốt vẫn không ảnh hưởng đến thai khí.

Lúc này đứa bé có liên quan đến quân đội sao?

Diệp Vũ im lặng cười. Nếu như tương lai đứa bé này làm lính, chỉ sợ lão đầu sẽ giơ chân.

Người cha này của cô chính là quá bảo thủ với nghề nghiệp cảnh sát, chỉ là cũng vừa bảo thủ vừa đáng yêu.

Vương Giai Minh lén lén lút lút đi tới.

Diệp Vũ liếc mắt, “Phát hiện cái gì?”

Vương Giai Minh giơ ngón tay lên trước mặt chị họ, chỉ chỉ thứ nguy trang trên mũ, dùng khẩu hình miệng nói: “Đường truyền cỡ nhỏ.”

Diệp Vũ cười, nhìn về phía huy hiệu trên mũ nói: “Thật đáng tiếc chị không thể tiếp tục tham gia lần huấn luyện dã ngoại sinh tồn này, chị cũng cần phải dưỡng thai.”

Đầu tiên là Vương Giai Minh sưng sờ, sau đó bình tĩnh.

Một bộ phận thầy giáo nào đó đang nhìn màn ảnh, mấy thủ trưởng hai mặt nhìn nhau.

“Nhanh chóng phái người đi đón, chặt ngoại của tôi.” Tiểu gia gia kích động.

“Chúc mừng lão thủ trưởng.”

“Vui chung vui chung.”

Lúc nửa đêm, Diệp Vũ thuận lợi trở về quân khu chỗ mấy thầy giáo.

An thai mới là nhiệm vụ nhất định phải tiến hành ngay bây giờ của cô, những thứ khác chỉ là mây bay.

Về phần huấn luyện dã ngoại sống còn vẫn chưa xong, dĩ nhiên là không thuộc phạm vi suy tính của cô rồi, hy vọng những người đó có thể thuận lợi gắng gượng qua thời gian còn lại.

Đêm khuya yên tĩnh lại không hề buồn ngủ.

Cuối cùng Diệp Vũ ngồi vào bàn đọc sách, mở xấp giấy viết thư ra, bắt đầu nghiêm túc viết thư.

Chỉ là viết xong, cái cô gửi đi cuối cùng cũng không phải là thư báo tin mừng như lúc đầu.

Diệp Vũ nghĩ, có lẽ chờ nào đó đồng chí thiếu tá trở về đột nhiên thấy cảnh cô bụng to sẽ có nét mặt vô cùng khó chịu.

Cô cảm thấy điều này có thể có.

Sau đó, Tiểu gia gia phối hợp với cháu dâu bắt đầu hành động.

Vì vậy chuyện nàng dâu có thai hoàn toàn giấu diếm đồng chí thiếu tá đang ở đơn vị.

33. Chương 33

Là người có tư cách thừa kế sự nghiệp Diệp gia, Diệp Vũ vẫn kiên trì đợi đến lúc thời kỳ huấn luyện kết thúc, lúc này mới ngồi cùng một xe với Tiểu gia gia về nhà.

Điền Lô là đứa bé nhỏ nhất dĩ nhiên là thống nhất hành động với chị Cả, Giang Dao là một nữ sinh cũng tỏ ý kiên quyết không ở cùng với bốn nam sinh, cho nên cuối cùng chiếc xe Audi trong nước của cô do Diệp Phong và mấy đứa kia đảm nhiệm lái về.

Lúc mọi người trở về thành phố XX, kỳ nghỉ hè còn lại một tuần, một đám người yêu cầu chị Cả mình đầy đủ tiền bạc, sau đó vui vẻ tổ chức thành đoàn tự mình đi du lịch ở thành phố XX.

Xét thấy hôm nay chị Cả đang đứng ở cấp bậc như cấp bậc của quốc bảo (gấu trúc a), cả đám tiểu tử nhất quyết không cho cô theo, mãnh liệt yêu cầu cô ở nhà dưỡng thai cho tốt.

Kỳ vọng luôn là tốt đẹp, nhưng thực tế luôn không tốt giống như vậy.

Diệp Vũ vừa trở về đại viện, đúng lúc đó gặp phải thanh mai trúc mã của thiếu tá nào đó.

ừ, thật ra thì nói gặp phải cũng thật miễn cưỡng, muốn Diệp Vũ nói thật lòng, thì cô em này là do cố ý chặn đường cô.

“Tôi nghe nói chị có thai?” nét mặt của cô gái này đúng là không có chút thiện cảm nào.

Diệp Vũ gật đầu một cái, âm thầm suy đoán cô gái nhỏ này lúc này đang có cảm giác gì.

“Đứa nhỏ là của ai?” Giọng điệu của cô ta hết sức chua ngoa.

Diệp Vũ nguy hiểm nheo mắt, vấn đề này thật có áp lực!

Cuộc sống của cô gái này thật không thể nói cho cô ta biết thế nào là phải biết có chừng mực, vẫn gây sự với người khác như cũ tiếp tục nói: “Anh ấy đang thi hành nhiệm vụ ở đơn vị, sao chị có thể có thai, rốt cuộc đứa bé là của ai?”

Diệp Vũ nhếch nhếch môi, muốn cười mà không cười nổi nhìn cô gái nhỏ, có chút thành thật nói: “Cô bé, nói cho em biết một câu vàng ngọc – không phải thấy người khác khoan dung với em thì em không cần phải dương cái mặt không biết xấu hổ.”

Tiếng nói vừa dứt, cô liền đá một phát.

Sau đó thông thả ung dung bổ sung thêm, “Cho dù là khoan dung, cũng có cái gọi là giới hạn cuối cùng.”

Cô gái nào đó hét lên một tiếng thảm thiết, cả người nặng nề đụng phải hàng cây bên đường của đại viện, sau đó ngã xuống, khoe miệng có tia máu bắn ra.

Diệp Vũ ở bên cạnh tản bộ, nhân viên cần vụ tiểu Trương đi ngang qua nhìn thấy có chút ghen hòng. Chân này quả thật là lợi hại, chắc chắn cách xa khoảng ba xentimet.

Cô gái nửa ngày không bò dậy nổi, ánh mắt sợ hãi nhìn người nào đó đang cực kỳ nhàn hạ.

Diệp Vũ không tiếp tục đi thêm một bước, đứng lại chỗ cũ, lạnh lùng nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Trừ người nhà của cô ra người khác không ai có nghĩa vụ phải cưng chiều cô, mà trên đời này người nhà cô thực ra được mấy người, hiểu không?”

Cô gái nào đó không nhận được rùng mình co rúm người lại.

Lúc này cảnh người nào đó giơ chân đạp người có không ít người trong viện đang đi dạo bị dọa cho ngây người, hồi lâu sau mới khôi phục lại tinh thần nhìn, lập tức có người đi qua xem vết thương cô gái trẻ.

Có người đứng ở xa, không rõ nguyên nhân gây chuyện là gì, nhưng nghe mấy người ở gần đó nói chỉ có thể lắc đầu thở dài cháu gái Lý gia.

Câu nói kia dù đặt trên người của ai cũng sẽ rất tức giận, là đàn ông đều phát tay áo bỏ qua.

Aiii... Dĩ nhiên, Diệp Vũ không phải đàn ông, cho nên cô trực tiếp ra chiêu, nhanh, tàn độc, chuẩn xác, quả thật phản kích làm cho người ta phải vỗ tay ca ngợi.

Bà nội Lý gia hô to gọi nhỏ tới, không phân biệt tốt xấu chỉ trích đủ loại đối với Diệp Vũ.

Tính tình Diệp Vũ khoan khoái nghe bà nói một tràng... trong lúc bà nghỉ ngơi giữa hiệp mới không nhanh không chậm mở miệng, “Bà nội Lý, cháu biết bà là bậc bề trên, nhưng bà cũng không thể lên mặt kẻ cả (cây già mà lên mặt). Cũng không phải tự nhiên cháu đạp cô ta mà không có lý do. Dạy dỗ cô ta không tốt không phải lỗi của bà, nhưng thả một người không được giáo dục tốt ra ngoài xã hội là do bà không đúng.”

“Đứa nhỏ này sao có thể nói chuyện như vậy?”

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi nói chuyện với cháu gái bà nên có chút kích động, phẩm chất giáo dục từ nhỏ đến lớn nhất thời đều trả lại cho thầy giáo.”

“Tiểu Tú nói chuyện không lọt tai cô cũng không thể ra tay đánh người.”

“Thật xin lỗi, xin được sửa lỗi, cháu chỉ dùng chân để đá thôi. Hơn nữa cháu chưa bao giờ cho rằng phải báng người khác mà không cần phải chịu trách nhiệm pháp luật. Dĩ nhiên cháu cũng không ngại bởi vì cố ý gây thương tích cho người khác để vào trong cục cảnh sát ngồi một lúc. Nhưng cháu tin tưởng trên đời này dù sao vẫn có nơi phân rõ phải trái trắng đen.”

Bà nội Lý rút cuộc cảm thấy không được bình thường, sốt ruột hỏi cháu gái, “Cháu rút cuộc đã nói cái gì rồi hả?”

Cô gái khổ sở tự cho là có vị cứu tinh tới, vì vậy chết không hồi cải nói: “Bà nội, cháu nghi ngờ đứa bé trong bụng chị ta không phải con của anh Triệt, anh Triệt đang ở đơn vị căn bản không về.”

Ánh mắt người vây xem đều đồng loạt rơi trên người cô gái trẻ, đứa nhỏ này có phải thiếu não quá nên mới có thể nói ra những lời này?

Cháu ngoại của ông Tiểu mặc dù gần đây không về đại viện, nhưng Diệp Vũ cũng không ở trong đại viện, hơn nữa còn đi theo ông Tiểu về từ một vùng khác, làm sao cô biết là người ta không đến quân đội gặp người?

Mặt bà nội Lý lúc đỏ lúc trắng, lời của cháu gái quả thực khiến người ta rất tức giận, đời này phụ nữ quan trọng nhất là cái gì? Đó là trong sạch. Nếu có người dám chửi bới bà như vậy, bà nhất định cũng sẽ liều mạng với người đó.

Mà lúc này đây, Tiểu gia gia nhận được tin tức cũng chạy tới.

Cau mày liếc nhìn cô gái trẻ uất ức nằm trong ngực bà Lý, lại nhìn nàng dâu cháu ngoại đang bình thản đứng một bên xem kịch hay, trong lòng nhịn không được hỏi trời xanh.

Tại sao vào giờ phút này ông cảm thấy thương hại người bị thương đã đối đầu với người đang ra vẻ tức giận này?

Có một cô cháu dâu mạnh mẽ và kiêu ngạo đồng thời dứt khoát có ít nhiều niềm vui thú, bây giờ rút cuộc ông cũng đã có thể lý giải cảm nhận năm đó vợ chồng Diệp gia phải song kiếm hợp bích đánh vào tâm lý như vậy.

Cháu là người bị hại, sao có thể có khí phách hơn người ra tay hại người như vậy?

“Tiểu Vũ...”

“Ông ngoại, thiếu não là bệnh, võ lực không nhất định có thể giải quyết được nó, cũng không cần cố gắng chạy theo giảng giải đạo lý cho nó, đó là đang lãng phí thời gian của mọi người, hoàn toàn có thể đánh trước nói sau.”

Quả nhiên để ý tới.

“Phụt.” có người không nhịn được cười vui vẻ.

Diệp Vũ liếc mắt nhìn qua, là Nhị đại nào đó năm nay tham gia trại huấn luyện quân sự, có lẽ chính xác mà nói là Hồng tam đại.

“Chị Diệp, chị quả nhiên là thần tượng của em.”

“Miễn là không nôn mửa đối tượng chị có thể tiếp nhận.”

“Chị Diệp, những người khác đâu?”

“Bọn họ sau khi bóc lột cường hào là chị liền tổ chức thành đoàn tự mình đi du lịch.” Đánh cướp còn không triệt để như vậy, đến xe cũng lái đi.

“Vây à.” Có chút tiếc nuối, anh chị em Diệp gia cũng rất thích, “Không thể tạm thời chen ngang sao?”

“Tiểu Trương, điện thoại di động.”

Nhân viên cần vụ tiểu Trương đưa điện thoại tới cho cô.

Diệp Vũ trực tiếp nhấn số điện thoại, phòng bị phóng xạ đến nỗi điện thoại cũng không ang theo, đây chính là cực hình cực lớn có biết không? Nhưng trong đại viện ông ngoại là lớn nhất, cô nhận.

“Chị, có chuyện gì?”

“Có người muốn tham gia giúp đỡ đoàn du lịch của bọn em, có muốn không?”

“Bây giờ trên xe bọn em đã đầy đủ nhân viên, nếu chở quá tải, cảnh sát giao thông cũng sẽ không khách khí.”

Diệp Vũ không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Nhị đại nào đó tiếc nuối nói: “Bọn họ nói thêm nữa thì quá tải, cảnh sát giao thông sẽ mời họ đi uống trà, ảnh hưởng không tốt cho lắm đến xã hội.”

“Tự lái xe đi được không?”

“Người ta nói tự lái xe đi.” Diệp Vũ tiếp tục nói máy.

“Trong đại viện cường hào nhiều như vậy, có thể đến cướp không?” Diệp Kiếm không biết xấu hổ hỏi.

Diệp Vũ lập tức nhìn Nhị đại nào đó cười rạn rở nói: “Em trai tôi hỏi, cường hào như cậu có thể để bọn họ đánh cướp một lần không? Nó là thể hệ mới bốn có, có lý tưởng, có đạo đức, có cầu, có tiến, từ nhỏ đã xem cuộc sống đánh cướp cường hào là cuộc sống lý tưởng, có cơ hội nhất định sẽ thực hiện. Nó sẽ không bởi vì cậu là thể hệ thứ ba Nhị đại mà dễ dàng bỏ lỡ.”

“...” Bốn có của thể hệ mới là như vậy sao?

Dứt khoát có thể!

“Tiểu tử thôi, tạm gác qua một bên đi, không thấy chuyện nơi này còn chưa xử lý xong, cháu còn làm loạn cái gì?” Tiểu gia gia mạnh tay gọi người.

“Ông Tiểu, ông xem, cháu dâu ngoại ông đánh cháu gái tôi, dù sao cũng phải có ý kiến gì chứ?”

Diệp Vũ trước mặt Tiểu gia gia mở miệng, “Cách, có thể có. Chúng ta đều là công dân sống và làm việc theo luật pháp, không bằng nên giải quyết theo trình tự tư pháp. Tội phỉ báng của cô ta không thể trốn chạy được, tội cố ý gây thương tích của cháu cũng không thể tránh. Muốn như thế nào để chúng ta còn làm theo như thế?”

“...” Bà nội Lý nhất thời nổi giận. Ở đại viện cháu gái bà là người hay gây sự, hôm nay đụng phải cô gái này thực sự đã làm vui lòng chủ nhân kia rồi.

“Tiểu Vũ...”

“Ông ngoại, ông có thể thấy cô gái này có chút ăn năn hối hận nào không. Chỉ sợ trong lòng cô ta bây giờ không ngừng hi vọng, một người phụ nữ không trinh tiết không xứng được gả cho anh Triệt. Bây giờ chỉ cần đoạn hôn nhân này kết thúc, cô ta có thể danh chính ngôn thuận gả ột anh Triệt hoàn hảo trong cảm nhận của cô ta rồi.”

Cô gái trẻ nổi bật nghe vậy, vẻ mặt như gặp phải quỷ, hoàn toàn không đánh đã khai.

Diệp Vũ nhỏ giọng nói nhỏ vào Nhị đại nào đó đứng cạnh: “Không phải cô ta là máy bay chiến đấu ngu ngốc chứ?”

Một Nhị đại nào đó gật đầu thật mạnh, chị Diệp dùng từ quá chuẩn rồi, quả nhiên rất có tiếng nói chung. Dù bọn họ đều lớn lên ở trong đại viện nhưng không ai chơi cùng Lý Mẫn Tú, quá hạ thấp bản thân rồi.

Diệp Vũ xoay người nhìn về phía bà nội Lý, vẻ mặt khâm phục, vô cùng thành khẩn cúi người chào, “Bà nội Lý, thật lòng cháu cảm thấy ngài có thể dạy được em gái tiểu Tú đạt tới điểm tự luyện quá mức, thành người cực khổ cực điểm, thật đúng là chuyện không phải người bình thường có thể làm được.”

“A, đúng rồi, còn nữa, cháu chỉ muốn thành khẩn nói một câu, cháu từng nói qua với cô ấy một lần, cô ấy nên nhớ trong lòng mới phải. Cuộc sống thực ra không giống như phim tình cảm, có thể xuất hiện nhiều tình tiết đau khổ như vậy, để cho cô ấy sai đường lạc lối. Cô ấy dù có muốn mùa hè tuyết rơi ào ạt, mùa đông sấm chớp giạt đùng đùng, trời đất kết hợp, mới nghĩ đến quân nhân. Tiêu Triệt nhà cháu cũng không phải là nam chính có thể đùa giỡn với cô ấy, xin cô ấy rủ lòng từ bi bỏ qua cho Tiêu Triệt nhà chúng cháu, nếu không cuộc sống như vậy thật không thể nào trải qua được.”

Cô gái trẻ nổi bật đỏ mắt.

Quần chúng vây xem toàn thể ghen lời.

Hình tượng thực nữ cháu dâu ngoại của ông Tiểu lúc trước ở đại viện hoàn toàn sụp đổ, người này thực sự vừa có hình tượng của Tôn Nhị nương vừa có thể là Bạch nương tử.

(Tôn Nhị nương: cô Hai nhà họ tôn, biệt hiệu Mẫu dạ xoa, nhân vật hư cấu trong truyện Thủy Hử, Bạch nương tử: Bạch xà, vợ Hứa Tiên. Ý câu này là nói Diệp Vũ vừa hiền vừa ác: D5)

Nói đi, bạn là muốn nữ anh hùng, còn là dịu dàng như nước, cô nhất định có thể đáp ứng yêu cầu của người xem muốn xem biểu diễn tình cảm sướng sướng.

Người đoạt giải Oscars không ai khác ngoài cô. (giải Oscars – giải thưởng điện ảnh của Viện hàn lâm khoa học và nghệ thuật điện ảnh).

“Cô đừng nóng, tôi còn không gấp đâu. Lời nói phải nhanh chóng làm người mới của cô, là cô quả quyết đi lên có ác ý hãm hại trước, đừng ra vẻ giống như một cô gái nhỏ bé yếu đuối diễn trò độc ác. Hình tượng khổ sở như vậy từ lâu người xem đã cảm thấy ghê tởm rồi, đề nghị cô thay đổi hình tượng, nếu không thật đúng là không có tiền đồ.”

“Chị...”

“Tôi theo chồng tôi lúc nào có thai cũng không cần thiết phải nói cho cô biết. Cô ngàn vạn lần đừng đem thân phận vật hi sinh của nữ phụ miễn cưỡng leo đến chỗ nữ chính. Cô cho là nhân vật nữ phụ đây còn sống không? Phần diễn vốn là khổ ép (dồn ép khổ sở), cô còn giả mạo nữ chính thứ hai, không duyên không có làm ấy người gia tăng cảnh chiến đấu, cuối cùng người ta được quyền chọn ra trong cái đồng chồng chất đó, không phải là quá lừa người sao?”

Sự thật dạy chúng ta, ngàn vạn lần không được khiêu chiến với một tác giả ngồi bút và miệng lưỡi sắc bén, sẽ giết bạn không còn mảnh giáp trên lưng.

Hơn nữa, tình hình vô lực của đối phương thậm chí có thể vượt qua được cả miệng lưỡi sắc bén, xin cực kỳ thận trọng!

34. Chương 34

Tránh đầu sóng ngọn gió* có khi là loại chiến lược lui về phía sau. (*: thấy tình thế bất lợi thì tạm tránh đi)

Xét thấy việc Diệp Vũ ở đại viện đối với sản phẩm xuất ra của Lý gia và cả thân thể hay tinh thần em gái tội nghiệp đều là đả kích trầm trọng, Tiểu gia gia quyết định nhanh chóng bảo cháu dâu ngoại vùng đất đầy thị phi này. Bây giờ nhiệm vụ an thai mới là quan trọng nhất, những cái khác đều là mây gió phù du.

Diệp Vũ rút cuộc cũng thoát thân hoàn toàn thành công khỏi bầu không khí chứa đầy bức xạ, ở đây, từ tận đáy lòng nàng nhiệt liệt cảm tạ em gái tội nghiệp đã duy trì ủng hộ, cảm tạ Đảng và quần chúng nhân dân tâm huyết và ưu ái vây xem.

Tóm lại, một lần nữa nàng trở thành người lãnh đạo bản thân, có thể tự do hành động rồi.

Ngày thứ ba được khôi phục sự tự do, Diệp Vũ mới được bạn học tri kỷ Trình Lam nói máy theo đường dây nóng điện thoại tìm gặp.

“Diệp Vũ, ra ngoài uống rượu với tớ.”

Đáp ứng nguyện vọng của bạn học tri kỉ, Diệp Vũ vừa nghe giọng cô cũng biết đã xảy ra chuyện, cúp điện thoại ra ngoài bắt taxi.

Nhờ có đám tiểu tử hỗn láo kia mà bây giờ cô đã khôi phục thành kẻ không xe, đoán chừng chỉ chờ đến lúc bọn nó khai giảng cô mới có cơ hội lấy lại xe của mình.

Diệp Vũ vừa vào quầy rượu liền thấy Trình Lam ở trước quầy. Tối nay cô ấy thay đổi phong cách nhân nhả thường ngày, ăn mặc hết sức diêm dúa lẳng lơ mà diêm lệ, thậm chí còn rất nóng bỏng. Chiếc quần mỏng cực ngắn kia căn bản không thể che giấu được cảnh xuân cô muốn giấu, khiến cho hormone của những sinh vật giống đực bên trong quầy rượu rõ ràng tăng vọt.

Diệp Vũ đi tới, một tay lấy lại chai rượu trên tay cô nàng.

“Chuyện gì đã xảy ra đến mức cậu phải mượn rượu giải sầu như vậy? Cậu không biết như vậy dễ dẫn đến các loại tình tiết thiên lôi cầu huyết* lắm à?” (*: tình tiết cũ rích thường hay xuất hiện đến mức nhàm chán)

Trình Lam thấy cô, nét mặt như khóc như cười, nằm cả người lên quầy bar, nửa tỉnh nửa mê nói: “Đúng a, cầu huyết Thiên Lôi, đặc biệt bây giờ đàn ông rớt cuộc là như thế nào? Thiếu phần đầu ba mươi năm có thể khiến bản chất bọn họ đều mất hết sao?”

Diệp Vũ đưa tay vỗ vỗ vai cô, trong lòng dường như đã có đáp án.

Kết hôn với vợ giàu, thiếu phần đầu ba mươi năm!

Đầu năm nay ăn cơm bao (trao bao) không còn là chuyện đáng khinh bỉ nữa, thậm chí còn chạy theo như vịt.

Đàn ông lúc chỉ trích phụ nữ ham giàu ham hư vinh, hình như cũng không phát hiện ra chính bọn họ ăn cơm chùa trên đường đã tạo nên tình trạng không biết mệt như vậy.

Trình Lam đột nhiên nắm lấy chai rượu không tay Diệp Vũ, đổ vào hòng một ngụm lớn, giọng điệu giễu cợt nói: “Tình cảm sáu năm giữa bọn tớ không bằng một tấm chi phiếu thật mỏng của Bạch Phú Mỹ (phụ mỹ còn gọi là kẻ có nhiều tiền, giàu nứt đổ vách a). Còn chưa được bảy bảy bốn mươi chín ngày tớ liền bị ném ra đường.”

Diệp Vũ ngồi bên cạnh cô ấy, mặc cho cô ấy dựa vào người mình, nghịch nghịch cái ly nói: “Cậu của hôm nay sớm muộn gì cũng chính là Bạch Phú Mỹ ngày mai. Không phải có câu nói, tiểu Tam xinh đẹp dám tranh giành đàn ông từ tay người đàn bà nào, tương lai cũng sẽ có kẻ xinh đẹp hơn tranh giành đàn ông với cô ta. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng chưa bao giờ sai. Chúng ta có thể thoải mái pha ình một ấm trà, làm một bàn điểm tâm, gió chiều thổi nhẹ, rảnh rỗi chờ xem kịch hay.”

“Bà đang thất tình, bị người ta đá, cậu không thể an ủi đôi câu à?”

“Không đúng nha. Chẳng lẽ không phải chị đang an ủi em sao?”

“Cậu thấy thế nào mà bảo đang an ủi tớ?”

“Tớ bảo ông trời đánh ngã cô ta chứ sao.”

“Ông trời bận rộn như vậy, ai biết được phải đợi bao lâu. Bà đây bây giờ đang rất nóng lòng chờ xem bọn họ gặp báo ứng.”

“Dục tốc bất đạt.” (nhanh quá sẽ hỏng việc.)

“Sao chị lại nghĩ tới việc bảo em đến an ủi chị nhỉ? Hazz... cậu không đả kích mọi người coi như là chuyện lạ trên đời rồi.” Trình Lam đưa tay che mặt, điệu bộ rất hiểu người nào đó.

“Bà chị tri âm không cho pháp kì thị, dù gì thì kiến thức lý luận của chị cũng phong phú gấp ba lần hai người kia, gọi chị đến quả thật không làm mất mặt của em đâu.”

“Nhưng gọi em tới chị không nhận được sẽ nghĩ đến hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn so với hai người kia, chị vẫn nên là uống thuốc vẫn hơn.”

Diệp Vũ rót cho cô ấy một ly rượu đầy, “Uống đi, mặc dù say rượu không tốt chút nào, dù sao cũng tốt hơn là uống thuốc, sau đó còn có thể phạm pháp.”

Trình Lam liền đập một đập lên ghế cô, mắng: “Biến, cậu chỉ biết cười trên nỗi đau khổ của người khác.”

“Nói gì chứ, cậu nghĩ trả thù đôi câu nam nữ đó thế nào?”

“Cậu có ý tưởng gì hay?”

“Nếu không thì tớ đánh cho bọn họ biến thành đầu heo, nhìn hần xem còn lấy cái gì để trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Trình Lam vỗ một phát lên quầy bar, bình tĩnh nói: “Sao bà chị lại không nghĩ ra nhỉ, lúc ấy nên tặng cho hần hai cái bạt tai trước, làm gì phải ra vẻ lạnh lùng quý phái, khó chịu thì phải phát tiết chứ!”

“Chị đã nói bao nhiêu lần rồi, lạnh lùng quý phái chỉ là lừa bịp, sao em lại không biết nhận thức như vậy?”

“Hần đặc biệt đích thân đến công ty nói chia tay, chị không giả vờ lạnh lùng quý phái, chẳng lẽ phải la lối om sòm, hủy diệt hình tượng của mình trong mắt mọi người sao?”

“Lúc ấy cậu nên cười lạnh một tiếng, sau đó nói, dẫn kẻ dè tiện của anh ra khỏi thế giới của tôi, tôi thành toàn cho hạnh phúc không biết xấu hổ của anh.”

Trình Lam hai mắt lóe sáng nhìn Diệp Vũ, “Diệp Vũ, những lời này quả thật rất có lực sát thương.”

“Đáng tiếc cậu không có cơ hội dùng.” Diệp Vũ dường như rất tiếc cho cơ hội lần này.

Trong quầy bar, bartender (người pha rượu) bên quầy bar vừa nghe hai người nói chuyện, lúc này đột nhiên xen vào, “Có lẽ có, hai người nhìn ra cửa đi.” Trình Lam là khách quen của quầy rượu, cho nên bạn trai của cô bartender cũng biết.

Cái này gọi là Oan gia ngõ hẹp!

Từ cửa quán rượu có một đôi nam nữ đang đi vào, người đàn ông kia không phải là bạn trai phụ bạc của Trình Lam sao?

Diệp Vũ nói với bartender: “Cho tôi một ly nước đá.”

Bartender rót cho cô, “Cô định hất vào người bọn họ?”

“Như vậy rất lãng phí, để tôi uống còn tốt hơn.”

Bartender im lặng, mặc dù đã gặp người bạn này của Trình tiểu thư một vài lần, nhưng cũng không có ấn tượng sâu sắc.

Bạn trai cũ của Trình Lam cũng nhìn thấy bạn gái cũ của mình đang ngồi bên quầy bar, vẻ mặt bỗng trở nên rất tế nhị.

Diệp Vũ nhỏ giọng nói: “Xắn quần cụt của cậu lên trên nữa, tớ đảm bảo trong lòng bọn họ chắc chắn có ngàn vạn con ngựa đang chạy, đây chính là thói hư tật xấu của đàn ông. Mặc dù bên ngoài hần đá cậu, nhưng bây giờ hần cũng không muốn nhìn thấy cậu hồng hạnh xuất tường.”

Trình Lam vỗ đầu cô bạn, “Tại sao bà chị phải hy sinh cảnh xuân của mình để kích thích một kẻ qua đường chứ?”

“Không phải chính vì thế cậu mới uống rượu sao?” Diệp Vũ rất không nể tình hỏi lại.

Trình Lam hơi mím môi, lại dùng sức vỗ vai cô bạn, cúi đầu tiếp tục uống rượu của mình.

“Uống đi, chị giúp em, đảm bảo không để em có cơ hội xảy ra chuyện tốt tình một đêm, nhất định chấm dứt cơ hội để em có thể gặp gỡ một thiếu gia phú Nhị đại, trở thành người bạn đạt tiêu chuẩn. Chị nhất định sẽ phụ trách trình tiết của em.”

“Phụt.” Trình Lam phun hết rượu không miệng.

Bartender thiếu chút nữa làm rơi chai rượu trong tay.

“TMD, cậu làm bạn bè như vậy à? Cậu sao có thể cắt đứt hết mọi cơ hội gặp phú Nhị đại? không biết bây giờ chị đang thiếu sao?”

“Vợ chồng lên giường người làm mỗi bị ném qua tường. Tình nghĩa chúng ta duy trì nhiều năm như vậy, chị cũng không thể không ra hạ sách này. Chị cũng không muốn bị người ta ném qua tường, không phải rất mất thể diện sao?”

“Mặt của cậu quan trọng hay hạnh phúc cả đời chị quan trọng?”

“Đều là 50-50.”

“Cái gì?” Trình Lam giơ cao ly rượu trong tay, chất đỏ bên trong dưới ánh đèn đường như trở nên rất quyến rũ.”

Diệp Vũ quả nhiên phản bội, “Hạnh phúc cả đời của chị quan trọng.”

“Thế nào, Trình tiểu thư tới đây uống rượu à?” Bạch Phú Mỹ phô ra dáng vẻ xinh đẹp của người chiến thắng bước lại.

Diệp Vũ từ từ hút hút nước đá trong ly, suy nghĩ đầu năm nay quả nhiên là kẻ thiếu nào tràn lan, cướp giật đưa chuột nát còn không tính, còn muốn để ọi người trên thế giới này biết cô ta cướp đưa chuột nát. (đưa chuột nát trong này hình như ý chỉ đến đàn ông thôi đó, hắc hắc, đưa chuột....)

“Uống rượu phạm pháp sao?” Trình Lam nâng đôi môi quyến rũ lên cười.

“Phụ nữ bị đàn ông đá đương nhiên không tránh khỏi việc ra ngoài uống rượu.”

Diệp Vũ chen lời, “Tối quây rượu không mua rượu chẳng lẽ mua vui à? Hoặc là giống như tiểu thư dẫn theo một con sói khùng bỏ ra ngoài khoe của?” Dừng một chút, mắt nheo lại nhìn người nào đó đang lúng túng, “Không phải tôi nói, lời nói khoe khoang, nhưng cũng có chút ít thật lòng. Nếu là tôi, ít nhất chị cũng bao kẻ mười bảy mười tám tuổi, lúc này mới có thể chứng minh mị lực của người già không ai có thể ngăn trở.”

Trình Lam cười ôm vai bạn học, đuôi mắt cong lên kéo theo mấy phần mê hoặc, “Nói thật hay, chúng ta chỉ là dân chúng nhỏ bé không được giàu có, chỉ có thể miễn cưỡng mua say.”

Bạch Phú Mỹ nóng nảy, “Khó trách Khải Hàng không nhớ cô, loại người trẻ tuổi thiếu chiều sâu nội tâm (cụ thể nguyên của nó là nội hàm a) căn bản không xứng với anh ấy.”

“Được, nói cho rõ ràng,” Trình Lam nổi giận, chỉ vào bạn trai cũ, “Cô đừng hạ thấp cấp bậc của bà, bà đây cần đàn ông, chứ không cần Ngưu Lang (traí bao). Trước kia tôi muốn hấn là bởi vì lúc đó hấn là đàn ông, bây giờ hấn đã biến thành Ngưu Lang, là hấn không xứng với bà đây, hiểu chưa?”

Mặt Hướng Khải Hàng trở nên có chút khó coi, đưa tay muốn kéo Bạch Phú Mỹ đi.

Bạch Phú Mỹ bị người ta làm ất mặt, đầu chịu dễ dàng bỏ qua: “Là cô đang ghen tỵ.”

Trình Lam cười khẩy, “Cô đề tiện cũng không sao, nhưng cũng không cần phải cho rằng đề tiện liền vô địch thiên hạ. Là tôi đã thành toàn cho hạnh phúc không biết xấu hổ của các người, các người còn nhất quyết không tha như vậy là muốn làm sao? Chẳng lẽ còn muốn tôi nói một câu chúc phúc từ tận đáy lòng à? Cô tưởng cô hay lắm sao?”

Diệp Vũ nâng chén khen: “Nói rất hay, giống chị tôi.”

Trình Lam cười hả hê, “Cái đó đúng.”

“Đi thôi, một mình cậu uống rượu say còn so đo cái gì?”

“Bốp”, trên mặt Hướng Khải Hàng được người nào đó thưởng 500 đồng bạc, Bạch Phú Mỹ hai mắt phóng hỏa nhìn hấn chăm chăm, “Tôi biết ngay trong lòng anh vẫn còn tiện nhân này, hôm nay anh phải nói rõ cho tôi.”

Diệp Vũ thì thầm, “Cầu huyết Thiên Lô chỗ nào cũng có, còn gặp đúng vào giờ hoàng kim chứ.”

Bartender lặng lẽ tiếp tục đưa ly cho Diệp Vũ, tiếp tục bình tĩnh pha rượu.

Trình Lam mắt lạnh nhìn bạn trai cũ bị người ta sỉ nhục, khước miệng nhếch lên vẻ giễu cợt, nếu vì tiền bạc mà làm mất khí chất, cái này hẳn phải gánh chịu.

Đáng đời!

Hướng Khải Hàng đè nén lửa giận trong lòng, bầm bụng nói: “Anh nói đã chia tay với cô ấy rồi, náo loạn như vậy thì có ý nghĩa gì?”

“Cô ta coi anh là đồ vứt đi, anh cho là tôi lượm được đồ vứt đi nên vui mừng sao?”

Diệp Vũ vẻ mặt không hiểu hỏi bạn học: “Cậu xác định vị tiểu thư này không phải gây thù chuốc hận với cậu nên mới đào góc tường của cậu, thừa dịp vườn không nhà trống đi vào, thành công Bách Hợp (les = lesbian = nữ x nữ) chứ?”

Trình Lam “phụt” một cái, “Có quỷ mới muốn cùng cô ta Bách Hợp, dù có Bách Hợp chị cũng sẽ tìm em. Cô ta không có đẳng cấp.”

“Biến, chị là hoa đã có chủ.”

“Chị sẽ đào hoa.”

“Đào cũng sẽ không cho cậu tiền công.”

“Nghĩa vụ lao động chị rất vui lòng.”

“Người ta Bạch Phú Mỹ là tới châm chọc cậu mua rượu, cậu có thể phối hợp với người ta hay không? Bây giờ cậu vui mừng như vậy sẽ khiến kịch bản của người ta không có đất diễn đâu.”

“Chị quan tâm cô ta đi tìm cái chết, tiểu Tam tiểu Tứ leo giường chính là vì quyết tâm ột cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp. Bạch Phú Mỹ vứt vào mặt một chút tiền, chẳng lẽ là bởi vì tiểu Tam tiểu Tứ quá đông đúc cho nên mới trả thù xã hội đến tranh giành với dân thường nhỏ yếu như chúng ta sao?”

“Vì những lời này của cậu, chúng ta cùng cạ chén nào. Quả thật quá đặc biệt kinh điển, đúng là nói trúng tim đen lộ rõ chân tướng thực sự.”

“Cạ chén.” Trình Lam cũng có chút hưng phấn, quả nhiên khí thế như vậy mới thoải mái, lạnh lùng quý phái cái gì đều rất ầm ỹ.

Bạch Phú Mỹ mắt thấy tình thế càng ngày càng phát triển đến mức ngoài tầm kiểm soát, thật không biết làm thế nào để kết thúc.”

Hướng Khải Hàng nhất quyết kéo cô ta rời khỏi quầy rượu. Hắn đột nhiên không biết mình vì tiền đồ mà vứt bỏ Trình Lam, lựa chọn một thiên kim tiểu thư phú Nhị đại rất cuộc có đáng giá hay không.

35. Chương 35

Thấy đôi cẩu nam nữ kia rời đi, Trình Lam như quả bóng cao su xì hơi dựa vào người Diệp Vũ, giọng nói đầu khổ sở, “Tuy tớ mắng thắng nhưng vẫn là kẻ thất tình.”

“Thất tình mà thôi, cuộc sống dài như vậy, ai không một lần gặp phải tình huống cầu huyết. Bây giờ cậu có gặp được người tốt nào đều phải ra vẻ thẹn thùng như trước đây, hiểu chưa?”

“Chị đúng là điên mà, sao có thể nói chuyện tình cảm với một người có dây thần kinh thô lỗ như vậy kia chứ. Cậu cũng không biết cội nguồn gốc rễ của cậu là ai có phải không?”

“Cho dù là quen biết, tớ có thể kiện cậu tội dâm kích thể xác.”

“Cậu nhớ vị kia nhà cậu không?”

Diệp Vũ nhìn cô ấy một cái, cúi đầu chuyển cái chén trong tay nói: “Cậu biết thế nào là hiện thực không? Chính là dù cho cậu nhớ bao nhiêu, hẳn đều không thể xuất hiện trước mặt cậu, vậy thì nhớ hẳn làm gì? Làm oán phụ không phải sướng khoái lắm sao?”

Trình Lam tựa đầu vào vai cô bạn, thở dài thườn thượt, “Thật xin lỗi.”

“Cũng không có gì, vết thương hai chúng ta, người tám lạng kẻ nửa cân. Tớ không thể nhớ hấn, hấn cũng không đoái hoài đến việc nhớ tớ, hôn nhân cũng chỉ là việc sống chung qua ngày. Nghĩ thông suốt rồi mới nhận ra cuộc sống cũng không quá khó chịu.”

“Đúng vậy, áp lực cuộc sống lớn như vậy, chúng ta làm gì có nhiều thời gian để mà đau thương. Tối nay chúng ta phải uống cho say, ngày mai dù cho phải làm trâu làm ngựa cho ông chủ, cũng chỉ có người nào rảnh rỗi mới nghĩ đến việc chết vì tình. Chị cũng không tin cơm cũng không ăn nổi, còn nhớ được tình yêu.”

“Không phải là nghĩ thoáng quá chứ?”

“Tìm cậu đến uống rượu quả nhiên là chính xác.”

“Chị không muốn uống.”

“Tớ cũng không nghĩ cho cậu uống.”

“Cậu còn muốn uống sao?”

Trình Lam thở một hơi, rót hết tất tần tật rượu còn dư lại trong bình cho vào bụng, thô lỗ lau miệng, vỗ vỗ quây rượu, “Tính tiền cho chị, về nhà ngủ, ngày mai còn phải chạy đi làm đúng giờ để lấy tiền thưởng, để cho đàn ông bị ối đi gặp quỷ hết đi.”

Diệp Vũ lập tức buông tay, đá một cái, “Nữ hán tử mà làm thế.”

Trình Lam đá trả qua.

Diệp Vũ nhanh chóng tránh.

Trả hết hóa đơn, Trình Lam đứng thẳng nhưng có chút xộc xệch, Diệp Vũ nhanh chóng đỡ lấy cô.

“Thật đúng là con lừa Tiêu tiền vào rượu, không những gây hại cho dạ dày của mình, còn rút máu là ví tiền của mình, biến cậu trở thành như vậy, tên đầu sỏ gây chuyện còn ôm tiểu Tam trong ngực anh anh em em.”

“Chị còn chưa nghĩ thoáng ra được, em gái còn nhắc đến lại làm chị nao lòng.”

“Cơ hội hiếm có như vậy, chị không thể không nhắc đến.”

“Giao người cho loại người xấu như cậu đúng là cuộc sống bất hạnh.”

“Bạn xấu sẽ nửa đêm nhận được điện thoại cậu liên chạy như bay tới đây giúp sao, thỏa mãn cậu liền.”

“...”

Hai người vừa đỡ vừa dựa vào nhau đi ra quây rượu, đi ra bên ngoài gió nhẹ thổi qua, ngực Trình Lam nôn nao, không kịp nữa đẩy Diệp Vũ ra ‘ợ’ một cái phun ra.

Diệp Vũ đi theo cũng ‘ợ’ theo, mùi này đặc biệt kích thích dạ dày.

“Sao cậu cũng nôn?”

“Mời nhớ tới chị cô em đã kết hôn rồi.”

“Cái này với việc cậu kết hôn có liên...” về mặt Trình Lam đột nhiên như nuốt phải trứng, “Cậu có?”

“Vớ vẩn, không có tớ có thể nôn ghen sao?”

“Vậy nếu để thiếu tá nhà cậu biết được tớ rủ rê cậu tới bar, sẽ không giết tớ chứ?”

“Hắn sẽ không biết.”

“Cậu báo tin mừng chưa?”

“Tớ chờ hắn lúc nào nghỉ phép về nhà rồi cho hắn bắt ngờ.”

“Cậu cũng đừng biến bất ngờ thành kinh sợ.”

“Ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại.”

“Vậy được.”

Diệp Vũ vẫy một chiếc taxi ven đường, nhét người vào phía sau, mình ngồi vào ghế phụ bên cạnh tài xế, nói địa chỉ.

Đưa Trình Lam về nhà, sắp xếp xong xuôi Diệp Vũ mới ra ngoài gọi taxi về nhà.

Về đến nhà vừa thay dép, sau khi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi về phòng ngủ thay quần áo ngủ.

Liếc nhìn tấm ảnh cưới hai người treo trên tường, Diệp Vũ mấp máy môi, là không thể nhớ hần, chính là không thể chứ không phải sẽ không nhớ.

Nằm dài trên giường cầm tấm ảnh thiếu tá nào đó trên tủ đầu giường, cả người mặc quân trang, chột chột tay lấm bầm: “Trình Lam nói không sai, nếu qua một thời gian nữa anh không nghỉ phép, em sẽ viết thư thông báo cho anh. Phải để cho anh có một quá trình chuẩn bị theo tuần tự, kích động đột ngột cũng có lợi cho lòng quân.”

Đặt khung ảnh vào một bên gối, Diệp Vũ kéo chăn, nhắm mắt ngủ.

Chuông điện thoại di động vang lên trong đêm khuya trở nên vô cùng chói tai.

Diệp Vũ sờ tới điện thoại di động trên đầu giường, cũng không thèm mở mắt, trực tiếp nhấn nút nghe, “Alo.”

“Tiểu Vũ, mẹ đây, ba con gặp chuyện rồi.”

Diệp Vũ lập tức tỉnh táo, ngồi dậy, “Mẹ, mẹ đừng hoảng, đã xảy ra chuyện gì mẹ từ từ nói.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc khê của mẹ Tiêu, sau đó lại nói tiếp, “Ba con đang tham gia một cuộc xã giao thì bị một bọn bắt cóc cầm súng uy hiếp... Sớm biết sẽ có chuyện như vậy mẹ cũng không để cho ông ấy ra ngoài đi xã giao...”

Diệp Vũ vừa xuống giường tìm quần áo, vừa nói: “Mẹ, mẹ đừng sợ, bây giờ con lập tức qua, ngàn vạn lần đừng hoảng hốt, mọi việc đều có con đây.”

“... Bây giờ mẹ không có cách nào, con nhanh tới đây.”

“Vâng, con biết rồi, con cúp điện thoại trước.”

“Ừ.”

Diệp Vũ ném điện thoại di động lên giường, nhanh chóng thay quần áo, dùng ngón tay vuốt vuốt lại mái tóc, cầm lấy chìa khóa xe, điện thoại di động, xách túi lên vội vã ra khỏi nhà.

Đến sân bay, mua vé máy bay của chuyến gần nhất, lúc trời sáng là đến thành phố XX.

Bắt taxi về nhà, dường như là đi thẳng về nhà.

Mẹ Tiêu ngồi trên ghế sofa, đôi mắt sưng đỏ, bên cạnh còn có hai cảnh sát.

“Mẹ.”

“Tiểu Vũ...”

“Đây là hai đồng chí ở cục Công an, bọn họ muốn mẹ ở nhà chờ tin tức truyền đến từ hiện trường, nhưng mẹ không yên tâm.”

“Mẹ, đồng chí công an nói không sai, bây giờ đến hiện trường cũng không thể làm được gì, chúng ta ở nhà chờ tin tức là cách tốt nhất.”

“Nhưng mẹ không yên tâm.”

“Đến hiện trường ngài cũng không thể yên tâm được. Nếu đã như vậy không bằng mẹ ở nhà chờ tin, ít nhất như vậy cũng để ba được yên tâm. Nếu như ba ở hiện trường nghe thấy tiếng mẹ nhất định sẽ rất lo lắng.”

Mẹ Tiêu mặc dù xuất thân từ gia đình quân nhân, nhưng hiển nhiên là được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, cũng sống một cuộc sống sung sướng an nhàn không ít năm, gặp chuyện gì cũng khó tránh khỏi sẽ rối loạn trong lòng. Bây giờ nhìn thấy con dâu, lại thấy cô nói lời hợp tình hợp lý, lòng cũng yên ổn lại.

“Có nên thông báo một tiếng cho Tiêu Triệt không?”

“Đừng mẹ, sợ rằng anh ấy không về được.” Quân nhân luôn dành thời gian cho đất nước nhiều hơn dành cho gia đình, bao nhiêu gia đình quân nhân đều gắng gượng vượt qua như vậy.

“Mẹ cũng nghĩ vậy, thật may là con ở cùng với mẹ.”

“Đây là việc con phải làm.”

“Lần này ba con cũng thật xui xẻo, gặp mặt xã giao cũng đụng phải băng đảng xã hội đen có súng ống đạn dược. Bọn họ nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì chắc chắn sẽ ép buộc người bên trong hội quán làm con tin.”

“Mẹ, có một chuyện con còn chưa kịp nói ẹ biết.”

“Chuyện gì?”

“Con có thai rồi.” Vốn không định sẽ nói, nhưng lúc này cũng cần phải tìm một chuyện gì đó để phân tán tư tưởng của bà bà, Diệp Vũ cảm thấy chuyện này vô cùng hiệu quả.”

“Có?!” mẹ Tiêu quả nhiên rất mừng rỡ, “Đã bao lâu?”

“Hơn một tháng, vốn là đợi thêm một chút thời gian nữa mới nói ẹ biết.”

“Đứa ngốc này,” mẹ Tiêu chột vồ đầu mình, “Con trông ta, dĩ nhiên cũng gọi con tới đây gấp như vậy, thật may là không có chuyện gì xảy ra.”

“Mẹ, trong nhà gặp chuyện không may con vốn dĩ phải ở bên cạnh hai người, đây là bổn phận làm vợ làm con của con.”

“Thím Lý, thím Lý.”

“Phu nhân.”

“Nhanh chóng làm chút gì đó cho thiếu phu nhân ăn. Con bé đang mang thai, hơn nửa đêm còn ngồi máy bay đến nhất định là chưa ăn gì.”

“Dạ vâng, phu nhân.”

“Tiểu Trương, nhanh dọn dẹp phòng trên lầu, cẩn thận một chút, những đồ vật phóng xạ không tốt cho thai nhi đều phải dọn đi.”

“Vâng.”

Diệp Vũ nhìn thấy mẹ Tiêu bắt đầu chỉ huy người trong nhà xung quanh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhân cơ hội bà bà đi theo người giúp việc dọn dẹp phòng, cô hỏi thăm hai cảnh sát tình hình cụ thể hiện tại một chút.

“Tình hình hiện tại ở hội quán bên kia như thế nào? Đặc cảnh đã lên rồi sao? (Đặc cảnh: Cảnh sát chuyên nghiệp)

Hai cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, người lớn tuổi hơn ở bên trái nói, “Vẫn còn đang trong tình trạng giằng co, bởi vì trong số kẻ tấn công có hai lính đặc biệt đã giải ngũ, cho nên đến lúc đó có thể cũng sẽ có quân đặc chủng.”

“Lính đặc biệt...” Diệp Vũ thở ra một hơi, “Tình hình nhà của chúng tôi không biết hai vị hiểu được bao nhiêu?”

“Chồng cô là quân nhân.”

Diệp Vũ gật đầu.

“Nếu như cần thiết, không biết cô có thể đến hiện trường làm công tác tư tưởng một chút hay không?”

“Nếu là lính đặc biệt giải ngũ, như vậy thì trong lòng đều có tư tưởng phải vượt qua thử thách. Làm công tác tư tưởng như vậy là rất uống phí.” Diệp Vũ nói thật, “Huống chi, bọn họ nếu đã chọn bước lên con đường tội phạm này, chỉ sợ không có ý định quay đầu lại.”

Hai cảnh sát nhìn thấy trong tình huống này cô còn có thể tỉnh táo đến vậy, cảm thấy rất khiếp sợ.

“Tình huống rất xấu đúng không?” Diệp Vũ đưa ra kết luận.

Cảnh sát yên lặng gật đầu, người thân quá mức tỉnh táo khiến cho những người tham gia phá án như bọn họ cũng không chống đỡ nổi.

Sự kiện lần này khó giải thích nhất chính là có hai lính đặc biệt giải ngũ, cho dù đặc cảnh lên cũng không dám chắc chắn sẽ không làm cho con tin bị thương. Nếu không thể bảo đảm con tin được an toàn sẽ không có cách nào để chủ động tiến công, cho nên hiện tại chỉ có thể giằng co.

Chuyện phiền phức thêm nữa là đây là hội quán cao cấp, người ở bên trong không giàu cũng quý đã kinh động đến không ít cấp lãnh đạo, sợ rằng quân đội thật sự có khả năng sẽ là quân đặc chủng.

“Chỉ là, bây giờ đến hiện trường luôn tốt hơn, có lẽ có thể có chút tác dụng gì đó.”

Hai cảnh sát nhìn nhau, nghe những lời này của cô họ cũng cho rằng cô sẽ không đến hiện trường mà không làm được gì.

Đối với việc con dâu muốn đến hiện trường, mẹ Tiêu phản đối kịch liệt.

“Sao con có thể đi được, bây giờ con cũng có thai rồi, đã có nhiều cảnh sát như vậy, con không cần phải đến đó.”

“Mẹ, con chỉ đến đó xem một chút, mẹ không cần phải lo lắng. Mẹ còn không biết con à, con rất nhát gan rất sợ chết, sẽ không lấy bảo bối trong bụng mình ra đùa giỡn.”

“Không được... Tại sao có thể để cho con đi, hay là mẹ đi.”

“Mẹ,” Diệp Vũ dùng sức cầm tay bà, “Con đi, mẹ yên tâm, con nhất định bình an trở lại.”

Lúc mẹ Tiêu còn đang lo lắng trong lòng, Diệp Vũ đã đi theo hai cảnh sát.

Bất luận như thế nào cũng muốn xem tình hình hiện trường như thế nào cô mới có thể yên tâm, dù chỉ là một phần vạn hi vọng cũng không muốn Tiêu Triệt phải nuôi tiếc.

Nếu cô đã gả cho quân nhân, như vậy cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt gánh vác lấy gánh nặng hai gia đình. Bây giờ chính là lúc khảo nghiệm quyết tâm của cô.

Cảm tạ Thái hâu và lão đầu từ nhỏ đã rèn luyện cô trong khổ cực, lúc này Diệp Vũ cảm thấy xuất thân của mình là vô cùng may mắn.

Đến hiện trường, gặp phải nhân viên cứu hộ chuẩn bị đi vào bên trong.

Đặc cảnh đã tổ chức cứu lần thứ nhất, đáng tiếc là thất bại, đã thương phải bọn cướp, cũng kinh ngạc trong số con tin có người có thân phận, cho nên tên cướp bị thương cũng tấn công lại, con tin cần cấp cứu.

Dưới tình huống này nói không dễ nghe chính là, có khả năng là có đi không có về. Nhân viên cứu hộ cũng là người, cũng sợ chết, hơn nữa đối phương còn trực tiếp chỉ định nữ bác sĩ y tá. Việc này quả thực càng nguy hiểm hơn.

Phụ nữ dưới tình huống như vậy đều là những người yếu thế, đối mặt với tội phạm có vũ khí, phụ nữ bình thường nghe đến đều đã nhũn hết chân tay.

Chính là quân y, tư cách quân sự bình thường cũng chưa là gì, sở trường của bọn họ là ở trên bàn mổ, không phải là đấu vũ khí.

Diệp Vũ thấy sắc mặt nhân viên cứu hộ trắng bệch, hơi nhếch môi, trong lòng cảm thấy không còn sức lực.

Quân y trong chục năm hòa bình, trừ phi là kiểu bệnh viện dã chiến, tư cách quân sự thật ra đều không vượt qua được thử thách.

“Xin hỏi, cô là đồng chí Diệp Vũ sao?”

Diệp Vũ định thần, có chút nghi ngờ nhìn tới một cảnh sát có quân hàm khá cao đi tới trước mặt mình.

36. Chương 36

“Là tôi, có chuyện gì?”

“Chúng tôi hi vọng cô có thể giả trang thành nhân viên y hộ đi vào.”

Hai viên cảnh sát đi cùng cô vô cùng kinh ngạc nhìn cô, bảo một quân tẩu giả trang nhân viên cứu hộ đi vào, đây là phương án gì?

Diệp Vũ hít một hơi, cúi đầu cười một tiếng, “Xem ra là có người đề cử tôi với các anh.” Chú Ba, ngài thật vượt sức tưởng tượng của cháu.

Viên cảnh quan cười nhẹ, “Đoán chừng cô cũng đoán được là ai.

“Tôi đi vào cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại tôi đang có thai, đối với trường hợp máu tanh quá mức có thể sẽ có phản ứng, như vậy cũng không ảnh hưởng gì chứ?”

“Tôi nghĩ như vậy bọn cướp càng yên tâm hơn mới đúng.”

“Vậy thì tôi cũng ok, thay quần áo thôi.” Không sợ cô làm cản trở là được.

Thay đồng phục y tá ở trong xe xong, Diệp Vũ xuống xe, hoàn toàn biến thành một y tá nhỏ xinh đẹp, trông đặc biệt thanh thuần (thuần khiết trong sáng ý, ực ực), đặc biệt vô hại, còn là đặc biệt đáng yêu.

Đi vào như vậy không phải là tặng một con tin sao?

“Đưa nước sát trùng của bệnh viện tới đây phun vào, mùi bệnh viện trên người tôi không quá nồng.” Diệp Vũ ngửi một bên tay áo, yêu cầu.

Mở ta hòm thuốc cứu hộ, nhìn thấy thuốc men và một số dụng cụ, Diệp Vũ cũng đã hiểu trong lòng.

“Còn cần gì nữa sao?” Cảnh sát quân hàm cao rất có kiên nhẫn hỏi cô.

“Cho tôi mấy thỏi chewing gum được không? Giờ tôi đang cần cái đó.”

“Được.”

Chewing gum nhanh chóng đến tận túi áo Diệp Vũ, cô còn trực tiếp nhai hai thỏi trong miệng.

“Lúc này còn nghĩ tới ăn chewing gum, cô ấy thật sự là không căng thẳng gì cả.” Một viên cảnh sát công vụ nói.

“Không chừng là quá căng thẳng nên mới ăn.”

“Cũng đúng.”

“Bộ trưởng, cô ấy đi vào không có vấn đề gì chứ?”

Cảnh sát quân hàm cao cười cười, “Dưới tình huống như vậy còn dám đề cử cô ấy, vấn đề dĩ nhiên là không lớn.” Lão Diệp kia chưa bao giờ làm chuyện gì mà chưa nắm chắc trong tay, hơn nữa nhìn thấy cháu gái lão bình tĩnh như vậy, anh cũng cảm thấy không thành vấn đề.

Trước mắt bao người Diệp Vũ xách theo hòm thuốc bình tĩnh đi theo nữ quân y đi vào hội quán.

Đi vào, một họng súng lập tức dí vào đầu, bị rà soát người.

“Chewing gum?”

“Tôi mang thai, thích ăn cái này.” Diệp Vũ rất bình tĩnh.

“Mang thai còn dám đi vào?”

“Tính mạng dân chúng như rẽ cỏ, chỉ có thể dùng tính mạng của mình tới đánh cuộc.” Cô bình thản nói xong còn lộ ra vẻ thắm đạm.

Tên cướp lúc soát chewing gum trong tay rồi để lại vào trong túi cô.

“Cám ơn.” Cô thật lòng nói cảm ơn.

“Đi qua giúp hấn xử lý vết thương.”

Diệp Vũ nhìn người bị thương, vết thương của người đó ở đùi, máu đã thấm ướt quần hấn, dưới đất còn có một chút máu.

Ngực có chút sôi trào, đè nén lại, vẫn là nhịn không được quay đầu nôn.

Nôn xong rồi, mím môi cầm hòm thuốc đi qua, cắn răng bôi thuốc băng bó cho đối phương, tay nghề tương đối thành thạo. Giờ này cô phải cảm ơn Dì Hai bác sĩ và thím Ba khám nghiệm tử thi.

Cô nhìn thấy trong đoàn con tin có ba chồng, ba Tiêu cũng nhìn thấy con dâu. Mặc dù trong lòng nghi ngờ không hiểu, nhưng dưới tình huống này con dâu đúng là tốt nhất.

“Chồng cô làm nghề gì?”

“Quân nhân.”

Người bị thương đó rõ ràng là sững sờ, “Cô là quân tẩu?”

“Cho là vậy đi. Mặc dù tôi vẫn không cảm thấy như vậy, người khác đều nói quân tẩu vĩ đại như thế nào, thật ra tôi một chút cũng không vĩ đại, cũng không muốn vĩ đại. Nhưng chồng tôi là quân nhân, cho nên tôi phải vĩ đại, nên vĩ đại. Đây chính là thực tế.”

Người bị thương cảm sung xoay quanh tay mình, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên rõ rệt.

Mà đúng lúc này, trong bộ chỉ huy tạm thời sự kiện này, người đứng đầu đều vây quanh một chỗ thảo luận đối sách, cảnh sát quân sự chính sự đủ cả.

Trước màn hình máy tính bộ chỉ huy, thỉnh thoảng truyền đến tiếng một ai đó đang kín đáo quan sát tình hình bên trong đồng thời cũng báo cáo lại kết quả.

“Tay trái cô ấy mở rộng, ngón út tay phải nâng lên.”

“Chân trái duỗi ra hướng ba giờ.”

“Bốn ngón tay phải cong lại.”

“...”

Đồng thời, âm thanh cũng nhanh chóng được chuyển đến một nơi khác chỗ cảnh sát cấp cao, lập tức đồng thời phác thảo lại tình hình hội quán

“Bên trái có người mai phục.”

“Trọng điểm ở hướng ba giờ.”

“Cô ấy phụ trách một người, còn bốn người không rõ phương hướng, chính là tùy cơ ứng biến.”

“...”

(@@ không hiểu zỳ hít á: D5 hình như là Diệp Vũ dùng kí hiệu tay chân để miêu tả tình hình trong hội quán, có một người quan sát bí mật thông báo lại, bên cảnh sát cấp cao bạn chú Diệp Vũ vẽ lại những gì nghe thấy, từ đó suy ra tình hình hiện tại.)

Những phần tử phạm tội bên trong hội quán hoàn toàn không biết bên ngoài có máy theo dõi, cho nên cũng không hề biết tình huống người bên trong. Hiện tại Diệp Vũ thuật lại tình hình bên trong một cách rõ ràng, việc này đối với phương án giải cứu thực sự rất đúng lúc.

Phương án giải cứu nhanh chóng được lập ra, sau khi liên tục nghiệm chứng, lập tức thi hành mệnh lệnh.

Khi nhân viên đặc cảnh thành công đánh vào trong hội quán, cũng bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc.

Có mấy tên cướp theo thứ tự bị đao giải phẫu, nhíp, kéo cắm vào điểm trí mạng trên cơ thể, còn có hai kẻ bị bình thuốc quét qua làm cho bị thương, đánh rơi khẩu súng trên tay.

Nếu như nhất định phải dùng một từ để diễn tả lời nói của họ lúc này, đó chính là – kinh hãi!

Mà người gây ra một hiện trường kinh hãi như vậy, đồng chí Diệp Vũ đang chống tường nôn mửa, vẻ không nôn hết ruột gan tìm phổi ra ngoài không được, làm cho người ta khó có thể tin cô lại có thể làm ra được sự việc kinh hãi như vậy.

“Tiểu Vũ, con không sao chứ?” ba Tiêu mặt lo lắng đứng cạnh con dâu, dáng vẻ như một bông hoa sợ sương sợ gió, hoàn toàn quên mất cảnh tượng có lẽ cả đời này mình không thể quên.

“Ờ...” cô muốn ói chết rồi, giết người quả nhiên là có báo ứng.

Cuối cùng Diệp Vũ phải nằm trên cang đưa ra ngoài hội quán, cô ói đến chân tay đều nhũn rồi.

Một cảnh sát quân hàm cao cấp dùng một ánh mắt giám định lên người phụ nữ có thai đáng vẻ đáng thương trên băng ca, thành khẩn nói: “Tính chất quá mức lừa gạt.”

“...” Anh chức cao tôi cũng chỉ có thể quán thâm anh.

“Cảm ơn cô hy sinh phối hợp.”

“Có trợ cấp quốc gia không?” Diệp Vũ tràn đầy kỳ vọng đối với vị quan cao cấp trước mặt.

“Thưởng cờ thi đua cho cô thôi.” Một cảnh sát cấp cao rất không có lương tâm bày tỏ.

“Ngài và chú Ba tôi quan hệ đường như rất tốt.”

“Lúc đi học chúng tôi trên dưới một giường. (giường đôi như kí túc á)

Quả nhiên không còn gì để nói, đúng là cùng một nơi mà ra, đều không có lương tâm như nhau. Bà chị đây mạo hiểm tính mạng giúp đỡ, cuối cùng chỉ có một cái cờ thi đua rách, bọn họ thật không ngại... đại biểu Đảng khinh dễ loại người có hành động hẹp hòi như bọn họ.

Quá bồi nhọ hình ảnh quốc gia rồi, ít nhất cũng phải thưởng mấy vạn tiền thưởng mới được, không phải nói bên trong có rất nhiều đại gia sao? Cô không sợ nhiều tiền, lần này ói như vậy, cô cần phải mua được phẩm bồi bổ thân thể mới được.

Cuối cùng, một cảnh sát cấp cao nào đó rất trang nghiêm hành cảnh lễ với Diệp Vũ (cảnh lễ - lễ nghi cảnh sát)

Diệp Vũ muốn khóc cho hãn nhin, vì vậy giả bộ yếu ớt, nhắm mắt dưỡng tinh thần.

Sau khi về Tiêu gia, sau khi biết được tình hình đã chọc ẹ Tiêu vừa khóc vừa nghĩ, không ngừng mắng cảnh sát.

Diệp Vũ đáng thương tỏ ý, “Mẹ, ba con, chú con đều là cảnh sát.”

Mẹ Tiêu vì vậy dừng hành động công kích tập thể cảnh sát.

“Gọi bác sĩ Ngô đến đây, Tiểu Vũ còn đang mang đứa bé, đừng để có chuyện gì không may.”

“Đã gọi điện thoại, nên đã đến.” Đối với việc con dâu đang có một tiểu tử trong bụng, ba Tiêu cũng rất căng thẳng. Mới vừa rồi đánh nhau kịch liệt như vậy, ngàn vạn lần đừng thương tổn đến tiểu bảo bối.

Thành thật mà nói, ông cũng muốn mắng cảnh sát.

Tại sao có thể để ột quân tẩu đang mang thai đi làm một chuyện nguy hiểm như vậy?

Có xứng với quân nhân dùng súng bảo vệ tổ quốc hay không?

Bác sĩ gia đình Tiêu gia, bác sĩ Ngô chạy tới, sau đó cẩn thận chẩn đoán bệnh tình rồi bày tỏ, phụ nữ có thai, nôn nghén chỉ là chuyện bình thường, thân thể không có chỗ nào là không tốt, quả thật khỏe mạnh đến mức không thể khỏe mạnh hơn được nữa.

Mặc dù là như vậy, nhưng đối với sự việc lần này, Diệp Vũ vẫn phản ứng mang thai vô cùng nghiêm trọng, nôn nghén hơn hai tháng.

Haizzzz

Cho nên cô cả ngày như một cây cải thìa ỉu xiu vùi trong biệt thự dưỡng thai, ăn xong lại nôn, nôn rồi ăn, đúng là một công việc rất gian khổ.

Duy nhất chỉ có một an ủi đáng giá là – cứu được một người có tiền, rồi rít củi người trước mặt hai người già bày tỏ lòng biết ơn mãnh liệt.

Diệp Vũ cảm thấy câu có bỏ ra mới có hồi báo, đúng là không gạt người!

Tin tức của sự kiện lần này cũng nghiêm khắc được phong tỏa, không có một chút tin gì bị lộ ra ngoài, tất cả những người tham gia sự kiện hội nghị lần này đều lựa chọn nói năng cẩn thận, có thể liệt vào hồ sơ lưu trữ sự kiện cơ mật rồi.

Ngay khi kết thúc thời kì nôn nghén tàn khốc Diệp Vũ đi cùng với bà bà (mẹ Tiêu a) đến bệnh viện B kiểm tra lần đầu tiên.

Sau đó——

“Tứ bào thai! Thật? Không có lầm?” Mẹ Tiêu không dám tin tưởng liền tiếp đặt câu hỏi.

“Đúng, chúc mừng, thật sự là tứ bào thai, hơn nữa còn rất khỏe mạnh.”

Mẹ Tiêu ra khỏi phòng bệnh viện B liền trực tiếp gọi điện thoại cho chồng, điện thoại vừa nối, trực tiếp thông báo, “Lão Tiêu, Tiểu Vũ đoán chừng là tứ bào thai, tứ bào thai, tôi quả thật rất vui mừng...”

Ba Tiêu đang mở cuộc họp cấp cao công ty, sau khi hoàn toàn Tiêu hóa xong tin tức, lập tức gõ nhịp tay, “Tháng này toàn bộ công ty phát tiền lương gấp đôi, nhà có việc mừng.”

Ông chủ vui mừng thật tốt biết bao!

Ba Tiêu vội vội vàng vàng kết thúc cuộc họp, thúc giục tài xế đến bệnh viện.

Tứ bào thai, con cháu thịnh vượng.

Mẹ Tiêu thông báo tin vui cho chồng xong, lại gọi điện thoại cho cha già.

“Alo.”

“Ba, kết quả kiểm tra thai của Tiểu Vũ đã có, là tứ bào thai.”

“Thật?” Tiểu gia gia kích động, “Để con bé an thai cho tốt.

“Biết biết.”

Mẹ Tiêu tiếp tục gọi điện thoại, “Bà thông gia, Tiểu Vũ mang tứ bào thai.”

“Cái gì?” Mẹ diệp lập tức nhảy vọt lên, “Thật tốt quá.” Rõ ràng công kiểm pháp của bà có hi vọng rồi. (ba công an, mẹ kiểm sát)

Sau khi khám thai, Diệp Vũ bị ba mẹ chồng hộ tống như hộ tống bài vị tổ tiên về nhà, đêm đó tiến hành viết thư báo tin cho thiếu tá nào đó.

Chồng yêu, đồng chí giải phóng quân Tiêu Triệt yêu quý:

Bao giờ thì anh chuẩn bị nghỉ phép về nhà?

Trong khi em từng ngày đều trông mòn con mắt chờ đợi rồi cuộc muốn báo một tin vui cho anh đột nhiên biến thành một tin khiến em phải kinh sợ! Đây chính là thực tại lừa bịp tàn khốc khiến người ta hồng mắt sao?

Em vốn muốn cho anh một tin vui, cũng không ngờ đến mức thay đổi thực tế. Rồi cuộc trong khi em đang chờ đợi thời gian thích hợp, tin vui đã biến thành tin kinh sợ đối với em.

Căn cứ vào việc một người vui không bằng mọi người vui, em quyết định viết thư thông báo cho anh biết chuyện này.

Thế giới hai người của chúng ta bởi vì cố gắng của anh rồi cuộc đã bước sang giai đoạn cuộc sống ba người.

Đương nhiên nhà ba người là tin vui!

Chỉ là, tin vui không chỉ có thế.

Đúng, anh có thể hoan hô.

Sinh đôi, nhà chúng ta ngoại trừ phòng ngủ chính ra, gian phòng còn lại rốt cuộc đều phải trưng dụng hết, thư phòng của em có ở đây không lâu tương lai chỉ có thể trở thành bọt nước.

Chuyện nếu chỉ dừng ở đây, mặc dù em không hài lòng, nhưng như cũ cũng có thể tạm chấp nhận.

Ngược lại anh đừng kích động, bởi vì em đã không bình tĩnh rồi.

Tam bào thai!

Ngay cả phòng khách cũng không giữ được!

Anh đúng là chê cười em ở nhà một mình buồn chán. Tương lai một mình em phải nuôi dưỡng bọn chúng là việc vinh quang cỡ nào, cũng là nhiệm vụ gian khổ cỡ nào hả?

Trở thành gia đình quân nhân là em tự nguyện, có con em cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng anh không thể để cho thực tế tàn khốc như vậy khảo nghiệm em chứ?

Tứ bào thai!!!!

Lật bàn! Lừa bịp có phải không?

Lão đầu nhà em, thái hậu nhà em với ý tưởng rồng rắn công kiềm pháp rốt cuộc có thể thực hiện.

Mơ ước hải lực không tổng động viên của ông ngoại nhà anh cũng không còn là mơ ước xa vời. (hải quân, lục quân, không quân)

Ba mẹ anh vừa sản xuất, Tiêu thụ, sau này cũng rất mong chờ vào việc dây chuyền rồng rắn kế thừa sản nghiệp.

Mà em đây?

Xe nhà chúng ta đã không còn vị trí của anh nữa rồi, ngay cả em cũng chỉ có thể giữ vai trò tài xế, kế hoạch đặt ra là phải nhanh chóng đổi xe thương vụ, nhanh chóng lập ra chương trình hoạt động trong ngày!

Nói chung chúng ta rất nhanh phải đối mặt thực tế với tương lai của bọn chúng, nhưng việc cấp thiết thực tế nhất là: sao anh có thể để cho em một mình mang bốn đứa?

Có phải là áp lực như núi hay không?

Để cho người ta phải tức giận chính là em sắp phải đối mặt với việc bị nuôi nhốt, có thể sánh ngang với nuôi nhốt gấu trúc quốc bảo.

Không bình tĩnh em quyết định đi ra ngoài du lịch giải sầu, ngày về chưa biết, gần đây anh cũng đừng xin nghỉ phép, bà không phục vụ.

Đây đều là vì chuyện gì à? Trước kia thế nào em cũng không cảm thấy nhân phẩm mình tốt như vậy?

Có vẻ như thư từ gửi tới chỗ bọn anh đều được kiểm tra nhỉ? cái này – xét thấy chuyện này chấn động quá lớn, kính nhờ các đồng chí cân nhắc thời cơ đưa tin một chút, tránh cho đồng chí Tiêu Triệt tự tạo áp lực trong lòng. Mặc dù cá nhân tôi cũng không quá để ý lắm!

Trong lúc tôi không bình tĩnh như thế, anh ấy cũng phải bình tĩnh, như thế lòng tôi mới được thăng bằng.

Kính thư

Cúi chào

Cô dâu không thể bình tĩnh Tiêu gia.

37. Chương 37

Trời hoàng hôn thật mê đắm lòng người, làm cho người ta có một cảm giác lắng đọng trong lòng.

Tầm trời chiều, Tiêu Triệt ngồi một mình trên nường rẫy, nhìn ngọn núi phía xa lòng đầy tâm sự.

“Một mình chạy tới đây suy nghĩ gì vậy?” Sau lưng truyền đến giọng đùa của trung đội trưởng, sau đó ngồi bên cạnh người nào đó.

Tiêu Triệt vẫn không nhúc nhích, chỉ là có chút cảm khái nói: “Quân nhân có phải rất có lỗi với người nhà không?”

“Quân nhân không phụ lòng quốc gia, đúng là rất có lỗi với gia đình.” Trung đội trưởng cũng có cùng cảm xúc.

“Chuyện của ba tôi lần trước, tôi đã cảm thấy rất có lỗi với cô ấy rồi. Bây giờ tôi mới biết lúc ấy cô ấy đang có thai, tôi cảm thấy mình mẹ nó đúng là rất khổ kiếp.”

Trung đội trưởng dùng sức vỗ vỗ vai hắn, không lên tiếng.

“Tôi thích cô ấy, yêu cô ấy, cưới cô ấy lại chỉ có thể để cho cô ấy gánh chịu gánh nặng của hai gia đình. Tôi thích cô ấy, yêu cô ấy thì sao? Cô ấy rõ ràng xứng đáng được sống tốt hơn, cô ấy là một cô gái tốt như vậy.”

“Thích, yêu, tự nhiên sẽ nghĩ đến những chuyện đó, ai cũng không ngoại lệ.”

“Tôi có lỗi với cô ấy, lúc cô ấy gặp chuyện tôi luôn luôn không thể ở bên cạnh cô ấy.” Tiêu Triệt ít khi thấy uể oải, oán hận đầm đìa đầm đìa cỏ bên cạnh, đập hổ.”

“Nếu yêu thương cô ấy, còn k nhanh chóng gọi điện thoại đi?”

“Tôi...” trên mặt Tiêu Triệt đột nhiên xuất hiện nụ cười khổ, “Tôi không dám nghe giọng cô ấy...” sợ nghe thấy tiếng cô khóc, nghe thấy cô oán trách, vậy sẽ khiến cho anh cảm thấy hổ thẹn với cô. Mặc dù cái ý nghĩ này hơn một nửa là không thể nào có thật, nhưng anh vẫn rất sợ.

“Nhìn dáng vẻ cậu lúc này rất đáng sợ.” trung đội trưởng hung hăng đâm một quyền vào vai anh, cuối cùng không nhịn được thở dài, “Thật ra thì, từ lâu rồi tôi cũng rất sợ nghe thấy tiếng chị dâu cậu.”

Quân nhân có điểm chung là rất nhiều tình cảm!

Tiêu Triệt nằm vật ra phía sau, nhìn trời, có chút mờ mịt nói: “Tứ bào thai a...”

Trung đội trưởng đột nhiên cảm thấy mình bị kích động rồi. Anh kết hôn đến giờ đã năm năm cũng không có cơ hội khiến cho vợ mình mang thai. Quá choáng váng! Tiểu tử này thế mà chỉ cần bớt chút thời gian đã làm em dâu mang bầu, đặc biệt hơn là tứ bào thai. Ước ao ghen tị đúng không?

Hiện tại người nào biết anh mà không ghen tị với anh, thật muốn nửa đêm nằm mơ thấy bao cát đánh vào cho hả giận.

“Vợ tôi nói không sai, là phải đổi xe, nếu không về sau trở về thật không có chỗ của tôi nữa.”

“Mẹ nó, tôi ăn no không có việc gì làm lại đi an ủi tiểu tử cậu, cái người này hiển nhiên là đã thoát khỏi oán hận, cậu cứ từ từ ngắm mặt trời ngã về tây đi.” Trung đội trưởng phui mông đứng dậy, sải bước đi thẳng. Anh quyết định đi tìm đại đội trưởng xin phép về nhà cho vợ la hét.

Sau khi trung đội trưởng đi được một lát, Tiêu Triệt cũng nhanh chóng phui mông nhảy lên, chạy thẳng một mạch về phía kí túc xá.

Gọi điện thoại!

“Đại đội trưởng, tôi gọi điện thoại.”

Đại đội trưởng đang viết tài liệu trên bàn giường mắt nhìn anh một cái nói: “Ồ, không sợ bị em dâu mắng à?”

“Đánh là hôn, mắng là yêu, mắng là đúng.” Tiêu Triệt trêu đùa.

“Tiểu tử cậu.”

“Ha ha.” Tiêu Triệt đã cầm lấy điện thoại bắt đầu quay số, dây mã số này đã sớm lớn dần lên trong lòng anh.

“Vợ.” Điện thoại vừa thông, Tiêu Triệt không nhận được ngọt ngào gọi.

Đại đội trưởng đang viết tài liệu lập tức lấy tay gãi da gà.

“Gọi linh tinh cái gì, ta là mẹ con.”

“Phụt.” Đại đội trưởng phì cười.

“Mẹ, sao lại là ngài, vợ con đâu?”

“Điện thoại di động là vật phóng xạ, dĩ nhiên sẽ không để cho con bé mang bên mình, đang ăn trái cây một bên.”

“Để cho cô ấy nhận điện thoại đi ạ.”

“Có vợ quên mẹ.” Mẹ Tiêu dù nói vậy nhưng vẫn mang điện thoại di động đến cho con dâu, “Điện thoại của Tiêu Triệt.”

“Alo.” Diệp Vũ vừa gặm quả táo to vừa lên tiếng chào hỏi.

“Vợ.” Tiêu Triệt lại tiếp tục nhiệt huyết dâng tràn.

“Anh uống thuốc tăng lực nên mới kích động như vậy sao?”

“Vợ ơi em có tốt không, bảo bảo có tốt không?”

“Đều tốt.”

“Vợ ơi, em đang tức giận à? Em không còn để ý đến anh à?”

“Làm nũng với em cũng vô dụng, có chuyện gì thì nói đi, không có việc gì thì đi làm việc đi, đừng cầm điện thoại nhà nước mà không bỏ tiền.”

“Vợ ơi em đang làm tổn thương trái tim mong manh của anh đấy.”

“Đồng chí Tiêu, em cảnh cáo anh, em thật vất vả lắm mới hết ới ghen, anh còn dám làm cho em ới ghen nữa, lần sau anh nghỉ phép trở về, dù có phải đắc tội với quan quân trong thời gian thi hành nhiệm vụ em cũng phải đánh.”

“Đừng trêu chọc vợ anh, cẩn thận con bị đánh trở lại.” Mẹ Tiêu cũng không nhận được đe dọa con trai.

“Bây giờ con không được mọi người chào đón rồi.” Tiêu Triệt đáng thương nói.

“Tất nhiên. Anh đã đẩy lui về vị trí thứ hai, không, ít nhất là vị trí thứ năm, cố nén đau buồn đi.” Diệp Vũ vừa nhai quả táo ngon lành, vừa rất vui vẻ đả kích anh giải phóng quân.

“Vợ ơi, em không đi du lịch à?” Người nào đó không nhận được nhỏ giọng hỏi.

Đầu dây bên kia điện thoại tiếng nhai nhai lập tức chuyển thành tiếng nghiến răng ken két, “Cách mạng chưa thành công, em còn đang cố gắng, anh có đề nghị nào hay sao?”

“Vợ vĩnh viễn là đúng nhất, anh kiên quyết đi theo em.”

“Đại biểu quốc gia, đại biểu Đảng kính thường anh.”

“Vợ, em nhớ an thai cho tốt, hiện tại anh rất cuộc không cần lo lắng vì em sinh hai lần mà gây ra chuyện bất lợi cho anh, rất tốt rất tốt.”

Đại đội trưởng không nhận được ghé mắt nhìn sang, điều này có thể có sao?

“Chị nói muốn sinh hai lần, chưa nói muốn sinh lần thứ nhất đã sinh tứ bào thai, bản chất giữa hai cái này rất khác biệt.”

“Cái này gọi là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Em chịu đựng một lần đã hoàn thành nhiệm vụ bốn lần của người khác, thực sự rất khác biệt.”

“Cái này gọi là vượt quá trọng tải.”

“Vợ ngài phải khổ cực, ngài vất vả, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ công lao của ngài.”

“Không phải anh biến em thành thần tượng, một ngày dâng ba nén hương thơm ngát để cúng bái đó chứ?” Diệp Vũ hừ một tiếng.

“Khụ, vợ à, không phải như vậy là anh muốn lấy lòng em sao? Cả ngày anh không ở nhà, chuyện trong nhà toàn bộ đều đặt trên người một người, anh áy náy.”

“Em còn chưa chết đâu.”

Đại đội trưởng gục đầu xuống bàn hai vai rung bần bật, từ trước đến nay em dâu chưa bao giờ biết kiêng kỵ, tuyệt đối đặc sắc.

Tiêu Triệt lại một lần nữa bị vợ mình làm cho kinh sợ, thật vất vả lắm mới tìm lại được giọng nói của mình, “Vợ à, em đừng như vậy, em nhạy cảm như vậy thực sự khiến anh cảm thấy rất không có thành tựu.”

“Em không tốt sao muốn để cho anh có cảm giác thành công được? Như vậy không thể làm cho em cảm thấy tương đối thoải mái.

Chân lý!

“Vợ, thật xin lỗi.”

“Không có việc gì thì đừng nói xin lỗi linh tinh. Phụ nữ mang thai sẽ nhịn không được không ngừng suy nghĩ nhiều. Anh đừng nói với em là anh bắt cá hai tay, không đúng, chẳng lẽ anh ra ngoài rồi hả?”

Mẹ Tiêu đứng một bên vô ý bị nước bọt của mình làm sặc, con dâu bà đúng là chân nhân! (chân nhân: Người nói chân lý thì phải)

“...” Tiêu Triệt lệ rơi đầy mặt, anh sai rồi.

Đại đội trưởng nhanh chóng tử trận, đồng chí nghe lén điện thoại cũng nằm sấp rồi.

Người nhà Tiêu Triệt gọi điện thoại đã nhanh chóng trở thành kênh giải trí lớn, vợ cậu ta vĩnh viễn là người nhàn tản sung sướng.

“Vợ à, em phải ở nhà an thai cho tốt, có thời gian anh nhất định về thăm em.”

“Ừ.”

“Vợ à, anh * em.”

“Phạch.” điện thoại bị người ta cắt đứt.

Tiêu Triệt trợn mắt nhìn ông nói, vợ anh cúp điện thoại của anh, dường như thói quen này thật không tốt. Anh còn chưa nói câu cuối cùng cho cô ấy nghe, việc này cũng quá tổn thương cảm tình mà.

“Bị em dâu nhạo báng rồi, trạng thái tinh thần đã khôi phục chưa?” Đại đội trưởng cũng không nhịn được châm chọc.

Tiêu Triệt cười vô lại nói: “Ngài còn khỏi phải nói, nói chuyện điện thoại với vợ, tinh thần vô cùng sáng khoái.”

“Không phải cậu cảm thấy thẹn với người ta, hại người ta sao?”

Tiêu Triệt sờ sờ đầu, có chút bối rối, “Tình yêu vốn chính là ích kỷ, gặp phải ý trung nhân mặc dù thế nào, trước tiên phải đoạt lại mới là quan trọng nhất.”

“Tiểu tử thôi, thương vợ là chuyện tốt, chớ vờ ngớ ngẩn. Biết người ta khổ cực, vậy thì toàn tâm toàn ý đối tốt với người ta là được. Quân tấu chính là tường thành sau lưng quân nhân chúng ta, họ rất kiên cường.”

Tiêu Triệt nghiêm túc hành quân lễ, sau đó rời đi, vui vẻ đi về kí túc.

Cô dâu nhà anh chính là một bảo bối, thâm tình thâm thiết không thích hợp với cô ấy. Nhưng cô ấy chắc chắn chính là tường thành vững chắc phía sau anh. Cô dùng phương thức đặc biệt của chính mình để gánh vác gia đình anh, tình cảm của bọn họ rất khác so với người khác.

Trở lại kí túc xá, nâng ảnh cưới trên bàn lên hung hăng hôn một cái.

Người trong hình mặc bộ váy cô dâu trắng nõn, đang cầm một bó hoa hồng đỏ tươi thắm, khẽ nghiêng đầu cười như hoa nở rộ, khóe mắt lộ ra hạnh phúc ngọt ngào không thể nào che giấu.

Anh còn nhớ rõ ngày đó lúc chụp hình, trước khi sắp xếp POSS còn hung hăng đập cho anh một cái, giải thích đây là cuối cùng, chụp nữa cô liền bỏ đi không làm vợ ai đó nữa.

Sẽ không gặp được một cô dâu nào như cô, khi chụp ảnh cưới còn từ chối xin miễn cho năng lực kém, còn bảo lúc ly hôn sẽ có nhiều thủ tục phiền toái – đúng là vạch đen!

Đúng vậy, anh vẫn thiếu cô một hôn lễ, một hôn lễ long trọng.

Cô là một cô gái xinh như vậy, đi theo anh, chỉ khiêm tốn đi nhận giấy chứng nhận, chụp ảnh cưới đơn giản, sau đó cái gì cũng không có.

Quả nhiên, là anh thiếu cô, mỗi quân nhân đều khiến người đối diện chịu thiệt thòi, có lẽ đây là điều bất đắc dĩ của quân nhân.

Mà ở thành phố chỗ một người khác, sau khi cúp điện thoại di động Diệp Vũ tiếp tục thảo luận với bà bà tư liệu xe thương vụ (xe doanh nhân)

“Mẹ, cái này cái này.”

“Mẹ thấy tốt, có thể chở được bảy đến chín người, như vậy cả nhà chúng ta mang theo tài xế, bảo mẫu cũng không thành vấn đề.” Mẹ Tiêu cười tít mắt.

“Có quá lớn hay không?”

“Không biết, con và bảo mẫu tương lai đã chiếm năm chỗ ngồi, cộng thêm ba người gồm mẹ, tài xế và bảo mẫu là vừa vặn.”

Rất tốt, thiếu tá nào đó trực tiếp bị loại ra bên ngoài rồi, Diệp Vũ rất không tốt bụng nghĩ.

Cho nên, để cho hắn cố gắng cày cấy như vậy, để cho hắn khiến cô phải mang tư bào thai, đáng đời hắn không có chỗ ngồi, chạy bộ đuổi theo là được rồi.

Lính đặc chủng, thể lực tốt.

“Phu nhân, người của công ty xe đẩy trẻ con tới.”

“Tới rồi sao? Mời vào.” Mẹ Tiêu ném tài liệu trên tay, nói với con dâu, “Ba mẹ đặt làm xe đẩy, đi xem một chút.”

“Được ạ.”

Thấy chiếc xe đẩy gồm bốn chỗ cho trẻ con, Diệp Vũ thật sự rất ngạc nhiên. Cái xe này cũng thật quá phong cách, bốn chiếc xe nhỏ xếp đứng, đội ngũ rất hùng tráng.

Chẳng những có xe bốn, còn có mấy chiếc dành cho trẻ sinh đôi, còn có xe đơn. Bà bà suy tính rất chu đáo, mọi loại tình huống đều suy nghĩ rất kĩ lưỡng.

Dù cho là toàn bộ kéo ra ngoài, hợp thành đội kéo ra ngoài, hay là đơn độc kéo ra ngoài, đều bảo đảm hài lòng.

Chỉ là, tại sao cô vừa nghĩ hình ảnh bốn người đẩy bốn chiếc xe em bé ra ngoài đi bộ lại vui vẻ như vậy?

Xe cho tư bào thai đoán chừng chính là kinh sợ, chiều rộng có thể sánh bằng với một chiếc xe hơi, đáng tiếc phải dùng sức người.

!

“Tiêu phu nhân, bà xem, đây chính là kiểu dáng mới nhất mà nhà máy chúng tôi mới sản xuất, bà có yêu cầu gì xin cứ việc nói.”

Mẹ Tiêu quả nhiên rất nghiêm túc đi xem xét chiếc xe, đúng lúc nói ra một chút yêu cầu, cần đối phương phải đảm bảo tương lai các cháu bảo bối của bà ngồi vào đi thoải mái nhất, độ an toàn cao nhất.

Diệp Vũ là người đi theo, dù sao cô cũng không hiểu, vậy thì cũng không định giả vờ hiểu, giao cho bà bà vận năng là ok rồi. Lúc người có thể lười biếng liền lười biếng, cuộc sống mới có thể trôi qua một cách thú vị.

Về phần nếu như mỗi loại cũng lấy một chiếc thì có phải là quá mức xa xỉ hay không, loại chuyện này căn bản không trong phạm vi cân nhắc của mẹ Tiêu, loại xa xỉ lãng phí như thế có nhiều gấp mấy lần bà cũng không ngại.

Rất đáng tiếc, như vậy cũng là một cơ hội. Lý tưởng của con trai là đảm đương chức vị quân nhân chuyên nghiệp, vốn là không ôm hy vọng quá xa vời với con trai, không ngờ, đây chính là vô cùng vui mừng sáng khoái, nhất định phải xa xỉ một lần!

Không xa xỉ cũng thật có lỗi với giải thưởng lớn lần này

38. Chương 38

Bom cách mạng có phải không?

Lúc Diệp Vũ nhận được điện thoại của bạn học, cả người đều có cảm giác như bị pháo đạn oanh tạc.

“Thế mà cậu không chúc tớ trước tiên à?” Bạch Tinh Oánh ở đầu dây điện thoại bên kia khó chịu.

“Mẹ nó, chị đây là bị tin tức này làm cho hôn mê bất tỉnh có biết không, chị vẫn cho rằng người kết hôn trước là Vương Thiên đấy.”

“Dĩ nhiên là cậu xem thường tớ.”

“Đừng có nói những lời sâu sắc như vậy, tớ không có trình độ giác ngộ cao như vậy đâu.”

“Lời nói của cậu đầy vẻ khinh thường.”

“Cậu đầu đả trong phòng làm việc quá lâu, lúc này có lẽ không còn tin tưởng người khác vẫn còn tồn tại phẩm chất chân thiện mỹ.”

“Trong cuộc sống dù có người có phẩm chất chân thiện mỹ cũng không có nửa chút quan hệ với cậu, mau nói chúc mừng tớ tân hôn hạnh phúc.”

“Không cử hành hôn lễ sao?”

“Có nói hay không?”

“Chưa từng thấy qua người nào ép buộc người ta chúc mừng như vậy. Được rồi. Coi như chúng ta bốn năm ăn ở với nhau, tớ chúc cậu tân hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử, tiền đồ như cấm, bát phương lai tài, thất xảo như ý, lục lục đại thuận, ngũ phúc lâm môn, bốn phương tiến bảo, tam dương khai thái, hoa khai tịnh đế, cửu cửu quy nhất, nhất sinh nhất thế nhất song nhân, bao tiền lì xì cũng không cho.” Diệp Vũ thở gấp nói một chuỗi dài.

“Biến, cậu dám nói một câu cuối cùng không phải là quan trọng nhất sao?” Là bạn bè nhiều năm, Bạch Tinh Oánh liền nói vào trọng tâm.

“Không dám.”

“Hồng bao có thể không có, nhưng không thể không có người đến, chị thật sự rất không dễ dàng mới có thể hạ quyết tâm bước vào năm mỗ hôn nhân.”

“Kết hôn dù gì cũng là chui vào trong nắm mờ, chỉ cần là tình yêu thì không phải nắm mờ, trừ phi cậu tính toán phơi bày nơi hoang dã.”

Bạch Tinh Oánh hết sức đồng ý, “Tuyệt đối không thể giống như Trình Lam, không thể hôn nhân họ Hường vang danh thành phố X đã bị người khác đào góc tường rồi.”

“Không cần vội vã, dù gì cũng là hàng đã qua sử dụng, cô ấy cũng đã hưởng thụ hết những năm tháng hoàng kim của hắn, cũng coi như đã đủ vốn.”

“Chính tớ đã an ủi cô ấy như vậy.”

“Tư tưởng lớn gặp nhau.”

“Cô ấy lấy một bình rượu đuổi tớ.”

“Cho nên, tớ thấy lời an ủi này khá vô dụng.” Diệp Vũ cảm giác sâu sắc dự đoán của bản thân mình.

“Thế mà cậu cũng không biết đường nhắc nhở tớ.”

“Một cuộc sống ồn ào là một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

“Có những người bạn như chúng ta, cô ấy sẽ không tìm thấy được tình yêu đích thực.”

“Trang phục cho dâu phụ cậu đã chuẩn bị chưa? Phải đặc biệt làm theo yêu cầu cho tớ.”

“Tự mình chuẩn bị đi.” Bạch Tinh Oánh không chút khách khí yêu cầu.

“Cùng là dâu phụ, sao giống như phân biệt đối xử vậy.”

“Cậu cũng biết mình đặc biệt à, làm theo yêu cầu tốn rất nhiều tiền, tớ còn phải gộp tiền mua nhà mua xe. Bây giờ dù sao cậu cũng không cần dùng tiền mua nhà mua xe, tiền dư nhiều hơn tớ.”

“Đây là lần cưới đầu tiên, dù gì cũng phải lấy trích lấy ít máu. Nếu cậu không trích máu của đàn ông, hắn sẽ không hiểu được cậu trân quý bao nhiêu, cũng sẽ không hiểu được phải quý trọng cậu.”

“Biến, sẽ không, cái gì gọi là lần cưới đầu tiên, lúc này chị quyết định kết chính là hôn.”

“Vậy thì càng phải trích máu của đàn ông, đây là việc trọng đại cả đời, nhất định phải có kỷ niệm đầy đủ ý nghĩa.”

“Vậy cậu đến hôn lễ cũng không có, có thấy lỗ vốn hay không?”

“Tớ không có điều kiện mà. Nếu như hôn lễ chỉ cần cô dâu mới là được, tớ đã sớm làm, hơn nữa còn phải tổ chức trọng đại, ghi lại khoảnh khắc tươi đẹp nhất, hạnh phúc nhất của bản thân. Coi như ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra, tớ đều có thể ném một quyển album ảnh ra, chỉ có một mình nhân vật chính là tớ, vô cùng sáng khoái.”

Đúng lúc đó mẹ Tiêu đi ngang qua cửa phòng con dâu, nghe được câu đối thoại này, lông mày khẽ nhíu.

Đúng vậy, không thể cử hành hôn lễ, quả thật rất tiếc nuối, khoảnh khắc đẹp nhất của phụ nữ chính là tại hôn lễ của mình.

Đối với câu nói sau của con dâu, mẹ Tiêu lựa chọn bỏ qua, bà cũng không xem những lời này là lời nói thật lòng. Huống chi cho dù coi lời nói kia là thật, bà cũng không cảm thấy có khả năng thực hiện, gặp phải một cô dâu như vậy, cũng không biết con trai bà là may mắn hay xui xẻo, dù sao bà cảm thấy rất tốt.

Con trai yên tâm theo đuổi lý tưởng cao thượng của nó, trong nhà có con dâu vui vẻ sống cùng với họ, trong bụng còn ôm bốn tiểu bảo bối, tương lai trong nhà nhất định sẽ tràn ngập tiếng nói cười. Đời người như thế cần theo đuổi cái gì nữa? Không phải là con cháu đầy nhà, hạnh phúc mỹ mãn sao?

“Làm sao chị nghe những lời này lại càng thấy không đúng, không ngờ cậu không cử hành hôn lễ là bởi vì hôn lễ phải có chú rể à?”

“Cậu đừng vạch trần bộ mặt của tớ có được hay không?”

“Biết biệt danh khác của bạn học là gì không?”

“Bạn xấu.” Diệp Vũ không chút do dự nói như đinh đóng cột.

“Không phải rất rõ ràng rồi sao? Nếu biết là bạn xấu cậu còn không nói rõ sự thật. Tớ không biết rõ sự thật sẽ cảm thấy rất khó chịu.”

“Khó chịu cậu cũng phải chịu.”

“Chị không thích tự làm khổ mình.”

“Đừng nha, thỉnh thoảng tự làm khổ mình cũng là một loại thú vị.”

“Biến, chính cậu tự hưởng thụ đi.”

“Đồ tốt thì phải chia sẻ với bạn bè, hai ta cùng chia sẻ.”

“Chia sẻ sổ tiết kiệm nhà cậu đi, chị đang thiếu cái đó.”

“Vậy thì không được, tiền chính là nguồn cội của cái ác, loại ác độc như vậy hãy để tớ tự mình gánh vác lấy thôi.”

“Chị đại biểu cho quốc gia, đại biểu cho Đảng khinh dễ đồ keo kiệt như vậy.”

“Cho dù có khinh dễ, chị cũng không quan tâm, vì sự hài hòa của xã hội, sự tiến bộ của xã hội, chị nguyện làm tội nhân thiên cổ*.”

*người phạm tội từ xưa – giờ, ta hiểu thế đó:)

“Nằm mơ đi.”

“Đừng sùng bái chị, chị là một truyền thuyết.”

“Nhanh chóng xin bà bà nhà cậu nghỉ ngơi, không thì nửa đời sau tớ cũng sẽ đuổi giết cậu.”

“Đã hiểu.”

“Cúp, mỗi lần gọi điện thoại cho cậu đều rất lãng phí tài nguyên điện tín. Phí lời tớ, chính là bắt nguồn của tội ác.” Bạch Tinh Oánh nói lảm nhảm trước khi cúp máy.

Diệp Vũ vui vẻ cúp máy, sau đó đi xuống lầu xin bà bà đi thăm người thân.

Phụ nữ khi có thai đã không dễ dàng, phụ nữ ôm tứ bào thai lại càng không dễ dàng, một phụ nữ ôm tứ bào thai giàu có đúng là khó càng thêm khó.

Bạn ngàn vạn lần đừng tưởng rằng quốc gia đãi ngộ là hạnh phúc, lúc nào đó chính là một loại mưu sát.

Ít nhất so với cô mà nói, còn khó chịu hơn cả giết cô.

“Mẹ, bạn con cuối tuần này kết hôn, bảo con làm dâu phụ.”

“Bạn rất thân sao?”

“Vâng, là bạn học sống chung kí túc thời đại học, sau khi tốt nghiệp vẫn còn liên lạc.”

“Bây giờ con như vậy vẫn làm dâu phụ sao?”

“Tổng cộng có ba người bạn mẹ à, năm đó bọn con chung một phòng.”

“Quan hệ như vậy không phải là không tốt.” Mẹ Tiêu có chút lưỡng lự.

“Đúng vậy, kết hôn là chuyện cả đời, nếu không đi cô ấy sẽ hận con suốt đời.”

“Vậy đi đi, để mẹ bảo lái xe Phùng đưa con đi.”

“Con ngồi máy bay đi, rất nhanh, bây giờ cơ thể con thích hợp với ngồi máy bay hơn.”

“Được.” mẹ Tiêu không nhịn được nói thêm mấy câu, “Biết con không chịu nổi gò bó, nhưng bây giờ con đang có thai, phải chú ý mọi việc, mấy tháng này chỉ cần nhịn một chút chuyện là trôi qua nhanh thôi.”

“Vâng, con sẽ cẩn thận, nhất định sẽ lấy bảo bối trong bụng là chuyện quan trọng nhất.”

“Biết con không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ.”

“Mẹ, mẹ là tốt nhất.”

“Chỉ có tiểu quỷ con mới nghĩ vậy.”

“ha ha.”

Diệp Vũ thuận lợi được nghỉ ngơi, sau đó ngày hôm sau nhanh chóng đáp máy bay trở về thành phố XX.

Hít thở không khí tự do ở thành phố XX, cô hạnh phúc híp mắt.

Mang thai không đáng sợ, đáng sợ là bị biến thành phụ nữ có thai quốc bảo.

Chứng kiến thấy cảnh vệ tiểu Trần của Tiểu gia gia thì Diệp Vũ mới cảm giác được hạnh phúc thật gần gũi.

“Thủ trưởng bảo tôi đến đón cô.” Một quân nhân đứng thẳng theo lễ nghi.

Diệp Vũ chỉ có thể mỉm cười, “Thật đúng là quá phiền toái.”

“Không phiền toái.”

Vì vậy tiếp sau đó Diệp Vũ lại lần nữa trở về đại viện.

Tiểu gia gia trực tiếp nói cho cô biết phải tiếp nhận cảnh vệ tiểu Trương đưa đón, nếu không sẽ không cho ra ngoài hoạt động.

Phải nghe thủ trưởng thôi.

“Phụ nữ có thai được đối xử không tệ, đều có tài xế riêng, xe riêng.” Bạch Tinh Oánh trêu ghẹo cô.

“Biến, đừng cười trên nỗi đau khổ của người khác.”

“Bụng người này khá lớn đó.”

“Dinh dưỡng tốt chứ sao.” Đối với chuyện thai nhi, Diệp Vũ quyết định khiêm tốn, bị vây xem thật ra rất khổ sở, coi như cuối cùng sẽ bị xử đẹp, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể thẳng thắn, bởi vì chắc chắn sẽ không khoan hồng cho bạn.

“Trước hết đừng nhiều chuyện nữa, chúng ta đi chọn áo cưới trước, còn thiếu cậu.”

“Chị vừa nghĩ phải tự mình trả tiền, liền cảm thấy rất đau lòng.”

“Thiếu trang phục.”

“Có muốn thử trang phục hay không.”

Bốn người hợp lại, trực tiếp đi thẳng tới chỗ áo cưới.

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Phụ nữ luôn có một loại tình cảm đặc biệt với áo cưới, giống như phụ nữ thời xưa đối với việc xuất giá vãng.

“Như thế nào, như thế nào, ánh mắt của tớ không tệ chứ, tớ đã nói đó là một món quà đặc biệt thích hợp với Diệp Vũ mà.” Vương Thiển nhìn đồ thử, đắc chí đi ra ngoài.

“Khoan hãy nói, kiểu áo cưới với váy ngắn này thật sự rất khác biệt, vừa đúng hợp với bụng tớ.”

“Đúng đúng.”

“Dù sao phụ nữ có thai cũng không có đường cong, cái này vừa hợp.” Trình Lam đứng một bên đội nước.

“Đừng tùy tiện đả kích, lực kháng cự của chị rất tốt.” Diệp Vũ cũng không thêm để ý.

Bạch Tinh Oánh vỗ vỗ vai Trình Lam, ý vị sâu xa nói: “Hai người các cậu đừng chơi trò chiến thuật tâm lý, thật sự giống như liếc mắt đưa tình với người mù, hoàn toàn vô dụng.”

“Hai vị đại gia khác nhau, hai người đúng là khác nhau.” Diệp Vũ cũng làm ra vẻ như đang quảng cáo, nghiêng đầu nói.

“Lão Nhị, cậu phụ trách tiền bốn cái áo cưới.” Bạch Tinh Oánh trực tiếp sử dụng thứ hạng ở trong phòng ngủ.

“Không phải chỉ cần phụ trách cái của tớ thôi sao?”

“Cõi đời này – chuyện tốt như vậy cũng để cho cậu chiêm? Nhìn xem cậu là phụ nữ có thai vẫn chưa nhúng tay vào chuyện gì cả, chuyện bỏ tiền quả nhiên không thể bỏ qua cho cậu.”

“Đây chính là đang đánh cường hào.”

“Đáng đánh nên mới đánh thôi.”

“Được rồi, xem xem cậu cũng muốn một phần mộ, chị sẽ đáp ứng.”

“Cậu nói cậu chừng nào thì có thể ngừng nhiều chuyện.”

“Biển có thể khô, đá có thể nứt, không nhiều chuyện không thể sống.” Diệp Vũ bày ra tư thế rất hợp với tình hình, “Nhanh, nhanh chụp cho tớ, rất có giá trị kỷ niệm.”

“Đến lúc đó ảnh chụp rất xứng với lời cậu nói, tương đối có giá trị kỷ niệm.” Vương Thiển dường như rất đồng ý, nhanh tay chụp hình kỷ niệm.

“Có một người bạn trai là nhiếp ảnh gia, khó trách người ta nói, nếu muốn làm sư phụ ngủ, ngủ nhiều sẽ thành sư phụ.” Diệp Vũ chắc chắn hai tiếng.

Vương Thiển đưa tay ghì chặt cổ cô, nghiêng rằng nói: “Cậu đảm đương danh hiệu của một quân tẩu tôn kính, sao không có chút trang trọng nào của quân tẩu cả?”

“Người chịu trách nhiệm quay phim đầu rồi, quân tẩu thực ra rất khổ cực.”

“Dù sao thì người ta nhìn xuống, một chút cũng không tìm thấy chút phẩm chất đáng tôn kính nào của quân tẩu, quả thực là làm thoái hóa quân tẩu trong đội ngũ.”

“Tiểu đồng chí cậu phải tôn trọng gia đình quân nhân.”

“Nếu không thì sao?” Vương Thiển học hỏi.

“Quân tẩu sẽ dùng vũ lực ức hiếp người đó.” Diệp Vũ nói năng rất có khí phách.

“Cắt.” ba người đồng thanh nói.

“Thấy tớ trả tiền, nên vội vàng khen tặng tớ à?” Diệp Vũ cầm catalogue lật lư.

“Phi.” lại tiếp tục đồng thanh.

“Tớ cũng thấy bình thường, lúc tớ kết hôn cũng không hoang phí như vậy. Đúng rồi, tớ nhớ ra rồi, các cậu còn thiếu tớ ba đại hồng bao*.”

*hồng bao: tiền lì xì khi kết hôn

“Cậu có thể muốn thứ gì hữu dụng chút không?”

“Hồng bao rất hữu dụng.” Diệp Vũ tin chắc.

“Không có hôn lễ, không có hồng bao.” Bạch Tinh Oánh cứng như thép.

“+1” Vương Thiển tán thành.

“+1” Trình Lam cũng tán thành.

39. Chương 39

Không có hôn lễ, không có hồng bao!

Ai, cái này đúng là không có chỗ đứng, cô đã nói chắc chắn là thiếu sót, ai biết thiếu tá nào đó có thời gian hay không để bổ sung giúp cô một hôn lễ thật hoành tráng để cô có thể thu hồi một khoản tiền thật lớn.

Không may chính là vợ bỏ, tính toán như vậy cô đòi được tiện nghi lớn rồi!

^ _ ^

Nội tâm Diệp Vũ từ đầu đến cuối đều rất cường đại (mạnh mẽ, cứng cỏi), cho nên cô luôn vô cùng lạc quan hướng lên, tích cực hướng về phía mặt trời.

Ngày mai bạn học sẽ phải xuất giá, xét thấy bây giờ cô là người có thai, buổi tối vui vẻ dành cho những người độc thân trực tiếp quyền lợi tham gia của cô, đổi lại chính là một cuộc gặp mặt nhỏ của bốn người dành cho bốn người vào buổi chiều.

Diệp Vũ ngủ một giấc trưa ở đại viện, sau khi được tiểu Trương đưa đến quán trà đã hẹn, kết quả vừa đến, được rồi, dĩ nhiên là cô đến sớm!

Nhóm người này đúng là không có quan niệm thời gian!

Diệp Vũ gọi trước inh một ly nước trái cây, cầm tạp chí thời trang hôm nay giết thời gian.

“Diệp Vũ!” giọng nói vô cùng vui vẻ.

Diệp Vũ nghe thấy nhìn sang, trong lòng nhất thời có chút hồ hững. Đây chính là nên tới thì không tới, không nên tới lại cố tình gặp phải. Tưởng Suất văn này, nếu có thể, cô thật lòng không muốn gặp. Nhớ lại quãng thời gian thiếu nữ đã từng gây thơ như thế, thiếu chút nữa đã bị người nào đó lừa.

Một người đàn ông khí chất ưu nhã, dung mạo như một bức tranh thủy mặc vùng Giang Nam thế mà cũng làm ra một chuyện vô lại như vậy, nghĩ lại đúng là khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Chuyện kia đã khiến cô trở thành một người phải chịu tổn thương lớn. Cô vẫn tự cho rằng mình là một người rất tinh mắt, sự thật lại làm cho cô ngã ngựa một cái thật mạnh.

Mối tình đầu? Không phải.

Nhiều lắm cũng chỉ là có cảm tình, vậy mà cảm giác yêu quý chưa kịp trở thành mối tình đầu đã bị đả kích hủy diệt, khiến cho cô vừa hoài nghi vừa kính sợ tình yêu.

Thường suy nghĩ, ngộ nhỡ mình thích một người nhưng thật ra là một kẻ cặn bã thì sao?

Từ điều này căn bản cô không còn cách nào khác nảy sinh mưu tính mạnh mẽ đối với tình yêu, vô tình hay cố ý cũng gặp qua nó (tình yêu).

Thật muốn nói, tưởng suất văn chính là nguyên nhân khiến cô trở nên chùn bước trong tình yêu. Cô vô cùng bất hạnh ôm lấy ảo tưởng khi gặp phải một ứng cử viên không hoàn hảo như hần.

Một người không hoàn hảo như hần, có ai đặc biệt muốn gặp lại hần, không phải là khắc sâu nhắc nhở cô đã từng ngu ngốc như vậy. Đó chính là thời khắc lịch sử đen tối, tuyệt đối không thể quay lại.

“Đàn anh, đã lâu không gặp.” Trong lòng mặc dù không thoải mái, ngoài miệng cũng chào hỏi rất khách sáo.

Tưởng suất văn thấy cái bụng nhô ra của cô, ánh mắt âm trầm, miễn cưỡng nở nụ cười, “Sao không thấy em đi tìm tiểu Bạch?”

“Cô ấy bận công việc, em không muốn quấy rầy, với lại cơ thể em cũng không dễ dàng.”

“Nghe nói tiểu Bạch sắp kết hôn.”

“Vâng, ngày mai.”

“Hôm nay các em gặp mặt sao?”

“Đúng vậy, không thể tổ chức tiệc độc thân buổi tối, cho nên bọn em hẹn nhau uống trà chiều.”

“Chồng em đưa em đến sao?”

“Anh ấy đang bận công việc.” Diệp Vũ không muốn nói nhiều về chuyện của thiếu tá nào đó.

Tướng suất vẫn thả mấy viên đường vào trong cà phê, khuấy khuấy, sắp xếp lại ngôn ngữ rồi mở miệng lần nữa, “Anh gặp phải bạn học trước kia của em, bọn họ đều nói không nghe nói đến việc em kết hôn.”

“Em cũng không nói cho nhiều người biết, chỉ có mấy người bạn thân thiết biết, ở nhà sống qua ngày thì không cần thiết phải thông báo cho toàn thế giới biết.”

“Sinh nhật em anh ta cũng không xuất hiện.” Tướng suất vẫn như không chút để ý nói.

Diệp Vũ giương mắt nhìn hắn, rất nghiêm túc nói với hắn, “Đàn anh, anh ấy cũng chỉ là vì bận rộn công việc, nếu như có thể nói, em tin tưởng anh ấy luôn muốn ở bên cạnh em hơn bất cứ ai.” Quân nhân thì không thể tự mình quyết định, cũng không phải do họ thiếu tình cảm, bọn họ là những người tình sâu như biển, con người sắt đá nhưng lại có tình.

Tướng suất vẫn như không nghe lời cô nói, cầm đầu cầm cổ nói: “Thật ra thì, vài năm này anh vẫn yêu em, vẫn muốn chúng ta quay lại như ngày xưa.”

“Đàn anh, chúng ta đã hết tuổi mơ mộng, vẫn nên dừng cảm đối mặt với thực tế.” Mẹ nó* (*chỉ là bực mình thôi:)),ai đang chơi trò mới tình đầu đây? Chị giờ đã là hoa đã có chủ rồi, không có ý định để cậu đến cày đất đâu.

“Anh vẫn cho rằng anh còn cơ hội làm lại từ đầu với em.” Tướng suất vẫn nét mặt khổ sở.

“...” Cái này không phải là nằm mơ giữa ban ngày sao? Chị không có ý này với cậu đâu.

“Thật sự không thể cho anh thêm một cơ hội sao?”

Diệp Vũ thiếu chút nữa trực tiếp hất ly nước trái cây vào cái người nào đó không rõ tình hình hiện tại, cố đè nén kích động bạo lực, chờ hạ hỏa rồi nói: “Đàn anh, anh phải biết có lúc bỏ qua chính là cả đời, chúng ta không có cách nào để quay lại như lúc ban đầu.”

“Tướng suất vẫn... Thì ra đây chính là nguyên nhân anh không chịu yêu em sao?”

Hả?

Chuyện gì đang xảy ra?

Diệp Vũ vô cùng nghi hoặc nhìn về phía tiếng nói nào đó, liền nhìn và một cô gái dáng vẻ xinh đẹp ưu nhã tay cầm túi LV sang trọng, ngón tay phát run, sắc mặt trắng bệch chạy tới trước chỗ bọn họ.

Dường như có chút cảm giác quen mặt...

A, nghĩ ra rồi, đây không phải là đàn chị năm đó có hôn ước với tướng suất vẫn sao?

“Những năm này anh vẫn không chịu kết hôn, thì ra là đã làm người phụ nữ khác có thai.”

Diệp Vũ nhú mày. Có phải cô bị biến thành tiểu Tam rồi không?

“Đàn chị, cho em được nói một câu,” Diệp Vũ vẻ mặt lạnh lùng mở miệng, “Em chỉ tình cờ gặp được đàn anh uống chén trà, phiền chị không cần phải ảo tưởng ra những chuyện khác.”

“Tôi ảo tưởng?” mạc linh linh vô cùng bực mình, “Năm đó anh ấy không phải vì cô thiếu chút nữa đã thay đổi sao? Không đúng, năm đó anh ấy cũng vì cô mới thay đổi. Những năm này là tôi ngu ngốc nên mới tin tưởng lời kéo được trái tim của anh ấy, nhưng trong tim anh ấy tất cả đều là chỗ của cô.”

Diệp Vũ thật sự không nhận được, đẩy cái ly đứng dậy, “Nếu như hai người muốn cãi nhau ầm ĩ, tôi xin tặng nơi này cho hai người.” Quả thật không giải thích được, từ khi tốt nghiệp đến nay, tính cả hôm nay cô cũng chỉ mới gặp người họ Tướng suất này ba lần mà thôi.

“Cô đừng hòng đi, bị tôi bắt kẻ gian dân tại chỗ, cô còn muốn chạy trốn sao?”

“Chỉ do chị mắc chứng cuồng loạn, nếu tôi là anh ấy, tôi cũng sẽ thay đổi như vậy.” Diệp Vũ nhìn không nổi nữa.

“Linh Linh, không liên quan đến cô ấy, để cho cô ấy đi.”

“Đến giờ anh còn che chở cho cô ta, trong lòng anh chẳng lẽ chỉ có cô ta thôi sao?”

“Được rồi, những lời này thật buồn nôn, làm phiền hai người nếu muốn diễn cảnh phim tình cảm khổ sở cũng đừng lôi kéo người khác vào diễn vai phụ chứ?”

“Cái đồ tiện nhân cô...” mặc linh linh giận dữ giơ tay lên.

Dĩ nhiên Diệp Vũ sẽ không để cho cô ta được như ý muốn, chỉ tiếc rằng không gian không đủ, có người đã chặn lại giúp cô.

“Vị tiểu thư này, có thể cho tôi biết vợ tôi đã đắc tội gì với cô không? Để cho cô ra tay với một phụ nữ có thai như cô ấy?”

Tướng suất văn kinh sợ nhìn vị quan quân trẻ tuổi anh tuấn trước mặt mình, trên bả vai đối phương, hai vạch hai sao tỏa sáng chói mắt.

“Ah, lên chức, đồng chí Trung tá.”

Tiêu Triệt quay mặt cười lấy lòng, “Đẹp trai không?”

Diệp Vũ giơ ngón tay cái lên, “Đẹp trai.”

Mặc linh linh có chút bối rối nhìn bọn họ, hồi lâu sau mới thốt lên được, “Anh... anh là chồng cô ta? Quan quân...”

“Đúng, đây là vợ tôi.” Tiêu Triệt đi tới bên cạnh bà xã mình, đưa tay ôm cô.

“Hôm nay được nghỉ phép à ?” Diệp Vũ hoàn toàn khinh thường sự tồn tại của người khác, trong mắt cô bây giờ chỉ có một mình trung tá nào đó.

“Vừa vặn được có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, có cảm động không ?”

Diệp Vũ đập một cái lên bắp chân anh, hứ một tiếng, “Cảm động con mắt, là ai hại em phải ưỡn bụng khổ cực như vậy, không tìm anh tính sổ đã là may mắn lắm rồi, anh còn muốn em cảm động sao ?”

“Không phải hẹn mấy người Vương Thiển đi uống trà sao, bọn họ đâu ?”

“Em xem chừng là bị tắc đường rồi, giao thông thành phố XX đúng là tắc đến mức giết người mà.”

Sắc mặt Mặc linh linh biến đổi liên tục.

“Em mang bụng bự như vậy ngày mai còn đi làm dâu phụ cho người ta à ?” Lòng của quân nhân dù kiên cường cũng không chịu được để cô bị hành hạ như vậy.

“Em coi là chị em, dâu phụ không nói thì thôi, còn phải tự mình trả tiền váy dâu phụ, trung tá, họ biến em thành cường hào.”

“Không phải em cũng đã biến nó thành thói quen rồi sao.”

“Mới không cần thói quen đâu.” Diệp Vũ kiêu ngạo hiềm thấy.

“Phát hiện ra em nũng nịu, cảm giác thật không tệ.”

Diệp Vũ thưởng tiếp cho anh một đập ở chân, kéo tay anh, giới thiệu cho tướng suất văn ở một bên, “Đàn anh, đây là chồng em Tiêu Triệt.”

“Chào anh.” Tướng suất văn có chút gượng gạo chào hỏi.

“Xin chào, Diệp Vũ đã gây phiền phức cho hai người rồi.” Tiêu Triệt lúc bắt tay đối phương cố ý tăng thêm sức, hừ, dám đánh vợ anh, chán sống rồi.

“Diệp Vũ... ah, đàn anh !”

Bạch Tinh Oánh cuối cùng cũng thoát thân ra ngoài từ trong đại quân kẹt xe, chạy tới, sau đó chợt phát hiện tình huống hiện trường rất thú vị.

“Thiếu tá cũng ở đây.”

“Ngốc à, bây giờ là trung tá.”

“Đừng tưởng rằng cậu là người nhà giải phóng quân thì có thể tùy tiện hống hách. Bọn tớ cũng giống như nhà mẹ đẻ của cậu, anh ấy chỉ có thể hối lộ mới không bị trả thù.”

Diệp Vũ cắt lời, “Tớ hống hách vẫn còn có anh ấy.”

Vương Thiên vội vàng đá đá Diệp Vũ đang cãi nhau với Bạch Tinh Oánh, “Chúng ta trước hết nên đến nơi khác đi, đừng quấy rầy đàn anh với đàn chị nói chuyện.”

“Bên này.” Trình làm cách đó mấy bước ngoắc ngoắc tay.

Xem như tưởng suốt văn và mặc linh linh không tồn tại, di chuyển sang một bàn khác.

“Ha ha, Diệp Vũ, tình huống là sao vậy, sao giống như bị kịch gia đình cổ xưa vậy ?” từ đầu đến cuối Vương Thiên đều rất có tinh thần bát quái.

“Thiên lôi cầu huyết, thấy cậu chọn một nơi tồi tàn như vậy, đến uống trà cũng bị biến thành tiểu Tam, đúng là rất buồn cười mà.”

“Nghệ thuật là khởi nguồn cho cuộc sống, nghệ thuật cầu huyết nhiều không kể xiết, đó là bởi vì trong sinh hoạt có tình huống cầu huyết nhiều không kể xiết.”

“Đừng làm ra vẻ như mình là một nữ thanh niên văn nghệ. Buồn nôn.”

Tiêu Triệt yên lặng ngồi bên cạnh bà xã mình, nghe mấy người bạn của cô lảm nhảm.

“Đồng chí trung tá, ngày mai có tham gia hôn lễ không ?” Vương Thiên đột nhiên đổi chủ đề đến anh.

“Anh đưa Diệp Vũ đi.”

“Đúng là một người đàn ông tốt.” Bạch Tinh Oánh cảm thán.

“Đồng chí trung tá, anh còn thiếu Diệp Vũ nhà em một hôn lễ, bao giờ thì bổ sung ? Cô ấy nhớ mãi không quên bao lì xì của em đấy.” Trình lam nhạo báng.

Tiêu Triệt bảo đảm, “Làm, có thời gian nhất định làm.”

“Nhưng không cho phép hứa suông, tốt xấu gì cũng phải nhân dịp Diệp Vũ nhà bọn em đang là đóa hoa đầu cành nở rộ mà phóng khoáng với cô ấy, nếu không chờ đến khi hoa tàn bại liễu, cũng không thể tái hiện vẻ tươi trẻ đã mất.”

“Biến, có cậu hoa tàn bại liễu, chị dù có sinh con cũng là một người mẹ cay nghiệt nhất.”

“Đồng chí mẹ cay nghiệt, xét thấy đồng chí trung tá nghỉ phép cũng không dễ, tư cách tự hạp trà chiều của cậu coi như bị tước đoạt, nhanh về nhà đi.”

“Không cần các cậu phải làm như vậy, tiệc độc thân buổi tối tớ đã không có phần rồi, tự hạp trà chiều mà còn bị tước đoạt, còn như vậy tớ sẽ dùng vũ trang bạo động đấy.”

“Trung tá nhanh chóng trấn áp đi thôi.”

“Cái này không được, đây là vợ anh.”

“Trung tá, anh bị vợ quẫn rồi.”

“Yêu thương lão bà là truyền thống tốt đẹp nhất của quân nhân.”

“Trở về với trung tá đi thôi, đã lâu rồi không gặp, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội để nói.”

“Trở về đi, ngày mai nhất định phải dẫn theo trung tá tới tham gia hôn lễ, nhất định phải có mặt đó.”

“Chị là người hư vinh hay sao ?”

“Cậu không phải thì còn ai vào đây nữa ?”

Cuối cùng Diệp Vũ cũng bị bạn bè đánh đuổi.

Vừa lên xe Tiêu Triệt đã hôn lên mặt Diệp Vũ một cái, vừa khởi động xe vừa nói: “Hôm nay anh coi như đã thấy chủ nhân này góc tường* của anh.” (*này góc tường = hồng hạnh vượt tường = ngoại tình).

“Cảm giác như thế nào ?”

“Rất có áp lực, người anh em này đúng là một nhân tài, còn là một tinh anh.”

“Thế nào ?”

“Không phải đó là mẫu hình cuốn hút các cô gái trẻ tuổi hiện giờ sao ?”

“Giờ em cũng sắp trở thành mẹ rồi, cô gái trẻ liên quan gì đến em.”

“Chúng ta đi về nhà.”

“Không về đại viện sao ?”

“Có anh ở đây, ông ngoại yên tâm lắm.”

“Sao anh không gọi điện trước cho em ?”

“Muốn tạo bất ngờ cho em, chẳng qua bà xã em còn tặng một bất ngờ lớn cho anh.”

“Nói nữa, anh còn giấu giếm chưa như vậy, em sẽ xuống xe.”

Tiêu Triệt thở dài, “Bà xã, anh thật sự rất tức giận. Bà xã của ông mà hấn cũng dám nghĩ đến. Nếu lúc đó không phải anh đang mặc quân trang, anh đã gọt đầu hấn rồi.”

“Duy trì tốt dáng vẻ quân nhân của anh, gọt người thì để cho em.” Cô cũng muốn chém gọt.

“Bà xã, cái đó, anh thu hồi lời nói trước kia.”

“Cái gì ?” Diệp Vũ rất mờ mịt.

“Coi như em gặp được người trong lòng, anh cũng sẽ không buông tay.”

Diệp Vũ trực tiếp đánh vào một bên hông của đồng chí trung tá.

“Bà xã, đau, rất đau.”

“Để cho anh nói hươu nói vượn.”

“Đang còn lái xe, về nhà rồi trừng trị anh sau.”

“Được.”

“...” bà xã em thật là không khách khí mà.

40. Chương 40

“A, anh đã về dọn dẹp rồi.” Vừa vào cửa Diệp Vũ nhìn cửa sổ sáng bóng, không nén nổi kinh ngạc.

“Bây giờ bà xã em là hoàng thái hậu, tiểu nhân nào dám cho ngài cơ hội động thủ, dĩ nhiên là phải dọn dẹp nhà cửa rồi mới đi tiếp giá.”

“Bổn cung rất hài lòng.”

Tiêu Triệt đỡ cô ngồi lên ghế sofa, sau đó đưa đầu về phía bụng cô, “Anh nghe thấy nhịp tim của mấy đứa.”

“Anh có thể trò chuyện với bọn nó, có lẽ sẽ nể mặt phản ứng với anh đấy.”

“Thật!”

“Ừ.”

Trung tá nào đó vừa đặt tay lên bụng vợ mình, nghiêm túc nói: “Các bảo bối, ba là ba các con, các con ở trong bụng mẹ phải ngoan, mẹ một mình rất vất vả.”

Bụng đột nhiên động, dường như có một bàn chân nhỏ đạp qua, Tiêu Triệt vui vẻ, “Động đây rồi.”

“Đồ ngốc.”

“Bảo bối thật biết nghe lời, biết ba một lần được về cũng không dễ dàng, thật biết nể tình.”

Đứa bé lại động đây, thực sự rất nể tình.

“Đừng đắc ý, nhanh chóng dọn dẹp rồi nấu cơm, em đói rồi.”

“Bà xã giao phó, nhất định phải đáp ứng rồi. Em nghỉ ngơi đi, anh sẽ đi nấu cơm.”

Nhìn Trung tá nào đó cởi quần trang xuống, sau đó kéo tay áo sơ mi, mặc tạp dề vào đi vào phòng bếp, Diệp Vũ không nhịn được cười, đỡ hông mình từ trên ghế sofa, đi tới cửa phòng bếp.

“Bà xã, em ngồi xem tivi là được rồi, anh sẽ nấu rất nhanh.”

“Em tới trông chừng anh.” Trời biết lần sau gặp là bào giờ, phải nhìn mới được.

Tiêu Triệt sợ run lên, đi tới ôm vợ, thật sự cảm thấy hổ thẹn nói: “Bà xã, thật xin lỗi, để em một mình cực khổ rồi.”

“Ít nịnh nọt, em chờ ăn cơm, nhanh chóng nấu ăn đi.”

“Tuân lệnh, nếu không anh mang ghế tới đây cho em ngồi ở cửa nhìn?”

“Đừng ảo tưởng mình rất đẹp trai, hai mắt em còn phải đi xem tivi, không đảm đương nổi vai trò người giám sát đâu.”

“Không thể đi, anh chính là một người đẹp trai trong quân đội.”

“Đồ tự mãn.” Diệp Vũ cười đẩy mặt anh ra, đá chân qua, “Nhanh nấu cơm đi, chán ngắt.”

Tiêu Triệt nhìn vợ trầm thiết một cái, sau nhanh tay nhanh chân đi vào bếp.

Diệp Vũ đỡ eo dựa vào khung cửa nhìn anh bận bịu, đột nhiên có cảm giác không rõ, dường như giấc mơ đột nhiên biến thành sự thật, cảm giác thế nào cũng giống như giả.

“Lần nghỉ phép này được mấy ngày?”

“Ba ngày.”

“Thật ít.”

“Bà xã, em tham gia hết hôn lễ của bạn bè ở chỗ ba mẹ sao?”

“Thì sao?”

“Theo thực tế, anh cảm thấy em qua đó, có lẽ thực tâm mà nói, anh chỉ muốn em ở lại thành phố XX, như vậy anh nghỉ phép còn có thể trở lại liếc mắt nhìn.”

“Em ở lại XX.” Diệp Vũ nói không chút do dự.

“Bà xã ~” Trung tá nào đó cảm động đến chết.

“Đừng kích động quá. Em kỳ thực đã nghĩ ngộ nhờ lúc em sinh con đúng lúc anh đang nghỉ phép thì phải kéo anh đi theo chịu tội, để cho anh cảm nhận một chút sự vĩ đại của người làm mẹ, cũng cố thật tốt đại vị gia đình trong tương lai không thể nào lay chuyển được.”

Tim Tiêu Triệt vừa nóng vừa lạnh, mặc dù vợ anh trước sau như một đều đùa cợt không nghiêm túc, nhưng nói gần nói xa cũng lộ ra sẵn sóc dịu dàng. Anh đè nén tâm tình, mới dùng giọng điệu như không có việc gì nói: “Bà xã em không cần phải lo lắng, địa vị của em trong gia đình chúng ta tuyệt đối sẽ không thay đổi. Anh lấy vinh dự quân nhân ra thề.”

“Ừ. Vậy em an tâm rồi.”

“Đó là đương nhiên, bà xã vĩnh viễn đúng.”

“Nếu như có sai lầm thì sao?”

“Mời tham khảo câu trên (vợ luôn đúng ý mờ).”

“Có giác ngộ.”

“Giác ngộ này là chắc chắn rồi, bà xã vì anh nâng một ngọn núi, ở nhà anh phải lấy em làm chủ.”

“Thì ra, nếu em không gánh ngọn núi này giúp anh, em sẽ không được đối xử tốt. Đồng chí Trung tá, có cần phải thực tế như vậy không hả?”

“Bà xã, em đừng như vậy, khó khăn lắm anh mới nhạy cảm được một chút, em không thể có chút khẩu khí, anh là thật tâm thật ý.”

“Đả kích anh là vui thú lớn nhất trong cuộc đời em, nửa đời sau của em chỉ chờ vào niềm vui thú này thôi, anh không muốn à?” Diệp Vũ như thật như giả cười hỏi.

“Bà xã, em cứ đả kích thoải mái, lực kháng cự đả kích của anh cũng có tiêu chuẩn nhất định.” Tiêu Triệt quả thật là mở cờ trong bụng.

“Nhìn xem anh lên mặt.”

“Bà xã, mở miệng ném, nhìn ăn không ngon.”

Diệp Vũ há mồm nuốt miếng cà tím trên đĩa anh, gật đầu, “Tạm được, tay nghề không giảm.”

“Không thể so sánh với bà xã, em chính là một cao thủ thâm tàng bất lộ ở cổ đại, thật tốt, chỉ có thể ngưỡng mộ.”

“Người khác có thể ngưỡng mộ, anh không thể.”

“Tại sao?”

“Anh chỉ có thể yêu em.” Diệp Vũ làm như đương nhiên nói.

Tiêu Triệt lập tức đính chính lại lời nói: “Nói không sai, anh chỉ có thể yêu em, bà xã anh vĩnh viễn yêu em.”

“Khẩu hiệu kêu to cũng vô dụng, muốn dùng hành động thực tế làm cam kết thực hiện. Nói hay đến mấy dù không thực hiện cũng bằng chưa nói.”

“Xin Đảng và nhân dân yên tâm, con nhất định làm được.”

Diệp Vũ che miệng cười hì hì không ngừng.

“Bà xã, em đứng nửa ngày rồi, nhanh đi nghỉ đi, nếu không anh mang ghế vào.”

“Ừ, mang đi, em lười di chuyển.”

Tiêu Triệt vội vàng chạy đi, trực tiếp khiêng một chiếc ghế sofa từ trong phòng khách đi đến cửa phòng bếp, nói: “Bà xã, em ngồi đi, cái này rất thoải mái.”

Diệp Vũ ngồi lên như lão phật gia lâm triều.

Chờ sau khi Trung tá nào đó nấu cơm xong, trước tiên đỡ bà xã đến phòng ăn, sau đó mang thức ăn lên bàn, đặt ghế sofa lại ở chỗ cũ, cuối cùng mới ăn cơm tối với bà xã.

“Bà xã, em đã lấy lại được khẩu vị, anh rất yên tâm.”

“Khẩu vị của em vẫn rất tốt.”

Không phải mấy tháng đầu vẫn còn ỏi đó sao?”

“Nôn ghén là chuyện khó tránh khỏi, em vẫn cố gắng ăn.”

“Bây giờ em rất mượt mà*” (*béo tốt sao, hắc hắc)

“Không cho phép anh chê em béo.”

“Sao có thể, bây giờ em trông xinh đẹp lên rất nhiều, còn nói phụ nữ nhiều thịt ôm mới thoải mái.” Trung tá nào đó bộc lộ lời trong lòng.

Diệp Vũ trừng mắt nhìn anh một cái, “Ăn cơm của anh đi.”

“Ai, bà xã, cái này...” Đồng chí Trung tá nằm bò lên người bà xã mình, “Không phải chỉ cần chú ý ba tháng đầu thôi sao?.Bây giờ cũng đã bốn tháng, không sao chứ?”

Diệp Vũ trực tiếp thưởng cho anh một cái tát, “Có thể ăn cơm thật ngon không?”

“Bây giờ đóng cửa gia đình hài hòa...”

“Không nghiêm túc tới nay ngủ một mình.”

“...” Trung tá nào đó mặt mày hớn hở, dùng sức hôn chụt một phát lên mặt bà xã, “Vợ anh hiểu anh nhất.”

Diệp Vũ dở khóc dở cười lườm anh vài cái, nhưng khóe miệng cũng hiện nụ cười, có một người đàn ông ở bên cạnh mình ăn vạ mình thật sự cũng là một loại hạnh phúc.

Sau khi ăn xong, Tiêu Triệt gọt trái cây cho bà xã ăn, cùng xem tivi ở phòng khách hưởng thụ cuộc sống.

Diệp Vũ nhìn người nào đó đang giúp mình xoa bóp hai chân, đá đá anh, “Là một quân nhân chuyên nghiệp như anh, đã luyện tay qua bao nhiêu người rồi?”

“Người của đội anh cũng coi như là một, anh thiệt thòi lớn rồi.”

Diệp Vũ vui vẻ, “Người ta chịu để cho anh luyện tay cũng đã đủ hy sinh, chứ với sức lực này của bọn anh, không luyện tập thì ai chịu nổi.”

“Đám tiểu tử kia chân đều thối, xông chết anh.”

“Ha ha...”

Tiêu Triệt nhìn bà xã mình cười vui vẻ, trong mắt tình cảm dịu dàng. Đây là vợ anh, người phụ nữ giúp anh làm công việc nội trợ, sinh con dưỡng cái, cũng là người anh chọn đặt ở trong lòng.

“Sao nhìn người ta như vậy, thật đáng sợ.” Diệp Vũ bị anh nhìn, mặt dần có chút nóng lên, tim cũng nhảy nhót không ngừng.

“Diệp Vũ, anh yêu em, anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

Diệp Vũ ở bên phẩy phẩy tay, liếc mắt, tức giận nói: “Nổi da gà.”

Tiêu Triệt cười nói: “Bà xã, em xấu hổ, thật hiếm thấy.”

“Cút.” Diệp Vũ then quá hóa giận đá anh một cái.

Tiêu Triệt bắt được cái chân không an phận của cô, dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn chân cô hai cái.

“Ha...đừng có mà làm chuyện xấu... haha...”

“Bà xã, anh thích nhìn em cười.” Tiêu Triệt buông chân cô ra, nghiêm túc nhìn cô nói từng từ từng chữ.

Diệp Vũ còn đang cười vui vẻ, còn chưa kịp dừng, nhất thời cũng không nói chuyện được.

Tiêu Triệt vào nhà vệ sinh rửa tay, làm nóng, sau đó quay lại phòng khách dính lấy vợ trên ghế sofa.

“Bà xã nhớ anh không?”

“Ừ.”

“Rốt cuộc là nhớ hay không nhớ?”

“Nhớ.”

“Nhớ bao nhiêu?”

Diệp Vũ suy nghĩ một chút, sau đó cười tủm tỉm nhìn Trung tá nào đó nói: “Em nằm mơ đều biến anh thành bao cát để đánh, anh nói xem là nhớ bao nhiêu?”

“Bà xã, em nhớ nhưng cũng thật quá khác biệt với người khác.” Trung tá nào đó bái phục.

“Hừ, là ai hại em bụng to như vậy?” Diệp Vũ oán hận đập đập bả vai anh.

Tiêu Triệt ôm cô cười, “Anh không đúng, nhưng điều này cũng đủ chứng minh lực chiến đấu của anh rất mạnh, một quả pháo trúng bốn mục tiêu, đúng là quá lợi hại.”

Diệp Vũ thưởng cho anh một cái tát, “Có cần mặt nữa không?”

“Cần chứ, sao có thể không cần. Vợ anh liên hiệp bên ngoài, gương mặt của anh cũng phải bảo vệ cẩn thận chứ.”

“Trơ tráo.” Diệp Vũ nhéo nhéo mặt anh.

Tiêu Triệt tranh luận với cô, cảm thấy ôm vợ cũng giống như một loại hạnh phúc có toàn bộ thế giới.

Diệp Vũ nhéo nhéo mặt Trung tá nào đó nửa ngày, sau đó cảm thấy mệt mỏi mới chấm dứt trò giải trí này.

“Em mệt rồi à? Anh xoa bóp cho.”

“Ừ.”

“Em ở nhà phải chú ý nhiều, những chuyện khác không nói, quan trọng nhất là phải an toàn, chăm sóc bản thân thật tốt chính là công lao lớn nhất đối với anh.”

“Em biết.”

Tiêu Triệt xem chương trình với cô một lát, thấy cô có chút mệt mỏi, nói: “Được rồi, ngủ sớm thôi.”

“Tắm qua rồi đi ngủ tiếp.”

“Chúng ta tắm cùng nhau.”

“Cùng nhau?” Diệp Vũ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

“Anh còn có thể làm gì, không phải là muốn phục vụ bà xã tắm rửa thay quần áo sớm lên giường sao?”

“Phụt.”

“Đi thôi, anh ôm em vào.”

“Lười phải khinh dễ anh.”

“Hi hi...”

Trung tá nào đó vốn là rất nghiêm túc ôm bà xã mình vào tắm rửa, nhưng sau khi tắm lại không thể tự mình kháng cự dẫn đến việc mất phương hướng, cuối cùng đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản.

Lúc Diệp Vũ bị anh dùng áo choàng tắm bọc ôm trở về phòng, thật sự nhịn không được đánh anh mấy lần, “Bảo anh kiềm chế, anh là tên khốn kiếp...”

“Bà xã, anh có kiềm chế, thật.”

“Biến, kiềm chế cái rắm.”

“Bà xã, cơ thể em tốt như vậy, thật sự sẽ không có chuyện gì.”

“Không có việc gì cũng không thể trở lại, giống như mấy đời rồi chưa từng ăn thịt, đối với việc dương thai cũng không tốt.” Diệp Vũ nói đến, mặt đỏ bừng, gờ tay đánh anh mấy cái nữa.

“Con ngoan cực kì, đúng không các con.” Tiêu Triệt dánh lên bụng nghe động tĩnh, quả nhiên đứa bé đuổi chân.

Diệp Vũ nhéo anh một cái thật mạnh, “Nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải tham dự hôn lễ. Em mà tới muộn sẽ dùng bạo lực với anh.”

“Bà xã cứ dùng bạo lực thoải mái, anh mà phản kháng thì không phải là đàn ông.”

“Ngủ.” Diệp Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Triệt vui đùa ôm cô, “Ngủ, ngủ, anh đảm bảo sẽ ngủ ngoan. Em cho anh ôm ngủ, anh sẽ củng cố tình cảm với con thật tốt.”

Diệp Vũ cắn một cái lên cái tay đang ôm eo mình, “Không cho làm loạn nữa.”

“Anh đảm bảo không lộn xộn, bà xã yên tâm ngủ đi.”

Diệp Vũ ngáp một cái, hai mắt nhắm nghiền, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Triệt ôm cô, cẩn thận vuốt bụng cô, thỉnh thoảng mấy đứa trong bụng cũng sẽ chuyển động như thể chào hỏi anh, loại cảm giác đó thật kỳ diệu, vừa vui vừa sợ.

Anh ấn một nụ hôn lên khuôn mặt đang ngủ say của cô, nhìn chăm chú hai gò má cô, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc. Anh vác súng bảo vệ quốc gia, cô trông coi nhà bọn họ, là hậu phương lớn vững chắc để anh không phải lo âu.

Vợ, quân tẩu, là người phụ nữ vĩ đại nhất trên đời này.

41. Chương 41

Mặc âu phục, đeo caravat, giày da sáng chói, dáng người thẳng đứng, khôi ngô tuấn tú, ngoại trừ mái tóc ngắn là dấu hiệu của quân nhân, thật sự là khiến phụ nữ phải thét chói tay vì quá đẹp trai.

Diệp Vũ ôm vai anh nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, sau đó che mắt, “Tiểu Bạch chắc chắn sẽ cho rằng anh đi phá đám, anh sẽ cướp hết ánh sáng của chú rể.”

Tiêu Triệt hôn lên mặt bà xã một cái, rất không nghiêm túc nói: “Vậy không phải anh làm cho em hãnh diện rồi sao?”

“Nói gì, em là người hư vinh như vậy sao?”

“Anh hư vinh.”

“Vẫn là rất gây chú ý.” Diệp Vũ có chút khó xử, “Trước kia anh mặc quân trang dù có đẹp trai cũng không đẹp trai đến mức làm người khác chói mắt, quả nhiên là hoàng tử kim cương có lực sát thương quá mạnh.”

Tiêu Triệt lập tức hối hận, “Bà xã, sớm biết như vậy lúc đầu anh trực tiếp mặc cái này làm chói mù mắt em, anh cũng không cần phải kéo dài thời gian như vậy rồi mới kết hôn.”

“Anh hai à, nếu lúc đầu anh mặc như vậy, bà chị này sẽ lập tức biến anh thành người đi đường.”

“Không phải là lực sát thương rất lớn sao?”

“Quả đám của em có lực sát thương lớn không?” Diệp Vũ hơi vung tay.

“Bà xã thắng.” Trung tá nào đó bái phục.

“Chị luôn luôn tôn kính mà không thể gần bọn cầm thú khoác áo lịch sự, những người như thế chỉ thích hợp để khinh thường, tuyệt đối không thích hợp làm thí sinh tuyển chồng. Còn không biết có bao nhiêu tiểu Tam tiểu Tứ tiểu Ngũ tiểu Lục rửa mắt nhìn chăm chăm. Có được gả đi cũng không thể ngủ được, cả ngày thần hồn nát thần tính, tự mình chịu khổ.”

“Bà xã anh minh.”

“Ít nịnh nọt đi, em cũng muốn thật sự anh minh. Lúc đầu nên cách xa anh vạn dặm, không thể nhất thời khinh thường để anh giải bày, em hối hận đến nổi ruột gan đều xanh lè.”

“Bà xã, em đừng như vậy. Em xem, anh có tài có mạo, muốn thế lực có thế lực, muốn tài sản có gia đình, vừa có thể vào phòng bếp vừa có thể ra phòng khách, viết được mật mã, điều tra đặc biệt, giết được ngựa

gỗ, leo tường rào, lái xe giỏi, mua được nhà, đánh thắng giặc cướp, đánh thắng lưu manh, tuyệt đối là một thí sinh tuyển chồng hoàn hảo.”

Diệp Vũ nháy mắt mấy cái, bẻ bẻ đầu ngón tay đếm, ”Ngoại trừ viết mật mã, điều tra đặc biệt, giết ngựa gỗ, những thứ khác em đều làm được, ba cái điều nhỏ nhặt như vậy cũng có thể lấy ra làm trách nhiệm, vậy em tìm xem anh còn có tác dụng gì?”

“Ấm giường.” Trung tá nào đó không đỏ mặt nói.

“Da mặt thật dày.”

Tiêu Triệt thắt lại khăn quàng cổ giúp cô, hài lòng gật đầu, ”Vợ anh nhìn thế nào cũng rất xinh đẹp, khó trách những người khác đều liều mạng nghĩ nạy góc tường của anh.”

“Đi, cứ kéo gờ như vậy, ăn cũng không xong rồi.”

“Không thể không nói, tại sao tên khốn kia trước kia có thể khiến cho bà xã anh có cảm tình với hắn cơ chứ.”

“Ai bảo năm đó anh học trường quân đội, em mà gặp được anh chắc chắn sẽ bắt lấy người xinh đẹp như vậy mà ngắm nghía.”

“Bà xã, may mà em có hỏa nhãn kim tinh không bị hắn lừa.”

“Người này rốt cuộc là khen hay mắng em vậy? Đây chính là một vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời em. Không cho anh đi, anh đứng đó cầm bình giám không buông tay, cho anh đi, anh khiến em bị nội thương. Hôm nay anh đừng đi với em, bà chị này không muốn dẫn theo để mình phải mất mặt xấu hổ đâu.”

“Không được, nhất định phải dẫn theo, anh vất vả lắm mới có cơ hội dán mắt lên em, đánh chết cũng không bỏ qua cơ hội này. Anh muốn những kẻ ôm ý đồ xấu với em phải chết tâm, bây giờ em đã là quân dụng tư nhân, không phải người mà bọn họ có thể mơ ước.”

“Cái người này tâm trạng cái gì, muốn dán cũng phải là em dán lên anh mới đúng, để xem hai ta ai nhận lỗi.”

“Tuyệt đối là bà xã, tại căn cứ quân đội anh chính là một cái miếu hòa thượng, anh còn trêu chọc ai.”

“Anh chưa nghe nói qua, quân đội là một căn cứ lớn, mọi người đều rất khỏe mạnh, nơi đó chính là một giấc mộng thiên đường cho các hủ nữ à.”

Tiêu Triệt co rút khóe miệng, cuối cùng đặt tay lên vai vợ mình, nghiêm túc nói: “Bà xã, anh biết em lắm lắm nhiều chuyện, nhưng anh không thể lấy quân nhân ra để nhiều chuyện đúng không?”

“Đồng chí Trung tá, lời này cũng không phải là lời em nói. Bây giờ thế hệ mới người nào không biết, vừa hay em chính là một cô gái hủ, cho nên em luôn ủng hộ. Em thề.”

“Bà xã, em là hủ nữ thực ra anh đã biết sớm, không cần cố ý nói ra để gây ấn tượng với anh có được không?”

“Được rồi, thấy anh là một anh chàng giải phóng quân, tạm thời em có thể nhạt lại trong sáng.”

“Ai, cửa vào hủ sâu như biển, từ đây trong sáng như kẻ qua đường.” Trung tá Tiêu nói.

“Ha ha, từ đây người lương thiện cũng chỉ là người qua đường.” Diệp Vũ bổ sung.

Trung tá nào đó quyết định mang bà xã ra cửa, đang đi xuống, không cẩn thận làm chuyện không đứng đắn.”

“Này này, làm phiền động tác nhẹ nhàng chút, bây giờ em là đối tượng bảo vệ quan trọng.” Một phụ nữ có thai kháng nghị động tác không dịu dàng của người khác.

“Ai, thật xinh lỗi, bà xã, anh nhất thời quên.”

“Mẹ nó, bụng em lớn như vậy anh còn có thể làm như không nhìn thấy.”

“Bà xã anh sai rồi.”

“Hừ, hầu hạ cẩn thận, chộc cho bồn cung mất hứng, em lập tức về XX chờ sinh, để cho anh nước xa không giải được khát gần, làm tròn vòng thể hệ mới.”

“Đừng mà, bà xã, anh thật sự sai rồi.”

“...”

Vợ chồng đầu vô miêng đi thang máy xuống lầu, lái xe, ra khỏi chung cư, chạy thẳng đến nội thành.

“Ngày hôm nay đúng là không tệ, nhìn xem trên đường chúng ta đã gặp phải mấy đoàn xe rước dâu rồi.” Diệp Vũ chắc chắn lên tiếng với mấy đoàn xe rước dâu trên đường.

“Bà xã, anh nợ em một hôn lễ.”

“Đừng mang vẻ nghiêm túc như vậy, không nợ tiền nghiêm trọng, nói không dễ nghe nghĩa là, không có hôn lễ cũng không ảnh hưởng đến thị trường, ngộ nhỡ ngày nào đó anh không vui lại đánh em...em...”

“Em đừng nằm mơ giấc mơ này nữa.” Tiêu Triệt quả quyết cắt lời cô.

“Nằm mơ cũng phạm pháp à?”

“Không phạm pháp, nhưng nó đáp trả người.”

“Ai bảo hôm nay anh cũng làm bộ làm tịch như vậy, trong lòng chị rất cân bằng không được à... Bây giờ em là hòn châu tròn ngọc sáng bụng to phề phề hết cả dáng người, anh lại ngọc thụ lâm phong thu hút ong bướm như vậy là sao? Tương phản lớn như vậy, quả thật đánh vào tâm can.”

Tiêu Triệt liếc nhìn gương sau một cái, cười ha ha, “Đừng nói, bà xã không thoải mái trong lòng, trong lòng anh đặc biệt vui mừng.”

“Đúng là BT*” (biến thái)

Trung tá nào đó không chút cử động, “Điều này chứng tỏ trong lòng em có anh, em đang ghen, anh vui vẻ chết mất.”

“Nhìn anh lúc này trông rất giống tiểu nhân đắc chí.”

“Ừ, ai bảo bình thường em không cho anh cơ hội đắc chí.”

“Thật chưa từng trải nghiệm cuộc đời.”

“Bà xã khiêm tốn rồi, nếu không anh quay đầu về nhà anh nói cho em một chút những trải nghiệm, cũng để anh được mở rộng tầm mắt.” Tiêu Triệt ngữ điệu cảnh cáo, dáng vẻ này của vợ anh thật sự chọc người. Cô không nói không có nghĩa là anh không biết, thông qua đơn vị của cậu Hai cũng có nghe nói không ít tình địch tiềm tàng.

“Lo lái xe của anh đi, không biết ngày lạnh rất dễ bị tắc đường, ra cửa sớm cũng không chịu.”

“Bà xã, nói chuyện với em như vậy dù sao cũng thật khác người.”

“Đúng rồi, anh đừng nói với mọi người là em đang mang tư bào thai.”

“Tại sao? Họ không phải đều là bạn bè tốt của em sao?”

“Chính là bạn bè mới không thể nói, nếu không sinh ra họ sẽ cạo đầu em mất.”

“...” bốn người bọn họ lập thành một tiểu đoàn đúng là có thể làm được chuyện như vậy, thật không thể không phòng.

“Bà xã em nằm ngã ra sau nghỉ ngơi một chút, đến nơi anh gọi em.”

“Đừng nói tỉnh ngủ, tối qua anh ngủ yên có thể khiến em mệt mỏi như vậy không?”

“Anh chỉ làm có một lần mà thôi.” Trung tá nào đó uất ức.

“Gi, một lần anh còn chưa hài lòng? Bây giờ là lúc có thể cho anh chơi đùa sao?”

“Anh sai rồi.” Tiêu Triệt nhất quyết nhận sai.

Diệp Vũ ôm gối đặt ở sau, “Em ngủ một lát.”

“Ừ.” Tiêu Triệt điều chỉnh lại máy điều hòa, tắt nhạc, chuyển tâm lái xe.

Chờ đến lúc bọn họ đến, Trung tá nào đó cũng có mặt.

Cô dâu mới trực tiếp nhéo nhéo tay Diệp Vũ, “Hôm nay cậu đến phá đám có phải không?”

“Cuối cùng tớ cũng không thể hủy dung của chàng giải phóng quân nên chỉ có thể dẫn theo.” Diệp Vũ ra vẻ khó khăn.

“Không được, thế này cướp hết ánh sáng của người đàn ông của tớ rồi.” Bạch Tinh Oánh nghiêng răng.

“Đồ bình thường cũng chỉ có vài thứ, cuối cùng tớ không để cho anh ấy mặc áo đơn giản tới dự ngày vui, như thế rất mất thể diện.”

“Cậu là đồ quý keo kiệt, bình thường cũng không biết đường mua đồ dự bị cho chàng giải phóng quân sao?”

“Mua nhiều sẽ rất lãng phí có biết không, có tiền cũng không thể dùng làm giấy nháp, rất không khoa học.”

“Bây giờ cậu lập tức nghĩ cách xử lý để người đàn ông của cậu khi ra ngoài không quá nổi bật, nếu không người đàn ông của tớ sẽ bị thương.”

“Phục vụ cô dâu mới thật khó khăn.”

“Nghĩ cách đi.”

Diệp Vũ không thể làm gì khác ngoài lôi kéo Trung tá nào đó vào trong góc thương lượng phương án giải quyết, “Chung quanh đây có bách hóa thương mại, anh đi xem xem rồi mua một bộ khiên tốn một chút có được không?”

“Chúng ta đi thôi.”

“Anh đi một mình không được à?” Phụ nữ có thai rất lười như vậy, chỉ muốn ngồi một chỗ.

“Không được, mua quần áo là phạm vi trách nhiệm của bà xã.”

“Chưa từng nghe qua.” Tục ngữ còn nói nam chủ ngoài, nữ chủ trong, gặp phải anh là quân hôn cho nên chị trong ngoài đều làm chủ, thế mà cũng không biết điều.

“Nếu không, anh không mua.”

“Chị sẽ thay đổi cho anh hai đến nỗi không muốn gặp người.”

“Chỉ cần em không sợ mất thể diện, tùy tiện thay đổi.”

“Hừ, chị sẽ không khách khí.”

“Thật sự không cần khách khí.”

Hai người thân mật đi vào bách hóa mua quần áo.

Một Trung tá nào đó đi với bà xã đi vào khiến cả nhóm mấy cô bán hàng ước ao ghen tị.

Khi Diệp Vũ sửa soạn cho Trung tá nào đó khiên tốn hơn, mắt của cô bán hàng cũng biến thành đất phóng về phía cô.

Một người phụ nữ có ý niệm độc chiếm mạnh mẽ nào mới có thể tạo ra một phong cách như vậy, cố tình biến người đàn ông bên cạnh nghe lời như thánh chỉ, nghe cô phân phó, nhần nhục vì cô, vô cùng kích thích người xem chàng đẹp trai.

“Sớm biết như vậy không bằng mặc quân trang ra ngoài.” Diệp Vũ hết sức tự giận mình nói.

Tiêu Triệt nói: “Như vậy không được, quân trang không tiện, anh thật vất vả mới có thể quang minh chính đại ôm bà xã mình, nhất định phải mặc đồ thường.”

Diệp Vũ trực tiếp đá cho anh một cái, vừa hay lọt vào mắt của mấy tiểu thư đang đứng quây.

“Tôi mua quần áo này.” Diệp Vũ đưa thẻ bạch kim ra.

“Bà xã, đây không phải là thẻ tiền lương của anh.”

“Đây là thẻ của em.”

Trung tá nào đó bày ra vẻ mặt đau đớn, “Bà xã, em không cần phải tiết kiệm tiền giúp anh, anh đưa cho em là để cho em tiêu xài.”

“Biến, em mua quần áo cho anh đương nhiên là phải dùng tiền của em mới có thành ý, tiền của anh phải dùng trên người em mới thể hiện được giá trị.”

“...” vợ anh suy nghĩ quả nhiên rất khác biệt.

“Một năm em không mua cho anh được mấy lần, thế nào em cũng đủ vốn, mua bán này có thể được xúc tiến.”

Trung tá nào đó xuất hiện vạch đen sau đầu !

Thay quần áo cho Thiếu tá nào đó xong, Diệp Vũ yên tâm dẫn người nào đó trở về tham dự hôn lễ.

Nhưng cô dâu mới vẫn rất khó chịu, “Thế nào cũng thấy đều như rất quá nổi bật.”

Diệp Vũ thành khẩn bày tỏ, “Tiểu Bạch, không được, hôm nay cậu đừng gả đi, chọn thêm một lần nữa đi. Cậu trông cậu ước ao ghen tị với hàng hiệu trong nhà tớ thế nào, nhanh chóng tìm lại một lần nữa cậu mới có thể bình an được gả đi.”

“Cút.” cô dâu mới nổi giận.

“Tớ mà lặn đi, bao lì xì trong tay tớ cũng sẽ lặn đi, cậu xác định có thể sao?”

“Bao lì xì thì để lại, cậu cứ lặn thẳng.” Bạch Tinh Oánh nắm lấy bao lì xì trong tay cô kín đáo đưa cho Trình Lam.

“Đầu năm nay làm người thật không quá thực tế, thực tế quá sẽ ảnh hưởng đến tình cảm.” Diệp Vũ vừa nói vừa nắm tay Trung tá nào đó, “Ông xã, chúng ta vào trong tìm chỗ ngồi, lát nữa nhất định phải ăn nhiều một chút, nếu không chúng ta sẽ thiệt thòi.”

“Đúng là chưa từng trải đời, đừng nói biết chị.” cô dâu mới giận dữ.

Diệp Vũ mỉm cười thân thiết với chú rể bên cạnh, “Tiểu Bạch nhà bọn tôi tính tình nóng nảy, nhưng vẫn chưa đến mức quá nguy hiểm. Anh có thể yên tâm ở lại tham dự hôn lễ, không cần phải tính đến chuyện đào hôn đâu.”

Chú rể mới cười gật đầu, “Cám ơn lời khuyên, chẳng qua là, tình bạn gợi ý, xúi giục cô dâu lâm trận đổi chú rể là hành động hết sức không có đạo đức.”

“Cái này thật là xin lỗi, theo như nguyện vọng đổi chồng lúc đầu của tiểu Bạch, tôi nghĩ đi nghĩ lại, bụng tôi cũng lớn như vậy mà vẫn còn đi chứng muốn đổi chồng, cho nên mới có lương tâm đề nghị. Có lời như vậy, tối nay anh có thể về lén lút khai thông giải quyết.”

“Tôi có thể thảo luận với đồng nghiệp GM* (*hình như là General Motor) niêm phong tài khoản của cô.” chú rể mỉm cười ra vẻ là người dễ tính.

Diệp Vũ trợn mắt, “Không có tính người, bao lì xì của tôi lớn như vậy, anh còn có thể dùng trò chơi niêm phong tài khoản để hồi đáp?”

“Dù sao gần đây cô cũng không chơi được.”

“Vậy cũng không thể tùy tiện niêm phong tài khoản được.”

“Hôm nay là hôn lễ của tôi, tôi là chủ nhà.”

“Thật khó phách, anh Hạo.”

“Khách khí khách khí.”

“Bà xã chúng ta đi vào trong ăn thứ gì đi.” Trung tá nào đó trực tiếp dùng tay ôm bà xã, cô có vẻ rất vui vẻ với chú rể.

Chú rể đưa mắt nhìn vợ chồng bọn họ đi vào, sau đó thành khẩn nói với bà xã mình, “Bà xã, anh không sợ vị khách nào xuất sắc hơn anh, bởi vì dù cho bọn họ có xuất sắc đến chừng nào, em cũng là gả cho anh.”

Cô dâu hôn chụt một cái lên mặt ông xã mình, “Ông xã, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Vương Thiển đứng cạnh chà mạnh tay, “Nổi hết cả da gà rồi, làm phiền cậu chú ý đến hình tượng chút, giờ chưa đến thời gian động phòng dâu.”

Bạch Tinh Oánh đá cho dâu phụ một cái.

“Thật lòng là không thể ghen tị, không phải chỉ cao hơn cậu có hai phân sao, cậu giẫm tớ thì tớ cũng cao hơn.”

Chú rể ôm cô dâu, “Bà xã, bình tĩnh, cô dâu hôm nay phải thật hiền thực.”

“Ông xã, em biết rồi.” cô dâu bình tĩnh lần nữa.

Bạch Tinh Oánh nghĩ thầm: choáng váng. Em có mấy người bạn xấu, có thể không nóng nảy sao?

42. Chương 42

Tiệc mừng được bố trí ở đại sảnh, vui mừng sôi nổi là cơ sở chính.

Không thấy ba mẹ hai bên, Trung tá nào đó có chút khó hiểu, “Ba mẹ bọn họ sao không tới?”

“Bọn họ tổ chức ở đây một lần, sẽ về nhà hai bên tổ chức hai lần nữa. Hai bên gia đình cũng sẽ không ép buộc, dù sao cũng đã gặp mặt, thành phố XX là nơi cho người trẻ tuổi ép buộc nhau.”

“Như vậy ngược lại không tồi.”

“Chính là quá ép buộc, kết hôn một lần, còn bày ra ba tiệc rượu.” Đây không phải là cực kỳ ép buộc, nếu không mọi người cứ một mực gọi kết hôn là không chịu nổi, cứ ép buộc người bình thường là không chịu nổi.

Kết hôn không phải chỉ tổ chức một tiệc rượu là xong, còn phải có phòng, có xe, có con, dưỡng lão, một đồng chuyện lớn phải làm. Dù sao thì Diệp Vũ thật sự không thích cách chơi đùa như vậy, nhưng mọi người yêu thích rất khác, bạn tốt thích là được. Dù sao về sau người gánh một đồng việc lớn chính là cô, đứng trước ngọt sau hay ngọt trước đắng sau mới là lựa chọn của con người.

“Bà xã, em không thích ép buộc sao?” Tiêu Triệt hỏi rất cẩn thận.

“Ép buộc cộng lông, cuộc đời em đã đủ ép buộc rồi, thật sự không còn hơi sức ép buộc mù quáng nữa.”

“Đây cũng không phải là ép buộc mù quáng, kết hôn là việc lớn cả đời.”

“Vô nghĩa, việc lớn cả đời cưới hai lần, ba lần, bốn lần, năm lần như vậy có nhiều lớn. Em thấy chính là ép buộc mù quáng.”

Trung tá nào đó bị ghen, thật đáng khâm phục !

“Chúng ta ngồi bên kia đi, đến lúc người làm chủ tiếp rượu, em không phải ngồi.”

“Em không sợ Bạch tiểu thư tức giận sao?”

“Tiểu Bạch còn lo lắng cho cái bụng của em hơn, đây là con nuôi của cô ấy.”

“Con chúng ta có mẹ nuôi rồi hả?”

Diệp Vũ gơ ba ngón tay lên, “Ba, hoành tráng không?”

Tiêu Triệt gật đầu, “Hoành tráng/” Anh còn chưa nói ra, anh mà nói ra thì số lượng cha nuôi cũng sẽ tương đối hoành tráng.

Diệp Vũ đỡ cánh tay anh, ngồi vào ghế, gật đầu mỉm cười với mấy người đã ngồi vào bàn.

Tiêu Triệt lấy một hộp sữa chua từ trong túi cô ra, “Uống một ít trước.”

Diệp Vũ nhìn vào trong túi xách, vừa lẩm bẩm, “Em nhớ là còn có mấy miếng bánh bao đấy.”

“Lát nữa em không có ý định ăn gì sao?”

“Bây giờ sức ăn của em rất lớn, huống chi bao lì của em lớn như vậy, tại sao còn phải tiết kiệm cho tiểu Bạch cơ chứ.”

“Em để bao nhiêu?” Trung tá cười đùa, hỏi.

Diệp Vũ ha ha cười xấu xa, “Em đổi hết thành tiền lẻ, độ dày rất khả quan.”

Tiêu Triệt trợn mắt, “Không phải thật chứ?” Như vậy cô dâu còn không nhảy về phía trước sao?

Diệp Vũ đi tới nói nhỏ vào tai anh, bí mật nói: “Giả.”

Anh biết.

Chỉ là Tiêu Triệt phát hiện lúc vợ anh ỉu xiu cũng mê người như vậy, sau cặp kính kia là đôi mắt sáng xinh đẹp còn chói mắt hơn cả trân châu.

“Diệp Vũ, đây là ông xã cậu sao?”

Diệp Vũ nhìn bạn học mình, cười gật đầu, “Ừ, chồng tó.”

“Kết hôn lúc nào, sao không thấy gửi thiệp?”

“Bọn tó không tổ chức hôn lễ, chỉ nhận giấy, dân thường nhỏ bé vẫn nên đơn giản một chút mới dễ sống.”

“Cậu cũng quá khiêm tốn rồi, thế nào cũng phải tổ chức hôn lễ, cậu chờ mọi người tới lên án cậu đi.”

“Các cậu thật không biết ơn, tó đây là đang giúp các cậu tiết kiệm một khoản tiền mừng.”

“Thôi đi, người đàn ông của cậu ưu tú như vậy, bạn bè đồng nghiệp nhất định cũng xuất sắc như vậy. Người này căn bản là muốn cắt xén cơ hội tìm người yêu của những nữ thanh niên độc thân. Thật không đúng rồi.”

“Chính là quá ưu tú mới sợ các cậu gặp, cậu xem bây giờ cậu ghen tị thế nào.”

“Cậu đúng là nhiều chuyện.”

“Đây là điểm đặc biệt của tó, không thể thay đổi.”

“Lúc này ở bên ngoài Phùng Đức Chiêu hỏi thăm tiểu Bạch về cậu.” bạn học có ý tốt nhắc nhở.

Diệp Vũ nhất thời trợn tròn hai mắt, choáng váng, cái người qua đường kia, hần cảm tình con chó dính lấy người ta sao?

“Hắn đã vào, tới rồi.” bạn học truyền thanh trực tiếp tại hiện trường.

Tiêu Triệt nheo mắt nhìn người đàn ông đang đi tới. Người này dường như cũng thuộc về thành phần tri thức tinh anh thế hệ mới, nhưng tên này trắng trợn nhìn bà xã mình như vậy thật đáng ghét.

“Diệp Vũ, tó còn tưởng cậu không tới. Cậu và tiểu Bạch quan hệ tốt như vậy, sao không làm dâu phụ?” Phùng Đức Chiêu vừa đến đã hỏi.

Diệp Vũ nhìn cái váy ngắn trên người mình, hiểu ra mấu chốt vấn đề ở đâu. Cô ngồi như vậy, chiếc váy đã che đi cái bụng bầu của cô, “Bây giờ tôi rất khó làm dâu phụ.” Cô đỡ eo đứng dậy phô bày chứng cứ.

“Diệp Vũ, cậu...cậu bị người nào lừa?”

Diệp Vũ nháy mắt, nhìn cô dễ bị lừa như vậy sao?

“Cậu đừng lo lắng, tó nguyện ý làm ba đứa bé.”

“Phụt.” Diệp Vũ thật sự nhịn không được phun một ngụm sữa chua vừa hút vào miệng. Cô thật sự đã đánh giá thấp sức chiến đấu của bạn học này rồi.

“Thật xin lỗi, tôi rất để ý con trai tôi nhận người khác làm ba.” Trung tá nào đó tức giận có biết không. Anh ngồi một bên nổi bật như vậy còn có người đàn ông khác dám trắng trợn đến giành vợ anh. Nếu lúc này anh không có ở đây, tình hình sẽ biến chuyển thế nào, thật sự không dám tưởng tượng.

Phùng Đức Chiêu kinh hãi, ngón tay run run chỉ vào Tiêu Triệt chói mắt như minh tinh màn ảnh, hỏi Diệp Vũ đang bị sắc sữa chua, “Hắn là bạn trai cậu sao?”

Tiêu Triệt nhú mày, “Tôi không thể là chồng cô ấy à?”

“Cậu kết hôn khi nào, tiểu Bạch nói cậu vẫn chưa có bạn trai.” người nào đó vẫn không thể tin cao giọng nói.

Tiêu Triệt liếc nhìn bà xã, bạn bè cô thật sự khiến người ta không biết nói gì cho phải, xem chừng là không vừa mắt với người đàn ông này mới có thể liên kết chính anh ta.

“Không có bạn trai không có nghĩa là không có chồng.” Diệp Vũ nói như là chuyện đương nhiên.

Phùng Đức Chiêu tức giận mà không thể nói được gì, nghẹn đỏ mặt, cuối cùng hất tay áo ngồi vào một bàn cách đó khá xa.

Diệp Vũ hiềm khi tự nhận sai, hỏi đồng chí Trung tá, “Có phải chúng ta quá đáng lắm không?” tên đầu heo này cũng là một người đàn ông ngây thơ đấy.

“Không, đàn ông chịu đả kích mới có lợi, nếu không còn tưởng khắp thiên hạ phụ nữ đều chờ hắn yêu.” Trung tá hả giận thô lỗ nói.

Diệp Vũ đăm đăm bả vai anh, mắng: “Đừng ra vẽ đạo mạo, tức giận à?”

“Dám mơ tưởng đến nhân vật tư nhân của quân nhân, giết không tha.” lời nói đằng đằng sát khí.

“Bây giờ hắn đã không có lực chiến đấu rồi, anh kiểm chế một chút, đừng để ảnh hưởng đến đứa bé.”

Trung tá nào đó kiểm chế sát khí, đưa tay sờ sờ bụng của cô, nói: “Bảo bảo ngoan, ba đang bảo vệ lãnh thổ của mình, sau này các con lớn lên cũng phải làm như vậy.”

“Nghiêm túc một chút.”

“Anh rất nghiêm túc.”

“Không nhận ra.”

Tiêu Triệt vừa muốn nói, lập tức thấy một người phía sau liền hơi nhếch môi. Người kia ở bên kia nhìn sang, nhất quyết đi tới bên này, điều này khiến cho sắc mặt anh càng thêm lạnh nhạt.

Hôm nay may mắn là anh đã tới, nếu không đến, vợ anh ôm đám nhóc đều không thể ngăn trở nổi có đàn ông này góc tường.

“Diệp Vũ, chuyện ngày hôm qua thật sự xin lỗi.” Tưởng Suất Văn nói lời xin lỗi với lời thành kính, chỉ là trong ánh mắt ngập đầy sự chán nản và mất mát.

“Em không sao, anh đã xử lý tốt chuyện giữa anh và đàn chị chưa?” Cô chính là muốn vết thương bị xát muối hướng về người khác. Choáng váng, để cho hắn giả vờ tình nghĩa, để cho hắn dây dưa không ngừng, quả thật người đàn ông này khiến người ta không chịu nổi.

Tưởng Suất Văn nét mặt ảm đạm, “Chuyện không như em nghĩ đâu, từ sớm anh với cô ấy đã không còn gì, nhưng cô ấy...”

“Đàn anh, anh là đàn anh của em, và cũng chỉ là đàn anh mà thôi.” Diệp Vũ mỉm cười ngắt lời hắn. Choáng á, chị không có thời gian nhàn rỗi làm người tri kỷ nghe anh kể chuyện đau khổ, đau khổ cũng không phải là món ăn.

Đột nhiên Diệp Vũ liền nghĩ đến cô bé đau khổ trong đại viện, chợt phát hiện Tưởng nào đó rất xứng đôi !

Mọi người cũng đặc biệt tự cho là mình đúng !

Tướng Suất Văn khổ sở nhìn cô, “Diệp Vũ...”

Tiêu Triệt nhìn người đàn ông đang diễn vai khổ sở, lạnh lùng nói: “Vị đàn anh này, vợ tôi không có hứng thú nghe anh tâm sự, phiền anh đổi chỗ được không?” MD, cho rằng anh là người chết sao? Ngay góc tường cũng không phải không có cổ kị như vậy. Anh muốn thử nghiệm lực chiến đấu của quân nhân sao?

Tướng Suất Văn cả người cứng đờ, sắc mặt khổ sở hơn, “Thật xin lỗi, chỉ là anh...” Nói gì cũng đã muộn rồi, người đàn ông ưu tú trong mắt cô đã không còn là hấn, tất cả chỉ do hấn tự gây nghiệt.

Nhìn bóng lưng ảo não họ Tướng nào đó rời đi, Diệp Vũ cực kỳ khó chịu nhàu mày, không nhận được oán trách, “Bực mình, anh ấy không làm diễn viên diễn cảnh khổ vì tình quả thực là một tổn thất lớn, anh ấy đến đây là muốn em ăn không ngon sao?”

“Bà xã, đừng để ý đến đến loại người đó. Chúng ta nên ăn cơm thật ngon, đừng để bảo bối trong bụng bị đói.”

“Những người đàn ông cao cấp sao em có thể trêu chọc đến được, nhân phẩm em không đến nỗi kém như vậy. Hoa đào dù không nở cũng không thể thê thảm như vậy.” Cô mới là nguyên nhân bị kịch có được không.

Trung tá nào đó đột nhiên nở nụ cười, mặt vợ anh đã nhăn lại. Có kiểu người quán quýt lấy vợ anh không rồi mới chính là người khổ sở. Anh ghen tị chỉ là vì có chút cướp đoạt, khó trách cô muốn gọt người.

“Ah, có gian tình.” Một giây trước còn u buồn chết người, chớp mắt một cái đã như rồng như hổ, nằm trên vai Trung tá nào đó vậy xem bất quá.

“Cái gì?” Tiêu Triệt cũng tò mò nhìn qua.

“Cái đó cái đó, người đàn ông kia có hứng thú với Trình Lam. Oa oa, người này rất có chất lượng, so với tên Hưởng ngư lang nào đó vẫn đẳng cấp hơn rất nhiều.”

“Hưởng ngư lang?”

“Đã chạy theo một kẻ có tiền, làm ngư lang riêng cho người ta.”

“...”

“Làm phù dâu phù rể đúng là rất dễ dàng phát triển gian tình lãng mạn, đáng tiếc là em không có cơ hội rồi.” Cuối cùng, Diệp Vũ không nhận được phiên muộn.

“Bà xã, em đang tiếc sao?”

“Nói nhảm, chẳng phải em đã kết hôn trước rồi sao, còn có một cái bụng lớn như vậy, em không còn cơ hội làm phù dâu nữa.”

“Anh vẫn chưa đủ ưu tú sao?”

“Ưu tú cũng không thể đền bù việc thiếu sự kiện phù dâu. Aii, vì sao phù dâu phải là người chưa kết hôn và có tài năng, cả cơ hội nghĩ đến cũng không cho người ta.”

Trung tá nào đó nhất quyết quay người bà xã lại, cũng quay mặt lại, nghiêm trang nói: “Bà xã, chúng ta ăn cơm ngon lành thôi. Nhìn xem, tất cả món ăn đã được đặt lên rồi, không phải lúc này em nói đói bụng sao?”

“Được rồi, em quyết định hóa bị phần thành sức ăn, dù gì cũng không thể làm cho bao lì xì đầy cộm trôi sông được.”

Trung tá nào đó im lặng lần nữa.

Cũng không thể nói phục vụ bà xã đại nhân ăn cơm, quả thật cũng vượt qua cả bảo mẫu chuyên nghiệp rồi. Nam nữ ngồi cùng bàn đều phải nhìn với ánh mắt ghen tị.

43. Chương 43

Tiệc mừng vừa kết thúc, một cặp đôi mới kết hôn nào đó chạy thẳng tới sân bay hưởng tuần trăng mật.

Nhìn bạn tốt và chồng hạnh phúc bắt đầu chuyến hành trình trăng mật, Diệp Vũ cũng rất vui mừng.

Tiêu Triệt khoác vai cô, nói: “chờ lúc nào anh rảnh rồi chúng ta cũng sẽ ra ngoài du lịch.”

“Được.” loại cam kết này đối với quân nhân mà nói căn bản chỉ là lời nói suông, người nào nghiêm túc người ấy sẽ thua. Chỉ là, anh có lòng là tốt rồi.

“Trời đang còn sớm, tiếp theo chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Trung tá nào đó rất có ý thức chỉ huy.

Diệp Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta đi mua máy ghi âm thôi.”

“Hả?” hiện tại mua cái này cũng không thừa.

“Đi, giờ cũng gần đến giai đoạn dưỡng thai rồi, bảo bối tương đối nhạy cảm với giọng của ba ba. Em muốn ghi âm giọng anh lại rồi lúc không có chuyện gì có thể để lại cho bọn nó nghe, như vậy về sau mới không cảm thấy xa lạ.”

Tiêu Triệt cảm động ôm vợ, “Bà xã...”

“Mua thêm nhiều băng ghi âm một chút.”

“Muốn ghi nhiều lắm sao?”

“Lo trước khỏi họa.”

Sau đó hai vợ chồng lái xe đến bách hóa mua máy ghi âm và băng.

“Chúng ta có nên đi xem giường nhỏ một chút không?” Sau khi mua xong máy và băng ghi âm, Tiêu Triệt đột nhiên nghĩ đến vấn đề ngủ của gia đình trong tương lai, liền đề nghị.

Diệp Vũ tỏ ý đồng ý, “Vẫn nên xem một chút, cho dù là giường tầng cũng phải mua theo phong cách trẻ con, nếu không tương lai bọn nó sẽ nói chúng ta khiến bọn nó phải chịu đối xử như trong trường học.”

“Chính xác.”

Vì vậy, hai vợ chồng lại tiếp tục chiến đấu ở chiến trường dụng cụ gia đình trong bách hóa, nghiêm túc cẩn thận chọn giường tầng.

Cuối cùng do đồng chí trung tá vỗ tay nhận định chiếc giường tầng bằng gỗ có hai khung trắng, cà thẻ trả tiền, sau đó về nhà chờ giao hàng.

Lúc chàng vạng tối, chiếc giường tầng rất cuộc cũng mọc rễ ở trong tiêu gia, được trải drap giường tốt nhất, nhưng nhìn vẫn giống như – kí túc xá học sinh.

Diệp Vũ vỗ trán, thở dài nói: “Ấn tượng này xem ra không có cách nào thay đổi, cứ chấp nhận như vậy thôi.”

Trung tá cũng than thở, “Cũng chỉ có thể như vậy.”

“Nhanh lên, thời gian ở nhà của anh có hạn, nắm bắt thời gian hoàn thành nhiệm vụ chính của anh đi, đọc hết điều lệ liên quan đến quân nhân một lần, rồi đọc điều lệ liên quan đến cảnh sát một lần.”

“Cái gì?”

Diệp Vũ đánh anh, “Ngốc nghếch, cái này gọi là dưỡng thai trước. Dù thế nào đi chăng nữa tương lai bọn nó không tránh khỏi sẽ bị ông ngoại với ông ngoại độc hại, chúng ta nên nói trước để bọn nó thích ứng.”

Trung tá nào đó há hốc mồm cứng lưỡi, hồi lâu sau mới mở miệng nói, “Em thật sự suy tính để bọn nhóc trở thành công kiểm pháp và hải lục không à?”

“Đây không phải là vấn đề em muốn nghĩ tới, mà là vấn đề nhất định bọn nhóc sẽ gặp phải, có một giai đoạn chuẩn bị, giai đoạn tiếp thu sẽ tương đối dễ dàng.”

Trung tá hết sức đồng ý, vấn đề bà xã lo lắng rất thực tế.

“Nhưng, ba anh bên kia...”

Diệp Vũ lớn tiếng than thở, “Anh biết là em rất ghét kinh tế các loại mà. Anh đừng buộc em nổi giận, em tuyệt đối sẽ không để ấy loại kinh tế đó độc hại mình.”

“Bà xã, em cực khổ rồi.” Hai người ở bên kia cũng không dễ đối phó, anh vẫn cảm thấy bà xã thật thần kì, thế nhưng rất hòa hợp với ba anh.

“Nhanh đi lấy điều lệ đi, em sẽ chuẩn bị nước nóng cho anh.”

“Tự anh có thể làm được.”

“Không cần, chuyện này em vẫn có thể làm được.”

Trung tá nào đó thật sự nghe lời bà xã nghiêm túc đi tìm điều lệ.

Vì không quá rầy đồng chí trung tá làm nhiệm vụ ghi âm không thể đổi, Diệp Vũ phụ trách nấu cơm tối.

Lúc ăn cơm do bà xã nấu, trung tá nào đó rất hạnh phúc, “Vẫn là bà xã nấu cơm có hương vị riêng của gia đình.”

“Nấu cơm ở nhà, cả nhà đều bốc mùi.” Diệp Vũ rất biết cách phá hỏng bầu không khí.

“Không phải,” Tiêu Triệt rất nghiêm túc, “Có lòng mới nấu được hương vị gia đình như vậy.”

“Được rồi, không tranh cãi với anh nữa, thủ trưởng nói đều rất đúng, được thôi.”

“Lời của phu nhân thủ trưởng mới đều đúng, với bọn anh em chính là thủ trưởng.” cuối cùng đồng chí trung tá rất không có nguyên tắc nịnh bợ.

“Ăn cơm cũng không ngăn được miệng lưỡi của anh, nhanh ăn cơm đi, ăn xong rồi ghi âm tiếp.”

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

“Em rất coi trọng anh, đồng chí ạ.” Diệp Vũ cười hì hì.

Sau khi ăn xong, Tiêu Triệt dành phần rửa bát dọn dẹp, sau đó ôm vợ về giường ghi âm điều lệ.

Bây giờ Diệp Vũ dính phải giường liền muốn ngủ, lúc Tiêu Triệt cố gắng ghi âm điều lệ, cô không chờ được hẹn gặp Chu công đánh cờ. (ngủ ý)

Trước khi đi ngủ Tiêu Triệt rót mấy chén nước. Nhiệm vụ ngày mai của anh cũng không ít, trước khi đi ngủ phải hoàn thành nhiệm vụ bà xã đã giao, chuyện này liên quan đến cuộc sống trong tương lai của mấy bảo bối nhà anh.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tiêu Triệt đã thức dậy, trước tiên dọn dẹp nhà, làm điểm tâm xong (bữa sáng), tiếp theo sau đó ghi băng dưỡng thai.

Đợi đến lúc xong xuôi mới đi gọi bà xã rời giường ăn cơm.

“Mấy giờ rồi?” Diệp Vũ vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng, giọng nói dịu dàng còn có chút làm nũng khiến cho đồng chí trung tá ngứa ngáy.

“Hơn tám giờ, ăn xong điểm tâm anh đi dạo siêu thị với em.”

“A.” Diệp Vũ đầu óc có chút mơ hồ, mặc cho anh bế cô từ trên giường xuống, vào phòng vệ sinh rửa mặt mới hoàn toàn tỉnh táo lại, liếc nhìn người nào đó ở cạnh cửa, không nhận được trùng mắt nhìn qua, “Không có chuyện gì nhìn em chăm chăm làm gì?”

“Vợ anh xinh đẹp.”

“Phi.”

“Thật sự rất xinh đẹp.” Lúc vợ anh không đeo cặp mắt kính đen to bị thường xinh đẹp hơn rất nhiều, cặp mắt kính thô kệch che đôi mắt sáng được tháo ra, cả người cô cũng trở nên rất rực rỡ.

Giờ phút này, Tiêu Triệt đột nhiên hiểu, vợ anh thích cặp kính dày cồng kềnh là có nguyên nhân. Cô giảm bớt phần chói mắt thuộc về mình, mặc thêm áo khoác điềm đậm nho nhã sẽ làm cho vẻ đẹp của cô giảm đi bảy phần, bên trong khiêm nhường.

Diệp Vũ rửa mặt xong, ra ngoài ăn cơm, lúc đi ngang cửa không nhìn được đập cho anh một cái, “Ra về thông minh cái gì, đi ăn thôi.”

“Yes Sir.”

Cơm nước xong, Tiêu Triệt thu dọn một chút, sau đó thay quần áo.

Diệp Vũ kinh ngạc, “Lại mặc quân trang à?”

“Phải đóng dấu đảm bảo em là quân tử, nói cho những người khác biết đừng hòng phá hỏng quân hôn.”

“Cắt.”

Thực sự Tiêu Triệt mặc thường phục đi dạo với bà xã đã rất chói mắt, một trung tá đẹp trai, trẻ tuổi uy nghiêm mặc quân phục như vậy thật sự rất kiêu căng.

Đồng chí trung tá tay xách túi lớn túi nhỏ, Diệp Vũ đỡ eo chậm rãi theo sau.

“Anh mua nhiều như vậy làm gì, một lần anh về đơn vị chỉ sợ sẽ phải về đại viện với ông ngoại.” Việc trở thành quốc bảo thật lòng không tốt chút nào.

“Thế thì đưa đến đại viện ăn.” Trung tá nào đó dứt khoát.

“Vậy anh trực tiếp để trong xe cũng được.”

“Trong nhà vẫn còn một ít, những thứ khác đều đặt trong xe cho em, đến lúc đó em không cần tốn sức.”

“Được.” chỉ cần không để cho cô phải lao động thì thế nào cũng được.

Về đến nhà, Diệp Vũ cố gắng với đồ ăn vặt, Tiêu Triệt tiếp tục cố gắng với ghi âm điều lệ.

Thời gian kế tiếp đều trôi qua như vậy, dĩ nhiên bên tay đồng chí trung tá lúc nào cũng dự sẵn bình nước ấm.

Đợi đến lúc anh rời nhà về đơn vị, giọng nói khàn khàn. Tuyệt đối là vợ anh cố ý, ấy thế mà cô để anh đọc hết điều lệ hình pháp một lần, còn cả hiến pháp cũng đọc một lần.

Vừa về đơn vị, một tá người tiếp đón với đại đội trưởng, đại đội trưởng kinh ngạc, “Giọng nói bị làm sao vậy?”

Trung tá nào đó vừa lau mặt, vừa vô cùng khổ sở nói: “Đừng nhắc đến nữa, vợ tôi bảo tôi đảm nhiệm điều lệ nguyên một ngày, quân nhân, cảnh sát, ngay cả hình pháp tôi cũng đọc một lần.”

“Vợ anh giáo dục anh những hai lần đấy?” đại đội trưởng trêu ghẹo.

“Vợ tôi nói giữ lại làm đồ dưỡng thai, nhân cơ hội tôi ở nhà, có thể áp bức chút nào liền áp bức. Tôi vừa phải ghi âm vừa uống nước, nhưng giọng nói vẫn như vậy.”

Đại đội trưởng cười ha ha, “Vợ cậu rất có tầm nhìn xa trông rộng, thật sự là suy tính đến lựa chọn công kiểm pháp và hải lực không.”

“Cô ấy nói đây là truyền thống gia tộc, phải tiếp tục phát huy.”

“Cậu khoan hãy nói, truyền thống gia tộc này đáng giá để phát triển.”

“Cái đó đúng.” Tiêu Triệt đặc chí nói.

Đại đội trưởng trực tiếp thưởng cho anh một đánh đằng sau gáy, “Đặc biệt cọng lông, nhanh đi chuẩn bị tài liệu.”

“Vâng, đồng chí đại đội trưởng.”

“Tên nhóc này...” đại đội trưởng cười nhìn anh chạy nhanh như chớp.

ở đây này, trong nhà chỉ còn lại một mình Diệp Vũ, cô nghe giọng nói trong trẻo quen thuộc trong máy ghi âm, nằm trên ghế salon cầm điều khiển tivi chuyển kênh trẻ con.

Chỉ còn lại mình cô, lần này dù gì cũng đã có thứ để làm bạn rồi, nếu không thật sự có chút cảm giác trống trải. Cũng không biết là do bởi cô đang mang thai, cô cảm thấy hiện tại đặc biệt dễ dàng đa cảm, tuyến tình cảm dường như đột nhiên trở nên trở trụi.

lúc điện thoại di động vang lên, Diệp Vũ đang chuyển kênh trẻ con chuyên tâm lúc đầu không nghe thấy, sau đó mới đột nhiên tỉnh ngộ là điện thoại di động mình đang reo.

Diệp Vũ chậm rãi đứng dậy đến bàn ăn cầm điện thoại lên, nhìn qua màn hình, nhanh chóng nghe điện.

“Sao gọi nửa ngày mới nghe điện thoại vậy? Ở nhà một mình thì bận rộn cái gì?” Điện thoại vừa nói, Trình Lam nhin không được hết âm lên.

“Đang xem quảng cáo trên tivi, lúc này tiếng ồn quá cho nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.”

“Ở nhà buồn chán không?”

“Rất tốt.”

“Ra ngoài uống ly trà.”

“Cậu đổi thành quán trà tu nhân dưỡng tính rồi hả?”

“Không phải là chị đang phối hợp với tình trạng thân thể cô em sao?”

“Người trong nhà tớ ủy thác cho cậu sao?” Không có việc gì lại nghĩ muốn gọi cô đi uống trà trưa, hiện tượng khác thường.

“Vị kia nhà cậu đúng là một ông xã hoàn hảo, trước khi đi có lẽ ngoài tiểu Bạch đều gọi điện tới chào hỏi.”

“Đời tớ có lẽ bây giờ cũng chỉ có thể hưởng thụ cấp bậc đãi ngộ như vậy, thật không đáng để khoe.”

“Cậu còn chưa đủ khoe khoang. Tham dự hôn lễ còn dẫn theo người dành hết sự nổi bật của chú rể. Người đàn ông này mang theo ra ngoài thực không hề mất mặt, rất có thể diện.”

“Chất lượng cũng không hữu ích, muốn dẫn anh ấy ra ngoài cũng phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cái cũng không được.”

“Cũng là,” Trình Lam dừng một chút, “Nhưng cậu cũng không khác gì, bụng đã to như vậy còn để anh giải phóng quân phải lo lắng.”

“Người này đơn giản là trả đũa tớ mà. Tớ vốn đang hoang mang đang trạch ở nhà, là cậu gọi điện đến nói muốn mời tớ ra ngoài uống trà, tớ còn chưa đồng ý, cậu còn nói tớ ép buộc, hai ta rốt cuộc người nào mới đang ép buộc?”

“Cậu thì tốt rồi, không cần phải nhìn sắc mặt ông chủ. Chị còn phải đi làm với bọn tư bản bản chất độc ác.” Trình Lam nói không nên lời ghen tị, ao ước.

“Ngày đó người đàn ông cậu coi trọng hình như cũng trong đội ngũ tư bản.”

“Đừng nhắc tới tên khốn kia với chị.”

“Tình hình thế nào?”

“Tình một đêm, hẳn là đàn ông còn thô lỗ túm lấy chị đòi chị phụ trách. Thế giới này rốt cuộc là làm sao?”

“Không thể tin được.”

“Nghiêm túc một chút, chị đang phiền muộn.”

“Phiền cộng lông! Hẳn muốn cậu phụ trách, cậu liền phụ trách. Dù gì cũng là nhà tư bản, nên nắm lấy, nên cương cầu, lúc chia tay không chừng cậu còn có thể chen chân vào hàng ngũ tư bản. Đừng nói đến phần đầu ba mươi năm, ba năm dù sao cũng không chạy đi đâu được.”

“Cậu là người của chị sao? Loại chủ ý này cậu cũng có thể nói ra được?”

“Chị nếu không phải là người của cô em, có thể che giấu lương tâm xúi giục cô em vơ vét tiền của của người khác sao?”

Trình Lam trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Cẩn thận ngẫm lại, đặc biệt giống như lời cậu nói, là đạo lý đó. Chị cũng không phải là tiểu Tam, trước tiên quen biết một thời gian, xem xét tình hình rồi quyết định bước phát triển tiếp theo. Tốt nhất là phải nghiêm chỉnh xem xét chỗ lợi trước.”

“Bingo.”

“Chị vốn là một người lương thiện trong sáng cỡ nào, đi với cậu lâu đến mức nào mới trở nên bỉ ổi không có đạo đức như vậy?”

“Cút.”

“Muốn nhà tư bản tố phụ trách tới.”

“Nhanh kiểm chỗ nào tốt, tố và con trai chờ cậu tương lai tặng cho bao lì xì lớn đấy.”

“Đã hiểu, chị cúp trước.”

“Ok.”

44. Chương 44

Trung tá về đơn vị, Diệp Vũ tiếp tục quay về đại viện.

Hành khúc đại viện to rõ, không khí trong lành, vô cùng thích hợp để an thai.

Diệp Vũ đang an thai thảnh thơi sẽ nhận được điện thoại Trình Lam xù lông dóc bầu tâm sự.

“Chị rốt cuộc tại sao lại phụ trách hần? Hần căn bản là một tên khốn kiếp!” Trình Lam lại đang lông lộn ở đầu dây điện thoại bên kia.

“Có tiền tiền chịu thiệt, không tiền người chịu thiệt. Hần có tiền, tiền hần chịu thiệt, cậu khó tránh khỏi phải chịu thiệt. Bình tĩnh!” Diệp Vũ vừa gặm quả táo rắc rắc, vừa thuận miệng an ủi bạn tốt.”

“Mẹ nó, rốt cuộc cậu đang đứng về bên nào?”

“Đương nhiên là bên cậu rồi, lại nói trên thực tế cậu không bị thiệt chứ sao.”

“Bà nơi nào không phải chịu thua thiệt? Bà đây còn chưa thành nương nương chính cung, cả ngày còn phải cầu véo với một đám tiểu Tam, tiểu Tứ, tiểu Ngũ, tiểu Lục.”

“Đừng nói với chị là cô em cầu véo thua.”

“Mẹ nó, chị là người vô dụng như vậy sao? Chị không cầu véo họ đến chết, bây giờ người đàn ông này là vật sở hữu của chị, họ dám mơ tưởng đến là tìm cái chết.”

“Bây giờ hỏa khí* (*tức giận, nóng tính) thật sự khá lớn.”

“Thế mà tên khốn kia thừa dịp bà đây sáng sớm không bò dậy từ chức thay bà. Chị không phải là đồ vật của hần, có kiểu tự mình quyết định như vậy sao?”

Diệp Vũ thở dài: “Thật ra thì, hần nhìn đến bây giờ mới xào con cá mực như cậu đã làm cho người ta rất bội phục rồi.”

“Hần là ông chủ thì sao, ông chủ thì có thể xạo người cá mực à?”

“Nếu như vừa là cấp dưới vừa là bạn gái tớ, cô ấy vì công việc không chịu ngủ với tớ, tớ chắc cũng sẽ làm như vậy. Thật sự thì tớ từng tạo nên không ít nam chính, nghệ thuật quả nhiên là khởi nguồn của cuộc sống, ha ha.”

“Cậu bỉ ổi, cậu vô sỉ...”

“Tớ còn hạ lưu.” Diệp Vũ chắc chắn cô nàng sẽ nói tiếp từ này, rất có thứ tự.

“Nói, chủ ý này có phải là cậu giúp hắn đưa ra không?” Đây mới chính là nguyên nhân cốt lõi mà Trình Lam gọi điện hôm nay.

Diệp Vũ ném hạt quả hạch chính xác vào giỏ rác, lúc này mới cười híp mắt nói: “Là một người tri âm đạt tiêu chuẩn của chị, lúc mơ màng đâm phải tình cảm với một nam thanh niên lớn tuổi hơn, đúng lúc tớ đưa tay trợ giúp chính là tinh thần chủ nghĩa nhân đạo.”

“Tớ còn tưởng cậu là bạn của tớ đấy.”

“Cũng bởi vì cậu là bạn của tớ, tớ mới không có đạo đức quyết định đem người vô cùng tàn ác muốn phá trình như cậu rồi kiên quyết đặt một nam thanh niên lớn tuổi hơn lên cùng một chiến thuyền không có hệ số an toàn. Nếu thật sự cậu không hài lòng, lúc ly hôn còn có thể yêu cầu một khoản tiền nuôi dưỡng. Hắn đồng ý.”

“Mẹ nó, cậu cũng biết tranh thủ đòi tiền nuôi dưỡng giúp tớ cơ đấy?”

“Chị gọi cái này là một con rỗng phục vụ tận nhà, cảm động không?”

“Cảm động cộng lòng. Chị nói sao một tên đầu gỗ không thú vị đột nhiên trở nên phi thường như vậy, thì ra là có cậu ở đằng sau điều khiển. Còn công việc của chị, không phải cậu cũng biết phụ nữ không có công việc mới thì thảm nhất sao?”

“Cậu có giấy chứng nhận, công việc sẽ trở lại, mua bán hai bên đều có lợi.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Cách là tớ đưa ra, cậu nói sao?”

“May nhờ có trung tá thu phục được tên yêu ma quỷ quái như cậu, nếu không không biết cậu còn gieo hoa xuống bao nhiêu con gái nhà lành.”

“Ai, cậu thì được coi là con gái nhà lành cái gì. Ông chủ nào đó mới chính là con trai nhà lành đứng đắn, đầu năm nay đều nằm vào bảng xếp hạng động vật quý hiếm, cậu cũng vui mừng tột độ. Cuộc đời này thế mà đã phá hủy hai tên đàn ông đạt chuẩn, thoải mái không?”

“Người này giờ đang hâm mộ ghen tị, cậu không có cơ hội kiểu này.” Trình Lam quả nhiên đắc chí.

Diệp Vũ quả quyết ngắt điện thoại, nhường ai đó đắc chí mơ hồ.

Nấu cháo điện thoại xong, Diệp Vũ quyết định đi ra ngoài tản bộ một chút, xua tan hâm mộ ghen tị trong lòng.

Hôm nay tiểu gia gia có việc đi ra ngoài, không có ở đây, bây giờ Diệp Vũ vô cùng tự do tự tại. Cái gì mà phóng xạ từ điện thoại di động, tiểu Trương nhất quyết trốn mất thật sự không còn cách nào.

“Chị Diệp, chị Diệp...”

Diệp Vũ nghe được có người đang gọi mình, đỡ eo chậm rãi xoay người, nhìn một Nhị đại đang vui vẻ chạy về phía mình.

Chẳng biết tại sao cô có thêm một em trai như vậy, chỉ cần cô ở đại viện đưa hết bản lĩnh sâu thâm thì sẽ có người vượt ngục từ trong trường học khép kín về đại viện. Cũng không biết là cái gì?

“Em trai, chơi vượt ngục hay không?”

“Chị, không phải chị không biết, quá kích thích.”

Sau gáy Diệp Vũ vạch đen liên tiếp rơi xuống, em trai nhị đại à, chị chỉ tùy tiện nói một chút, cậu lại thật sự nghiêm túc trả lời như vậy, mà đáp án vẫn có hồn như thế.

“Sang năm cậu cũng tính vào trường quân đội như vậy?”

“Em không dám,” nhị đại nào đó nét mặt bi thương, “Em nghe anh họ nói rồi, trường quân đội duy trì trật tự rất lợi hại. Nếu không, chị dạy cho em đi.”

“Chị không trải qua đào tạo ở trường quân đội, sao có thể dạy cậu.”

“Chị có cái gì, trường quân đội không nhất định là có.”

“Ngoan, quân nhân đều là những người nghiêm túc, kỷ lưỡng, cậu đừng nghĩ đến con đường tắt, điều này không có lợi cho quá trình trưởng thành khỏe mạnh của cậu.”

“Chị, trong lòng em đặc biệt không thoải mái.” Nhị đại nào đó đột nhiên biến thành thiếu niên u buồn, còn có một chút khuynh hướng căm phẫn.

“Thế nào?”

“Mấy ngày trước bên cạnh trong trường học bọn em có một cô gái bị mấy người khi dễ. Coi như đám người kia có bị xử, cô gái kia cũng bị phá hủy.”

Diệp Vũ đưa tay sờ sờ đầu nhị đại nào đó, “Xã hội này rất thiếu hụt người dám làm việc nghĩa. Chúng ta không có cách nào thay đổi được người khác, nhưng cũng có thể lấy đó làm gương ỳnh. Chỉ cần chúng ta làm tốt việc của mình, xã hội này còn có thể được cứu.”

“Em muốn dọn dẹp đám người cặn bã kia.” Nhị đại nào đó oán hận nắm quyền lại.

“Cậu có bản lĩnh này sao?”

“Em không có.” Nhị đại nào đó ỉu xiu.

“Cậu không có, nhưng người nhà cậu có. Em trai à, có lúc mượn được lực chống đỡ cũng là rất tốt, có muốn thử một chút hay không?”

“Tìm người đánh bọn họ dừng lại thì lợi cho bọn họ quá rồi.”

“Như vậy thì không có hàm lượng kỹ thuật, hơn nữa giáo dục không đủ khắc sâu.” Diệp Vũ cười nham hiểm.

Nhị đại nào đó sáng mắt lên, lại gần, “Chị, chị nói đi.”

“Nghe nói đến chuyện nhặt xà phòng chưa?”

“...” nhị đại nào đó vẻ mặt mờ mịt.

“Lên mạng không?” Diệp Vũ đổi phương thức.

“Có.”

“Xem tiểu thuyết không?”

“Có.”

“Biết đam mỹ không?”

“Biết.”

“Biết trình tiết hoa cúc không?”

“...” nhị đại nào đó ngượng ngùng.

“Muốn nhặt xà phòng từ trên đất lên thì phản ứng đầu tiên là gì?”

“Khom lưng.”

“Lấy phương thức đàn ông yêu đàn ông rồi tưởng tượng một chút.”

Nhị đại nào đó hiểu ra, vẻ mặt khiếp sợ nhìn chị Diệp trong sáng lương thiện nào đó, bà chị này quả nhiên là một người hung tàn có đẳng cấp.

Diệp Vũ ưu ái vỗ vỗ vai nhị đại nào đó, ý vị sâu xa nói: “Tìm người đi tìm những kẻ đó nhặt xà phòng đi. Cái này thì đều có, em trai.”

Nhị đại nào đó về nhà sau khi được dạy dỗ.

Một nhị đại chính nghĩa trong sáng đã bị Diệp Vũ thành công làm lễ rửa tội, từ đó đi theo con đường phúc hắc không còn đường về.

Đối đãi cần bã một chút, lấy bạo chế bạo tuyệt đối là chuyện tất yếu. Nếu không dạy dỗ thì không đủ để bọn họ khắc cốt ghi tâm.

Đương nhiên, cái này đã được tiến hành kín đáo dưới biểu tượng bầu trời hòa bình. Chúng ta phải duy trì tính công bằng, nghiêm túc của luật pháp, đây là nghĩa vụ và quyền lợi của mỗi công dân.

Bạo cú cái gì, đứa bé quan không cần phải hiểu!

Chuyện này chưa kết thúc, trong đại viện là chuyện không lớn không nhỏ.

Tiểu bạch hoa Lý gia rốt cuộc bị bà nội nuông chiều gây ra phiền toái.

Trước đây không lâu nhị đại đã nói những thứ cần bã như vậy với tiểu bạch hoa bản chất giống nhau, khác nhau chỉ là người nào ra trận, cố nhân tiểu bạch hoa – chỉ vì nữ sinh kia trong lúc vô tình đắc tội. Thế giới này quả nhiên là không đáng tin.

Trước kia Diệp Vũ từng liếc hoa còn cảm thấy đứa nhỏ này dựa hết vào bối cảnh gia đình nên mới có bản lĩnh, nhưng nhìn lại cô ta, quả thật là hoàn toàn thay đổi, thế nào lại tự biến mình thành tờ giấy trung tâm.

Cô ta chính là kẻ trực tiếp đánh nữ sinh kia còn tốt hơn trực tiếp phá hủy cuộc sống của cô gái đó, rốt cuộc trong lòng tiểu bạch hoa tấm tối cỡ nào? Gia đình cô ta rõ ràng tràn đầy yêu thương và chính nghĩa, sao trái tim cô ta lại trở nên xấu xa như vậy?

Ah, không đúng, chủ ý lúc trước cô đưa ra cho nhị đại nào đó dường như cũng không quang minh, nhưng xuất phát của cô là tốt, mặc dù thủ đoạn có chút bạo lực, bản chất vẫn rất khác biệt.

Cùng là trường quân đội, nhưng trường quân đội và trường quân đội cũng khác nhau.

Hai quân nhân xuất phát từ hai trường quân đội khác nhau, bối cảnh cũng phân cấp bậc, mà bối cảnh tiểu bạch hoa Lý gia so với đối phương có hùng hậu hơn. Kết quả có thể nghĩ ra, dù có truy cứu cũng không truy cứu đến người tiểu bạch hoa, mặc dù cô ta khó tránh khỏi khiển trách đạo đức.

Chẳng qua, Diệp Vũ có thể lý giải về tiểu bạch hoa, hoàn toàn không thể khiển trách đối với đạo đức của cô nàng, phải có ngoại lực (lực tác động từ bên ngoài) tiến hành chủ nghĩa nhân đạo đối với cô ta.

Diệp Vũ đã sớm biết tính cách cô ghét kẻ ác như thế đều không thích hợp hóa thân thành người làm luật thi hành chính nghĩa – cảnh sát, cho nên cô mới sống chết cũng không chịu trở thành một thành viên cảnh sát nhân dân.

Thân là người chấp hành pháp luật, đạo đức và chức trách không cho phép cô phát huy tinh thần trọng nghĩa tự do, điều này khiến cho cô rất rối rắm. Vì không để ỉnh rối rắm, cô lựa chọn để cho lão đầu và Thái hậu nhà mình rối rắm.

Lúc Diệp Vũ đi bộ đến bãi tập, em trai nhị đại đang ngồi cô đọc ở trên xà kép nhìn trời chiều tưởng niệm sự cô độc.

“Em trai, em không có việc gì ngồi đây giả u buồn cái gì vậy?”

“Thực không thể ư.”

“Không có năng lực cậu chỉ có thể đơn độc.” Diệp Vũ nói rất thực tế và tàn khốc.

“Chị, sao chị dám đá cô ấy?”

“Bởi vì chị làm xong sẽ chuẩn bị theo cô ta đến tòa án. Người ta chỉ cần chuẩn bị phụ trách cho những hành động của mình, có thể khuếch trương can đảm làm bất cứ chuyện gì, điều kiện tiền đề là cậu phải suy nghĩ kĩ đến hậu quả bất kỳ.”

“Chị, nếu như chị có năng lực chị sẽ làm thế nào?”

Diệp Vũ nhìn cậu lắc đầu, thở dài nói: “Em trai, chị thật ra là một người lương thiện biết kính già yêu trẻ, đừng nghĩ chị là người phá hỏng hình tượng xã hội có được không?”

“Em nào có?”

“Cậu chưa?” Diệp Vũ nhú mày, “Vậy tại sao trước đây anh họ nào đó còn lên mặt cổ quái nói với chị ‘đừng làm hư em trai tôi’. Em trai, là chị làm hư em sao?”

“Không phải.” nhị đại nào đó nói như đinh đóng cột, sau đó đổi lời, lập tức hết sức nịnh nọt, “Chị nói thẳng để em không phiền lòng là có lòng tốt, em thực lòng cực kỳ buồn bã. Chị đều không biết bên ngoài người ta nói nhị đại hồng tam đại chúng ta thế nào ương ngạnh khốn kiếp...”

Chuyện con sâu làm rầu nồi canh chính là như vậy, một người ở tầng lớp, có người phạm sai lầm, mọi người đều rất dễ dàng đổ lỗi cho toàn bộ người ở tầng lớp đó.

Đó chính là giận cá chém thớt!

Là yêu ghét thường tình của dân chúng bình thường.

“Em trai, em có xem đam mỹ không?”

“Không xem.” Nhị đại nào đó quả quyết phủ nhận.

“Biết bách hợp* không?” (*như đam mỹ, nhưng gái với gái)

“Nghe nói qua.”

“Cũng có lí lẽ chứng cứ, em trai.” Diệp Vũ xúc động thật lâu, suy nghĩ trẻ con của cậu có nên cứng nhắc như vậy không, cậu xem tiểu bạch hoa nhà người ta linh hoạt thế nào.

Nhị đại nào đó tâm trạng cũng sáng hẳn, kích động đến mức suýt ngã khỏi xà kép.

Diệp Vũ kịp thời đỡ cậu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Cậu đừng kích động, nhanh lăn xuống đây cho chị, mọi chuyện phải làm đến nơi đến chốn.”

“chị, chị chính là chị ruột em.”

“Cũng đừng, em trai chị khá nhiều, thật sự không cần.”

“Chị, chị chính là ngọn đèn soi sáng trong cuộc đời em.”

“Trái tim cậu đang đi trên con đường không có lối về.” Cô đã bị chỉ trích là đã dạy hư thế hệ sau nhiều năm rồi, cô thật lòng cảm thấy oan uổng.

“Chị, chị so với cả nhà em còn nói đạo lý nghiêm trang mạnh mẽ hơn. Em yêu chị chết mất.” Một nhị đại nào đó kích động hôn lên mặt cô hai cái.

Chị bị cỏ non cho gặm! (chị là trâu già, ha ha)

Diệp Vũ lật bàn.

“Em trai, chị bây giờ là người quan trọng riêng của quân nhân, cậu không cần phải bĩ ối như vậy.” Giọng căm giận.

Nhị đại nào đó vui mừng chạy đi, vừa chạy vừa quay đầu gọi, “Không sao cả, anh Tiêu không có ở nhà.”

Nhị đại nào đó vui mừng quá không cẩn thận đụng phải hàng cây ven đường.

Diệp Vũ cười hạnh phúc.

45. Chương 45

“Chị, đưa chìa khóa xe đây.” Điện thoại vừa được kết nối, Diệp Kiếm như thổ phỉ nói vào trong lỗ tai Diệp Vũ.

“Làm gì?”

“Nghỉ đông rồi, bọn em còn phải về nhà.”

“Chuyện này liên quan gì đến chị.” Choáng nha, không chú ý đến thời gian, lại một năm nữa trôi qua, rất nhanh nữa sẽ đến tết âm lịch, cuộc sống của cô quả nhiên là quá bừa bãi lộn xộn rồi.

“Chị, chị yêu, vé xe tết rất khó mua. Chị nhẫn tâm nhìn mấy đứa bọn em chen ép thịt nhau trên xe về đón tết cơ à.”

“Không được đi lung tung, mặc dù lúc xuất phát đi chẳng nữa, lúc nào đó cũng sẽ biến thành một chuyện xấu, biết không?”

“Biết, hiểu rất rõ. Chị, ngài yên tâm. Từ nhỏ đến lớn em đều được ngài giáo dục, giác ngộ rất cao, ngài cứ thoải mái đi.”

“Qua lái xe đi.”

“Chị, nhớ chuẩn bị tốt xăng dầu và tiền bạc.”

“Đánh cậu.”

“Đánh người cũng phải chuẩn bị tiền bạc đầy đủ.” Em trai Diệp ăn vạ.

“Được rồi, đón Dao Dao rồi đến cùng nhau, hôm nay ở đây một buổi tối, ngày mai đi đường cao tốc.” Diệp Vũ lười phải nói dóc với em trai, kết luận thẳng.

“Ha ha, đại viện...ta tới đây.”

“Đánh cho bây giờ.”

“Muốn đánh thì qua đây.” em trai Diệp vô cùng kiêu ngạo.

Diệp Vũ cười cúp điện thoại, xuống lầu thông báo với Tiểu gia gia.

“Ông ngoại, mấy đứa em cháu đã nghỉ đông rồi, muốn lái xe về nhà, cháu bảo bọn nó đến ở lại một buổi, ngày mai mới lên đường.”

“Được, bảo tiểu Trương mua nhiều món ăn một chút, ở lại thêm vài ngày cũng không sao cả, không về nhà ăn tết trễ là được.”

“Ôi đừng, tiểu tử Diệp Kiếm kia rất biết cách náo loạn.”

Tiểu gia gia cũng cười, “Đứa bé kia không tệ, là người chính trực đáng tin cậy.”

“Người cũng đừng khen trước mặt nó, nếu không cái đuôi kia không biết sẽ vểnh lên đâu.”

“Năm nay cháu không thể về nhà bái gia tổ, cũng không biết lễ mừng năm mới tiểu Triệt có về không.”

“Không về cũng là chuyện thường tình, có về cũng coi như là chuyện vui.” Diệp Vũ cũng đã tập thành thói quen, “Chẳng qua, ông ngoại, nếu như ba mẹ con chạy tới nói chúc mừng năm mới cùng nhau, người...” Sẽ không trực tiếp đuổi thẳng cổ ra ngoài chứ ?

Tiểu gia gia tim đập mạnh, sau khi ổn định, thật lâu mới thở dài, “Đã nhiều năm như vậy bọn họ cũng không về.”

“Năm nay không giống như trước đây. Cháu là quốc bảo còn đang ở chỗ này, bọn họ có lẽ sẽ phá vỡ quy tắc. Ông ngoại, người cũng đừng giận bọn họ.”

Tiểu gia gia có chút thương cảm, “Con của cháu và Tiểu Triệt cũng sắp chào đời, ta cũng không phải là ông lão ngoan cố, nhiều năm như vậy cũng đủ rồi.”

Đúng rồi, chuyện có lúc thật ra không phức tạp như vậy, chỉ có con người cố tình suy nghĩ đến mức phức tạp. Kết quả là thay nhầm chỗ ở không thể về.

Có nhiều sai lầm có thể bù đắp hay trong lúc có thể bù đắp nên bù đắp tốt một chút, cuộc sống có quá nhiều tiếc nuối, vẫn nên giảm bớt một ít.

Diệp Vũ cười với Tiểu gia gia nói: “Vậy chúng ta có thể cũng vui lắm, đợi lúc nào ba mẹ tới, người cũng phải nể mặt, người một nhà chúng ta vui vẻ náo nhiệt đón tết cùng nhau.”

“Được, nghe cháu dâu ngoại của ta.”

“Đây mới đúng là phong độ của lão thủ trưởng.”

“Không ngờ rằng nếu như ta không đồng ý thì ta là người không có phong độ sao ?”

“Cháu không nói như vậy, hì hì.”

“Có phải cháu đã sớm tính toán tất cả rồi đúng không ?” Tiểu gia gia đột nhiên hoài nghi nguyên nhân cô vẫn nghiêm túc chịu đựng thai ở đại viện.

“Ai ôi, ông ngoại, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, là kết quả.”

Tiểu gia gia cười, đúng vậy, kết quả là điều quan trọng nhất, nha đầu này nói dè dặt trước thật lâu, cũng là vì muốn một phát thành công.

“Cháu đừng đến làm xáo trộn phòng bếp, bây giờ bụng cháu chính là một chuyện không thể giỡn.” Cái bụng tròn vo kia nhìn cũng đủ khiến người ta đề cao cảnh giác, cảm giác cô có thể sinh bất cứ lúc nào.

Diệp Vũ vội vàng thanh minh, “Cháu không muốn đi làm xáo trộn, chỉ muốn đi tìm quả dưa chuột để gặm.”

“Tiểu Trương, dưa chuột.” Tiểu gia gia trực tiếp ra lệnh.

“Vâng, thủ trưởng.” Tiểu trương vâng lệnh lập tức đi ngay.

“...” Diệp Vũ nháy mắt suy nghĩ, tiếp tục biện bạch, “Phụ nữ có thai phải vận động nhiều mới có sức khỏe, cháu còn phải đi.”

Đáng tiếc, biện bạch lần nữa bị người ta không để ý đến.

Phụ nữ có thai sẽ tự mình cảm thấy mình là người có thai, nhưng cho tới bây giờ Diệp Vũ chưa từng có loại giác ngộ cao đối với những nguy hiểm đối với phụ nữ có thai kiểu đó. Mấy ngày trước cô còn chạy đi theo cảnh vệ tháo lắp súng chơi, tốc độ đó – hoàn toàn có thể bắt kịp tài nghệ chuyên nghiệp.

Liều mạng dạy dỗ cảnh vệ vừa được điều tới đến mức phải kêu gào khóc thét, quay đầu còn yêu cầu phải tự mình nghiêm khắc rèn luyện, thậm chí còn không sánh bằng phụ nữ có thai, bọn họ còn mặt mũi nào muốn nói đến chuyện bảo vệ thủ trưởng ?

Lãnh đạo cục Anh ninh đối với sự việc lần này bày tỏ: có chênh lệch mới có hưng phấn tiến lên, rất tốt ! Gần đây bọn họ tăng cường cảnh giác đối nơi đóng quân, tư chất quân sự của từng cá nhân chiến sĩ tăng lên rất nhanh. Cảnh vệ thay phiên đối nơi đóng quân tương đối chăm chỉ, hiệu quả không thua kém đại hội đấu võ toàn quân khu.

Hiện tại người của Cục Anh ninh có ai không biết một đại viện nào đó có một quân tẩu có đẳng cấp. Anh đi bảo vệ cô ? Anh xác định mình sẽ không phải là được bảo vệ chứ ?

Phụ nữ có thai nào đó nhắc chân một cái liền đá văng một cô gái trẻ đẹp bay ra vài mét, còn đụng phải một cây đại thụ đến mức ói máu tươi ?

Nghe nói thảng trước quân tẩu ra cửa dạo phố mua đồ, vừa ra khỏi cửa vô tình gặp phải bọn cướp, lấy mất chiếc túi xách của cô rồi co giò bỏ chạy.

Quân tẩu nào đó dùng điện thoại di động trên tay, ‘vèo’ một cái bay thẳng đến tên cướp, sau đó tên cướp bị vùi dập giữa chợ, bị quân tẩu nào đó bạo lực đập ột cái. Tiếp theo, tên cướp vào bệnh viện được chẩn đoán là bị gãy hai xương sườn, bây giờ còn đang được điều trị trong bệnh viện của ngục giam.

Phụ nữ có thai cường đại dường nào, quân tẩu như vậy quả thật khiến cho đội ngũ con em quân nhân chấn động !

“Vận động cũng không thể dùng hành động đuổi giặc cướp để vận động, đó không phải là vận động thích hợp, đó là vận động nguy hiểm.” Lão thủ trưởng lại tiếp tục có khí phách nói.

“Đó là trùng hợp, ông ngoại.” Bị người khác cướp giật cô chỉ phản ứng theo bản năng, không phải chủ tâm muốn làm.

“Trùng hợp cũng không thể được, mỗi giờ mỗi phút cháu phải nhớ là cháu đang là phụ nữ có thai, là đối tượng cần được bảo vệ.” Cháu ở đại viện đã kích cảnh vệ còn chưa tính, cháu còn chạy ra ngoài hù dọa phần tử bất lương ngoài xã hội, ảnh hưởng nhiều không tốt.

“Được bảo vệ cũng cần có mức độ, với năng lực của cháu thật ra không cần phải phiền phức như vậy.”

“Cháu đã kích lòng tự tôn của tiểu Trương, khiến cho hắn cảm thấy mình không có đất dụng võ.”

“Không phải tư cách quân sự của lính cần vụ đều không cao sao ?”

Tiểu Trương nhất thời như có mũi tên trong lòng, tự mình nói: chị Diệp, giả sử sự thật là vậy, ngài cũng đừng nói thẳng ra, thật mất mặt.

“Cháu còn đã kích lòng tự tin anh em chiến sĩ cảnh vệ trong đại viện.”

“Nào có nghiêm trọng như ngài nói, cháu chỉ đi theo chân bọn họ chơi một chút thôi mà.” Diệp Vũ cảm thấy cái mũi Tiểu gia gia chụp lên đầu cô khá nặng, cô cảm thấy rất có áp lực.

“Không phải cháu bị cận thị chứ ?” Tiểu gia gia đột nhiên hỏi một câu không liên quan như vậy.

“Đúng ạ.” Diệp Vũ chỉ vào gọng kính trên sống mũi, “Đây chính là chứng cứ.”

“Vậy cháu dùng mắt này để neho còn bắn trúng vòng thành tích mười sao ?”

“cháu không dùng mắt để nhìn.”

Tiểu gia gia sững sốt.

“Dùng trái tim, cảm giác, lúc trái tim cảm thấy đúng nhất, ngược lại mắt chỉ là vật cảnh.” Diệp Vũ nói với vẻ như không có gì.

Tiểu gia gia nghe được ngẩn ngơ.

Cảnh vệ tiểu Trần tròn to mắt.

Nhân viên cần vụ tiểu Trương dường như đang nghe chiếu văn.

“Về sau lời nói thật như vậy cháu ít nói thôi.” Tiểu gia gia quả quyết kết luận.

“Ngài hỏi cháu mới nói, người khác thì cháu sẽ không nói.”

Tiểu gia gia mỉm cười, “Như vậy rất tốt.”

Đúng không? Cô cũng cảm thấy rất tốt.

Lúc Diệp Kiếm và Giang Dao đến, Diệp Vũ đang chơi cờ tướng với Tiểu gia gia, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Chị, em đến đây.”

Kết quả, tiểu Kiếm Diệp gia vừa nhiệt tình gọi khiến Diệp Vũ khẽ run tay, suýt chút nữa đã làm rơi con cờ trong tay vào sai chỗ, nghiêng đầu tròn mắt nhìn hắn, “Có biết giữ im lặng không?”

Diệp Kiếm đùa cợt nói: “Chị, chị đánh cờ thua cũng đừng giận dữ, việc này không khoa học.”

“Em cũng biết?”

“Phụ nữ có thai tâm trạng luôn không ổn định, nhân dân cả nước ai cũng biết.”

TMD!

“Chị, bụng chị trông thật dọa người.” Giang Dao ra vẻ chưa từng thấy qua cảnh như vậy vây vòng quanh chị họ.

“Không phải chứ? Sao lại dọa người rồi hả?”

“Thật to!”

“Nội dung bên trong nhiều, dĩ nhiên ngoại hình cũng sẽ lớn.”

“Nội dung nhiều?” Giang Dao vẻ mặt vui mừng, “Sinh đôi? Có phải là thai long phượng không?”

Diệp Vũ đưa tay sờ sờ đầu em họ, vẻ mặt thân thiết nói: “Em gái, lớn mật suy đoán thêm chút nữa.” Chuyện cô nghi ngờ từ bào thai vẫn chưa nói cho bọn họ biết, lúc này đưa ra hù dọa bọn họ là thích hợp nhất.

Chị cả, thân phận này có lúc thật ra rất kiệt xuất.

Giang Dao khiếp sợ, “Tam bào thai?”

Diệp Vũ mỉm cười.

Giang Dao lùi ra sau một bước, vẻ mặt không dám tin, “Thật sự là tam bào thai?”

Diệp Kiếm trực tiếp thưởng cho bộ não dung lượng quá nhỏ của cô em họ một cái vỗ, mặt xấu xa cười nói: “Em thấy chị cười, hơn nữa cũng không thừa nhận, điều này chứng tỏ suy đoán của em không chính xác.” Sau đó quay đầu nói với chị họ yêu quý, “Chị, là tứ bào thai đúng không? Mặc dù khả năng này rất ít.”

“Chúc mừng em đoán đúng rồi, chỉ là không có thưởng.” Diệp Vũ không tốt bụng đá cậu một cái.

Diệp Vũ nhảy lên, “Thật sao? Tứ bào thai. Vậy thì tương lai không lâu nữa em có thể nhìn thấy bốn bé của cả sao?”

Giang Dao hoan hô, “Chị, chị thật vĩ đại, đến lúc đó dẫn bốn binh sĩ nhỏ ra ngoài, thật sự là rất có phong cách.”

....

“Chị em chưa từng có thể diện như vậy sao?” Diệp Vũ hừ hừ.

“Chị, chị thật thiếu tưởng tượng, chị dám nói có một hàng đứng sau không phong cách sao?”

“Phong cách.”

“Nói chính xác là,” Giang Dao ôm cánh tay chị họ đung đưa, “Là con trai hay con gái cả?”

“Để làm gì?”

“Người ta muốn biết đội ngũ tương lai của chúng ta có mở rộng hay không.”

Diệp Vũ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chuyện này thuộc về bí mật quân cơ tối cao, xin thứ lỗi không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Chị, chị thật keo kiệt.” Diệp Kiếm gào to.

Diệp Vũ lúc này tỏ ý: “Buổi chiều tự mình mua vé xe về, chị keo kiệt?” Một chiếc Audi mấy chục vạn còn để cho cậu lái còn bảo cô keo kiệt?

“Chị, chị yêu, đừng, em sai rồi, em có tội, vé xe tết rất khó mua, chẳng nhẽ chị nhẫn tâm để em trai khiêng chần nệm xếp hàng mua vé.”

“Cái này không phải là tạo cơ hội cho em đi cùng nhân dân cả nước, em dám nói em đã có mưu đồ từ lâu là không mua vé trước không?” Kỳ nghỉ đông năm ngoái cũng là bay về đó.

Diệp Kiếm lập tức cúi đầu nhận tội, thái độ cầu mong khoan hồng.

Diệp Vũ cũng khoan dung cho cậu.

Sau khi ăn cơm trưa, nghỉ ngơi xong Tiểu gia gia liền dẫn em trai Diệp gia đang vô cùng hưng phấn kích động đi sở súng, đoán chừng các chiến sĩ cảnh vệ lại phải chịu thử thách.

Giang Dao và chị họ ở nhà.

Diệp Vũ cầm tập tản văn lên xem vui vẻ.

Giang Dao ở bên cạnh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng không gì có thể áp đảo lòng hiếu kỳ, “Chị, em nghe bạn học nói trước đây không lâu trong một quán bar xảy ra chuyện lớn.”

“Rất nhiều tin đồn a.” Diệp Vũ không chút cử động.

“Chị không biết học sinh thời này đi bar như cơm bữa.”

“Internet trở thành quán bar lúc nào vậy hả?”

“Không phải đều là đi sao?”

“Nhưng giờ em đang hạ thấp thú vị của hầu hết học sinh, quán bar là nơi sa đọa.”

“Chị, chị thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em chút, em sắp bị lòng hiếu kỳ hành hạ chết rồi, cô ta gặp chuyện xui xẻo chưa?”

Diệp Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, miễn cưỡng nói: “Sao chị lại cảm thấy em lại không có ý tốt và hả hê như vậy?”

“Loại người như vậy hả hê một chút cũng không được sao?”

“Vậy cũng không nên biểu hiện rõ rệt ra ngoài như vậy, phải âm thầm hả hê có hiểu không?”

Giang Dao lập tức thụ giáo, vẻ mặt diễn xuất, “Vậy cũng được, chị nghiêm túc nói đáp án mau.”

Diệp Vũ lập tức ra vẻ như đang nghiên cứu học thuật, nói: “Hot girl, em có tin tưởng một câu nói: Thiện ác cuối cùng đều có báo, đạo trời vốn tuần hoàn? Nếu em không tin, ngẩng đầu nhìn lên xem, ông trời bỏ qua cho người nào không?” Không được, cô nói thế này liền nghĩ tới một mặt người xỏ giày, lát nữa phải đi tìm ảnh của một soái ca rửa mắt, đường thai nhất định phải tốt, tuyệt đối không thể thật giả lẫn lộn.

Giang Dao nhảy lên, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, xoa tay hưng phấn, oán hận nghiêng rằng, “Nên, ai bảo cô ta ác độc, cho nên mới gặp phải quả báo. Đúng là ông trời có mắt.”

“Lại quá xúc động rồi.”

“Chị, chị thật bình tĩnh.”

Diệp Vũ nhìn cô một cái, trong lòng nói, chị sao có thể dễ dàng xúc động, đêm đó chị có thể đoán được kết cục của cô ta, chỉ là chị căn cứ vào giác quan thiện ác đơn giản đi với bạn học rồi đi trước khi sự việc xảy ra, về nhà tắm rửa đi ngủ.

Mắt không thấy, tâm không phiền, không thấy được cho nên cũng không cần hăng hái làm việc nghĩa, đây là chắc chắn!

Về phần vấn đề phụ nữ có thai bụng bự có thể đến quán bar hay không, nếu nói đạo lý với Diệp Vũ, đó là bởi vì đạo lý của cô vĩnh viễn nhiều hơn.

Diệp Vũ cảm thấy nhóm bạn học Bạch Tinh Oánh kia chỉ cần giải thích một chút là được.

Thiệt thòi cho các cô lúc nào cũng nói ủng hộ quân nhân, yêu quân nhân, lúc đi bar vẫn không quên kéo theo cả quân tẩu.

46. Chương 46

Bất luận Giang Dao có bám cô đến mức nào, Diệp Vũ vẫn luôn không nói cho cô nàng bất cứ thông tin có giá trị nào.

Mặc dù xã hội này không tốt đẹp, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn luôn hi vọng để người bên cạnh mình cảm thấy cái đẹp của nó, mà không phải bị nó làm cho không ai có thể đối diện với cái ác.

Một phần đen tối, cô hi vọng vĩnh viễn những người bên cạnh mình không gặp phải, vĩnh viễn, vĩnh viễn....

Ngày hôm sau, Diệp Vũ cười đưa tiễn em trai Diệp và em gái Giang Dao.

Một người nào đó đỡ em chậm rãi đi theo đường đại viện về, quyền vận động đường thai, tháng càng lớn, cơ thể cô càng lớn, rõ ràng cảm giác được áp lực cũng tăng lên, nhất định phải rèn luyện tăng cường thể lực, không thể để lúc sinh con không có sức khỏe.

Người ở thế hệ trước cũng biết sinh tự nhiên rất tốt cho sức miễn dịch của đứa bé, không phải là vạn bất đắc dĩ cô tuyệt đối không sinh mổ.

Trên bụng xoẹt một dao, sinh dễ, có thể đường hoàng nằm trên giường một tháng, suy nghĩ một chút cũng đã thấy rất khổ sở.

Thấy người đi tới đối diện Diệp Vũ khẽ kinh ngạc, gần đây ru rú trong nhà với em gái họ, khiếm tốn đến mức khác thường, muốn không để người khác không biết cô ta gặp chuyện không may cũng là không thể.

Lý Mẫn Tú vừa thấy Diệp Vũ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, dùng giọng nói như của một bệnh nhân tâm thần gần như đang điên loạn quát: “Tại sao, tại sao chị không cứu tôi?”

Bà nội Lý tản bộ cùng cháu gái vội vàng đưa tay ôm lấy cô cháu gái nóng nảy, cố gắng trấn an để cô nàng đang bất ngờ mất khống chế.

Diệp Vũ quả thật có chút không giải thích được, cô dừng bước, một tay đỡ eo, một tay sờ khăn quàng cổ, “Cứu cô? Cô đã xảy ra chuyện gì?”

Bà nội Lý vội vàng bịt miệng cháu gái, đáng tiếc thất bại.

Lý Mẫn Tú hắng giọng nói: “Rõ ràng chị cũng ở trong quán bar, tại sao còn để người khác dẫn tôi đi?”

Diệp Vũ cười nhạo một tiếng, “Em gái, chị với em rất thân sao? Lại nói quán bar là nơi công cộng, em có thể đi, dĩ nhiên chị cũng có thể đi. Em cũng đều là người lớn, có năng lực phụ trách hành động của mình, chuyện của em người ngoài như chị sao có thể nhúng tay vào? Huống chi đêm đó chị về hơi sớm, vả lại lúc đó em cầu cứu chị sao?” Lúc ấy không phải cô uống xong rất High sao? Thật sự lúc đó có người muốn kéo cô đi, cô vẫn có thể nổi bão tại đó sao?

“Chính là chị không đúng, lần trước chị nhúng tay vào, sao lần này tại sao không nhúng tay vào?”

“Vây lần trước chị cũng đã nhắc nhở em đến nơi như vậy mua say, hình như em cũng không nghe. Lần thứ nhất có thể nói em trong sáng, lần thứ hai chính là ngu xuẩn. Chị không biết em đến đó lần thứ mấy, cho nên cũng không biết mức độ ngu xuẩn của em thế nào. Hot girl, Trung Quốc có câu ngạn ngữ, “Nghe lời người khác sẽ có cơm ăn no”, khuyên người ta cũng không cần người ta cảm kích, nhưng việc dính dáng đến chuyện nhà người khác như vậy chị không thích dục trì.”

“Tóm lại vẫn là chị không đúng, nếu như ngày hôm đó chị không rời đi trước, nếu như chị dẫn tôi đi, nhất định tôi sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Đều là tại chị không đúng, đều tại chị...”

Cái này gọi là hồng nhan bạc phận!

Diệp Vũ dứt khoát lấy tay đỡ eo, ánh mắt nhìn cô nàng như nhìn một động vật quý hiếm, “Suy nghĩ này của em thật có logic thần kỳ, chẳng lẽ bởi vì chị đây uống rượu ở chung một quầy bar với cô nên tất cả chuyện xảy ra với cô ở đó tôi đều phải phụ trách sao? Trên đời này còn có thiên lý như vậy sao?”

Lý Mẫn Tú nước mắt đầy mặt: “Đều là tại chị, nếu như không phải tại chị tôi cũng không bị người khác khi dễ, đều là tại cô...”

Bà nội Lý gấp đến mức lúng túng, vừa muốn kéo cháu gái không cho cô nàng nhào đến chỗ Diệp Vũ vừa muốn ngăn cô nàng nói ra hết nội tình cho người khác biết, cả người vô cùng chật vật.

“Người hèn yếu mới đẩy trách nhiệm lên người người khác, cô em, chị dạy em một việc cuối cùng, người nào tự nhục mình rồi sẽ bị người ta nhục mạ lại. Về sau cố gắng học hành thật giỏi, học sách hay, nếu không cuộc đời không biết còn tụt dốc đến mức nào.” Nói xong, Diệp Vũ không để ý đến cô gái nào tàn như vậy, đỡ eo định rời đi.

“Chị Diệp, thủ trưởng thấy nửa ngày mà chị còn chưa về, bảo em tới xem một chút.” Tiểu Trương chậm chậm chạy đến trước mặt, thấy tình hình trước mắt âm thầm cảnh giác.

“Không có gì, chỉ nói thêm vài câu, chúng ta về thôi.” Diệp Vũ thật sự cũng không muốn nhìn tiểu bạch hoa chút nào nữa, cho đến bây giờ cô đều biết cô ta phải chịu trách nhiệm cho cuộc đời của mình, đổ lỗi cho người khác có thay đổi được gì? Cái gì cũng không thay đổi được.

Bà nội Lý kêu đau.

Tiểu Trương trơ mắt nhìn Lý Mẫn Tú cản bà nội Lý một cái, sau đó vô cùng độc ác nâng chân đá vào cái bụng bự của Diệp Vũ, hấn cách Diệp Vũ còn bảy, tám bước, mà Diệp Vũ lại đang đi qua bên người bà cháu Lý Mẫn Tú, hoàn toàn không kịp phòng bị nữa!

Mà màn kia rốt cuộc xảy ra thế nào, tất cả người chứng kiến đều khiếp sợ.

Bọn họ chỉ nghe được tiếng xương gãy rắc rắc, Lý Mẫn Tú thậm chí còn chưa kịp kêu đau đã ngất đi, mà phụ nữ có thai Diệp Vũ nào đó đang ngồi trên lưng cô nàng, tay phải chống lên lưng đối phương làm điểm tựa.

“Chị Diệp...” tiểu Trương luống cuống, mau tới đỡ người.

“tiểu Tú...” Bà nội Lý kinh ngạc, gấp gấp đến mức mặt mũi trắng bệch.

“Đỡ tôi dậy.” Diệp Vũ hít sâu hai cái, sau đó mới chậm rãi để tiểu Trương đỡ dậy, sau đó lạnh lùng nhìn bà nội Lý kêu khóc om sòm.

“Chị Diệp, chị không sao chứ, bụng không sao chứ?” tiểu Trương cũng vô cùng hoảng hồn, cháu gái Lý gia đúng là kẻ thần kinh, bây giờ cơ thể chị Diệp còn nặng hơn cả cơ thể cô ta còn dám nhào tới, đúng là muốn tìm cái chết mà.

Hai chiến sĩ cảnh vệ ở xa chạy tới.

“Chị Diệp, chị không sao chứ?” Chiến sĩ trẻ tuổi bày tỏ lo lắng đối với cái bụng bự của Diệp Vũ.

“Không sao, cơ thể quá nặng không đủ linh hoạt, nếu không cũng không thể lấy cháu gái Lý gia làm đệm lưng.”

Chị Diệp đúng là người bình tĩnh, ai có mắt đều nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra. Hôm nay đối lại là một phụ nữ có thai khác không biết sẽ xảy ra chuyện gì, để cho cô ta thành cái đệm lưng còn nhẹ, dù là cháu gái thủ trưởng cũng không thể tàn độc không hiểu chuyện như vậy. Quân tẩu có thể bị khi dễ như vậy sao? Nhất là trước mắt bọn hắn, đang ở trong trụ sở quân đội, mà còn là địa bàn quân nhân mình!

Diệp Vũ thật sự không phải dàn xếp ổn thỏa, cô mới dồn lực lên cùi chỏ, bảo đảm tiểu bạch hoa tàn phế một nửa, muốn hại bảo bối trong bụng cô thì tuyệt đối không thể khoan dung. Nếu không phải cơ thể quá nặng động tác không đủ linh hoạt, cô có thể khiến cho cuộc sống cô ta từ này về sau không thể tự mình lo liệu, mà cùng lắm thì có thể xem như là cô đang tự vệ.

Phụ nữ có thai cũng có thể rất hung tàn!

Cuối cùng Lý Mẫn Tú được đưa vào bệnh viện, xương sống rạn nứt có thể gãy!

Lúc ấy quân y trong đại viện nhìn Diệp Vũ với ánh mắt kinh hãi, quả nhiên là quân tẩu Bá Vương (kẻ cực kỳ thô bạo – hiệu của Sở Vương Hạng thời Tần – Hán). Đứa nhỏ Lý gia đúng là không có mắt mới chọc đến cô?

Biết chuyện con dâu vừa trải qua tình thế nguy hiểm như vậy, cha Tiêu mẹ Tiêu không thể bình tĩnh, vội vàng vay từ XX tới. Lúc này cũng không kịp nghĩ bây giờ mình đột ngột về nhà có thể khiến cha vợ, cha đẻ mất hứng hay không, con dâu và bảo bối trong bụng mới là quan trọng nhất.

“Cha, bác Lý giáo dục cháu gái nhà bọn họ thế nào vậy, sao đứa bé kia có thể độc ác đến mức chuyện gì cũng có thể làm, nếu tiểu Vũ có mệnh hệ gì, để xem con có thể tha cho Lý gia bọn họ không.”

Tiểu gia gia im lặng, gật đầu, “Bình thường cũng không sao, lần này...” Đúng là không thể làm cho người ta nhịn nổi, cho dù chuyện xảy ra với tiểu nha đầu Lý gia không tốt, cũng không nên trả thù tiểu Vũ. Là cô ta tự mình tới quây rượu mới khiến cho người ta lợi dụng cơ hội, cũng bởi vì ngày đó ở quây rượu trùng hợp gặp tiểu Vũ cho nên đều đổ hết tội lên đầu người khác, quả thực không thể nói lý.

Chuyện lần trước của Lý gia mới miễn cưỡng kìm xuống, lần này cô ta còn gây sự, tật xấu của đứa nhỏ này đều do nuông chiều mà ra, tuyệt đối không thể nuông chiều nữa. Cũng muốn lấy đó làm gương, về sau con cháu Tiêu gia nhất định không thể dưỡng thành như Lý gia, đúng là gia môn bất hạnh.

Lúc này mẹ Tiêu mới đột nhiên ý thức được mấy chục năm rồi bà mới đối mặt với cha, tâm tình nhất thời không hình dung nổi.

Tiểu gia gia chỉ nhìn lướt qua con gái, nói một câu: “Đọc đường đi cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Cha...” giọng mẹ Tiêu nghẹn ngào.

“Cha...” ba Tiêu lo lắng áy náy, dù sao cũng là năm đó ông bắt cóc con gái của người ta, lại nhiều năm như vậy không trở về thăm, dù nguyên nhân là gì cũng đều không đúng.

Diệp Vũ len lén nằm ở trên lầu tưởng tượng những cảnh tượng cầu huyết thiên lôi xuất hiện, ông ngoại trực tiếp tát vào mặt con rể, còn nhắc chân đá một cái?

Cô bày tỏ: rất có khao khát được chứng kiến tận mắt.

“Đã qua nhiều năm như vậy, các người chẳng lẽ còn muốn một người già như tôi cúi đầu trước mới đồng ý trở về sao? Tuổi tác đều chưa lớn sao?”

Mẹ Tiêu vịn một cánh tay cha mình, giống con gái nhỏ làm nũng, “Ba, con sai rồi.”

Tiểu gia gia cười, đưa tay vỗ vỗ vai con gái, “chuyện năm đó là do ta tức giận, nhưng chuyện cũng đã qua lâu rồi, cũng không còn giận nữa, con thật sự nghĩ cha con là con cọp sao?”

“Con sợ người không bỏ được mặt mũi đuổi con đi.”

Tiểu gia suy nghĩ tính khí hồi trẻ của mình, thoải mái cười, khả năng đó rất cao, dường như có thể đạt tới 100%.

“Được rồi, tiểu Vũ, đừng nghe lén nữa, còn không xuống chào hỏi ba mẹ.”

Diệp Vũ thò đầu từ góc tường ra, cười hì hì: “Ba, mẹ, hai người tới rồi.” Quả nhiên là gừng càng già càng cay, trong lúc tình cảm mặn nồng như vậy ông ngoại cũng có thể phát hiện là cô đang rình coi.

Mẹ tiêu vừa nhìn thấy con dâu, đột nhiên vui vẻ, nói với cô: “Không ngờ con như thế còn nhìn lén?”

Diệp Vũ sờ mũi một cái, đi ra, đỡ eo, vịn cầu thang đi xuống, vừa đi vừa nói: “Con không muốn quấy rầy ba mẹ và ông ngoại đoàn viên, Thái hậu nhà con nói con lúc xuất hiện thường rất hay phá hỏng hình ảnh hòa thuận.”

Mẹ Tiêu cười gật đầu, “Mẹ con đúng là nói trúng tim đen.” Cô xuất hiện đúng là phá hỏng cả không khí, thương cảm lập tức bị xua tan.

“Mẹ...” Diệp Vũ ra vẻ ngượng ngùng.

“Đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?” Mẹ Tiêu vẫn còn có chút lo lắng.

Diệp Vũ lập tức bảo đảm, “Kiểm tra rồi ạ, bác sĩ bảo đảm bọn tiểu tử trong bụng vẫn rất khỏe mạnh hoạt bát.” Dừng một chút, sắc mặt khổ sở, “Chính là cùi chỏ con hơi đau.”

Tiểu gia gia hừ một tiếng, nhìn con gái con rể về mặt khốn hoặc nói: “Nó thúc cùi chỏ vào nha đầu Lý gia khiến con bé kia gãy xương.”

Ba Tiêu mẹ Tiêu hiểu

~~Dám xuống tay với vợ của con trai bọn họ, đáng đời!

Đối với việc lần này Diệp Vũ tùy ý nói lảm nhảm với Trung tá nào đó.

Sau khi đã gặp qua từ năm ngoái, đại đội trưởng dường như cũng hiểu rõ, về mặt bí hiểm nói với Tiêu Triệt: “Cậu cảm thấy đây thật sự là ngoài ý muốn?”

“đây chính là cố ý, vợ tôi cũng đã gần bảy tháng, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì đó chính là vấn đề liên quan đến mạng quân nhân, quân tàu là người có thể bị người ta khi dễ sao?”

Đại đội trưởng nào đó không nhận được thưởng một đám cho cấp dưới, “Tôi nói cậu cảm thấy chuyện làm gãy xương có phải là trùng hợp không?”

“Không phải trùng hợp chẳng lẽ là do vợ tôi cố ý, lúc ấy cô ấy còn không kịp bảo vệ cái bụng.”

“Đừng có mà tán dóc vợ cậu không tỉnh táo, vợ cậu có thể tay không hạ hết hai đội lính đặc biệt.”

Tiêu Triệt tỉnh táo lại, sau đó như đinh đóng cột nói: “Đây là chuyện trùng hợp ngoài ý muốn.”

Đại đội trưởng cười, phát tay, “Tôi cũng biết rõ trùng hợp ngoài ý muốn, chẳng qua, đến mức bị gãy xương đúng là rất có kỹ năng.” Gãy xương so với nát bảy xương còn có kỹ thuật hơn, càng có tính nguy hại hơn.

“Đối với tất cả những kẻ địch dám khiêu khích, nhất định phải hung hăng đánh trả, đây là nguyên tắc quân nhân.”

Đại đội trưởng cười gật đầu, “Nói rất hay.”

47. Chương 47

Mùa xuân đến, thời điểm người dân cả nước trở nên bận rộn ngày ngốc cũng đã đến.

Tiệc liên hoan buổi tối Tết Âm lịch, Diệp Vũ hết sức chú trọng, tính cả toàn bộ nhân viên cảnh vệ và lính canh vụ của Tiểu gia gia, cộng toàn bộ lại – làm sủi cảo.

Quần chúng bày tỏ áp lực rất lớn.

Phụ nữ có thai vẫn nên có tự giác của một phụ nữ có thai có đúng không?

Nhưng tự giác của một phụ nữ có thai nào đó từ trước đến giờ tuyệt đối không thể tha thứ được. Cô là một phụ nữ với cái bụng to tướng đứng bên cạnh cái thớt, hai tay không ngừng bận rộn khiến tiểu Trương và tiểu Trần nhìn thấy cũng phải trợn mắt há mồm.

“Hai người đi xem ti vi đi, đừng quấy rầy tôi... Đêm Ba mươi nào tôi cũng làm sủi cảo đến mức sắp biến thành người thích ngược đãi. Nếu hai người không để cho tôi làm, tôi sẽ cảm thấy rất suy sụp.

Cái này là cần phải học bao nhiêu năm mới làm được sủi cảo, không biết có muốn đồng cảm một chút không?

Diệp Vũ như đang nhớ lại những năm trước đó: “Thái hậu nhà tôi với lão đầu nhà tôi đã đào tạo tôi như vậy, đêm ba mươi họ còn không muốn ăn cơm với tôi, lấy đầu ra thời gian ăn sủi cảo mừng năm mới.”

“...”

Vẫn là nên đồng cảm với ba Diệp mẹ Diệp một chút, mặc dù họ là tự làm tự chịu.

Chờ tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, Diệp Vũ chưa kịp nói chúc mừng năm mới với nhân dân cả nước, điện thoại đã vang lên. Điện thoại vang lên không phải là quan trọng, quan trọng là điện thoại chúc mừng năm mới của Trung tá nào đó tới, cả nhà đều coi thường ý nguyện mãnh liệt muốn xem tiết mục múa hát đầu năm, đẩy cô đi nghe điện thoại.

Một phụ nữ bụng lớn cầm điện thoại lên, ánh mắt Diệp Vũ vẫn đang nhìn chăm chăm chiếc tivi đang trước, mặc dù tiết phục này vẫn sẽ được phát đi phát lại nhiều lần trong tháng Giêng, nhưng giờ này là truyền hình trực tiếp, phải có bầu không khí nào bùng bùng như vậy có hiểu không?

“Bà xã, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

“Bà xã, em sao vậy, tâm trạng không tốt sao?” Trung tá nào đó dường như rất nhạy cảm.

“Em đang muốn hòa vào niềm sung sướng với nhân dân cả nước, anh gọi điện tới, từ chỗ không khí vui vẻ náo nhiệt trở thành đơn độc ôm điện thoại chỉ có thể đứng xa xem, tâm trạng còn có thể tốt sao?”

“Bà xã, anh lại sai rồi.” Trung tá nào đó không do dự nhận sai.

“không sao, năm mới quan trọng hơn cho nên em tha thứ cho anh.”

“Ba mẹ đều khỏe chứ?”

“Khỏe, đang xem ti vi với ông ngoại đấy.”

“Giúp anh chuyển lời chúc mừng năm mới với ba mẹ.”

Diệp Vũ lập tức làm theo, “Ba, mẹ, ông ngoại, Tiêu Triệt gửi lời chúc mừng năm mới.”

“Được.” Tiểu gia gia thay mặt cả nhà lên tiếng, “Chúng ta đều khỏe, cháu tranh thủ thời gian nói chuyện với nó đi.”

“Aii.” Diệp Vũ nghe lệnh thủ trưởng, lại dán tai vào điện thoại, “Còn có việc gì không?”

“Bà xã, em không thể như vậy, thái độ em quá lạnh nhạt, không nhiệt tình chút nào.”

“Ông xã, chúc mừng năm mới. Ở đơn vị anh phải chăm sóc bản thân thật tốt, mẹ con em ở nhà đều mạnh khỏe, không cần phải lo lắng. Anh gánh vác trên vai trọng trách bảo vệ quốc gia, em gánh vác gia đình, huân chương của anh đưa về cho em, vinh dự cho anh. Mặc dù anh đã cống nộp thể tiền lương, nhưng nghe nói anh còn có tài khoản mật, có thể tịch thu đưa em luôn không?”

“...” Xem ra là rõ ràng có lòng nhiệt tình tài lớn với tài khoản mật, Trung tá nào đó nội thương tùm lum.

“Anh xem, nói đến tiền sẽ tổn thương đến tình cảm, nói tình cảm sẽ tổn thương đến tiền. Vì không muốn tổn thương tiền, cho nên em không đề cập đến tình cảm.”

“Bà xã à...” Qua năm mới anh cũng không dễ gì mới gọi được điện thoại đường dài cho em, mà anh có thể nghèo như vậy không? Có thể không?

“Sang năm mới có gì không?” (mình không hiểu câu này lắm. hút)

“Không.”

“Năm nay không về chúc tết Thái hậu và lão đầu được, thật là không thoải mái.” Bây giờ cũng đã nhiều tháng, không nói đến việc trưởng bối bên này không yên tâm, chính cô cũng không dám liều lĩnh đi.

“Bà xã, vất vả cho em rồi.”

“Em không vất vả, mặc dù không phải em vì nhân dân phục vụ.”

“Anh sẽ tranh thủ thời gian em nghỉ sinh xin nghỉ phép.”

“Được, em sẽ cố gắng phối hợp với anh nghỉ phép, nhưng mấy tên tiểu tử trong bụng chưa chắc đã phối hợp.”

“Các chiến hữu của anh gửi lời hỏi thăm đến em.” Tiêu Triệt mở loa ngoài.

“Chị dâu chúc mừng năm mới.” Đầu dây bên kia vang lên tiếng khá hùng vĩ.

“Chúc mừng năm mới, chúc anh em còn độc thân năm mới có vợ để ôm, anh em đã kết hôn thì gia đình hòa thuận. Cuối cùng, hi vọng mọi người vì Tổ quốc, vì nhân dân, vì người nhà nhớ giữ gìn sức khỏe.” Diệp Vũ bùng nổ tuôn một tràng dài không thở gấp.

“Tiểu Tiêu tử, nhanh lên, đừng có chiếm lấy điện thoại không buông, để các đồng chí phía sau còn gọi nữa.” Vừa chúc xong, cô liền nói với ông xã mình.

Đồng chí Trung tá nào đó nhanh chóng cúp điện thoại.

“Tiểu Tiêu tử, lại bị vợ của cậu đùa giỡn sao?”

“Tôi rất vui lòng bị bà xã mình đùa giỡn, người không có ai đùa giỡn như anh mới phải ước ao ghen tị.”

“Tiểu tử cậu muốn bị huấn luyện có phải không?”

“Tới đây, sợ anh sao?”

“Được, có gan thì hôm này đừng trách.”

“Để xem ai trách ai.”

“...”

Trong lúc mấy người kẻ vai sát cánh muốn đi đâu đâu đá đá, báo động căn cứ đột nhiên vang lên, tất cả mọi người trở lại vẻ nghiêm túc như lúc đầu chạy bộ về hàng.

Năm mới năm nay Tiểu gia vô cùng náo nhiệt.

Chờ đến hết rằm, ba Tiêu mới dẫn mẹ Tiêu rời đi, trước khi đi còn dặn dò con dâu nhất định phải cẩn thận hơn, có gì xảy ra dù chỉ là nhỏ cũng phải nhanh chóng thông báo cho bọn họ.

Diệp Vũ tỏ ý: Nhất định phải tuân theo kỷ luật, làm tròn trách nhiệm của một phụ nữ có thai, tuyệt đối không thể gây phiền toái cho đám chiến sĩ trẻ và cảnh vệ đại viện.

“Chị Diệp, vậy bình thường chị làm cái gì tiêu khiển?” Tiểu Trương cảm thấy vô cùng hoang mang với chuyện này. Bình thường chị Diệp không thể tùy ý đi lại trong đại viện, chủ yếu là dựa vào đả kích các đồng chí cảnh vệ và chiến sĩ trẻ để tiêu tốn thời gian.

Đột nhiên phát hiện, chị Diệp đáng yêu sao lại tà ác như vậy?

Nhưng thành thật mà nói, cảnh vệ và chiến sĩ trẻ nhờ có cuộc sống giải trí cũng đề cao trình độ của chị Diệp, cho nên kỹ năng quân sự cũng có tăng vọt – thiên hạ quả nhiên không có bữa cơm nào miễn phí!

“Tôi còn biết tiêu khiển cái gì, bây giờ tôi sắp trở thành gánh nặng. Nếu không phải vì chuyện sinh con tự nhiên, bây giờ mỗi ngày tôi đều không muốn phải đi khám trung y thế này. Quả thật là nên để cho đàn ông có cơ hội trải nghiệm mười tháng mang thai mới được.”

“Chị dâu cực khổ rồi.” Tiểu Trương lấy thân phận của một chiến sĩ kính quân tấu là cô.

“Đúng rồi, tiểu Trương.”

“Sao?”

“Cháu gái Lý gia xuất viện chưa?”

Tiểu Trương nhìn quanh, không thấy ai, lúc này mới nhỏ giọng thông báo: “Chưa đâu, nghe nói phải mời chuyên gia tới trị, kết quả chẩn đoán trước mắt rằng xương sống cô ta sau này sẽ bị liệt, phải thường xuyên đi lại.” Đường như anh không phát hiện mình đang học theo giọng nhạo báng của Diệp Vũ.

“Đa số quốc gia lấy sự nghiệp công hiến làm trọng, còn niệm tình cô ta là quân y chứ sao.” Diệp Vũ rất ưu ái quốc gia nói.

“Quân y? Cô ta?” Tiểu Trương lập tức ra vẻ khinh bỉ, “Em nghe người ta nói cô ta còn không dám cầm kim tiêm, còn đặc biệt nóng tính.”

“Nam mô a di đà phật, quả thật trên đời này không thể tìm thấy đạo đức trên người của mấy em dễ thương được.” Diệp Vũ cực kỳ tiếc nuối.

“Chị dâu, đi thôi.” Một quân y đang đi tới cười lên tiếng chào.

“Có vội không?” Diệp Vũ cũng nhanh nói.

“Không vội, hôm nay có lão chuyên gia tới chẩn mạch ấy lão thủ trưởng, nếu không cũng chẩn đoán giúp chị có được không?”

“Thôi đi, đừng có luyện tay nghề với tôi. Trung y nào đó chỉ là nửa vời, cậu còn là người của quốc gia, không làm hỏng mấy thủ trưởng cũng mặc cậu, đừng tưởng rằng có thể lừa được tôi.”

“Chị dâu thật không nể tình.”

“Cậu đừng nghĩ Tây y mới là sở trường của cậu cho nên có thể thờ ơ với Trung y. Truyền thống trung y Trung Quốc chúng ta thâm ảo lắm, không học hai mươi, ba mươi năm không thành thầy được.”

“Nghe chị dâu nói như vậy, chị dâu cũng hiểu à?”

“Tôi hiểu đã tốt, tôi bị người nào đó làm đối tượng luyện tay mấy chục năm, coi như là bị dày vò, nghĩ lại chuyện cũ thấy quá rõ ràng, quả thật còn độc ác hơn cả xã hội cũ.” Người đẩy là dì Hai, dì Hai xuống tay còn hung ác hơn cả kẻ thù, còn bảo cô là da dày thịt béo không sợ đau.

Chớ má, kim châm vào trong thịt đã đau, nếu cô mà khóc bà dì liền ghim thêm mấy kim, cho nên cũng chỉ có thể kìm nén không kêu đau, nhịn lâu cũng quen.

“Lão chuyên gia trong viện chúng ta đã xem bệnh mấy năm, chị dâu nên qua đó cho người đó xem một chút. Bắt mạch trung y không cần những máy móc thiết bị điện tử có phóng xạ, chị dâu sẽ thích.”

“Được đấy, nhưng phòng khám trung y không phải đều rất khó vào sao, chẳng lẽ cậu lại để tôi vác cái bụng bự mạo hiểm đi xếp hàng trong lúc trời nóng bức thế này sao?”

Quân y vui vẻ, “Người kia là dùng số tự động, trực tiếp đảm nhiệm chức vụ, đó là thầy hướng dẫn của em.”

Diệp Vũ móc móc tay, “Hỏi thăm một việc.”

Quân y đi tới, “Chuyện gì?”

“Nghe nói bây giờ thầy hướng dẫn cũng có ẩn tình với, cậu không bị làm gì đó chứ?”

“...” Chị dâu quả nhiên đúng là có xu hướng thích những điều thị phi, chuyện như vậy chị ấy cũng có can đảm hỏi.

“Chị dâu, bọn em là học viện quân y đấy.”

“Aiii, quạ trong thiên hạ đều đen, đừng có giấu, tôi chỉ muốn nghiên cứu một chút.”

“Chị dâu, chị là quân tẩu đấy.”

“Cậu có thể tạm thời coi như tôi không phải.”

“Quân nhân chúng em đều có đạo đức.”

“Cậu đừng nói với tôi hằng năm các công chức nhà nước bị vạch tội không có quân nhân. Trét phấn che mặt không bằng loại bỏ hết phần da chết. Đầu tiên cậu phải chịu nhận sai rồi mới có thể sửa sai.” Diệp Vũ đường đường chính chính nói.

“Thật không có.”

“Thôi, coi như không có.”

“Cái gì mà nói là coi như không có, vốn dĩ là không có.” Quân y nào đó không nhận.

“Trông em trai đẹp trai như vậy, không ai làm gì đúng là quá lãng phí tài nguyên.” Diệp Vũ thẳng thắn xoa xoa tay.

Mặt quân y nào đó xám lại.

Tiểu Trương kín đáo cười trộm, từ trước đến nay chị Diệp nói chuyện không hề kiêng kị, cả cảnh vệ lẫn nhóm chiến sĩ kia còn bị chị ấy vậy bản nữa là.

“Đừng nói chuyện ngoài lề nữa, chúng ta nói vào chuyện chính thôi.”

Không ngờ còn dám đùa cợt trắng trợn như vậy, “Chị dâu nói đi.”

“Tình trạng của cô cháu gái Lý gia thế nào? Diệp Vũ đi thẳng vào vấn đề.

“Trong lòng chị dâu nên biết rõ ràng chứ.”

“Tôi rõ ràng cái rắm, tôi cũng không phải là y tá trưởng.”

“Nhưng vết thương là do ngài làm ra.” Quân y lé mắt, cậu có nghe nói vị chị dâu này có công phu hơn người, nhưng cậu cũng không tin công phu hơn người có thể khiến cho người ta bị thương nghiêm trọng như vậy.

“Trọng lượng cơ thể lớn như vậy, lực chống đỡ còn không tốt lắm, cho nên cũng không nắm rõ, thật sự là lo lắng cho cuộc sống tàn tật sau này của em gái kia. Mặc dù chuyện này là ngoài ý muốn, bọn họ cũng không trách tôi, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất hổ thẹn.” Chị không thẹn, một chút cũng không hối hận lúc trước đã ra khỏi quầy rượu khiến tiểu bạch hoa bị người khác xâm hại thành công. Tại sao cô ta có thể tìm bạn học gây sự cơ chứ?

Nếu tiểu bạch hoa có hối hận cũng coi như là cô ta chưa mất hết lương tâm. Đáng tiếc là cô ta không hề hối cải. Cô ta bị như thế, vậy chẳng lẽ người khác cũng phải bị như thế sao? Loại người như vậy nên dìm chết, để cho cô ta không có thời gian xoay sở, mới có thể duy trì hòa bình xã hội.

Khóe miệng quân y nào đó co rút, lời chị dâu nói hoàn toàn thành khẩn, vẻ mặt, giọng nói cũng không có chút giả dối nào, nhưng dường như cậu đang cảm nhận được loại chồn chúc tết gà, mèo giả khóc chuột thế này. Có phải là đang cười trên nỗi đau của người khác không ?

Tuyệt đối !

Là một quân nhân, dĩ nhiên là cậu không có cách nào tha thứ cho hành động của Lý Mẫn Tú. Nhưng là một bác sĩ, hẳn cảm thấy chị dâu Bá Vương ra tay quá độc ác. Nếu như chị dâu tăng thêm chút sức nữa, xương có thể đã bị nát bấy rồi. Trùng phạt như vậy đối với một tiểu thư lá ngọc cành vàng mà nói đúng là quá nặng nề, nhưng nghĩ đến nếu như không phải là chị dâu Bá Vương, như vậy kết quả sẽ thê thảm hơn. Chị ấy đang mang thai bốn...

Nghĩ như vậy, quân y nào đó đột nhiên cảm thấy bất luận là theo lập trường nào, cậu cũng không thể đồng tình với hành động của Lý Mẫn Tú. Cho dù là ai, làm sai đều phải gánh lấy hậu quả.

Quân tẩu là có thể khinh dễ tùy tiện sao ? Huống chi còn là quân tẩu cấp cao. Chị ấy chịu, nhưng người sau chị ấy còn không chịu đâu.

Dĩ nhiên bây giờ chị dâu vô cùng vạm vỡ, không cần đúng lúc đó lấy thịt đè người trực tiếp đáp lễ kẻ địch xinh đẹp – cao thủ sao có thể làm thế !

48. Chương 48

Diệp Vũ dường như không nhớ nổi sự tình xảy ra như thế nào.

“Chị dâu, uống chút sữa nóng.”

Diệp Vũ thần thờ nhận lấy ly sữa nóng, mắt dần chú ý đến gương mặt lo lắng của tiểu Trương, kéo nụ cười hơi cứng nhắc, nói. “Tôi không sao.” Cô sờ sờ lên cái bụng tròn vo của mình, tiểu tử bên trong dường như cũng cảm thấy cô đang lo âu, giật tay chân nhẹ giống như đang an ủi cô vậy.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Vũ nhắm mắt để tâm trạng lắng xuống một chút, mở mắt lần nữa, tinh thần trong mắt đã khôi phục. Cô không thể sợ hãi, không thể rối loạn, cô nhất định phải gánh vác trách nhiệm này.

“Vẫn đang còn phẫu thuật sao ?”

Tiểu Trương gật đầu một cái, dời mắt sang cái đèn đỏ ở phòng cấp cứu.

Ban đầu vốn là cô chỉ tới bệnh viện làm một số kiểm tra đơn giản trước khi sinh, kết quả là gặp phải bộ đội đưa người bị trọng thương tới. Mà chị Diệp cứ cố nhìn thì tình mắt nhận ra lãnh đạo của anh Tiêu trong đám người đó, sau đó xác nhận một trong những người bị thương là anh Tiêu thì chị Diệp đông cứng cả người, nhanh hù chết anh rồi.

Cũng may, chị Diệp khôi phục lại rất nhanh.

“Đồng chí Diệp Vũ.”

“Đại đội trưởng, tôi không sao.”

“Không muốn nói cho cô, bây giờ tình hình của cô...” Thật sự không thể chịu kích thích quá lớn, có ai ngờ một phần ngàn cũng có thể gặp được như vậy.

Diệp Vũ nắm chặt ly sữa trong tay, tái mặt cười cười, “Không sao, tôi trẻ tuổi có thể chịu được, không cần phải báo cho các trưởng bối, còn chưa hết tháng Giêng, đừng để họ lo lắng.”

“Được rồi,” Đại đội trưởng lo lắng nhìn cô, “Nếu không, tìm một chiếc giường cho cô nghỉ ngơi trước ?”

“Không cần, tôi không dễ mệt như vậy.” Đứa bé trong bụng cô cũng kiên cường như cô vậy, mẹ con bọn họ đã cùng nhau đối mặt với tên côn đồ có vũ trang, cùng trải qua cơn điên cuồng của tiểu bạch hoa. Cho đến nay bọn nó vẫn lớn lên khỏe mạnh hoạt bát trong bụng cô, bọn nó nhất định cũng sẽ chờ Tiêu Triệt đi ra từ phòng phẫu thuật với cô.

“Tiểu Trương, đi gọi quân y tiểu Ngô tới đây.”

“Ách.”

Quân y tiểu Ngô tới rất nhanh. Mặc dù không biết chị dâu gọi anh tới làm gì, nhưng bây giờ chỉ cần có thể giúp một tay anh đều làm.

Quân tẩu, vốn khổ cực hơn người bình thường, quân nhân có nhiệm vụ thực chiến, quân tẩu càng đáng được tôn kính.

“Chị dâu.”

“Mượn một cái cố nào đó, nói cho Tiểu gia gia là bây giờ đã muộn nên tôi phải ở lại bệnh viện, đừng để Tiểu gia gia lo lắng.”

“Đã nói là động thai khí, sợ sinh non nên phải ở lại bệnh viện quan sát rồi.”

“Được.”

“Để em bảo thầy hướng dẫn đến chỗ mạch cho chị.” Tiểu Ngô hơi lo lắng, tình hình bào thai bốn khá phức tạp, mặc dù hiện tại chị dâu trông không căng thẳng nhưng cũng không thể khinh thường.

Diệp Vũ không ngăn quân y tiểu Ngô, chỉ có thể lắc đầu cười.

Lão chuyên gia tới rất nhanh, cẩn thận bắt mạch cho Diệp Vũ, vui mừng gật đầu nói, “Cô làm rất khá, cô là người mẹ vĩ đại.” Lúc mang thai kiến thức của cô rất vững, dưới tình huống như vậy cũng có thể ổn định tinh thần kịp thời, quan tâm đến đứa bé trong bụng trước. Mạch tuy hơi yếu và rối loạn, nhưng bây giờ gần như đã ổn định lại, vượt qua khỏi tình thế sinh non nguy hiểm.

Dù sao thì sinh non không tốt cho thai nhi, có thể tránh khỏi thì vẫn nên tránh khỏi.

“Tôi kê đơn thuốc cho cô uống trước, bảo đảm một chút.” Lão chuyên gia suy nghĩ đến vấn đề an toàn nên đề nghị như vậy. Tình hình bây giờ, ngộ nhỡ trong phòng phẫu thuật có gì xảy ra, tình hình mang thai của vị quân tẩu này cũng khó mà nói được.

Cho dù có kiên cường hơn nữa cô cũng chỉ là một người phụ nữ, mà còn là một phụ nữ mang thai bốn.

“Được, làm phiền ông.” Bây giờ Diệp Vũ chắc chắn sẽ không khách sáo. Dù sao cũng không ai biết được kết quả cuối cùng là gì, trái tim kiên cường của cô cũng không biết có thể trụ được đến bao giờ.

Không, cô nhất định có thể chịu được. Vì cục cứng trong bụng, cô nhất định phải chịu đựng, cho dù kết quả là như thế nào đi chăng nữa !

Hít vào, thở ra, cố gắng giữ nhịp tim của mình ổn định.

Diệp Vũ bình tĩnh trở lại, một hơi uống cạn ly sữa nóng trên tay, run run đưa cái ly không cho tiểu Trương, “Mua thêm mấy ly nữa, tôi còn muốn uống.”

“Em đi mua ngay đây.” Tiểu Trương nhanh chân đi mua.

So với Diệp Vũ đang bình tĩnh, các chiến hữu của Tiểu Triệt đang đứng trước phòng phẫu thuật có vẻ nóng nảy hơn, thỉnh thoảng còn bứt tai bứt tóc khổ sở.

Nhìn đồng phục tác chiến trên người bọn họ, Diệp Vũ hơi nheo mắt, là làm nhiệm vụ rồi, sợ rằng đúng là nhiệm vụ cơ mật cấp độ cao.

“Phịch.” Một quân nhân khỏe mạnh nào đó đâm lên tường một cái, vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chằm vào ánh đèn trước phòng phẫu thuật.

Đại đội trưởng nhíu mày, đá anh một cái, “Bình tĩnh một chút.” Mắt nhìn Diệp Vũ một cái.

Quân nhân nào đó lập tức hiểu ý, cố gắng kìm nén lo lắng trong lòng, bây giờ không thể gia tăng gánh nặng trong lòng cho gia đình quân nhân.

Tiểu Trương đi mua sữa nóng đã về, còn mua thêm một vài cái bánh bao thơm mềm.

Phẫu thuật được tiến hành trong mấy tiếng đồng hồ. Lúc đèn phòng phẫu thuật tắt đi, Diệp Vũ uống thuốc dưỡng thai tiểu Ngô đưa tới, cả người mệt mỏi rã rời, đang ngồi trên ghế ở hành lang cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo.

“Bác sĩ...”

“Phẫu thuật rất thành công, chỉ cần bệnh nhân tỉnh lại trước 0 giờ thì sẽ không còn nguy hiểm nữa.”

“Cám ơn, cám ơn.”

Diệp Vũ ngáp một cái, bắt lấy cánh tay tiểu Trương đang đỡ mình, “Tôi không chịu nổi nữa, đỡ tôi.”

Tiểu Trương thận trọng đỡ người nào đó đã ngủ mê man, trợn mắt nhìn tiểu Ngô một cái.

Quân y tiểu Ngô vừa giúp anh đỡ người vừa nói: “Cậu không thể trách tôi. Chị dâu của chúng ta rõ ràng có tinh thần chống đỡ quá mạnh. Thầy tôi nói chị ấy uống xong nhất định sẽ ngủ một giấc an toàn, nhưng chị ấy lại có thể chống đỡ đến mấy tiếng đồng hồ.” Điều này chứng tỏ tinh thần người này đúng là rất mạnh.

Đại đội trưởng lờm người được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, nói với cấp dưới: “Tìm một cái giường rồi đẩy qua đó luôn.”

“Trực tiếp ôm qua đi.” Có người đề nghị.

“Cậu chú ý khi nào Tiêu tiểu tử tỉnh lại sẽ liều mạng với cậu.”

“Chờ anh ấy tới đây.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng chân đã chạy rất nhanh, nhanh chóng đẩy cái giường tới.

Tiểu Trương và tiểu Ngô cẩn thận từng li từng tí nâng Diệp Vũ đã ngủ mê man đến, xong xuôi mới đẩy tới phòng bệnh Tiêu Triệt.

Khi Tiêu Triệt tỉnh lại, Diệp Vũ vẫn đang còn ngủ say sưa.

Nhìn thấy vẻ mặt ngủ say của vợ, đồng chí Trung tá bị trọng thương mới tỉnh dậy cười hạnh phúc, cô cũng không sao, thật tốt !

Diệp Vũ tỉnh vì đói, lúc mở mắt ra có chút mơ màng, sau đó vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy người trên giường đang nằm yên tĩnh, từng giọt nước dịch đang được chuyển vào trong người anh.

“Chị dâu.” Đè nén giọng thật thấp, tiểu Trương ngồi dậy từ trên ghế salon.

“Tôi đói rồi.” Lão chuyên gia kê thuốc gì đó khiến cô buồn ngủ muốn chết, chưa hề ăn qua một chút gì cả liền ngủ thẳng đến giờ. Bây giờ cô là người có thể để bụng đói sao ? Nhưng mấy tiểu tử trong bụng cô không thể.

“Em đi mua.”

Người chăm sóc bên giường bệnh cũng tỉnh lại, tiện tay mở đèn phòng bệnh lên, sau đó tắt hết đèn trên tường lại.

“Chị dâu.”

“Cậu ngủ đi, không sao.”

“Chị dâu có đói bụng không, em đi mua.”

Tiểu Trương khoát tay, “Không cần đâu thủ trưởng, em đi là được rồi, em biết chị Diệp thích ăn gì.”

Thượng úy nào đó cũng không còn tiếp tục tranh với tiểu Trương.

“Chị dâu, uống nước.”

“Cám ơn.”

“Chị dâu không cần lo lắng đâu, đội trưởng của chúng ta không sao.”

“Ừ, anh ấy đã tỉnh chưa ?”

“Tĩnh rồi.”

“Tôi biết ngay là anh ấy chắc chắn sẽ sống mà. Tôi và cục cưng đều cần anh ấy, anh ấy dám bỏ lại chúng tôi như vậy, tôi sẽ để ấy đưa làm ba ba của người khác đi trả thù anh ấy.”

“...” Chị dâu, đội trưởng của chúng ta còn đang bị thương đấy, chúng ta không nên kích động người khác thế này có được hay không ?

Diệp Vũ ngồi bên cạnh giường bệnh Tiêu Triệt, đưa tay cầm cánh tay không chuyển nước của anh, “Chớp mắt một cái đã mấy tháng không gặp anh ấy, vất vả khổ cực như vậy thật sự là tổn hại đến hình tượng tốt đẹp của anh trong lòng các cục cưng đấy.” Nửa câu đầu là cô nói với Thượng úy, nửa câu sau đối tượng đã biến thành đồng chí Trung tá đang ngủ mê man.

Tiêu Triệt giật giật tay, từ từ mở mắt ra, thấy bà xã mình nên mở miệng gọi theo bản năng, “Bà xã...”

“Vừa mới tỉnh lại, em nói cho anh biết, tháng Giêng còn gây ra chuyện như vậy, có phải là anh muốn gia đình ầm ĩ hay không ? Không biết là phụ nữ có thai không thể bị dọa sợ, em còn phải vất vả ôm mấy đứa nhãi này, anh không thể thông cảm ột phụ nữ vất vả cực khổ mang bào thai bốn hay không ?”

Tiêu Triệt chỉ nhìn cô cười, vợ anh chỉ cần trừng trừng mắt cũng đẹp như thế.

Diệp Vũ dịu dàng sờ mặt anh, dịu dàng nói với anh, “Em đoán rằng anh bị thương sẽ phải chăm sóc một thời gian, nhân cơ hội lần này anh hãy đọc luật kinh tế cho cục cưng nghe đi, tránh để về sau ba biết chúng ta xem nhẹ gia đình cách mạng làm kinh tế gia đình.”

Đồng chí Trung tá nào đó giật giật khoe miệng, há miệng, không nói được tiếng nào, anh cũng không thích kinh tế học có được hay không.

“Em cho anh biết, quyết định là của chúng ta, nhiệm vụ này chỉ có anh.”

Mua bán ép buộc !

“Chị Diệp, em mua bát cháo Bát Bảo, hãy ăn nhân lúc còn nóng, còn có hai cái bánh nhân thịt nữa.” Tiểu Trương bưng bát cháo qua, lại đưa một chiếc túi tiện lợi cho người khác, “Thủ trưởng, tối đây ăn cái gì đi, anh nhất định cũng rất đói bụng.”

Đồng chí Thượng úy cũng không khách khí, lấy bánh bao trong túi há mồm lên gặm.

Diệp Vũ bị chén thuốc kia làm cho đói cồn cào, từ lúc mang thai đến giờ cô chưa bị ngược đãi như vậy bao giờ, cho nên cô cũng không chần chờ giải quyết hết cháo và bánh bao thịt.

Tiểu Trương nhìn thấy trợn mắt há mồm, “Chị Diệp, có phải là em mua ít không ?”

“Không phải, là do tôi quá đói.” Diệp Vũ vừa lau miệng vừa suy nghĩ, “Thuốc kia vừa để an thai vừa tiêu thức ăn, tôi không nghĩ lại ngủ nhiều như vậy, còn cảm thấy vô cùng đói bụng nữa.”

“Chị Diệp, chị còn nói nữa, lão chuyên gia còn tăng liều thuốc ngủ vào trong thuốc của chị, kết quả là chị lại cố gắng chống đỡ đến lúc anh Tiêu ra khỏi phòng phẫu thuật, thực sự đã khiến cho bọn em vô cùng kính sợ.”

“Nói gì vậy, tôi cũng không chụp ảnh kinh dị, cũng không phải là chỉ ngủ thôi sao, sao có thể khiến cho đám lính các cậu kính sợ như vậy ? Cái gì mà là tố chất tâm lý ? Còn không bằng dân chúng bình thường tôi đây.”

“Tất nhiên. Người bình thường thật sự không thể nào so sánh được với chị, chị còn trâu bò hơn cả lính đặc chủng bọn em.” Thượng úy cũng suy nghĩ như vậy. Trước kia anh nghe nói chị dâu là một nhân vật truyền kỳ, bây giờ được tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy, đầu phải chỉ là truyền kỳ, quả thật là truyền thuyết !

Có lời nào để nói ?

Đúng, đừng say đắm chị, chị chính là một truyền thuyết !

Tiểu Trương rất nghiêm túc nói: “Tiểu Ngô nói rồi, cậu ấy muốn về nghiên cứu vấn đề đối kháng của thuốc đối với tinh thần con người, về sau có lẽ phải tăng lượng thuốc lên gấp đôi đối với ngài, nếu không sẽ bị người ta nói là lang băm.”

“Cậu ta chính là một Trung y nửa nạc, nói cậu ta là lang băm cũng không oan ức cậu ta chút nào.”

“Chị dâu, lúc này có thể bắt được quả tang rồi, y thuật của em rất tốt có biết không.” Tiểu Ngô đẩy cửa đi vào, vừa đi vào trong không nhận được oán giận, trong tay còn cầm một bình nước.

“Chị dâu uống thuốc đi, thầy em nói rồi, vì lý do an toàn, vẫn nên uống ba thang thuốc dưỡng thai trước. Đây là thang thứ hai.”

Diệp Vũ lập tức phòng bị nhìn anh, “Cậu tăng thêm lượng thuốc sao ?”

Tiểu Ngô vội vàng lắc đầu, “Không, em sợ chị đánh em.” Anh không muốn đến khoa chỉnh hình báo danh một chút nào. Tiểu bạch hoa Lý gia vẫn đang được trị liệu ở chỗ đó, đó là một bài học sống sờ sờ trước mặt.

Không phải còn mang tính giáo dục rất cao hay sao !

Diệp Vũ cau mày nhìn nước thuốc đen như mực, nghiêng đầu trộn mắt nhìn đồng chí Trung tá một cái, dùng nét mặt như trắng sứ nói: “Để tỏ lòng sùng kính đối với truyền thống Trung y của đất nước chúng ta, tôi sẽ cố gắng nghiên cứu nghiên cứu uống hai thang, tôi tuyệt đối không thể phối hợp nhiều hơn. Thai tôi ổn lắm, không cần phải lo lắng chút nào đâu.”

Bây giờ bọn họ nhìn thấy thật sự cũng không cần phải lo lắng quá.

Một Trung tá nào đó nhìn nét mặt khổ sở của bà xã khi uống thuốc, có chút đau lòng. Anh một lòng tin tưởng rằng, nếu như có thể vợ anh thà đi đối mặt với cơn bão vũ khí còn hơn phải uống thuốc bắc !

Đồng chí Trung tá đoán đúng, đời này Diệp Vũ sợ nhất là uống thuốc bắc, bởi vì khi còn bé cô đã bị dì Hai mình gây tổn thương quá nhiều, cũng biến thành bóng đen rồi.

49. Chương 49

Chuyện Tiêu Triệt phải nằm viện không thể lừa được Tiểu gia gia, nhưng cũng không có ai thông báo cho ba Tiêu mẹ Tiêu bên kia cả.

Đây là ý của ba Tiêu, dù sao bây giờ cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm, vậy thì không cần thiết phải khiến họ lo lắng.

Diệp Vũ căn bản rất chống đối bệnh viện, nếu không cần thiết cô cũng không muốn đến.

Nhưng bây giờ Trung tá nào đó đang bị thương phải nằm viện, cô chỉ có thể nhắm mắt qua ngày chạy đến bệnh viện.

Cuối cùng, tiểu gia gia vung tay lên, dù sao cũng sắp đến ngày sinh, dứt khoát đến bệnh viện nằm luôn, thật sự không nhìn nổi cháu dâu ngày ngày phải đến bệnh viện chịu khổ sở.

Thông thường Diệp Vũ phải nằm ở khoa phụ sản ở bệnh viện. Chẳng qua, lúc thông thường này cũng có thể được đối đãi đặc biệt, cho nên Diệp Vũ cũng đến nằm trong cùng một phòng bệnh với Trung tá.

Thực ra, từ khi bọn họ quen nhau cho đến nay, chưa từng có thời gian dài được ở chung một mình như vậy. So với thời kỳ trăng mật của bọn họ thì bị thương hình như còn tốt hơn nhiều.

“Mau ngậm miệng lại cho em, cho dù đời này bị buộc phải ở riêng đi chăng nữa chị cũng không mong đợi ở cùng một nơi với anh thời gian dài như vậy, trái tim còn kiên cường nữa cũng không phải để cho người ta đưa ra đùa giỡn như vậy.” Diệp Vũ vừa nghe thấy Trung tá nào đó nói như vậy, lập tức cầm quả táo đang gọt vào trong miệng, đồng thời phát ra vài tiếng ư ư.

Vừa thấy bà xã tức giận, Trung tá nào đó lập tức nhận sai, lấy quả táo trong miệng ra, nói: “Bà xã, bình tĩnh, đừng nóng giận, ngàn vạn lần đừng tức giận, cục cưng trong bụng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Biết vậy sao anh còn nói hươu nói vượn như vậy ?”

“Chẳng qua là anh buột miệng nói nhiều như vậy chứ sao.”

“Còn nói nhiều nữa sẽ để cho tiểu Ngô vá miệng anh lại, cậu ta không giỏi Trung y nhưng phẫu thuật Tây y cũng không tệ lắm.”

Vừa đúng lúc đó tiểu Ngô lại đẩy cửa đi vào, cậu không nhận được biện minh cho y thuật của mình, “Chị dâu, lúc chị khen em cũng đừng đập cho em một cái như vậy được không.”

“Thói quen đấy mà.” Diệp Vũ nói xong không hề chột dạ.

Tiểu Ngô vừa kiểm tra cho Tiêu Triệt như bình thường, vừa nói: “Chị dâu, lát nữa thầy hướng dẫn đến sẽ kiểm tra cho chị.”

“Các người không thể như vậy, tôi là phụ nữ có thai chứ không phải là mẫu xét nghiệm, không thể tóm lấy rồi lại thả ra.”

“Chị dâu chị đừng như vậy, chị là người mang thai bốn, theo tình hình hiện tại của chị thì chị có những chỗ tốt hơn những phụ nữ có thai khác.”

“Tôi thật sự không thích như vậy chút nào, thai bốn mà thôi...”

“Thai bốn thật sự không nhiều, hơn nữa trường hợp chị dâu vẫn còn giá trị nghiên cứu.”

“Hả ?” Còn là trường hợp đặc biệt ?

Tiểu Ngô cười hì hì: “Chị dâu, thầy hướng dẫn cũng chỉ muốn tốt cho chị, ông ấy thấy chị cũng sắp đến kì sinh nở, công tác chuẩn bị cho việc sinh nở cũng phải làm cho cẩn thận rồi.”

Diệp Vũ cũng không lên tiếng. Đúng vậy, dự tính mấy ngày nữa sẽ đến ngày sinh, vẫn là nên cầu mong vẹn toàn, coi như vì cục cưng trong bụng cô sẽ phải chịu khó nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa.

Nhưng....

“Trường mất lớn như vậy làm gì ? Ngay cả dì Hai cũng không nhận ra ?”

Diệp Vũ bịt mắt, chuyên gia cũng có thể không phải là dì Hai Giang gia có được không ? Cô bị ám ảnh, bị ám ảnh.

Trung tá nào đó đang nằm trên giường bệnh chào hỏi, “Chào dì Hai.”

“Che mắt lại thì coi như dì không thấy được cháu hay sao ? Nhanh tới đây ngồi xuống cho dì. Cháu có biết dì và mẹ cháu tới đây chăm sóc cháu, tốn phí bao nhiêu sức khỏe không.”

“Không phải mẹ cháu nói còn có việc không đến được hay sao ?”

“Cho nên dì mới đến.” Dì Hai nói như đó là lẽ tự nhiên.

Vậy thì thật là không bằng Thái hậu tự mình tới đây chứ, Diệp Vũ châm chọc trong lòng.

“Dì Hai, dì xem, chuyện cháu sinh con đúng là rất đơn giản, dì không thể vứt hết bệnh nhân rồi đến đây như vậy được, bác sĩ cũng phải có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo có được không ?”

“Nếu như cháu sinh một thì dì cũng không tới đâu, nhưng cháu sinh bốn, tình hình này đúng là không dễ gì gặp được. Nói gì đi chẳng nữa dì cũng phải đến xem một chút, về sau mới có thể nói với bốn tiểu tử này, năm đó là bà dì nào đó đỡ đẻ cho cháu, lời ra.”

Tiểu Trương và tiểu Ngô quay mặt ra cười trộm, dì Hai Giang với chị Diệp không hổ là người thân ruột thịt, cách nói chuyện cũng rất thú vị.”

“Dì Hai, cháu nhớ là dì cũng không phải bác sĩ phụ sản, dì đừng có mà từ chuyên gia biến thành chuyên gia cục gạch đấy. Chuyện này không thể đùa giỡn đâu.”

Dì Hai Giang trực tiếp đánh cho cô cháu gái một cái, “Cháu cho rằng dì là chuyên gia thừa nước đục thả câu sao ? Năm đó dì chuyển khoa là chuyển sang khoa phụ sản.”

“Cháu nhớ là dì làm ở khoa chỉnh hình mà.”

Tiểu Ngô giật nảy mình, khoa chính hình, tiểu bạch hoa Lý gia còn đang ở trong khoa chính hình đấy.

“Để dì xem chân của cháu rẽ dì một chút,” Dì Hai Giang vừa xem xét xương cốt Tiêu Triệt, vừa nói, ”Tiểu Vũ, cháu yên tâm, có dì Hai ở đây, bảo đảm xương của cậu ta không thành vấn đề.”

Diệp Vũ thành thật nghiêm túc nói: “Không, dì Hai, căn bản là cháu không lo lắng về chuyện đó, chuyện cháu lo lắng là xương anh ấy đã lành lại, ngài cũng đừng nghĩ tới việc cắt đứt thêm, đó chính là ngược đãi quân nhân.”

Mấy chuyên gia kiểm tra phòng cũng cười, thì ra còn có thể như vậy.

“Không nghĩ rằng năm đó học nghề mô phỏng nối xương lại có thể khiến cho cháu nhớ mãi không quên cho tới hôm nay như vậy sao ?”

“Nếu như ngài không phải là dì Hai cháu, cháu đã đi tố cáo dì rồi.”

“Nếu dì không phải là dì Hai cháu, sao dì dám ra trường liền bắt cháu đi luyện tay nghề được ?”

MD, đây là người thân sao ?

Trung tá nào đó hiếm thấy dáng vẻ bức tức của bà xã, vừa buồn cười vừa đau lòng. Hai vị ba vợ và mẹ vợ quả thật là hai nhân vật hạnh phúc nhất nhà.

Dì Giang cẩn thận sờ soạng chân cho Tiêu Triệt, cẩn thận hỏi thăm cảm giác của anh, sau đó cười nói: “Không cần lo lắng, bảo đảm sẽ liền lại y như cũ.”

“Lời của dì Hai rất đáng tin, mặc dù khi còn trẻ tuổi có hơi ngốc nghếch gây ra sự cố trên người người ta, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học đã cải tà quy chính rồi. Dì ấy rất quen thuộc từng đốt ngón tay ngón chân trên cơ thể người.” Không thể không nói, cô rất biết cách phát huy tinh thần coi trọng người biết chữa bệnh.

Mặc dù giá cao rất thê thảm !

Tiêu Triệt như hiểu ra, một người quen thuộc với xương cốt con người như vậy, dù sao đối với cháu gái ngoại của dì Hai Giang cũng không xa lạ gì đối với xương cốt con người. Điều này có thể giải thích tại sao cháu gái Lý gia sao có thể đến nông nổi như vậy. Thì ra tất cả đều nhờ dì Hai Giang, cảm tạ dì Hai !

Đoàn chuyên gia kiểm tra xong lập tức đi ngay, dì Hai Giang không đi.

Chẳng những dì Hai không đi, còn kéo một chiếc ghế chuẩn bị thức cùng cô cháu gái.

Trung tá nào đó rất thông minh cầm trái táo gặm từ từ. Mẫu thuẫn nội bộ Giang gia với những người không hiểu được thì nên tránh đi.

“Sao cháu không nói đến chuyện cô gái ở khoa chính hình ?”

“Làm gì ?” Diệp Vũ cực kỳ khó chịu.

Dì Hai Giang đánh cô một cái, “Bị oan ức cũng không nói cho bọn ta, sao bọn ta có thể giúp cháu hả giận được.”

“Dì Hai, ngài nhất định phải nhớ tới thân phận thiên sứ áo trắng.” Diệp Vũ ý vị sâu xa nói.

Dì Hai Giang lại đánh thêm một cái, ”Thiên sứ quan hệ với dì cái rắm, dì quyết định phải ở trong khoa chính hình một thời gian, nhất định phải phát huynh cao độ tinh thần thiên sứ Bạch y.”

“Dì Hai”

Dì Hai giang hừ một tiếng, sờ sờ cái bụng bự của cô, nói: “Cho dù chuyện này không thông báo cho cả nhà, nhưng cháu đừng nghĩ không nói thì vĩnh viễn không ai biết, đời này phải dán mắt vào cô ta cho đến chết mới thôi.”

Động tác gặm táo của Tiêu Triệt chậm lại, sau đó làm ra vẻ như không có việc gì tiếp tục gặm.

“Chuyện này vốn dĩ không lớn lắm.” Cô cũng không tán thành việc điều động binh lực, chỉ cần bí mật ngăn chặn là được rồi. Nhẹ nhàng đơn giản, thật tốt đẹp.

“Những người khác còn không tính, cô ta có gia cảnh lớn như vậy, nhất định phải dán mắt vào cô ta.” Đánh rần không thể để rần làm bị thương, muốn thu phục người thì nhất định phải chinh bọn họ đến nỗi không thể làm nên trò trống gì mới được. Dám coi thường người nhà bọn họ, đã hỏi bọn họ chưa ?

Diệp Vũ không vui sờ sờ mũi một cái, từ trước đến nay dì Hai nhà cô không phải là một bác sĩ có y đức, nếu trong thế giới võ hiệp thì nhaats định là một nhân vật y tà tiêu biểu.

Cảnh vệ tiểu Trương ở cửa ra vào tỏ ý: Trong bán kính mười mét không có người khác, sẽ không có người nào nghe được chuyện trong căn phòng này, bao gồm cả cậu, dì Hai đã cố gắng hạ giọng hết mức có thể rồi.

Người với người thật sự cũng không giống nhau !

Chị Diệp có thân thế, có gia cảnh, nhưng chỉ cần nhìn sơ qua chị Diệp thì chị ấy chỉ như một người bình thường, còn rất thân thiết. Nhưng Lý gia hoàn toàn tương phản, luôn luôn cao hơn người dân, cao hơn những người có gia cảnh thấp hơn cô ta. Thành thật mà nói – đã muốn hạ gục cô ta lâu rồi !

Ngàn vạn lần không được phép coi thường quần chúng nhân dân mộc mạc, vậy thì sẽ có chiến tranh triền miên đấy.

“Mẹ chồng cháu có tới đây không ?”

“Cháu còn chưa gọi điện thoại, có lẽ cũng sẽ tới.” Theo như sự quan tâm của mọi người đối với bốn cục cứng trong bụng cô, nhất định mấy ngày tới cũng sẽ bay tới đây, chuyện của Trung tá nào đó có lẽ cũng sẽ bị lộ rồi.

Tiêu Triệt vút hột, “Anh vừa gọi điện thoại ẹ, ngày mai bà ấy đến.”

Diệp Vũ nhìn anh, “Anh trung thực với bà sao ?”

“Nếu không chờ bà đến thì anh sẽ bị bà ấy xử lý ngay lập tức.” Trung tá nào đó dường như cũng nghĩ đây là chuyện không thể làm khác.

“Vậy thì thật là tốt, em cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, chờ mẹ xử lý anh chắc cũng không sao đâu.”

“...” Bà xã, anh không muốn như vậy đâu, sao em có thể nhẫn tâm dâng anh lên đón lửa đạn như vậy...

Diệp Vũ tỏ ý: “Bây giờ anh nên cầu nguyện bốn cục cứng của chúng ta có thể được giúp đỡ ra ngoài, nếu không anh nên chuẩn bị tinh thần thật tốt để hứng nước bọt và nước mắt.”

“Anh thấy em hiện tại cũng đừng mong có ai đến giúp đỡ.” Không đau hông, không đau chân, hoàn toàn không có dấu hiệu sắp sinh gì cả.

Kết quả, xế chiều hôm đó sau khi đồng chí Trung tá nói những lời này, chân Diệp Vũ bắt đầu có dấu hiệu sưng vù, không thể đi giày được, khiến tiểu Trương phải cấp tốc đi ra ngoài mua giày mới.

“Đây là dấu hiệu phản ứng của thai nhi, ước chừng cũng sắp trở dạ rồi.” Chuyên gia phụ khoa kết luận.

“Không phải đâu, không phải chỉ sưng chân thôi sao ?”

“Cô mang thai lâu như vậy cũng không xuất hiện dấu hiệu sưng chân, bây giờ đột nhiên xuất hiện dĩ nhiên sẽ có ý đặc biệt.”

Nói cũng phải.

Bình tĩnh vượt qua được một đêm, bảy giờ sáng bụng Diệp Vũ bắt đầu xuất hiện đau bụng đẻ, đứng không được mà ngồi cũng không xong, toàn thân đau nhức ê ẩm. Sau đó bác sĩ, y tá, lính canh vụ, cảnh vệ gì gì đó đều thoát ần thoát hiện trong phòng bệnh.

Lúc mẹ Tiêu xuống máy bay, Diệp Vũ đang đau bụng trở dạ.

Lúc mẹ Tiêu chạy như bay đến bệnh viện, Diệp Vũ vẫn còn đau bụng trở dạ.

Diệp Vũ đau bụng trở dạ không thể chịu được chỉ có thể tức giận chỉ trời mắng, vô cùng độc ác nói: “Chị muốn sinh mổ.”

Dì Hai Giang bình tĩnh trả lời: “Sinh mổ cháu sẽ phải nằm trên giường bệnh một tháng trời.”

Diệp Vũ: Tôi nhin !

Một ngày nào đó có thể trở thành Ninja Rùa !

“Ba, ngài qua đây làm gì, bệnh viện lộn xộn như vậy...” Mẹ Tiêu cố gắng khuyên bố già bình tĩnh về đại viện chờ tin tức.

Tiểu gia gia nói: “Không được, ta muốn nhìn chắt ngoại ra đời, điều này rất có ý nghĩa kỷ niệm.” Bốn đây, không phải chỉ có một, cũng không phải một đôi, càng không phải là ba, mà là hai đôi !

Dì Hai Giang cũng không ngừng gọi điện thoại đến mọi miền trời Nam đất Bắc thông báo cho tất cả người nhà, sau đó cúp máy, tiếp tục giúp cô cháu gái đang cực kỳ nóng nảy xoa eo, không để cho cô phát điên thêm nữa.

Đau bụng trở dạ là như thế nào, có lúc thật sự phải rất chịu đựng.

Mẹ Tiêu nghe bố già nói xong, vừa nghĩ cũng đúng, vội vàng gọi điện thoại cho ông chồng, nói con dâu sắp sinh, nghĩ đến con trai trước rồi vội vàng chạy đi.

Ba Tiêu nghe điện thoại xong, gấp rút kết thúc hội nghị, chạy thẳng tới sân bay.

Đúng lúc đó đại đội trưởng đại biểu cho đơn vị đến thăm cấp dưới đang dưỡng thương trong bệnh viện, sau đó chạy tới, vội vàng gọi điện thoại về thông báo, “Chờ tôi báo tin sinh trai sinh gái ấy người, hôm nay nhất định sinh.”

Người trong căn cứ vừa nghe thấy, nhanh chóng đặt cược, sinh trai sinh gái nhất định phải đặt.

Đánh bạc là phạm pháp, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể xem là giải trí.

Người nào thua người đó phải làm núi trong trận việt dã.

50. Chương 50

“Tiểu Vũ, đến đây, ăn chút gì đó đi, chờ tới lúc sinh mới có hơi sức.” Dì Hai Giang cầm chiếc đùi gà thơm ngào ngạt hấp dẫn cho cô cháu ngoại gái.

“Dì Hai, cháu đau đến mức không còn tâm trạng ăn gì nữa, khó chịu quá !” Diệp Vũ nắm tay vào lan can, nắm tay vào tường vẽ nhẵn nhụi, đặc biệt quá khó chịu.

“Không được, phải ăn, há mồm.” Dì Hai Giang ép buộc.

Diệp Vũ vẽ mặt đau khổ, nhú mồm, bị ép ăn tới mức nghẹn họng.

“Bà xã, đừng nắm tường, nếu không em cắn anh đi.” Trung tá nào đó thật sự không thể nhìn nổi cảnh bà xã mình tiếp tục tự làm khổ mình như vậy, tay nắm đến mức đỏ lên, dường như rất đau.

“Biến đi, một mình anh bị bệnh còn làm loạn cái gì.” Phụ nữ có thai hoàn toàn bực mình hét lên với anh.

Mẹ Tiêu đi đến bên cạnh con trai, vừa đứng ngăn anh lại, nói với con dâu: “Được rồi, coi như nó không tồn tại.” Làm loạn cái gì, nó có muốn tốt cũng không cần gánh lấy trách nhiệm, bây giờ chỉ khiến cho phụ nữ có thai nào đó nổi giận.

Mắt Dì Hai Giang đột nhiên sáng lên, nói: “Tiểu Vũ, dì Hai tìm cho cháu cục xương cho cháu gặm nhé.”

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen trên gáy, “Dì Hai, cháu với dì là người một nhà, cháu không phải là chó, không cần thứ đó.”

“Đừng ngại, gặm một cái cũng không sao cả.”

“Đừng mà dì Hai.” Diệp Vũ cũng muốn cào tường.

“Vậy để dì đi mua một cái “tổ giao”

“Dì Hai, cháu đau muốn chết, cháu còn có thể cười nổi sao?” Diệp Vũ vạch đen đầy mặt, bụng đau theo từng cơn, thật đúng là đủ loại nóng nảy.

Lúc phụ nữ có thai nóng nảy, người bên cạnh đều muốn cười, hai dì cháu chắc chắn không phải là đang gây cười chứ?

“Tiểu Vũ, cháu không thể đâm tường như vậy, phải suy nghĩ đến sức chịu đựng của cái tường này.” Dì Hai có ý thức chịu nạn nói.

Diệp Vũ tròn to mắt, buồn bực nói: “Dì Hai, cháu không thích phá hoại có được không, quả đâm của cháu có thể đâm sập tường hay sao?”

Quân y tiểu Ngô lẫn trong nhóm chuyên gia đột nhiên cũng có ý thức chịu nạn âm u, chen lời: “Chị dâu, dù gì cũng phải có chừng mực, đừng để tường sập.”

Diệp Vũ ngửa đầu gào thét, gần như phát điên lên, “Đây cũng là quá đau khổ, hoặc là sinh, hoặc là không sinh, chuyện này đúng là giày vò tôi chết mất, đau chết mất...”

Lúc ba Tiêu chạy tới bệnh viện, Diệp Vũ giằng co mấy phút đầu mới vừa chịu đựng vào trong phòng sinh, sản đạo (đường thai nhi chui từ trong bụng mẹ ra) dường như cũng đã mở, dự đoán có lẽ phụ nữ có thai nào đó sẽ nổi trận lôi đình.

“Sao rồi sao rồi?” Ba Tiêu rất lo lắng.

“Vừa vào, chờ xem.” Mẹ Tiêu bị giày vò mấy canh giờ cũng đã tê liệt, lúc mấy cục cứng ở trong bụng cũng không có gây rối loạn gì, lúc gần đến giờ ra dần trở nên rất hung hăng, trông như đang đùa giỡn mẹ nó.

Tiêu Triệt ngồi trên xe lăn cũng chờ ở trước phòng sinh, lo lắng nhìn chăm chăm cửa phòng sinh.

Nửa giờ sau, trong phòng sinh vang lên tiếng khóc vang dội, mấy lần liên tiếp khiến cho những người bên ngoài cũng phải ngửa tim ngửa phổi.

Bốn y tá ôm bốn đứa bé đi ra, một nhóm người “Oa” một cái rồi vây lại.

“Mấy trai mấy gái?”

“Ba thằng nhóc, một cô nhóc.”

“Đứa nào là lớn đứa nào là nhỏ?”

Y tá lần lượt đứng ngay ngắn, điểm số.

“Thứ nhất.”

“Thứ hai.”

“Thứ ba,”

“Thứ tư.”

“Cô nhóc đứng thứ mấy?”

“Thứ ba.”

“Vợ tôi đâu rồi, cô ấy thế nào?” Trung tá nào đó dài cổ nhìn về phía phòng sinh, sớm biết như vậy anh đã đi vào cùng rồi. Nhưng có nói gì cô dâu cũng không đồng ý cho anh đi vào, ép buộc anh không được nói nữa nếu không sẽ làm cho anh hôn mê bất tỉnh trở thành chuyện cười cho cả đơn vị.

“Chị dâu ngủ thiếp đi rồi, lập tức để ngài đẩy về phòng thôi.” Cô y tá nhỏ cười trêu ghẹo.

Lát nữa, thấy vợ mình được đẩy ra, lúc này trái tim Tiêu Triệt mới được buông lỏng, quay đầu nhìn lại phòng sơ sinh cô y tá đang đi tới, lắc đầu một cái. Thôi! Anh vẫn nên trở về phòng bệnh chăm sóc bà xã, bên kia nhất định là không còn vị trí nào cho anh nữa rồi.

Diệp Vũ bị giày vò suốt ngày vì sinh con đã ngủ một giấc ngon lành, lúc mở mắt ánh nắng đang chan hòa đã chiếu qua cửa sổ, vô cùng nổi bật.

Tiêu Triệt nắm tay cô, nhìn cô đâm đuối nói: “Bà xã, cực khổ rồi.”

Diệp Vũ nhắm mắt, rồi mở mắt ra, nói: “Anh đúng là rất thích bám người ? Đột nhiên sao lại kích thích như vậy ?”

“Bà xã em đừng phá hỏng không khí như vậy.”

“Cục cưng đâu ?”

“Còn đang ở phòng sơ sinh quan sát một thời gian.”

“Có vấn đề gì sao ?”

“Không có, vô cùng khỏe mạnh.”

“Anh nói mấy đứa có giống nhau như đúc không ?”

“Sẽ giống.” Trung tá nào đó vừa được thăng lên chức ba không chắc chắn lắm.

“Nếu như sau này lớn lên con trai với con gái giống nhau, rốt cuộc là giống con trai thì tốt hơn hay giống với con gái thì tốt hơn ? Con gái hiền lành hay nữ anh hùng đều không tốt chút nào.” Diệp Vũ hơi bận lòng.

Trung tá nào đó thật sự chạy theo mưu cầu nói: “Bà xã, anh vẫn cảm thấy nữ anh hùng có nhiều cơ hội hơn.” Nhìn mẹ của trẻ con đã biết, chân tướng quá tàn khốc.

Diệp Vũ rút tay mình ra khỏi tay anh, vỗ mạnh lên trán anh, “Anh mới là nữ anh hùng.”

“Nên đặt tên cho bọn nhỏ nhà chúng ta như thế nào mới hay ?”

“Nghị Nhiên, Nhĩ Nhiên, San Nhiên, Thích Nhiên.” Diệp Vũ trực tiếp đặt tên.

Đặt tên theo thứ tự, vô cùng hay !

Tiêu Triệt bội phục nhìn vợ, “Bà xã...có lẽ em đã suy nghĩ rất lâu.” Ngay cả tên của mấy đứa cũng có thể lấy ra để đùa được.

“Ừ, sinh xong em đều nghĩ đến tên tuổi của bọn nó, trước khi sinh em đã tìm tên thật hay. Nếu như không đúng giới tính, chúng ta sẽ đổi sao cho cách phát âm đúng, chữ khác là được. Như vậy vừa gọi tên, sắp xếp tên như vậy nghe qua là biết ngay.”

Chuyện đặt tên này, thật sự là không ai có thể giành với Diệp Vũ. Cho nên, tên của các cục cưng bị mẹ chúng không chịu trách nhiệm quy định sẵn.

Giống như bài hát một, hai, ba, bốn vậy, bên này hát bên kia hợp ca...

Lúc hai vợ chồng Trung tá nào đó nhìn nhau ầm ập, đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, vừa đi vào vừa nói: “Tiểu Vũ, con bé như cháu cũng quá bình tĩnh, một phòng trẻ con đều gào khóc ầm ĩ, một phòng con bé nào đó bình tĩnh ngủ say sưa, quả thật là quá bình tĩnh.”

“Di Hai...” ngài đã thăng cấp thành bà đi rồi, yêu cầu không cần phải không biết điều như vậy có được không ?

“Cháu gái ta thật đáng sợ, chèn ép được tất cả.” Đây là mẹ Tiêu tự hào nói.

“Khóc to, chứng tỏ sức khỏe rất tốt, không tệ chút nào.” Tuy mỗi đứa đều nhỏ bé, nhưng lượng hơi thở của bọn nó chứng minh bọn nó rất khỏe mạnh, Tiểu gia gia đặc biệt vui mừng.

Ba Tiêu gọi điện thoại liên lạc với bên ngoài về xe em bé, bảo mẫu và cả đồng công việc tiếp sau.

Quân y tiểu Ngô một mặt như vẽ không nói, biểu cảm thấu trời, “Cả phòng sơ sinh đều như nổ tung, cục cưng nhà anh chị thật sự là bỗng nhiên nổi tiếng nhờ tiếng khóc.”

Các y tá cũng trở nên loạn cả lên, ở bên ngoài phòng sơ sinh có rất nhiều ba mẹ đang vây xem.

Bào thai bốn ở bệnh viện dường như là hoàn toàn nổi tiếng.

“Ôm đến đây đi, đừng làm phiền đến những đứa bé khác cũng không được yên bình.” Diệp Vũ có lòng thương của người mẹ nói.

Lời còn chưa dứt, cửa đã được đẩy vào, bốn y tá ôm bốn đứa trẻ xếp hàng đi vào, đi thẳng đến chiếc giường bệnh trống trong phòng.

Y tá nào đó nói: “Hôm nay đúng là được mở mang tầm hiểu biết, đứa bé này đến bên cạnh mẹ cũng không khóc rống lên.”

Em gái trong bốn cục cưng bình tĩnh tỏ ý: chị luôn không gây ồn ào – mẹ còn đang ngủ !

“Chúng ta lập tức đẩy giường trẻ con đến.”

Trong phút chốc, bốn chiếc giường trẻ con được đẩy đến, bốn cục cưng yên ổn bỏ vào.

Dì Hai cầm nước ấm đến, dứt từng chút ỏi cục cưng.

Tiêu Triệt nhìn ngực vợ mình, dùng ánh mắt thăm hỏi: anh muốn nuôi bằng sữa mẹ thì sao ?

Diệp Vũ nói thẳng, “Đưa sữa bột tới đây đi, bốn đứa cơ mà, tất cả đều uống sữa mẹ sẽ không thực tế.” Chị đây cũng không phải là bò cái, nhiệm vụ vô cùng gian khổ, sẽ không đảm nhiệm trọng trách đâu.

“Bây giờ sản phẩm từ sữa đáng giá tin tưởng sao ?” Mẹ Tiêu hoàn toàn không tin sản phẩm sữa trong nước, sự kiện melamine thực sự đã gây ra ám ảnh tâm lý quá nặng nề.

“Chúng ta mua ở nước ngoài.” ba Tiêu vỗ tay nói.

“Trong nước sao không đáng tin, vẫn có rất nhiều nhãn hiệu đáng tin đấy.” Tiểu gia gia vẫn kiên quyết đi theo con đường yêu nước.

“ ... ”

Mọi người bắt đầu thảo luận âm ỉ về vấn đề nhãn hiệu sữa bột, mức độ nhiệt tình không thua gì trả giá thức ăn ở chợ.

==|||

Diệp Vũ nắm được tay Trung tá nào đó, tình chàng ý thiếp nói: “Đồng chí Trung tá, em đói rồi, có thể giải quyết vấn đề cơm tối của em trước được không ?” Quả nhiên rằng sau khi sinh địa vị của nàng cứ trượt tuột, con người quá thực tế, có phải là làm tổn thương quá hay không ?

Dì Hai Giang đang nhiệt tình thảo luận rút lui trước, “Chờ một chút, lát nữa thức ăn dinh dưỡng dành cho sản phụ sẽ tới, ba chồng cháu đã sắp xếp cho cháu ổn thỏa cả rồi.”

Diệp Vũ nhìn Trung tá nào đó.

Trung tá nào đó nhìn vợ.

Gì cũng không nói.

Dùng tiền giải quyết vấn đề, vậy thì không tính là vấn đề !

Bon họ không có vấn đề.

Đợi đến lúc thức ăn dinh dưỡng dành cho sản phụ được đưa tới, Diệp Vũ vén chăn đi xuống, bưng bát ăn một mạch, cô sắp chết đói.

Cảnh hùng hân như thế làm nhiều người sợ ngây người.

Đây mà là phụ nữ vừa sinh xong sao ? Cô ấy còn có thể xuống đất đứng ăn – thể chất thật là tốt !

Diệp Vũ tỏ vẻ: không phải cô không muốn ngồi, vết khâu phía dưới đau, nằm cũng không sao, ngồi sẽ vô cùng khổ sở.

Ăn uống no đủ, Diệp Vũ hài lòng đặt đứa xuống, cái bụng bị phải nâng cao gần mười tháng đã được giải thoát trong một buổi sáng, trời trong xanh, nước long lanh, cuộc sống... liếc mắt qua bốn chiếc giường trẻ con, cuộc sống ngập đầy tính khiêu chiến !

Cuộc sống thật sự là ngập đầy tính khiêu chiến.

Lúc tối người mới làm cha mẹ như Tiêu Triệt và Diệp Vũ thật sự mới cảm nhận được chân lý này.

Lúc nửa đêm, các cục cưng bắt đầu náo loạn ầm ĩ, cuối cùng hai vợ chồng cùng nhất trí cho rằng đây là đói bụng.

Rõ ràng nghe thái hậu nhà cô nói rằng đứa trẻ mới sinh ra chỉ cần uống nước ba ngày đầu là được, tình hình này là thai không no – đây là kết quả từ cuộc gọi điện thoại mới nhất.

Đói bụng, vậy thì bú sữa thôi,

Sau đó, vấn đề đã tới.

Sữa không ra, chẳng nhẽ nửa đêm đi ra ngoài mua núm bú sữa ?

Cuối cùng, Trung tá nào đó tự mình ra trận mót.

....

Nhìn bà xã trái một phải một cục cưng, cục cưng bé nhỏ vui mừng bú sữa tươi ngọt, cảm giác đó thật thần kỳ, Trung tá Tiêu như đắm chìm vào trong hạnh phúc không nói nên lời.

Thật vất vả vất về bốn cục cưng xong, vừa nhìn trời, được rồi, vừa sáng. Nhìn thấy cục cưng đã ngủ trong bốn chiếc giường, hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau sau đó cùng nhìn lên trần nhà.

Có cảm giác đây là một chuyện bắt đầu không tốt lắm !

51. Chương 51

“Bà xã...” Miệng Tiêu Triệt căng ra.

Diệp Vũ nhìn quân phục chỉnh tề trên người anh, khẽ mỉm cười, vỗ vỗ nhẹ cục cưng trong ngực, nói: “Quân nhân coi phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm thiêng liêng, em hiểu.”

Tiêu Triệt nhìn cục cưng trong ngực cô, vừa nhìn mấy cục cưng bên cạnh, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói được gì, chỉ hành lễ quân đội với cô, sau đó xách hành lý quay đầu đi ra cửa.

Mỗi lần rời đi anh đều không dám quay đầu lại, cũng không đành lòng quay đầu lại, chỉ sợ quay đầu lại sẽ nhìn thấy cả mắt mắt lẫn... nước mắt trên mặt cô.

Tiểu Trương đang gác cửa chào anh một tiếng, “Anh Tiêu.”

“Chăm sóc cho bọn họ thật tốt.”

“Em biết rõ, bọn em sẽ chăm sóc cho chị dâu và mấy đứa thật tốt.”

Tiêu Triệt vỗ vỗ vai cậu, sải bước rời đi.

Diệp Vũ nhìn nhóc Hai ăn no đang ngủ trong ngực, nhẹ nhàng đặt vào giường trẻ con, đi ra cửa, “Chúng ta cũng chuẩn bị một chút, chiều xuất viện về.”

“Dì Tiểu mấy người bọn họ đã đi thu dọn rồi ạ, đợi mọi người tới là có thể đi.”

Diệp Vũ gật đầu một cái, sau đó đi vào trong phòng.

Điện thoại đặt trên bàn đột nhiên vang lên, nhắc nhở Diệp Vũ có điện thoại gọi tới.

Từ lúc mang thai điện thoại của cô vẫn thuộc về đồ vật được quản lý, mấy ngày nay mới trở về trong tay cô. Mặc dù nó thuộc nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, nhưng dù là vật sở hữu của mình, con đường trở về này cũng thật khó khăn.

Phụ nữ có thai bị chú ý quá mức thật sự là áp lực như núi.

Nhìn màn hình điện thoại, Diệp Vũ vội vàng cầm đi ra ngoài, “Tiểu Trương, đi vào trông mấy đứa, tôi nghe điện thoại.”

“Được.”

Diệp Vũ đi ra phía ngoài, đến cửa cầu thang mới nhấn nút trả lời.

“Diệp Vũ, sao giờ cậu mới nghe điện thoại?”

“TMD, cậu giả ngu cái gì? Cậu không biết tớ còn phải ở cử hử?”

“Chưa thấy ai ở cử còn ở bệnh viện.” Vương Thiển phản bác thật là sắc bén.

“Tình huống đặc biệt, đúng rồi, cậu gọi điện thoại đến có chuyện gì sao?”

“Trình Lam chuẩn bị kết hôn.”

“Tớ không nghe lầm chứ, Trình Lam kết hôn sao cậu lại là người báo tin, tớ còn tưởng là cậu sắp kết hôn cơ đấy?”

“TMD, đừng có nói bừa với chị, rõ ràng là tớ mới là người nên kết hôn trước, thế nào ai ai cũng dành phần chạy trước? Nhất là cậu dám chen ngang, từ một kẻ đứng cuối lại nhảy cóc lên đứng đầu, cậu đúng là trái tim trong sáng.”

“Chị đứng thứ hai đã nhiều năm, giờ đứng nhất một lần thì sao nào?”

“Mặc kệ, dù sao cậu cũng phải làm phù dâu.”

“Cái gì, tớ còn chưa qua tháng cử đâu.”

“Cậu yên tâm, vì bao tiền mừng lớn của cậu, cho nên cậu ấy quyết định sắp xếp hôn lễ lúc cậu qua tháng cử.”

“Các cậu đừng có tham tiền như vậy có được không?”

“Đạo này tất cả mọi người đều nhắm đến tiền, có tiền chính là đại gia.”

“Gọi một tiếng đại gia đi, chị có tiền.” Diệp Vũ lập tức hòa vào.

“Giả đại gia.” Vương Thiển cười hì hì.

“Rốt cuộc là hôm nào?”

“Chờ cậu xong tháng cử, nhớ mang bao tiền mừng.”

“Được, không thành vấn đề, các cậu nhớ xem lịch khi nào hết tháng cử của tớ nhớ mang bao lì lì đến, không mang đủ tớ sẽ để cho cảnh vệ để các cậu đi.”

“Cậu nghĩ rằng mấy bà mẹ nuôi như chúng tớ keo kiệt lắm sao? Sớm đã chuẩn bị xong.”

“Các cậu chuẩn bị mấy phần?”

“Cậu còn muốn bọn tớ chuẩn bị mấy phần?”

“Tớ một lần sinh bốn, tối thiểu mỗi người một đứa, cũng không thể bốn đứa mà gộp trong một được, cái này không coi ra gì được.”

“...” Im lặng, sau khi im lặng bỗng rống to, “Mẹ kiếp, sinh bốn, cậu là tên khốn kiếp, mang thai bốn cũng không nói cho bọn tớ biết. Nếu cậu nói sớm lúc cậu sinh bọn tớ còn có thể dẫn người đi xem. Thai bốn, lập tức được bốn thằng bé xinh đẹp, thật thần kì.”

“Ba trai một gái.”

“Con gái thuộc về cậu, con trai thuộc về bọn tớ.” Vương Thiển quả quyết quyết định.

“Trọng nam khinh nữ, khinh dễ người, không biết sinh cả trai cả gái đã biến thành khẩu hiệu kế hoạch gia đình sao?”

“Tiêu chính thái, trai đẹp tương lai, phải nói trước là nuôi nhốt, ghen di truyền gia đình cậu khẳng định rất tốt, chỉ cần gương mặt cậu cũng có thể lừa gạt người, phải nuôi nhốt.”

“Tư tưởng quá không thuần khiết.”

“Vừa thâm nhập vào cửa hủ, đã sớm không thuần khiết rồi.”

“Đạp bay cậu.”

“Không nói nhiều, chị phải nhanh truyền tin tức chớp giật sấm đùng này ra ngoài, không thể nổ một mình tó, quá kinh người...” Điện thoại di động bị cúp.

Diệp Vũ lắc lắc di động, miệng lẩm bẩm, tỏ vẻ áp lực không lớn.

Chẳng qua, Trình Lam muốn kết hôn?

Không đúng lắm, lần trước gọi điện thoại không phải vẫn nói không muốn gả cho tên ông chủ khốn kiếp kia sao? Sao đột nhiên lại muốn kết hôn rồi?

Có gì đó mờ ám.

“Chị Diệp, nhanh trở lại.” Tiểu Trương cầu cứu.

“Sao vậy?”

“Lại âm ỉ lên rồi.” Tiểu Trương lau mồ hôi đứng ở cửa phòng bệnh vầy vầy, thật phục mấy tên tiểu tử này, quả thật còn nhạy bén hơn cả GPS (định vị toàn cầu trong xờ mát phôn), chỉ cần chị Diệp không ở trong vùng phục vụ, bọn nó lập tức bắt đầu gọi mẹ.

Vô cùng thần kỳ.

Trên đầu Diệp Vũ xuất hiện vô số vạch đen, ba bước hai bước lùi về phòng bệnh.

Một cảnh thần kỳ xuất hiện...

Hình như cảm nhận được hơi thở của mẹ, mấy cục cưng đang kêu khóc cũng dần yên tĩnh.

Diệp Vũ im lặng ngẩng nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, con cái tương lai đúng là quá khiêu chiến.

Vào giờ khắc này, Diệp Vũ tỏ ý, cô muốn điên cuồng đi tóm lấy cánh tay Trung tá nào đó trở lại, con người cần cố gắng như vậy sao? Hả? Một mình cô ôm bốn đứa trẻ? Nhất là kiểu như định vị GPS, quả thật là một nhiệm vụ bất khả thi.

Độ khó của nhiệm vụ này quá lớn, nhưng bà đây không thể nào buông tha, thực là khổ ép người.

Xuất viện quay về nơi đó?

Dì Hai Giang thu dọn đồ về nhà xong đã cho Diệp Vũ đáp án: “Trở về nhà cháu ấy, ai đời nào ở cứ còn ở nhà người ta, sang tháng cử thì cháu đi đâu cũng được.”

Diệp Vũ xấu hổ, nói vậy giống như cô thích chạy long dong khắp nơi lắm ấy. Rõ ràng cô là trạch (thích ở nhà), chạy đi lung tung đều là do bị ép, thật sự là trả đũa.

“Dì Hai, dì đến chăm sóc cháu sao?” Diệp Vũ cẩn thận hỏi.

Dì Hai Giang thưởng cho cô cái đánh, vui vẻ nói: “Dĩ nhiên, mẹ chồng cháu cũng đi.”

“Ở trong nhà cháu cũng được sao?” Diệp Vũ hoài nghi.

“Giường kiểu kị túc xá chỗ cháu cũng thật quá tiện lợi.”

=|||

Trước sau đều có người, cuộc sống sau này không thể vượt qua nổi, Tiêu Triệt, anh nhớ đừng có trở lại, một lần trở về chị đều làm thịt anh một lần.

“Dì Hai.” Diệp Vũ nhân dịp mẹ chồng còn chưa đến, đáng thương nhìn dì Hai mình, “Cháu không muốn mời bảo mẫu, nhưng nếu cháu không mời bảo mẫu cháu có thể tự tử luôn. Thuê một bảo mẫu dường như còn chưa đủ, thật sự là khổ muốn chết mà.

Dì Hai Giang đồng tình sờ đầu cháu gái ngoại, “Ngoan, tiểu Vũ, vẫn nên nhìn vào sự thật thì tốt hơn, không phải cháu vẫn tương đối am hiểu đối với vấn đề này sao?”

“Dì Hai...”

“Trước hết vẫn để qua tháng cử đã. Dù sao về sau cũng không ai biết có thể để cháu ôm lấy cả bốn cục cứng hay không, cháu cho rằng mọi người chỉ là vật trang trí thôi sao?” Dì Hai không khách khí vén bức màn sự thật trước mặt cô.

Diệp Vũ kêu rên trong lòng, đây mới là nguyên nhân cô muốn chết có biết không, về sau cô phải dắt díu con đi hết nhà này đến nhà khác, hết lẫn lộn ở nhà mẹ chồng rồi lại lẫn qua nhà mẹ đẻ....

Chuyện này có thể cho cô có tự do nữa sao? Tự do cô khổ sở phần đầu cả đời cứ bay mất như vậy sao?

Thật sự là muốn chết có phải không?

Các cục cứng, các con hại mẹ thê thảm rồi.

Bản thân nghĩ có con thật vất vả, nhưng nghĩ đến tương lai sau này, Diệp Vũ hết sức tình nguyện trải qua một thời gian gian khổ, ít nhất cô có thể làm người chiếm vị thế cao.

“Dì Hai, mẹ cháu có nói để cháu về nhà mẹ không?”

“Có, mẹ cháu cũng nghĩ thế, nhưng trong thời gian ngắn mẹ chồng cháu có lẽ sẽ không cho cháu chạy loạn đâu.” Dì Hai rất nghiêm túc nói.

Diệp Vũ không nói gì, cô nghĩ đến thái hậu, sau khi mình làm mẹ, cô cũng rất muốn mình trở thành là một bà thái hậu nương nương anh dũng. Mọi người đều bảo, “Nuôi con mới biết tấm lòng cha mẹ”, sau khi cô có con, cô nhớ lại lúc mình còn là một cô gái cũng không tốt đẹp gì, nhưng là thời gian vô cùng vui vẻ.

Dì Hai nhảy cảm thở dài, sờ sờ đầu cháu gái, nói: “Nhớ mẹ cháu sao, không sao đâu, chờ cục cứng đủ ba tháng, đến lúc đó cháu dẫn chúng về, dì Hai đảm bảo sẽ không ai nói gì.”

Diệp Vũ lặng lẽ tựa đầu vào trong ngực dì Hai, “Dì Hai, cảm ơn mọi người.”

“Cảm ơn cái gì, chúng ta đều là người một nhà, vĩnh viễn là nơi cho cháu dựa vào, cả đời cũng không thay đổi.”

“Vâng.”

“Hiếm khi thấy được cũng có lúc cháu đa sầu đa cảm, quả nhiên người nào làm mẹ cũng giống nhau, chừng chặc.”

Diệp Vũ lại thấy xuất hiện vạch đen trên đầu, cô vẫn luôn chừng chặc có biết không, từ nhỏ đến lớn cô đều làm bảo mẫu cho các em trai em gái có biết không. Một nhóm người lớn vì bận rộn công tác chân không chạm đất, không hề biết một chút rằng đứa bé cần gì, chờ đến lúc bọn họ hiểu ra thì đứa bé đã không cần nữa.

Cô quyết định, cho dù lúc gian khổ, cô cũng muốn cho các cục cứng cảm thụ được sự ấm áp của gia đình.

Trước kia cô đều phải giành giật với mọi thứ gian khổ để có được tự do, bây giờ cô nhất định có thể có được thắng lợi.

Dì Hai Giang vui mừng nhìn ánh mắt sáng ngời của đứa cháu. Đứa nhỏ tiểu Vũ này khi còn bé vốn rất biết điều rất ít nói, nhưng trải qua một chút đau khổ con bé đã bắt đầu thay đổi. Đứa nhỏ này vốn cũng rất cứng cỏi, kết quả bây giờ lớn lên mới như thế này. Mặc dù có dấu hiệu hoạt bát quá mức, nhưng bọn họ cũng thấy an ủi, ít nhất con bé không phải chịu uất ức chán nản, không tự kỷ, không tự hại mình, đây mới là kết quả tốt nhất.

Nghề nghiệp của anh rể vốn dĩ là duy trì công bằng chính nghĩa, nhưng người xấu bị anh ấy xử lý không nghĩ như vậy. Trước khi tiểu Vũ hiểu chuyện đã nhiều lần gặp phải tình thế nguy hiểm, sau hai lần lúc hiểu chuyện dường như cũng khiến người lớn bọn họ không thể không thừa nhận, bọn họ chỉ có thể cứng rắn buộc con bé trở nên mạnh mẽ, chỉ có mạnh mẽ con bé mới có thể an toàn.

Tiểu Vũ trở nên như hiện nay, tuy bọn họ vẫn rất thương tâm, nhưng còn vui mừng hơn, đứa nhỏ này là tấm gương gánh vác đời kế tiếp.

Cuộc sống dài như vậy, không thể luôn luôn thuận buồm xuôi gió, trong tình thế hiểm nghèo cũng có thể ung dung thông thả, mới là người dũng cảm kiên cường.

“Tiểu Vũ nhà chúng ta thật sự đã lớn rồi.” Dì Hai xúc động.

“Đúng vậy, dì Hai, dì trở thành phụ nữ già.”

Dì Hai Giang vỗ đầu cô một cái, “Đáng đánh đòn, dì Hai cháu vẫn còn rất trẻ trung.”

“Nhưng ngài đã tiến lên chức bà, đây là sự thật.”

“Chỉ chớp mắt năm đó làm mẹ còn ôm đứa nhỏ trong tay, bây giờ đã trở thành bà, sao có thể không già cơ chứ.”

“Dì Hai, đa sầu đa cảm cũng không phải là phong cách của ngài.”

“Phong cách của dì?” Dì Hai cười, “Dì có phong cách sao? Vì sao bây giờ cháu lại trở nên không đứng đắn như vậy?”

“Đột biến di truyền.” Diệp Vũ chắc như đinh đóng cột khẳng định.

“Phụt.” dì Hai cười vui vẻ.

52. Chương 52

Ở cử đúng là một chuyện vô cùng vất vả, không thể tắm, không thể ra gió, không thể cảm lạnh, không thể gội đầu – cái này mới là điều khiến Diệp Vũ không thể chịu đựng được nhất.

Nhưng cô cũng sẽ không vì chưng diện bản thân mà đi ngược lại với kiêng cử truyền thống trong tháng, theo như kiểm chứng đã chứng minh, mắc sai lầm trong ngày ở cử thì mình sẽ là người chịu thua thiệt nhất, cô sẽ cố gắng nhẫn nhịn.

Cô không muốn về sau khi tuổi tác ngày càng cao bản thân phải chuốc lấy khổ cực.

Có lúc phụ nữ phải đối xử với bản thân độc ác một chút!

Khoảng vào ngày thứ bốn mươi, cuối cùng Diệp Vũ cũng có thể sắm khoai tắm nước nóng, dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ bẩn bẩn trên người, như vậy cô mới có thể tham gia hôn lễ của bạn học.

Bốn cục cưng đã có dì Hai và mẹ chồng, còn có cả bảo mẫu chăm sóc, Diệp Vũ rốt cuộc cũng có thể một mình ra ngoài hóng gió.

Chẳng qua lúc chạy tới lễ đường, cô bị vây lại.

“Này, con nuôi tớ đâu? Sao cậu không ôm bọn nó tới cho bọn tớ nhìn một chút, cậu còn giấu giếm như vậy sao?”

“Các cậu còn nói được sao? Các cậu không thể đến bệnh viện thăm tớ à? Uống công các cậu cũng ở XX đấy.”

Không nhắc tới chuyện này còn may, vừa nhắc tới mấy người Bạch Tinh Oánh đều đỏ bừng mặt.

“Được rồi, nhà chồng cậu là những người có thân phận thế nào? Cậu nằm viện sao bọn tớ có thể đến đó gây âm ỉ.”

“Mà đây tháng con tớ các cậu không có ý định tặng bao lì xì à?”

“Thành thật mà nói, nếu không có việc gì thật sự cần thiết, đại viện đó đúng là một nơi không dám qua.” Đây là tiếng lòng Vương Thiên.

“Vậy cũng không được, lúc con tớ đây tháng các cậu bắt buộc phải tới, các cậu yên tâm rằng cảnh vệ sẽ không ngăn cản các cậu, tớ tới cửa đón các cậu.”

“Có cảm giác rất áp lực.” Vương Thiên vỗ vỗ ngực sợ hãi như nữ sinh.

“Không phải cậu lúc nào cũng có hứng với những nơi tụ tập của màu xanh quân đội sao? Tại sao lúc cho cậu có cơ hội đi ngắm cảnh một lần lại trở nên rụt rè như vậy?”

Vương Thiển hừ một tiếng, “Chị luôn giữ vững lập trường cảnh giác đối với anh em quân đội.”

“Cũng không biết ai đó ngày nào cũng la hét bộ đội là căn cứ lớn, mọi người đều sở hữu múi cơ đẹp, cảnh giác đầu ra?” Diệp Vũ rất khinh thường cô bạn.

“Cậu cũng biết lý tưởng và thực tế luôn khác biệt nhau mà.”

“Xì, đó là do cậu sợ mà thôi.”

“TMD, tớ còn chưa chê cậu ở cử dáng người mập mập, cậu còn dám khinh thường đường cong lả lướt của tớ sao?”

Diệp Vũ lập tức xông tới, “Nói cái gì, chị mập mập sao, không phải chỉ là đầy đặn thôi sao?”

Bạch Tinh Oánh đứng bên châm chọc, “Nhìn không giống đầy đặn một chút nào, quả nhiên, sinh con là kẻ thù lớn nhất đối với vóc dáng phụ nữ.”

Diệp Vũ ngẩng cao đầu nói: “Biết các cậu ghen tị, chị không chấp nhận với các cậu, Trình Lam đâu?”

“Không phải đang nghỉ ngơi trong phòng cô dâu sao?”

“Tinh Oánh thì tớ hiểu, nhưng sao Vương Thiển cậu chưa lấy chồng còn dám nhõn nhơ ở bên ngoài như vậy hả? Cô ấy không phải là phù dâu sao?”

Vương Thiển lập tức trợn mắt giận dữ nhìn cô, “Cậu bị phân liệt à, không phải chỉ vì tớ muốn biểu hiện tình yêu của chị với em, muốn nhìn mấy nhóc đẹp trai nên mới chạy tới bên cạnh hai người đã lập gia đình như hai người để tham gia giúp vui à.”

“TMD, muốn đánh.” Bạch Tinh Oánh và Diệp Vũ cùng ra tay.

“Phụ nữ đã lập gia đình thì sao? Bây giờ cậu cũng đã là phụ nữ lớn tuổi rồi, cậu như vậy không cảm thấy có lỗi với Đảng, có lỗi với nhân dân sao?”

Vương Thiển giãy dụa đạch, “Chị chỉ lớn tuổi hơn thiếu nữ một chút, cũng rất kiên cường hơn Trình Lam mới lập gia đình chút thôi.”

“Cậu muốn chú rể xử lý cậu sao?” Bạch Tinh Oánh đánh cô ấy, rồi nói.

Vương Thiển vừa hoạt động cánh tay bị đau của mình, vừa châm chọc, “Chị vẫn cảm thấy bản thân đúng là bị Diệp Vũ tẩy não rồi, chủ ý tổn hại nhất định không phải là người nọ nghĩ ra.”

Diệp Vũ lập tức thanh minh cho bản thân, “Vừa nhìn cậu đã không trong sáng gì, dù gì đi chăng nữa người ta cũng là một tổng giám đốc có được không, nghiêm túc mà nói, cậu nói hấn không phúc hắc không quỷ quái thật không thể tin, chuyện ép cưới như vậy cậu nói còn có thể suy một ra ba.”

Bạch Tinh Oánh tưởng thật, “Bản thân lão Nhị tôi cũng bị người khác chơi đùa, có quyền ngôn luận.”

Bạn bè thì sao, lúc phỉ nhổ bạn tuyệt đối là phải tăng thêm lực để bạn chết mới thôi, có phải không?

“TMD!”

“Làm mẹ rồi nên chú ý một chút, đừng làm tấm gương xấu ấy đứa nhỏ.”

“Chị vẫn xứng đáng là một tấm gương tốt, lo lắng vô ích rồi.”

“Không phải đời này cậu hận nhất chính là tấm gương sao?”

“Có hận thì tớ cũng đã làm tấm gương nhiều năm như vậy, đã vô cảm từ lâu.”

Vương Thiển còn muốn tán dóc với mọi người một chút, kết quả là một người trong đoàn phù dâu đến tìm cô, chỉ có thể tức giận rời đi.

Bên này, Bạch Tinh Oánh ôm vai bạn học tìm một chỗ ngồi.

“Sao rồi, cảm giác làm mẹ thế nào?”

“Mệt muốn chết.” Diệp Vũ dựa người ra phía sau, có chút mệt mỏi nói.

“Trông cậu dường như rất khổ sở, thế nào?”

“Tổ sinh bốn, chỉ bú sữa cũng đã là một công trình lớn, buổi tối bọn chúng làm ầm ĩ đến mức tớ không có thời gian để ngủ, có thể không cực khổ sao?”

“Cho nên cậu rất khoan dung.”

“Chị chỉ sinh một lần.”

“TMD, đừng có khoe khoang, chị sẽ phun máu vào mặt đấy.”

“Khoe khoang cọng lông, đây là giáo dục xương máu có biết không? Sinh đôi là phương án lý tưởng nhất.”

“Biến, còn dám khoe khoang, không phải chỉ có thai bốn thôi sao?” Bạch Tinh Oánh hừ hừ, sau đó không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi, “Thậm chí còn gạt cả bọn tớ.”

“Đó là chị khiêm tốn, hiểu không?”

“Dám nói không phải là sợ bọn tớ vậy xem sao?”

“Không dám.”

“Cũng rất biết điều.”

“Có phải là Trung tá nhà cậu bị thương không?” Bạch Tinh Oánh đột nhiên hỏi.

Diệp Vũ cười cười, “Không hổ danh là Bạch Cốt Tinh.”

“Cậu ở bệnh viện nửa tháng, chắc chắn không phải là nhẹ, tớ còn không biết cậu ghét nhất là bệnh viện sao?”

“Trong họa có phúc, ít nhất được nhìn thấy bọn nhỏ ra đời, cũng coi như không tệ.”

“Đây chính là quân tẩu.” Bạch Tinh Oánh cảm thán không ngớt.

“Tớ vĩ đại chứ?”

“Đắc ý.”

“Nên đắc ý vẫn nên đắc ý.”

“Chờ đến lúc có thể dẫn mấy tên nhóc ra ngoài, cậu phải dẫn đến chỗ bọn tớ trước, nếu không bao lì xì trong tay đều cũng mọc meo.”

“Tớ không ngại lấy giùm bọn nhỏ đâu.”

“Lợi cho cậu quá.”

“Suy nghĩ một chút cũng không phạm pháp.”

“...”

Hai người trò chuyện vui vẻ, cho đến lúc âm nhạc vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Đây là lần thứ hai tham gia hôn lễ bạn học, Diệp Vũ vẫn rất cảm động.

Bạch Tinh Oánh cũng cảm động, đưa tay vỗ vỗ cô, “Cậu thật sự không có ý định tổ chức hôn lễ để kỷ niệm sao?”

Diệp Vũ nhún vai, “Nói sau.”

“Quân tẩu thật sự không dễ dàng.”

“Gặp được vận may như tớ không nhiều lắm.”

“Ai nói không có.” Lúc đầu họ biết cô được gả ột người gia cảnh lớn ai cũng kính sợ, đến mức như chim trúng đạn vậy.

Diệp Vũ ha ha cười.

“Thời khắc phụ nữ mặc áo cưới là thời khắc đẹp nhất.” Nhìn bạn tốt đi qua thảm đỏ, Bạch Tinh Oánh vô cùng cảm động.

Diệp Vũ lập tức thanh minh, “Tớ có chụp ảnh cưới.”

Bạch Tinh Oánh kiên nhẫn giảng giải: “Biến, chị nói là lúc bước trên thảm đỏ.”

Diệp Vũ quyết định không trêu chọc giấc mộng hảo huyền trong lòng cộp mẹ, nếu chọc phải lông nó, thực sự không đền bù được.

Bởi vì tình hình cô dâu khá đặc biệt, cho nên du lịch trăng mật tạm thời bị gác lại.

Diệp Vũ ngộ ý đối với chuyện lần này, “Rốt cuộc trong lòng chị rất căng thẳng.”

“TMD, là trái tim cậu đen tối.”

“Ha ha, dù sao trong lòng chị cũng rất thoải mái.” Diệp Vũ ra vẻ ‘chị tự hào chị hèn hạ’ thật sự rất đáng đánh đòn khiến cô dâu bên cạnh cũng cảm thấy rất ngứa tay.

Vì vậy, trong tiệc vui hôn lễ, xuất hiện cảnh tượng rối loạn, không cần phải quá kinh ngạc.

Chú rể có chút mơ hồ...

Vừa là bạn vừa là chồng của bạn, Lý Hạo bình tĩnh vỗ vai đồng nghiệp, “Về sau anh cũng sẽ quen thuộc lúc các cô ấy không biết điều như vậy.”

Trần Bằng Phi kiêm bạn trai lâu năm đến nay vẫn chưa từng là chính thức vỗ trán nhìn lên trần nhà, “Trước đó vài ngày Diệp Vũ còn đang ở cũ, nên anh không thể biết qua lực sát thương của bốn người bọn họ lúc đi cùng nhau, bây giờ anh mới bắt đầu thích ứng thôi.”

Chú rể mới, “...” Sao anh có cảm giác nóng mặt như vậy nhỉ?

“Anh đừng có như vậy, nghe nói anh có thể ôm mỹ nhân về, Diệp Vũ cũng được coi như là quân sư quạt mo.” Trần Bằng Phi cảm thấy hân đang giả bộ.

Lý Hạo bổ sung thêm, “Diệp Vũ là lãnh tụ tinh thần của bọn họ, họ có thể không cần bạn trai và chồng, nhưng chắc chắn họ Diệp Vũ. Chúc mừng anh về sau gia nhập hàng ngũ tranh thủ tình cảm.” Anh đã ghen tị với tình cảm gắn bó lâu năm của các cô từ lâu rồi.

Trần Bằng Phi cảm giác như mình là người có quyền lên tiếng nhất, “Anh đây từ lúc học đại học đã cùng tham gia cùng một chỗ với họ, lấy kinh nghiệm từng trải của tôi nói cho anh biết, ngàn vạn lần đừng nghĩ tới chuyện cách ly họ, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Chú rể, “...” Máu trên mặt hình như ngày càng nhiều?

“Này, các cậu cũng không khác gì tớ, mặc dù chị đã là phụ nữ đã sinh, nhưng chị vẫn đang trong giai đoạn cho con bú, đánh phụ nữ đang trong giai đoạn cho con bú là có tội.”

“Cậu đừng hòng lừa gạt bọn chị, đó là đối với luật hôn nhân gia đình, bọn chị không phải là Trung tá nào đó, không bị vợ quản.” Vương Thiển rất phần nộ nói.

“Mọi người đều thiếu kiến thức pháp luật, lần này cũng thông minh đấy.”

“Mẹ kiếp, chị giết không chết cô nhưng chị đây quang minh chính đại khinh thường cô.”

“Các cậu thiếu kiến thức pháp luật nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng thay đổi.” Một quân tử nào đó chết cũng không hối cải, thẳng bước trên con đường đen tối.

“...”

“A, cậu hiểu được ‘luật hôn nhân’ như vậy có phải là muốn ấy kẻ đáng thương như bọn tớ một danh phận rồi hả? Cảm ơn trời đất, đúng là ông trời có mắt, người phụ nữ lớn tuổi nhất trong số chúng ta rốt cuộc cũng ra khỏi hàng ngũ hàng tồn kho...”

Trần Bằng Phi đang vây xem bỗng sáng mắt lên, không nhận được xoa xoa hai tay, rốt cuộc mùa xuân rực rỡ cũng đến với anh rồi?

Mặc dù hôn nhân là nắm mồ tình yêu, nhưng nếu không có tình yêu con người sẽ không có chỗ chôn xác!

Thân phận bạn trai này thật sự không được an toàn, những kẻ cầm cuộc chờ đào góc tường có thể xếp hàng không đếm xuể.

“Chị Diệp.”

Bốn người đang đùa giỡn bỗng dừng lại, mắt đều tập trung vào nơi có tiếng nói.

Oa má ơi, một tiểu chính thái**.

Cơ thể nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ bé.

Phụ nữ lang sói Vương Thiển lập tức sôi máu.

Trần Bằng Phi trực tiếp che hai mắt, không tiếng động kêu rên: đặc biệt sao, tiểu chính thái không thể hãm hại nổi có biết không?

53. Chương 53

“Em trai Nhị đại, sao em lại ở đây?” từ trước đến giờ Diệp Vũ đều thích gọi Hứa Gia Huy là em trai Nhị đại, mà em trai Hứa cũng đồng ý tên gọi hài hước này, cho nên cũng không kêu gào luôn.

“Em đi với người nhà tới tham gia tiệc mừng của người thân, đi nhầm tầng, không ngờ gặp được chị.”

Wương Thiển sáng mắt: “Em trai, tới được đây chính là duyên phận, ở lại đây ăn với chúng tôi, lát nữa để chị Diệp đưa em về là xong.”

“Trông cậu giống mụ Phù thủy dụ dỗ Bạch Tuyết ăn quả táo độc, cầm một quả táo thì có thể lừa người sao? Đạo đức lắm nhỉ?” Diệp Vũ làm cho bạn học mất mặt.

Trình Lam cười hì hì hỏi Nhị đại: “Em trai, sao lại đồng ý gọi Diệp Vũ nhà chúng tôi là chị, cô ấy cũng không phải là người tốt.”

Wương Thiển gạt đầu: “Đúng vậy, em trai, em trẻ người non dạ có lẽ đã lên phải thuyền giặc rồi, chẳng qua là, đừng sợ, chị sẽ bảo vệ em.”

“Các chị thật xinh đẹp.” mồm miệng Hứa Nhị đại nào đó vô cùng ngọt.

Tiểu chính thái bán cái gì đáng xấu hổ nhất!

Diệp Vũ tỏ ý cô không biết đứa nhỏ này, bây giờ đứa nhỏ này hoàn toàn kém xa so với lúc gặp ở trại huấn luyện quân nhân gia đình.

Trần Bằng Phi úp mặt vào vai Lý Hạo, dùng giọng nói căm thù đến tận xương tủy nói: “Kẻ anh hận nhất chính là tiểu chính thái, vì bọn họ anh vẫn không thể có một thân phận hợp pháp.”

Lý Hạo nhặt nhẹo an ủi hắn, “Bình tĩnh.”

“Bình tĩnh con khỉ mốc, đổi lại là cậu cậu có thể bình tĩnh được không?” Anh còn chưa có chết đâu, thấy cô ấy thể hiện đủ biểu hiện thêm thương với thiếu niên trẻ đẹp, anh tức giận cũng là bình thường. Nếu anh tức giận với cô, sau đó tranh cãi, sau đó rùng mình, sau đó... Tóm lại kết quả cũng không thể đi tới cục dân chính.

Anh hận tiểu chính thái!

Diệp Vũ vỗ lên đầu thiếu niên đẹp, “Nói đi, em trai, bây giờ em muốn sao?”

Hứa Gia Huy ôm lấy cánh tay ôm lắc qua lắc lại, “Chị, đi, chúng ta cùng nhau đi lên tầng trên uống rượu mừng***.”

***rượu mừng: rượu cưới

“Chị có biết người nào trên đó không mà đi uống rượu mừng?”

“Em này, còn có anh họ em, còn có...”

Diệp Vũ đánh cậu một cái, chẳng lẽ trên đó toàn là người trong đại viện sao? Vậy sao lại chạy đến đây giờ này? Trực tiếp ở phòng làm việc là được rồi.

Cũng đúng, phòng làm việc quá nghiêm túc, còn khách sạn là nơi náo nhiệt, hơn nữa vào khách sạn màu quân đội sẽ rất nổi bật.

“Chị đi với em lên đó có được không?”

“Em trai, không nên quang minh chính đại nạy góc tường như vậy, hôm nay là lễ cưới của chị, chị Diệp cậu là người đại diện của nhà mẹ đẻ, cậu dẫn cô ấy đi, lát nữa có người đập phá khách sạn thì tôi biết dựa vào người nào?”

“Không sao, có chuyện chị cứ tìm đến quản lý khách sạn này.”

“...”

Đứa nhỏ này là một nhân tài!

“Em mượn chị Diệp đi một chút.” Thiếu niên trẻ đẹp lôi người chạy ra ngoài.

Vương Thiên lấy tay đặt lên tim, vô cùng đau đớn: “Diệp Vũ đúng là kẻ khốn kiếp, lại gieo họa ầm non tổ quốc, trái tim chị vô cùng lạnh lẽo.”

Trình Lam nói: “Chị mới thấy lạnh lẽo, trong hôn lễ của tớ Diệp Vũ còn bị người ta cướp đi, đúng là không nể mặt chút nào.”

Bạch Tinh Oánh đi đến tổng kết: “Thế giới trên đó cũng không phải là thế giới của chúng ta, để Diệp Vũ hành hạ bọn họ, bình tĩnh.”

“Cút.” Đồng thanh nói, “Có thể có lòng yêu đồng bào một chút không?”

“Không thể.”

Ba người đàn ông bên cạnh nhìn thấy, nhanh chóng đến ngăn cản họ có thể tiếp tục cấu véo lẫn nhau.

Bên kia, Diệp Vũ bị người ta lôi kéo đi, tâm trạng dĩ nhiên không thể sáng khoái.

“Em trai Nhị đại, cậu không thể ép buộc quá trắng trợn như vậy được, chị cậu không biết ai cũng đi với cậu ăn không uống không, cái này phải cần tâm lý mạnh mẽ mới có thể làm được.”

“Chị Diệp, chị đừng khiếm tốn, chuyện này đối với chị chỉ là chuyện cỏn con.”

“Cậu không có bạn mới kéo tôi đi theo thôi.”

“Không nên phá hủy hình tượng người ta như vậy.”

“Không phá hủy cậu thì phá hủy ai, có biết bên dưới là hôn lễ của bạn tôi không, cậu cố gắng lôi tôi ra, sau này họ sẽ tính sổ rất hung ác.”

“Chị, coi như chị giúp em đi.”

“Ai dẫn cậu tới?”

“Anh họ em.”

“Em trai với anh trai tới uống rượu mừng sao? Không biết dẫn ai theo tới góp vui à?”

Cửa thang máy vừa mở, có hai chiến sĩ đứng nghiêm gác ở sảnh tiệc mừng.

“Như vậy cậu cũng có thể đi sai tầng lầu? Hai người gác cửa này là giả sao?” Thật đúng là bố trí kiểu quân đội mà.

Hứa Gia Huy gãi gãi đầu, “Em đợi ở bên trên đến mức không thể chịu nổi mới đi xuống dưới, bất ngờ em thấy chị, em nghĩ hôm nay đi ra ngoài vẫn có thu hoạch.”

“Cậu đúng là tên nhóc con.”

Chiến sĩ gác cửa thấy Hứa Gia Huy cười cười, lại nghi ngờ nhìn Diệp Vũ đi cùng cậu.

“Khỏi phải nhìn, đây là quân tẩu, chồng là Trung tá.”

“Chào chị dâu.” Đồng thanh chào.

“Chào.”

Cửa được mở ra, màu quân đội ngập đầy mắt, không đúng, ba quân nghiêm chỉnh, không hẳn đều là hải quân lục quân. Trên bả vai có gạch thẳng và dấu sao không thấp, khó trách còn có hai chiến sĩ gác cửa, đây cũng giống như một nơi canh gác.

“Người này thuộc cấp bậc nào trong đại viện?” Diệp Vũ khiêm tốn xin chỉ bảo.

“Nghe nói là một thiếu tướng có nhiều vấn đề khá phức tạp, bây giờ rốt cuộc có thể giải quyết vấn đề cá nhân, cho nên không những có thủ trưởng, còn có cấp dưới đến rất nhiều.” Nhị đại cảm thán nói.

Diệp Vũ đánh thẳng một cái lên gáy cậu, trẻ con còn ra vẻ ông cụ non, muốn đánh đây.

“Ông ngoại tôi không đến chứ?”

“Không, vẫn chưa đến mức cao như vậy. Vai vế của thiếu tướng còn thấp, quân hàm cũng thấp.” đối với những chuyện thế này Nhị đại cũng hiểu rất rõ.

Trong cảnh nền xanh lá điểm tuyết một chút hồng, bây giờ Diệp Vũ vừa đến, mọi ánh mắt lập tức đồng loạt bắn tới.

Diệp Vũ cảm thấy áp lực như núi.

Hứa Gia Huy như một anh hùng nhỏ, rõ ràng lớn tiếng nói: “Đừng suy nghĩ linh tinh, hoa này đã là người nhà Trung tá.”

“Trần Đoàn, vợ cậu sao?”

Trần Đoàn bị gọi đá người kia một cái, “Lắm nhảm cái gì vậy, nhà Tiểu gia.” Đá xong cũng không thể tin tưởng chiến hữu, trợn mắt nhìn thiếu niên xinh đẹp, “Bao nhiêu người như vậy, nói cho rõ ràng chứ.”

“Anh trách em làm gì? Ai bảo anh cũng chỉ có hai vạch hai sao.” Nhị đại nào đó rất xem thường anh họ.

“Cô...cô là người đã đánh phần tử khủng bố có vũ trang để cứu người.” Cô dâu yên lặng nhìn Diệp Vũ một lát, rốt cuộc không nhịn được kêu lên.

Cái gì?

Diệp Vũ và thiếu niên xinh đẹp nhìn nhau.

Chị, chị không biết sao?

Tại sao tôi lại biết cô dâu được?

Cô dâu kích động, trong khi bị chồng bên cạnh cản trở, nhào tới trước người Diệp Vũ, cầm tay cô, kích động nói: “Cô quên rồi sao, năm năm trước trên con đường lớn ở Tây Tạng, bọn phần tử khủng bố kia dùng súng lớn...”

Mẹ nó, chuyện kia... Cô thật không nghĩ đến, thật vất vả mới có một kỳ nghỉ hè tự do, còn tự mình đi du lịch Tây Tạng, kết quả ông trời độc ác không có mắt, đúng lúc gặp phải một nhóm phần tử khủng bố có vũ trang, thật không thể nào nhịn nổi!

“Đừng nhắc tới nữa, khó khăn lắm tôi mới có một kỳ nghỉ hè tự do được đi du lịch, lại gặp phải nhóm phần tử khốn kiếp, tôi không đánh bọn họ thì đánh người nào.” Đánh chết hay đánh cho tàn phế cũng không sao, bọn họ có vũ trang, sao lại để cho bọn họ phá hỏng chuyến du lịch của cô cơ chứ.”

“Cô không biết sao, lúc ấy tôi đang ở trên xe, cô là ân nhân cứu mạng của tôi. Tôi vẫn muốn đến tìm cô, nhưng cô cũng không để lại chút gì cho nên rất khó tìm.”

“Không cần tìm, thật cũng không cần, tôi cũng không muốn bị ghi vào trong hồ sơ cảnh sát, phiền toái chết mất.” Ngộ nhớ cho cô vào trong hồ sơ mật, cô có thể giải thích rõ được sao?”

“Khi đó tôi nghĩ cô chắc chắn là lính đặc chủng, nếu không cũng không lợi hại như vậy.”

“Tôi thật sự không phải.” Diệp Vũ yếu ớt giải thích.

“Không thể nào, trừ lính đặc chủng không thể có được bản lĩnh này.” Cô dâu kiên trì.

Diệp Vũ hỏi Nhị đại, “Chị trông rất giống lính đặc chủng sao?”

“Lúc ra tay trông rất giống.” Nhị đại nào đó hoàn toàn trung thực.

Trần Đoàn cũng phụ họa theo, “Rất giống.”

Chú rể đá đá Trần Đoàn, “Nghe như vậy, hình như rất giống quân tẩu Bá Vương.”

“Ừ.”

“Tận mắt nhìn thấy người thật, nghe nói toàn bộ quân đoàn của Cục An Ninh cũng không đánh lại được một người, gây ra chuyện cười lớn, về sau lại cho tăng cường huấn luyện.”

“Bây giờ ngày nào cũng luyện đấy.” Trần Đoàn bổ sung.

Không có dấu hiệu cảnh báo trước, đột nhiên có người đột kích ngay trước mặt.

Trước tiên Diệp Vũ đẩy Nhị đại, nhanh chóng tránh ra.

Tổ chất quân nhân của mấy người này thật tốt, lập tức nhường chỗ, không làm phiền họ đánh nhau.

Quyền cước đánh lại, không hề giảm sút.

Tình huống này là thế nào?

Không cần biết là tình huống gì, độ sức đã đủ phần khích!

Cuối cùng Diệp Vũ ra tay trói chặt tay người kia, đá lên đùi phải cậu ta.

“Chị, thật độc ác.” Quân nhân bị trói chặt kêu la thảm thiết.

“Ai là chị cậu, là chị cậu cậu còn không nể tình ra chiêu ác độc như vậy sao?”

“Chị là ai, em có độc ác cũng không thể sánh bằng chị, nếu em không độc ác đã sớm trở thành trò cười rồi.”

“Biết sẽ làm trò cười cho thiên hạ còn ra tay?”

“Đã nhiều năm qua rồi em vẫn chưa đấu qua với chị, chỉ tiện tay thử thôi.”

“Rốt cuộc cậu là ai?” Diệp Vũ vô cùng hoang mang.

Một nhóm quân nhân cười trộm, cả ngày kêu người ta là chị, đột nhiên người ta bảo không biết mình là ai, chuyện này đúng là quá mất mặt.

“Năm đó chị cũng gọi em là Nhị đại.”

“Tôi kêu Nhị đại rất nhiều, ai biết cậu là người nào.”

“Chị đúng là không tìm không phỉ, dù gì năm đó chị cũng đã công em chạy hơn năm kilomet về đơn vị.”

“A, cậu là Nhị đại đen đuôi đó sao, cả đêm đã ngoại sinh tồn còn sót cao không giảm, cũng như em gái Lâm (Lâm Đại Ngọc – hồng lâu mộng), cậu còn nặng hơn, cậu có biết chị công cậu chạy hơn năm kilomet như thế nào không?”

“Em biết, em vẫn nhớ chị đấy.”

“Vậy sao còn đánh lén? Như thế mà là nhớ sao, có mà ghi hận đấy?”

“Ha ha, chị, chị là quân tẩu nữa à?”

“Thì sao?”

“Sớm biết chị gả cho quân nhân em đã cưới chị, em không được, anh trai em cũng được.”

“Cậu muốn chị rơi vào hàng ngũ ế, không bán được có phải không?”

“Không có, đi, chị, chúng ta đi ôn chuyện, mấy năm chưa gặp lại chị, chị vẫn có thể hiên ngang mạnh mẽ như thế.”

“Mọi chuyện đều phải có thứ tự đến trước đến sau, phải để tôi nói chuyện với cô ấy trước, mấy người đừng có dính vào.” Cô dâu nhanh chóng kéo đồng chí giải phóng quân ra, tự mình dính lấy.

Trần Đoàn nhỏ giọng nói với chú rể: “Thủ trưởng, nhanh đi đi, nghe nói cô gái này tính cách quý dị, thấy em trai tôi cũng trở nên không đứng đắn rồi.”

“Đừng nha, chị dâu, em khó khăn lắm mới gặp được chị.”

Hứa Nhị đại vò đầu giúp cậu em đang phiền muộn, “Sớm biết như vậy tôi đã uống rượu mừng ở dưới kia với chị ấy, chỗ này có quá nhiều thiếu niên không được hoan nghênh.”

Tin đồn nhanh chóng lan đi, quân nhân cũng bắt quai.

Cuối cùng, mọi người xác định, chính là quân tẩu Bá Vương trong Cục Anh Ninh quân khu XX.

Còn có một nhóm nữa xác định, chính là một người thần bí trong trại huấn luyện quân khu XX, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt.

“Em gái, nghe nói em không tổ chức hôn lễ.”

“Vâng, đơn vị anh ấy khá bận.”

“Cho dù có bận đi chăng nữa cũng không thể không tổ chức hôn lễ, thực ra chuyện này rất uất ức.”

“Có thời gian sẽ tổ chức, không có thời gian đành thôi, cũng không có gì gấp gáp.”

“...” quân tẩu quyền lực.

Nhị đại mới ra tay lúc này bỗng bu lại, “Chị, chị sinh thai bốn à?”

“Thì sao?”

“TMD, chị, sao chị không đến nhà bọn em, như thế thật sự sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức lực.” Nhị đại nào đó quả thật muốn cào tường.

“Cút.” Diệp Vũ đá qua.

“Chị, như vậy, chúng ta hãy kết nghĩa, đến lúc đó có thể dẫn bốn tên nhóc về nhà ngăn cản nhà bọn họ, giải quyết được vấn đề lớn rồi.”

Diệp Vũ không thể làm gì nhìn Trần Đoàn, “Cậu ta không sao chứ, chắc chắn đầu óc không có vấn đề gì chứ?”

“Chị, em rất bình thường, chị ở đại viện X, bọn em cũng ở đại viện Y gần đại viện X, chị có thể dẫn bốn đứa nhóc đi bộ đến là có thể giải quyết được vấn đề rồi.”

“Nhà ai, nhanh dẫn đi, các cậu còn có hình tượng của bộ đội không hả?”

Các đồng chí tổ ý: bộ đội trong mắt chị cũng có hình tượng sao? Nghe nói chị đánh quét các chiến sĩ như đánh quái vật, hết nhóm này đến nhóm khác, còn đuổi người ta đi.

Không phục không được!

54. Chương 54

Chỉ có một buổi tiệc cưới, nếu như phải dùng một từ để hình dung Diệp Vũ nhất định nói – hỗn loạn!

Cũng may cuối cùng cô vẫn thoát thân thành công.

Cô đã hết tháng cử, mẹ chồng cũng phải về, dù sao để ba chồng ở nhà một mình ở thành phố cũng không hay, đầu năm nay tiểu Tam tiểu Tứ tiểu Ngũ tiểu Lục dường như cực kỳ trông mong đến nhóm đàn ông lớn tuổi, cần bản không thể nào xao lãng.

Diệp Vũ cảm thấy cuộc chiến bảo vệ hôn nhân là cuộc kháng chiến lâu dài, đời này không thể kết thúc, vậy thì chỉ có thể đề cao cảnh giác, giữ vững tinh thần sẵn sàng chiến đấu.

Cho nên quân cưới là một chuyện bớt lo hơn rất nhiều.

“Tiểu Vũ, bây giờ một mình con phải trông bốn đứa cũng không được.” Mẹ Tiêu rất lo lắng. Mặc dù bà không thể bỏ được bốn cháu nội đáng yêu, nhưng cũng không thể ở lại thành phố XX, dù sao bà cũng không yên tâm về ông Tiêu ở bên kia.

“Không sao đâu mẹ, lúc con không trông được sẽ có bảo mẫu, con sẽ không tự làm khổ mình đâu ạ.”

Dì Hai Giang vừa gọt táo vừa chen miệng vào: “Bà thông gia, bà yên tâm, tiểu Vũ nhà chúng ta rất thông minh, sẽ không tự mình chuốc lấy mệt mỏi.”

“Dì Hai à, bà còn phải ở lại thành phố XX một thời gian nữa đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy làm phiền bà chăm sóc ẹ con tiểu Vũ.”

“Bà cứ yên tâm.”

“Mẹ, ngày mai mẹ bay rồi, nên đi ngủ sớm, thật sự không cần lo lắng cho con và mấy đứa nhỏ.”

“Có chuyện gì nhớ gọi điện ẹ.”

“Con biết rồi.”

Thấy mẹ chồng rốt cuộc đã chịu vào nhà ngủ, Diệp Vũ và dì Hai Giang nhìn nhau cười, ý hiểu trong lòng mà không nói.

Dì Hai Giang ôm tiểu San Nhiên trong ngực, đi đến mâm đựng trái cây trên bàn nhàn, “Ăn đi, tất cả đều gọt cho cháu.”

“Dì Hai là tốt nhất.”

Dì Hai Giang nhẹ nhàng lắc đầu, “Dì Hai biết trong lòng cháu nghĩ cái gì, nhưng mọi việc không thể cậy mạnh được, nuôi con không phải là chuyện dễ dàng.”

“Trong lòng cháu đã có suy tính rồi, ngày mai sau khi tiễn mẹ cháu, cháu sẽ về đại viện.”

“Cháu chịu dàng hoàng ở lại đại viện mới là chuyện lạ đó.”

“Nhưng cháu vẫn là công dân tốt đó dì Hai.”

“Hừ.” Dì Hai Giang vẫn giữ nguyên ý kiến của mình với vấn đề này.

“Dì Hai, ngày mai dì có đi tiễn mẹ cháu với cháu không?”

“Có.”

“Nhân lúc mấy đứa nhỏ đều ngủ, cháu cũng ngủ đi. Chăm sóc trẻ con phải luôn biết nghỉ ngơi, giữ cho tinh thần thật tốt, nếu không dù là người bằng sắt bằng đồng cũng không chịu nổi.” Dì Hai Giang ôm San Nhiên vừa đứng dậy vừa nói với Diệp Vũ.

Diệp Vũ vừa gặm quả táo vừa gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Với tốc độ rửa mặt như chiến đấu, sau khi về phòng ngủ cũng để cho dì đi ngủ.

Trên giường lớn trong phòng ngủ, bốn đứa bé cũng đã nằm song song nhau ngủ. Lúc ngủ mỗi đứa như một thiên sứ, lúc tỉnh dậy hầu như đều rất đáng yêu, chỉ thỉnh thoảng mới làm loạn.

Diệp Vũ lắc lắc đầu cười, nhìn lần lượt các cục cưng, rón rén lên giường nằm xuống bên cạnh bọn nó.

Một tấm ảnh của Trung tá nào đó trên đầu giường rơi vào trong tầm mắt, Diệp Vũ nhẹ nhàng cười, Trung tá ngủ ngon!

Ngày hôm sau là ngày mẹ Tiêu ngồi máy bay rời đi.

Lúc đó mấy cục cưng cũng tỉnh lại, mấy người lớn mặc quần áo đầy đủ cho bọn nó, lúc này mới ôm xuống tầng.

Trên đường đi, mẹ Tiêu nhìn qua nhìn lại mấy cục cưng, hôn rồi lại hôn, thật muốn mặc kệ ông chồng, ở lại chăm sóc các cháu.

“Mẹ, nếu như mẹ lưu luyến bọn nó, chờ bọn nó đầy ba tháng con sẽ dẫn bọn nó về nhà.”

“Con để ẹ sống yên ổn một chút, an toàn là trên hết có biết không?” mẹ Tiêu lại dặn dò con dâu một lần nữa.

“Biết rồi ạ.”

Mãi cho đến lúc lên máy bay, mẹ Tiêu không nhịn được liên tục quay đầu lại.

Dì Hai Giang cảm thán, “Cháu nhìn cháu đi, nhóc con không thể để mẹ chồng cháu yên tâm.”

“Mẹ chồng cháu rõ ràng là lư luyến bốn đứa nhóc này, đâu phải là cháu làm cho người ta không yên tâm.” Diệp Vũ khinh thường.

“Được rồi, chúng ta cũng về thôi.”

Diệp Vũ gạt đầu, vừa nghĩ tới trở về thì phải đến đại viện, cô thật sự cảm thấy không muốn trở về, nhưng thật không thực tế chút nào.

Hai người về chung cư Diệp Vũ thu dọn đồ đạc, lúc xuống lầu Diệp Vũ tinh mắt nhìn thấy có hai chiếc xe biển số quân đội đang đậu bên dưới.

“Chị, em đến đón chị về.” Cửa xe vừa mở ra, một quan quân trẻ tuổi xuống xe, đi nhanh tới.

Diệp Vũ trợn mắt.

Dì Hai Giang cũng trợn mắt, rõ ràng không phải là con cháu hai nhà Diệp, Giang bọn họ, cũng gọi chị lung tung?

Nhân lúc Diệp Vũ trợn mắt không để ý, Nhị đại nào đó nhanh tay nhanh chân ôm lấy đứa bé trong tay bảo mẫu vào ngực.

“Chị, cháu ngoại em thật xinh đẹp.”

Khóe miệng Diệp Vũ co rút, rất kiềm chế nói cho cậu ta biết, “Đó là San Nhiên nhà chúng tôi, là một cô bé.” Con bé là cháu gái ngoại duy nhất.

“Tiểu Vũ, đây là người nhà chúng ta sao?” Dì Hai Giang có chút mơ hồ.

Diệp Vũ khẳng định vô cùng chắc chắn, “Dì Hai, người này khẳng định không phải là người nhà chúng ta, đây tuyệt đối là giả.”

“Đừng mà chị, không phải hôm đó em đã nói là kết nghĩa rồi sao? Ba em cũng đã đồng ý. Hôm nay em biết chị dẫn cháu ngoại về đại viện, cho nên mới chủ động xin đến đón.”

“Mau dừng lại, tôi muốn về đại viện không phải là giả, nhưng là tôi muốn về đại viện X, không phải đại viện Y nhà cậu, bản chất rất khác nhau.”

“Dù sao cũng là đại viện, có gì khác nhau, vừa đúng chị cũng có thể thay đổi môi trường sinh sống, thể nghiệm giữa quân đội với quân đội cũng có điểm khác nhau.”

“Nói nhảm, nhanh đặt con nhóc nhà tôi xuống, có phải cậu muốn ép buộc làm con tin không?”

“Cũng không thể chửi bới con em quân đội nhân dân như vậy, chị là quân tẩu, chị phải làm một tấm gương tốt.”

“Cậu cứ đặt con nhóc nhà tôi xuống đã, tôi sẽ làm một tấm gương tốt.”

“Chị, đi đi, trong nhà cũng thu dọn xong rồi, chị không qua cũng không nể mặt lắm.”

“Tôi chưa từng nhìn thấy người nào tranh thủ nhận người nhà như cậu.”

“Chị, chị yêu, chúng ta lên xe đi được không, em sẽ lập được công.”

“Chị Diệp muốn trở về đại viện X.” Tiểu Trương thật sự nhịn không nổi lên tiếng, vẫn còn có người tới đòi cướp người giữa đường như vậy sao? Đúng là chuyện lạ hiếm gặp.

“Cậu về nói với ông Tiểu, nói tôi và chị Diệp về nhà mẹ ở đại viện Y, một tháng nữa sẽ về.”

Tiểu Trương xuất hiện vạch đen đầy mặt, hóa ra, đây thật sự là đánh cướp!

Thủ trưởng, ngài sẽ không làm thất vọng những người mặc quân phục đúng không? Ngài cũng là người của đại viện, cùng một hệ thống, có phải cướp người sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh đại viện không?

“Nhanh giúp chị tôi bế mấy đứa nhỏ.” Nhị đại nào đó nghiêng đầu gọi.

Cửa xe mở ra, còn có ba người nữa xuống xe.

Tiểu Trương im lặng nhìn trời.

Được rồi, cấp hàm thấp nhất cũng là Trung úy, còn có một Thiếu tá ở trong, dựa vào tình hình lực lượng này, cậu chỉ có thể về báo tin, lực lượng giữa địch và ta có khoảng cách quá xa.

Dì Hai Giang cũng chỉ có thể lắc đầu.

Diệp Vũ có chút bối rối, “Dì Hai, đánh quân nhân đang thực hiện nghĩa vụ quân sự có sao không?”

Dì Hai Giang đánh cho cô một cái, “Dựa vào cái gì, con trai con gái cháu còn đang trên tay người ta đấy.”

“Cháu vẫn rất tin tưởng đối với con em quân đội, cháu cảm thấy hoàn toàn không cần phải lo lắng với vấn đề an toàn của con tin, vấn đề trước mắt là, hậu quả của việc đánh một quân nhân đang thực hiện nghĩa vụ quân sự mới là vấn đề cần lo lắng!”

Tiểu Trương nhỏ giọng nói: “Cũng không phải là đánh qua một lần, không ít lần đâu.” Cả cảnh vệ lẫn quan quân đại viện chúng ta, ngài cũng đã từng đánh rồi.

“Nói nhảm, trước đây là vì rèn luyện, khái niệm hoàn toàn khác với đánh nhau.”

“Như thế cũng là đánh nhau có được không...” rèn luyện đúng là khóc ròng mà.

“Chị, đi thôi, mọi người trong nhà đều đang chờ chị đấy.”

Dì Hai Giang giao đứa bé mình đang bế cho Thiếu tá kia, vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, có người đón cháu, dì sẽ về bệnh viện, tiểu bạch hoa kia vẫn đang còn ở khoa chỉnh hình, nhân lúc dì còn ở thành phố XX, thời gian này phải điều trị cho cô ta thật tốt.”

Tiểu Trương khẽ run rẩy trong lòng, dì Hai chắc chắn còn độc ác hơn cả chị Diệp, có đúng không?

Diệp Vũ không nhịn được lo lắng thay cho người xưa, tự đáy lòng thành khẩn nói: “Dì Hai, bệnh viện là nơi nhiều người ra vào, tốt xấu gì dì cũng phải kiểm chế một chút.”

“Dì Hai cháu là Trung y, trung y có hiểu không?”

“...” Căn bản ngài là bác sĩ ma quái có được hay không...

Gì Hai Giang nói xong, đằng hoàng lái chiếc Audi A6 của cháu gái về bệnh viện.

Diệp Vũ cảm thấy khó xử, không thể làm gì khác là nói với tiểu Trương, “Tiểu Trương, cậu lái xe về đại viện đi.” Đoán chừng trong một thời gian dài cô sẽ không được ngồi xe về đại viện đâu.

“Chị Diệp, em biết rồi, vậy em về trước.”

“Về thôi.” Hôm nay dù có nói gì cũng phải theo người đến đại viện Y, choáng, cô không biết bọn họ, đột nhiên trở thành người nhà là sao?

Thối quan liêu* hại chết người...! (*quan liêu: Quan liêu là một tổ chức lớn mà sử dụng một hệ thống quản trị hành chính đặc biệt. Hệ thống này được đặc trưng bởi một tầng bậc quyền lực, một sự phân công nhiệm vụ, các quy định nghiêm ngặt về hoạt động và báo cáo thành văn bản các hoạt động đã được thực hiện.)

Hai chiếc xe biển quân đội chạy thẳng đến đại viện Y thành phố X, mãi cho đến khi đến ngã ba bên trong mới dừng lại, đường phía sau không thể lái xe, trạm gác cũng vô cùng nghiêm khắc.

Diệp Vũ có chút hiểu, chỉ sợ nơi này còn có lai lịch cao hơn Tiểu gia gia, sợ rằng cấp bậc cũng cao hơn, không thể xem như cô đang với cao chứ?

Bảo mẫu thảng cữ cái gì, là không thể tới, trụ sở quân đội này chính là nơi không phải ai cũng có thể vào, canh gác ở khu vực cấp bậc cao còn nghiêm ngặt hơn.

Diệp Vũ bình tĩnh lại, từng bước bước ra thực tế.

“Đã tới, ai ôi, nhìn cục cưng này xinh đẹp không, đôi mắt to tròn đen láy, vừa nhìn đã biết là thông minh.”

Mới vừa cửa chính đã có một bà lão tóc muối tiêu vẻ mặt hiền hậu đang đi tới từ phía đối diện, sau đó vừa nói vừa ôm lấy San Nhiên trong tay Nhị đại, cười đến mức nếp nhăn hiện rõ đầy mặt.

“Nhanh đi vào đi, xe nôi của em bé cũng được đưa tới rồi.”

Diệp Vũ thoải mái ôm con đi theo, bất đắc dĩ bị nội thương?

Năm đó, Tiểu gia gia đột nhiên xuất hiện trước mặt cô đã khiến cô khóc không ra nước mắt, hôm nay, thấy một ông lão trong miệng Nhị đại nào đó thì Diệp Vũ quả thật nước mắt tuôn rơi....

Cuộc sống dù có đặc biệt đến mấy cũng đừng khiến người ta hân hoan vui mừng như vậy, nhất định phải đưa một Trung tá, một Nhị đại đá lên võ đài cuộc đời cô, đau thương khôn cùng!

Thực ra cô vẫn không thể nào quen thuộc với quân nhân, cho đến khi cô đến ở trong đại viện.

Bị lây nhiễm từ trong đại viện, cô không biết từ lúc nào mình đã trở nên quen thuộc với quân nhân, cho nên thật sự cô đau thương khôn cùng!

Bây giờ Diệp Vũ vẫn luôn hy vọng mình không hề quen thuộc với quân nhân....

Cuộc sống đặc biệt sẽ đặc biệt hơn nếu con người không có con đường lui sau này, bạn nói xem có buồn không?

“Cháu chào ông Từ, bà Từ.” Diệp Vũ cố gắng để bản thân bình tĩnh, tiếp tục trưng khuôn mặt tươi cười nhìn hai người trên ghế salon, “Bác Từ, dì Từ.”

“Đừng căng thẳng, tiểu Lăng nói con và nó đã kết nghĩa, gọi ba nuôi mẹ nuôi là được.”

Diệp Vũ lập tức không thể tin nhìn Nhị đại nào đó, choáng nha, chị là do cậu hãm hại.

“Ba nuôi, mẹ nuôi, ông Can, bà Can.” Cô rất biết nghe lời.

Lão thủ trưởng khoát tay ngăn lại, “Gọi là ông nội bà nội là được, bỏ mấy chữ trước đi, ông Can nghe không thân mật.”

Trong lòng Diệp Vũ khê lên tiếng: may mà ông nội bà nội cô đều đã qua đời, nếu không, không thể tranh phần như vậy, hai người già này rất biết làm khổ người khác.

“Ông nội bà nội.” Kể biết thời thế là trang tuần kiệt, phải tin tưởng vào trí thông minh của người già.

“Sau này nơi đây là nhà cháu, không cần phải ngại, ông đã sớm biết cháu rồi.”

Cái gì?

Lão thủ trưởng dứt khoát cầm một tấm ảnh lên vừa tán gẫu vừa trêu chọc nói: “Năm cháu mười tám tuổi bắt đầu lọt vào tầm mắt quân đội. Sự kiện Tây Tạng năm năm trước đã khiến hồ sơ của cháu được liệt vào hồ sơ cơ mật, có lẽ cháu không biết.”

Chị biết thì có quý, quả nhiên vẫn bị ghi vào hồ sơ mật, năm đó cô đã chạy trốn rất nhanh...

Chẳng qua, quốc gia luôn có cách để điều tra một người, hướng chỉ còn dính dáng đến phần tử vũ trang, nhất định là phải điều tra rõ, là do cô suy nghĩ quá đơn giản. Nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy vẫn không có ai nhắc tới chuyện này, cô còn cho rằng mọi chuyện đã lắng xuống êm đẹp.

Giả tạo cảnh thái bình như thế, quốc gia chính là cao thủ trong cao thủ.

55. Chương 55

Trăm ngày là một kỷ niệm có ý nghĩa, chuyện này trở nên hết sức long trọng đối với bốn cục cưng Tiêu gia.

Diệp Vũ cảm thấy thực tế và lý tưởng có khoảng cách chênh lệch quá lớn!

Vốn rằng cô dự tính chỉ cần dẫn bốn đứa nhóc đến một tiệm chụp ảnh, áng chừng làm một vài việc, sau đó có thể chuẩn bị tiệc kết hợp đầy tháng và trăm ngày.

Kết quả, cô vừa nói dự tính của mình, lập tức bị người lớn trong nhà đồng thời phản đối, không hề cho cô có chút cơ hội chống trả, hoàn toàn tước đoạt quyền lợi chuẩn bị trăm ngày của bà mẹ như cô.

Quyền lợi, chỉ là mây bay!

“Diệp Vũ, rốt cuộc cậu dự tính để bao lì xì trong tay bọn tớ chạy ra ngoài đến khi nào vậy?” Vương Thiển chờ mòn chờ mỏi không có cơ hội được tiếp xúc với các cục cưng bé nhỏ rốt cuộc cũng nổi giận thực sự.

“Cũng sắp rồi, tớ đã bảo các cậu đến đại viện, là các cậu không chịu, cho nên phải tổ chức tiệc trăm ngày mới được.”

“TMD, không phải vẫn ở đại viện sao?”

“Vốn dĩ không cần...” Trong kế hoạch không cần đại viện, nhưng sau đó dính phải vấn đề kết nghĩa, cho nên kế hoạch đã bị vỡ từ trong trứng nước, tiệc trăm ngày không thể tổ chức ở ngoài đại viện, có lẽ đến lúc đó chính là buổi biểu diễn dành riêng cho bộ đội.

Vô cùng bị thương, không phải sao?

Ba chồng cô cũng hết sức chú ý đến ngày kỷ niệm này, nói thế nào cũng muốn khoe khoang bốn cục cưng với bạn bè giới thương nhân trong thành phố XX.

Kiểu toan tính này... Diệp Vũ dứt khoát im lặng, không thể tranh nhau so sánh có biết không?

“Nhưng bọn tớ là mẹ nuôi của các cục cưng.” Vương Thiển ở đầu dây điện thoại bên kia vẫn đang giẫm chân giận giữ vì bị đối xử không công bằng.

“TMD, cậu có bản lĩnh thì xông thẳng tới đại viện tìm người, chuyện này cũng không phải tớ muốn là được.”

“Thấy cậu là được gả cho người nào nha...” Vương Thiển rốt cuộc không nhịn nổi bắt đầu nịnh nọt (nói vuốt đuôi)

“Đừng có rắc muối lên vết thương của chị, chị sẽ phát điên.”

“Nhanh chóng nghĩ cách lén dẫn con trai con gái nuôi của bọn tớ ra ngoài, nếu không đừng nghĩ đến bao lì xì.”

“Chờ con trai con gái nuôi các cậu lớn lên để bọn nó khinh thường các cậu, ngay cả bao lì xì cũng không cho.”

“Rốt cuộc khi nào cậu mới có thể trốn ra khỏi đại viện?” Vương Thiển hoài niệm lúc Diệp Vũ được tự do.

“Đừng hỏi chị về vấn đề đau thương này, chị vẫn luôn cố gắng nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thành công, thật sự là đau thương khôn nguôi.”

“Không ngờ còn có chuyện gây khó khăn cho cậu, quả thật là một sự kiện lớn cần được ăn mừng.”

“Đừng có đắc chí, chị không thèm nói chuyện nữa, chị đang bận.”

“Cậu thì bận rộn cái gì, thăng lên cấp bậc thiếu phu nhân còn giả bộ làm người bình thường.”

“Không nói nữa, cúp.” Cô quả thật phải đến chỗ các cục cưng.

Cũng không biết là ai mở đầu, vào lễ trăm ngày không ít người thích để cho cục cưng của cô khỏa thân, nhưng sau khi dựa vào quyền lợi và đạo lý bảo vệ của một người mẹ, cuối cùng cô đã giết chết ý tưởng từ trong trứng nước.

Nhưng vấn đề mặc quần áo hay không mặc quần áo vào lễ trăm ngày vẫn phải tiếp tục giải quyết...

Lão đầu và thái hậu nhà cô gọi điện thoại yêu cầu cả ba đứa mặc đồng phục công kiểm pháp quý giá.

Có xuất hiện vạch đen không?

Đồng phục công kiểm pháp? Còn quý giá?

Mặc đồng phục công kiểm pháp, thế đồng phục hải lục không thì sao?

Tiểu gia gia và Từ gia gia kiên quyết tỏ lòng mình: trước hết phải là mặc quần áo hải lục không mới quý giá.

Ba Tiêu là thế hệ sau, chỉ có thể lén lút thầm nói, tìm người đặt may dạ phục cao cấp của giới thượng lưu, để cho bọn họ biểu quyết trước. Không phải ông không muốn tham gia náo nhiệt, chẳng qua ông không muốn người ta bỏ quên địa vị chính thống trong nhà. Bọn trẻ là cháu nội nhà họ Tiêu ông!

Diệp Vũ tỏ ý: Các bậc người lớn trong nhà không thể tin cậy, chỉ cần đơn giản, đâu cần phải phức tạp hóa vấn đề như vậy? Chỉ cần bọn nó ăn no ngủ kĩ là được.

Cục cưng nhà cô mới chỉ một trăm ngày, có thể đùa giỡn như vậy sao?

Tuy nói rằng đây chưa phải là việc khổ sở nhất, nhưng cũng đừng gây phiền toái cho các cục cưng ngay cả trong việc thay quần áo có được không.

Bốn cục cưng mặc quần trang tinh túy được cải tiến đã được tạo dáng xong, nhưng bây giờ thể chất bọn nó không cho phép chịu đựng phối hợp, cho nên người phụ trách chụp ảnh cũng tương đối khổ cực.

Diệp Vũ trêu chọc các cục cưng trước màn ảnh, cục cưng bé nhỏ thấy mẹ liền cười khanh khách không ngừng.

Vì thỏa mãn yêu cầu của mấy người lớn trong nhà, phải được chiếu trong một ngày, cho nên vất vả chụp đủ một vòng.

Hết công kiểm pháp, rồi đến hải lục không, dạ phục cũng có, cuối cùng, Diệp Vũ kiên trì thay quần áo bình dân cho các cục cưng, một cái yếm với một chiếc quần short có dây đai, đó mới chính là đạo cai trị.

Vốn dĩ Diệp Vũ vẫn luôn tránh trại huấn luyện gia đình quân nhân như tránh quỷ, nhưng trong tình cảnh đặc biệt phải đối đãi đặc biệt, bây giờ cô muốn chạy trốn khỏi đại viện đến trại huấn luyện, thậm chí thà rằng không tổ chức tiệc trăm ngày cho bọn nhỏ.

Đáng tiếc, mong đợi này vô tình đã bị tiêu diệt ngay từ đầu.

“Các cục cưng quá nhỏ, không thể xa nhà.”

“Bọn nó cũng không thể rời xa cháu, cho nên năm nay cháu cũng đừng đi.”

Thủ trưởng Từ và thủ trưởng Tiểu trực tiếp phê chuẩn vấn đề này.

Diệp Vũ nước mắt đầy mặt, bọn họ vịn rất nhiều lý do để từ chối cô được mang cục cưng ra ngoài đại viện, bao lì xì trên tay bọn họ còn chưa có cơ hội đến tay.

Không trách họ không chịu tới đại viện, bây giờ đối với cô, đại viện chính là một nhà tù nuông chiều, chuyện thăm tù như vậy dứt khoát không thể bàn đến.

Diệp Vũ không thể dẫn theo các cục cưng, cho nên không thể làm gì khác là đưa theo ảnh của các cục cưng ra ngoài.

“Oa, đúng là cậu bé xinh đẹp.” Vương Thiên nhìn hình chảy nước miếng.

Diệp Vũ vô tình dả kích, “Cậu đang cầm ảnh của con bé nhà tớ.”

“Ôi má ơi, tại sao mấy đứa nhóc này giống nhau như vậy, tương lai San San của chúng ta không thể biến thành nữ anh hùng, nếu không mẹ nuôi như tớ sẽ đau lòng.” Bạch Tinh Oánh nhìn tấm ảnh cô bé xinh đẹp cảm thán.

Trình Lam sờ sờ bụng mình, lại nhìn mấy tấm ảnh của mấy tên nhóc, vô cùng ghen tị nói, “Nếu như trong bụng tớ không có những đứa nhóc dễ thương như vậy, đến lúc đó tớ sẽ sánh ngang với Diệp Vũ.”

“Đừng có nằm mơ.” Vương Thiên không khách khí dả kích cô.

Bạch Tinh Oánh đánh theo, “Cậu không thấy Diệp Vũ làm mẹ nhưng thực chất cũng không có quyền kiểm soát, đã bị các thủ trưởng trong đại viện đoạt quyền từ trước rồi, cậu dám tranh giành cháu nội với thủ trưởng bọn họ sao? Cậu đủ can đảm đó.”

“Khổ cực, dân chúng như rễ cỏ thực đau lòng khôn nguôi.”

“Ai, biến, cậu mà cũng được coi là dân chúng rễ cỏ? Bây giờ cậu là trọc phú có biết không?” Vương Thiên cũng vô cùng ghen tị hâm mộ.

“Chúng ta đã nhất trí mục tiêu oán hận phải là Diệp Vũ.” Trình Lam dứt khoát nói.

Bạch Tinh Oánh nói: “Không được, bóp hồng thì phải bóp quả mềm, xét theo địa vị thân phận quá mức cường thế của Diệp Vũ, cậu mới là đối tượng tốt để lựa chọn.

(bóp hồng thì phải bóp quả mềm = phải chọn người hiền để ăn hiếp hoặc chọn việc dễ để làm)

“Các cậu đang bắt nạt kẻ yếu.” phu nhân Trình Lam giàu có khinh thường phản đối.

“Bọn tớ tự hào bọn tớ dễ tiện.” ba người đồng thanh nói.

“...”

Ảnh trăm ngày của bốn cục cưng dĩ nhiên cũng ‘chạy’ đến trụ sở huấn luyện bộ đội đặc chủng nào đó, có thể nghĩ là rất chấn động.

Sau khi quan binh phụ trách đưa thư nhìn thấy thật sự rất muốn bí mật dùng làm của riêng, đáng tiếc không thể.

“Đến đây, đoán xem trong bốn đứa này đứa nào là thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư.”

Đại đội trưởng tập trung mọi người chơi trò chơi đoán người, quan binh phản ứng vô cùng nhiệt tình.

Bây giờ bốn cục cưng trông rất giống nhau, vừa nhìn cũng biết là được đúc từ một khuôn, phải nhìn thật chăm chú, soi thật kỹ mới có thể tìm ra điểm khác. Trong số bốn cục cưng còn có một cô em gái, độ khó càng tăng lên...

Tiêu Triệt chỉ cần một lần duy nhất là có thể chỉ ra tấm ảnh con gái, mọi người đều đồng ý cho rằng anh ăn gian.

“Nói nhảm, sao tôi phải giả trò? Đôi mắt con bé rõ ràng giống bà xã tôi y đúc.”

Một đám người cướp lấy ảnh nghiên cứu xem...

“TMD, nhìn tới nhìn lui cũng không thể tìm ra được điểm nào khác.”

“Thế mà anh ấy chỉ đoán một lần đã đúng, không có khả năng.”

“Không được, ván này coi như anh ấy ăn gian, không ai trong chúng ta quen thuộc với mấy cậu nhóc cô nhóc như anh ấy.”

“Nói xong TMD quả thật quá đúng, cũng không cần phải lí lẽ như vậy, khó trách anh ấy chỉ đoán một lần đã đúng ảnh cô bé.”

“Chẳng lẽ cô bé là nhóc thứ hai sao?”

“...”

Ồi mẹ ơi!

Suy đoán như vậy quả thật cũng quá thử thách năng lực chịu đựng của trái tim người ta có biết không?

Như đại đội trưởng biết chút ít sự tình bên trong, trong lòng rõ ràng vô cùng sôi nổi không thể nào bình tĩnh nổi.

“Mấy ngày nữa là trăm ngày của bọn nhỏ đấy.” Trung tá nào đó xem thư xong cảm thấy khá buồn phiền.

Đại đội trưởng nhìn ngày, nói: “Đến lúc đó có thể cho cậu nghỉ một ngày.”

“Đại đội trưởng, ngài chính là Bồ Tát sống.”

“Bớt nịnh hót.”

“Nên nịnh mới nịnh đấy chứ.”

Kết quả, đến ngày đó quả thật Tiêu Triệt được nghỉ phép một ngày.

Anh lái xe như bay về đại viện.

Trăm ngày của bốn cục cứng, trong nhà không muốn làm to, chỉ có ý định tập trung người thân trong nhà cùng ăn một bữa cơm là được. Vả lại hầu như mọi người đều không có thời gian, cho nên thực tế cũng chỉ có mấy người đến.

Dĩ nhiên, đây cũng là tình huống bình thường.

Cũng không biết tính sao, trong tình huống bình thường không thể nào không có những người rảnh rỗi quá mức, sau đó số người đột ngột tăng cao.

Đặc sắc của đại viện là gì?

Màu xanh quân đội!

Lúc Tiêu Triệt đến nhà ông ngoại, cảm giác mình đi nhầm chỗ, hôm nay số người đến nhà mình đúng là bất ngờ.

Bà xã mình rõ ràng đã nói, chỉ ăn một bữa cơm gia đình đơn giản, phải giữ vững tác phong mộc mạc giản dị của quân nhân.

“A, anh rể, anh về rồi.”

Bất thành linh có một người chạy ra kêu anh là ‘Anh rể’, Tiêu Triệt càng mơ hồ hơn, “Người anh em, cậu không nhận lầm người chứ?” Tổng cộng em trai em gái của vợ anh có chín người, không có người này.

“Em là em kết nghĩa của chị ấy, như vậy anh chính là anh rể em.”

“Em rể.” Một Đại tá vừa mới dừng xe, ung dung gọi Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt cảm thấy vô cùng kinh sợ, “Chuyện này là thế nào?” Vợ anh không nói một lời nào với anh về chuyện này, chuyện này hình như khá phức tạp.

“Đây là anh em.” Thượng úy nào đó vui mừng giới thiệu với anh.

“Đi vào thôi.” Đại tá nào đó bình tĩnh đi về phía đại viện.

Thượng úy nào đó vừa gọi Tiêu Triệt vừa đi vào trong.

Tiêu Triệt quyết định đi vào tìm vợ mình hỏi xem tình hình này là thế nào, sao mấy tháng không gặp, chẳng những có thêm em trai, ngay cả anh trai cũng có.

Điều khiến cho người ta không thể bình tĩnh là – bọn họ đều biết anh, nhưng anh không biết bọn họ, chuyện này có phải có gì đó lẩn lộn không?

Vào viện, Trung tá nào đó tinh mắt phát hiện ra vợ anh đang cầm cuốc đứng trong vườn hoa của ông ngoại.

“Bà xã.”

Diệp Vũ cho rằng mình nghe nhầm, cho đến khi Trung tá nào ngồi xổm trước mặt cô.

“Anh nghĩ phép?”

“Ừ, nghĩ phép trăm ngày các cục cưng.”

“Oa, lãnh đạo các anh đúng là có tình người.”

“Tất nhiên, từ trước đến giờ đơn vị của bọn anh ai cũng đều có tình người.”

“Biến, tránh qua một bên.”

“Bà xã, bây giờ tình hình này là thế nào vậy?”

“Đừng hỏi em, rắc rối lắm.”

“Có rắc rối đến mấy cũng phải nói đi chứ, lúc này còn có một Đại tá gọi anh là em rể, anh có anh vợ sao?”

“Căn bản là em không nghĩ lại xảy ra chuyện này, em bị người ta nhận làm người thân.”

“Bị ai nhận?”

“Tiểu Tiêu về rồi hả?”

Tiêu Triệt ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc, lập tức đứng dậy đứng nghiêm, cung kính chào theo kiểu quân đội, “Chào thủ trưởng.”

Diệp Vũ vẫn tiếp tục dùng cuốc xới vườn hoa, buồn rầu nói: “Ông nội, cháu không thể vắng mặt sao?” Những người đến đây cô vẫn quen nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ trên tivi, bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, quả thật vô cùng khủng bố!

Tiêu Triệt tiếp tục kinh ngạc, không phải ông nội bà nội, rồi cả ông ngoại nào đó của cô đều đã qua đời rồi sao? Chẳng lẽ lại xuất hiện những tình tiết máu chó mà vợ anh thường nhắc đến đấy sao.... Trung tá nào đó suy nghĩ mông lung.

“Bà xã,” Tiêu Triệt lo lắng thay vợ mình, “Anh phải nhắc nhở em, em đang cầm cuốc đứng trong vườn hoa của ông ngoại đấy.”

“Không sao đâu, bây giờ ông ngoại cưng chiều bốn cục cưng nhất, hoa ở đây giờ không được yêu nữa rồi.” Hôm nay chị chỉ có thể tu thân dưỡng tính nhờ hoa, cùng lắm sau đó cô nghiêm túc sám hối là được rồi.

“Tiểu Tiêu, lát nữa dẫn vợ cháu vào, để cho con bé bình tĩnh lại một chút.” Đầu tiên là bình tĩnh nói, sau đó thông thả đi vào trong nhà.

Trung tá nào đó lập tức ngồi xổm bên cạnh vợ mình, “Chuyện gì vậy, không phải là máu chó Quỳnh Dao gì đó...”

“Đều không phải, chẳng qua là nhận chị kết nghĩa, ông Can là người lớn tuổi nhất, cho nên gọi là ông nội luôn.”

“...” Trung tá nào đó vô cùng khó xử, bà xã, máu chốt của vấn đề là người ông này cũng là thủ trưởng anh.

Diệp Vũ đưa tay vỗ vỗ vai Trung tá nào đó, “Bình tĩnh nào đồng chí Trung tá, lúc em dễ nổi nóng thì anh phải bình tĩnh, chuyện này phải do anh chống đỡ lấy.”

Bà xã, dường như lúc này anh cảm thấy không thể nào chống đỡ nổi, chẳng qua, vì bà xã, anh nhất định phải tiến lên.

56. Chương 56

Tĩnh táo một chút, nhất định phải tĩnh táo!

Nhưng, chỉ chốc lát nữa thủ trưởng không cho phép cô tĩnh táo chút nào.

Đau thương khôn khổ, nước mắt đầm đìa...

“Bà xã, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.” Nhìn bà xã mình như vậy, Trung tá nào đó cũng chỉ có thể an ủi.

“Tiêu Triệt, lúc đầu em không nên nghĩ tìm anh làm lá chắn.” Diệp Vũ thật sự rất đau lòng, lúc đầu biết thế không làm, rồi sẽ không có chuyện như hiện tại, cô cũng sẽ không đau lòng như vậy. Biết vậy chẳng làm!

“Đừng mà bà xã, nếu em mất hứng, em cứ đánh anh đi. Anh đảm bảo anh sẽ không đánh lại, mắng cũng không nói lại. Em đừng hối hận, cứ coi như là hai chúng ta có duyên phận ba đời.”

“Nghịch duyên.” Diệp Vũ nghiêng răng.

“Bà xã em nhìn xem, khó khăn lắm anh mới có thể về nhà một lần. Cho nên em đừng như vậy. Đồng bào nhân dân cũng là ruột thịt, chịu không được muôn vàn thử thách.”

Diệp Vũ cũng biết không nên trách anh, nhưng cô nhin nổi muốn giận cá chém thớt. Ai bảo anh gần cô nhất? Ai bảo anh là chồng cô? Đây là do anh đáng đời!

“Đồng chí Trung tá, em không biết phải đối xử với người ta thế nào, em vẫn rất khiêm tốn.”

Trung tá nào đó vỗ vỗ vai bà xã, nghĩ thầm: Bà xã, từ trước đến nay em vẫn luôn ra vẻ khiêm tốn. Chỉ cần có hoàn cảnh thích hợp, uy danh của em khuếch tán không thể nào ngăn nổi.

Nhưng, điều này, có nghĩ cũng chỉ nghĩ ở trong lòng, nói ra sẽ bị đánh đòn, vợ anh nhất định sẽ đánh anh không thêm quan tâm. Nghe ý tứ của đại đội trưởng, anh là người có duyên với bị đánh, kết quả của phản kháng thế nào cũng là bị trấn áp.

Mặc dù cho đến bây giờ Tiêu Triệt cũng không tin bà xã mình là Bá Vương, nhưng làm người phải đối mặt với thực tế, thực tế nhắc nhở anh rằng lừa mình dối người là không khoa học.

Diệp Vũ oán hận dùng cuộc xáo vườn hoa, “Nếu không, đồng chí Trung tá, anh để em đánh anh một trận nhé.”

“Bà xã, tuy nói rằng đánh là hôn, mắng là yêu, nhưng đánh quá bạo lực là độc ác.”

“Nhưng em thật sự không muốn đi vào, cảm giác như đang truyền hình trực tiếp bản tin thời sự, không khí nghiêm túc yên lặng. Hôm nay là trăm ngày của con chúng ta, có cần phải mời nguyên thủ quốc gia đến tham gia giúp vui hay không?”

Vợ anh quả nhiên có oán hận sâu sắc với bản tin thời sự, dường như giác ngộ hiện tại của cô ấy rất cao...

“Thật ra thì, bà xã, anh vẫn cảm thấy bản chất em giống với Vua Sói ngày xưa, em có thể xem bọn họ là dê béo.” Trung tá nào đó theo sát vợ mình, nhỏ giọng nói.

Phu nhân Trung tá nào đó không khách khí chút nào đạp anh vô cùng dữ dội.

TMD!

Nói chị xem bọn họ là dê béo sao? Chị làm thịt được cả bầy dê sao? Những người đó là người đứng đầu giới chính trị, ra cửa là có một đội cảnh vệ sau lưng, đánh cướp một lần là được sao?

Không đúng, căn bản là cô không muốn đánh cướp, Trung tá khôn kiếp, vốn là cô đã thoát ra anh còn kéo cô ra. Rốt cuộc là anh có thấy cô đang đau lòng không? Không phải là anh nói quân nhân đều có truyền thống tốt đẹp hay sao?

Tiêu Triệt chỉ xem cú đá kia như bị muỗi cắn, dù bà xã anh có dùng mãnh hơn nữa cũng không thể làm anh đau. Mặc dù mọi người đều nói vợ anh dùng mãnh, nhưng anh biết vợ anh vẫn rất dịu dàng. Giống như lúc đầu anh đứng ở bên kia đường nhìn cô, vẫn rất dịu dàng nho nhã.

“Chị, anh rể, nhanh vào nhà thôi, bọn nhóc đang gây rối.” em trai thượng úy thò đầu từ trong nhà ra nói.

Trung tá nào đó nói với bà xã, “Anh thật sự cảm thấy cậu ta rất giống người nhà em.”

“Cút.” Dám ghim dao lên ngực chị, bây giờ tình thế thay đổi, sao cậu ta không thể chứng chặc như anh trai cậu ta cơ chứ? Ý kiến điên khùng của cậu ta không ngờ lại được thủ trưởng thông qua vô điều kiện, quả thật là vô cùng lừa bịp!

Rốt cuộc, hai vợ chồng cũng phải vào phòng, không thể trốn tránh được. Đây là nhà ông ngoại anh, là chiến trường chính của bọn họ, bọn họ được xem như là chủ nhà, tránh sơi lông!

Diệp Vũ vừa vào nhà, cả người sáng bừng như hoa hướng dương, hoàn toàn rất giống hoa trong vườn.

Lo lắng vô ích rồi, Trung tá nào đó hiểu ra!

Với sự chăm sóc hết lòng của ba vợ mẹ vợ và nhóm người thân, vợ anh đã trở thành một người học lõi (châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng rất láu lỉnh), rất giống cá chạch!

Chẳng qua, có thể nhìn thấy mặt khác của cô với người nhà, nghĩ tới điều này, Trung tá nào đó cười vui vẻ.

Cái gì gọi là giúp nhau lúc hoạn nạn, vợ anh không có thói quen nói, nhưng cô luôn dùng hành động chứng minh.

Thai bốn làm người khác rất vui thích, môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng, đang còn nhỏ mà đã có lực sát thương mạnh như vậy, khách tới nhà không ai là không bị bọn nhỏ chinh phục.

Bao lì xì thu được một đồng, lời chúc càng thu được từng sọt.

Thành thật mà nói bữa tiệc trăm ngày lần này đúng là một vụ thu hoạch lớn.

Diệp Vũ kéo nụ cười đưa tiễn khách, sau đó dùng tay vỗ vỗ mặt mình, thở dài nói, “Cuối cùng ngày mai sẽ đến, cảm ơn chính sách kế hoạch hóa gia đình của quốc gia, chỉ cần sinh một lần là được. Chị không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai nữa, quá thử thách sức chịu đựng của trái tim con người.”

Tiêu Triệt ôm vai cô, cười nhỏ giọng nói: “Bà xã, lúc đầu em nói muốn sinh lần hai, sao bây giờ lại nói là sinh một lần là được?”

“Căn bản ngay từ đầu không nên để anh đến gần, lúc đó tuyệt đối là do mỡ heo làm cho em trở nên ngu muội. Người xưa đã có câu, phụ nữ xinh đẹp quá mức và đàn ông đẹp trai quá mức đều là nhân vật nguy hiểm.”

“Bà xã, rốt cuộc em cũng hiểu ra rồi.”

“Gi?”

Tiêu Triệt túm lấy gọng kính đen trên mắt vợ mình, chân thành nói: “Bà xã anh thật ra là một mỹ nữ.”

“Oa, chị, chị thật sự là mỹ nữ.” em trai thượng úy nào đó la om sòm.

Tiêu Triệt nhanh chóng đặt vật nguy trang của vợ mình về chỗ cũ, chỉ cần anh biết vợ anh xinh đẹp là được, không cần người khác biết, nếu không sẽ có không ít người cầm cốc đòi ngay góc tường nhà anh.

Thượng úy chạy lại gần, đấm đấm tường, biết vậy chẳng làm, “Chị, lúc đầu em nên giới thiệu chị cho anh em, rõ ràng là em biết chị trước, thật sự là quá muộn màng rồi.”

Trung tá nào đó đen mặt, cái gì vậy, tình huống này cũng quá lừa bịp rồi.

Diệp Vũ đá cậu hai Từ gia một cái thật đau, “Đừng có giả trò, cậu không thấy anh cậu đang bắn ánh mắt lạnh băng sang chỗ cậu sao?”

“Anh em hận em không trưởng thành sớm.” Thượng úy nào đó không có mặt mũi nói.

Tiêu Triệt liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đại tá nào đó đang nhìn thượng úy, thật lòng cảm thấy hai anh em này hoàn toàn khác nhau. Nếu như hình dung với anh em Diệp gia, căn bản là một Diệp Phong, một Diệp Kiếm.

Lạnh lùng thì quá lạnh lùng, sôi nổi cũng quá sôi nổi!

Bọn họ vốn dĩ sẽ không có tiếng nói chung.

Tuy nhiên bọn họ cũng có thể có tiếng nói chung với một Diệp Vũ có cá tính mạnh mẽ, bởi vì lúc Diệp Vũ sôi nổi cũng rất sôi nổi, lúc nghiêm túc có thể khiến cho người ta ngã lộn quay.

“Anh, anh phụ trách xách cậu ta đi, ra khỏi đại viện nhất định phải giữ một khoảng cách xa với cậu ta. Cậu ta là kẻ hạ thấp cấp bậc của người khác, không có tư cách như người của đại viện.”

Đại tá gật đầu, “Ừ,”

“Anh, chị, hai người không thể đối xử với em như vậy, em là một đóa hoa yêu kiều...”

Lần này Trung tá nào đó cũng mới gặp lần đầu dứt khoát không nhận được nữa, “Bà xã, thật sự không phải cậu ta là anh em sinh đôi với tiểu Kiếm chứ?” Rõ ràng người này chính là một Diệp Kiếm khác.

Diệp Vũ vô cùng bình tĩnh nói: “Tiểu Kiếm nhà chúng ta là một đóa hoa xinh đẹp cũng có tư thái Bá Vương, mạnh hơn cậu ta rất nhiều.”

Em trai Diệp xinh đẹp nào đó đang trong trại huấn luyện người thân quân nhân hắt xì một cái, chắc chắn là cậu bị người nào nói xấu rồi.

“Chị, bây giờ Diệp Kiếm đang làm gì?”

“Đang rèn luyện ở trại huấn luyện.”

“Cậu ta đi lính lúc nào?”

“Tương lai nó sẽ trở thành một cảnh sát nhân dân đáng tự hào.”

“Làm lính thật tốt.”

“Đàn ông tốt không nên làm lính.” Diệp Vũ bị nói trúng tim đen, hoàn toàn phản bác lại.

Trung tá nào đó, “Bà xã...” Anh là một người đàn ông tốt, người chồng tốt.

Một đại tá nào đó: bây giờ mới biết lời nói của em nuôi quả thật rất độc ác, công kích toàn bộ quân nhân trong đại viện.

Thượng úy Nhị Hóa: “Chị, những người đứng trước mặt chị đều tham gia quân ngũ.”

Diệp Vũ nói như đúng rồi, “Cho nên mấy người đều là người không tốt.”

...

Quả nhiên là rất mạnh mẽ!

“Thế em gả cho anh thì nói thế nào?” Trung tá nào đó không nhận được phản đối.

Diệp Vũ vô tội nhìn anh, “Em có nói em là người tốt sao? Tục ngữ nói rất đúng, không phải người một nhà, không vào một cửa. Đó là chân lý có biết không?”

Phụt!

Một ngụm máu phun ra ngoài đúng không?

“Anh không cần nhìn em với ánh mắt như vậy, em tự biết mình vừa xinh đẹp vừa có phẩm chất đạo đức, không phải là người giàu đồ bìm leo (câu thành ngữ chỉ việc lợi dụng người khác gặp điều không hay để đứng lên), vậy xem ác ý, thấy chết không cứu là thiếu phẩm chất đạo đức.”

Anh em quân nhân bị giáo dục lần thứ nhất.

Cuối cùng Diệp Vũ tổng kết: “Thật ra thì, nói tóm lại thì, em cũng không phải là người quá nguy hiểm, em có thiếu đạo đức nhưng bình thường cũng không như vậy.”

Tất nhiên, lúc không có đạo đức vẫn có hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

Ví dụ như – cô cháu gái Lý gia đến nay vẫn đang nằm ở phòng 301 của bệnh viện đại viện!

Dĩ nhiên, dì Hai Giang ở trong đó vẫn làm chuyện quan trọng là đậu đổ bìm leo, trông coi ác ý, thấy chết không cứu, đợi lúc chủ quan có thể hành động.

Một đàn ngựa chạy qua....

Căn bản dì cháu nhà này đều cùng là một loại người...

“Hình như là đang nói em và dì Hai giống nhau.” Diệp Vũ hiếm khi nhìn lại mình.

Trung tá nào đó thật sự muốn nói cho vợ mình biết: Bà xã, thật ra bản chất của em và dì Hai không khác nhau, chẳng qua em giấu kín hơn người ta mà thôi.

Đại tá nào đó dứt khoát ôm em trai mình đi, mặc dù ngoài mặt anh vẫn duy trì thái độ bình tĩnh nghiêm túc, nhưng trong lòng anh đã nổi gió từ lâu. Nguyên nhân em trai vẫn nhớ mãi không quên cô vốn là vì họ ngựa tầm ngựa, mã tầm mã (Nghĩa đen: trâu tìm trâu, ngựa tìm ngựa. Nghĩa bóng: những kẻ xấu chẳng ra gì thường tìm nhau, kéo bè kéo cánh với nhau để làm việc xấu). Cho đến bây giờ anh vẫn nghi ngờ em trai và em gái nuôi này có dây mơ rễ má với nhau.

Đồng chí đại tá, đây mới là chân tướng!

Rốt cuộc những người không liên quan cũng đều đi hết. Đồng chí Trung tá và bà xã mình rốt cuộc cũng có thể có thể giới hai người, cảm thấy thật sự chua xót.

“Con khóc, để em đi xem.” Diệp Vũ đột nhiên cảm thấy căng thẳng, đẩy Trung tá nào đó ra, chạy lên lầu.

Tiêu Triệt lặng lẽ nhìn bà xã mình, lặng lẽ thấy có vạch đen sau gáy, rốt cuộc anh đưa những tên nhóc kia đến thế giới này làm gì? Từ nay về sau dù có nghỉ phép anh và bà xã cũng khó có cơ hội có thể giới hai người sao?

Không phải chỉ có một bóng đèn, cũng không phải là hai, càng không phải ba, mà có bốn bóng đèn...

Quả nhiên là tự gây tai họa, không thể sống!

Giờ khắc này Trung tá nào đó hiểu ý sâu sắc!

57. Chương 57

Bốn đứa nhóc vẫn còn nể mặt ba bọn chúng, buổi tối trong lúc đồng chí Trung tá ở nhà, vô cùng ngoan ngoãn và yên lặng, khiến cho tinh thần thấp thỏm bất an của anh rốt cuộc cũng biến mất, nhưng cũng còn khá nhiều kích thích nguy hiểm.

Bốn đứa bé như bốn quả bom hẹn giờ cùng nằm trên chiếc giường nhỏ đặc biệt dành cho bọn nó, chỉ cần có động tĩnh khá lớn, chẳng hạn như hành vi ‘ăn thịt’ bên cạnh cũng là một hành vi nguy hiểm và kích thích.

Tiêu Triệt ôm vợ nằm trên giường, vô cùng cảm thán nói: “Vẫn là con trai thương anh.”

“Nói như kiểu em ngược đãi anh nhiều lắm, anh cưới phải con cọp sao?”

Trung tá nào đó dĩ nhiên không dám nói, đại đội trưởng chúng ta nói rồi, so với cọp em còn thuộc cấp bậc cao hơn. Lời nói đáng đánh như vậy anh không thể nói với vợ mình, chỉ có thể nói: “Bà xã anh đương nhiên là bà xã tốt nhất thế giới.”

“Được rồi, đừng có chuốc thuốc mê, mặc dù bây giờ em vẫn không hài lòng, nhưng em không có ý định hành hạ anh.”

“Bị bà xã hành hạ cũng là hạnh phúc của anh.”

“Còn không ngủ, không phải sáng mai phải về đơn vị sao?”

Tiêu Triệt thở dài thườn thượt, nhìn mấy chiếc giường nhỏ nói: “Quanh năm suốt tháng anh không ở nhà, thật khó khăn cho em, cũng may bọn nhóc vẫn không bài xích anh.”

Diệp Vũ cười nói: “Bài xích cái gì? Ở đại viện màu xanh là nhiều nhất, mỗi ngày đều bị mấy chiến sĩ trẻ vừa nhìn vừa trêu chọc, ngày nào cũng nghe quân số rõ ràng, nghe khẩu hiệu vang dội, nói bọn nó bài xích thì đúng là gặp quý rồi.”

Tiêu Triệt vừa nghe, rất vui vẻ: “Nói cũng phải.”

“Hơn nữa, em thường đưa máy ghi âm anh đọc điều lệ cho bọn nó nghe, thật sự rất quen thuộc với giọng anh, còn ảnh anh nữa, ngày ngày em đều đưa cho bọn nó ngắm.”

“Bà xã, em là tốt nhất.”

“tốt, vậy em yêu cầu anh một chuyện được chứ?”

“chuyện gì?”

“Anh nói với ông ngoại và ba mẹ, em muốn dẫn bọn nhỏ về nhà thăm ba mẹ em. Lúc nào họ cũng muốn gặp mấy cục cưng, nhưng thời gian không cho phép nên vẫn chưa đến thăm được.” Lão đầu và thái hậu nhà cô thảo luận với nhau không được, cho nên vẫn không thể đi một chuyến khiến cô chỉ có thể vượt qua muôn vàn khó khăn trở về.

“Một mình em mang theo bốn cục cưng có được không?” Tiêu Triệt rất không yên tâm.

“Đi đường cao tốc chỉ mất mấy giờ thôi.”

“Anh sẽ thương lượng với ông ngoại, chỉ là, hi vọng không lớn.”

“Cố gắng vào, lúc năm mới em đã phải ở đây với ông ngoại và ba mẹ, mấy tháng rồi em chưa về thăm ba mẹ em.”

“Bà xã, thật xin lỗi.”

“Không sao, dù sao cũng không ai ngờ đến chuyện mang thai bốn.”

“Đúng vậy.”

Không đúng, Trung tá nâng cằm bà xã mình lên, nhìn qua nhìn lại, cảm thán: “Bà xã anh phát hiện, lúc em có việc muốn nhờ anh, em sẽ vô cùng dịu dàng, vô cùng hiểu lý lẽ, quả thật rất giống vợ hiền mẹ đảm.”

Diệp Vũ đẩy móng vuốt anh ra, hừ: “Cái gì mới là giống vợ hiền mẹ đảm, chị đích thực là vợ hiền mẹ đảm. Trên hiếu kính ba mẹ, dưới yêu quý con cái, giữa còn đoàn kết với anh em chị em, chị có thể không?”

Nhìn xem, quả nhiên bây giờ lại lộ nguyên hình. Thành thật mà nói, trạng thái bây giờ của vợ anh thế này mới là bình thường.

Cục cưng trong giường nhỏ đột nhiên hăng giọng khóc hai tiếng, Diệp Vũ đứng lúc biến thành giả bộ, lập tức đẩy Trung tá nào đó ra, trở thành một người mẹ hiền lương, xuống giường kiểm tra.

Cảm nhận được mùi của mẹ, cánh tay nhỏ bé quơ quơ nắm lấy váy mẹ, đầu ngo ngoe, cũng lười mở mắt.

Diệp Vũ cười cởi áo ngực ra, ôm lấy con trai, đứa nhỏ tự động tìm được nơi để ngậm, sau đó bắt đầu hút lấy hút để.

Tiêu Triệt đi tới trước mặt bà xã, nhìn con trai với vẻ ngưỡng mộ, “Thằng bé thật hạnh phúc, đoạt cả phúc lợi thuộc về anh.”

Diệp Vũ thúc cùi chỏ vào bụng anh, hừ hừ, “Anh đi ngủ đi.”

“Không ngủ, bà xã không ngủ sao anh có thể ngủ, anh giúp em.”

Sau khi cho tên nhóc kia bú xong, đứa tiếp theo tiếp tục tỉnh lại đòi bú sữa mẹ, ăn no rồi lại ngủ.

Chẳng qua, cô bé San Nhiên vẫn ngủ ngon lành, kiên trì hẹn hò với Chu Công, hoàn toàn ngang ngược.

Trung tá nhẹ nhàng chọt chọt lên khuôn mặt nhỏ bé của con gái, theo sát bà xã nhỏ giọng nói: “Buổi tối con bé không ăn sao?”

Diệp Vũ nhẹ nhàng đắp kín chăn cho bọn nhỏ, “Con bé còn phải ngủ thêm một lúc nữa, đến lúc ngực em đầy sữa mới thức dậy, con bé như cái đồng hồ báo thức vậy.”

“Con gái là con mèo nhỏ thân thiết với ba mẹ.” Trung tá xúc động.

“Ba em nói bây giờ để mặc áo da, còn ai mặc áo bông, rất dễ kích em.” (hình như áo da – con trai, áo bông – con gái)

“Ba em trêu em thôi.”

“Em cũng không thể nhận không dễ kích, cho nên em vẫn không cố gắng làm một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, dù sao lão đầu nhà em cũng đã có áo da rồi.”

Bà xã quả nhiên là kiêu ngạo quá rồi, ba vợ chắc chắn rất đau lòng!

“Bà xã, bây giờ em có thể ăn như vậy, sao không thấy em béo lên?”

Diệp Vũ chỉ đứa nhỏ trên giường, “Có bọn nó giúp em tiêu hóa, cho nên em không có cơ hội mập lên.”

Ánh mắt Trung tá nào đó nhắm thẳng vào bộ ngực cao vút của vợ mình, bây giờ ngực vợ anh rất lớn, lớn hơn trước kia rất nhiều, “Bà xã, em dậy thì.”

Diệp Vũ kéo chăn bọc Trung tá nào đó lại, đẩy lên trên giường, “Anh ngủ đi, cả ngày chỉ suy nghĩ lung tung không đâu.”

“Bình thường không có cơ hội, có cơ hội em phải cho phép anh mở mang tư tưởng đào ngũ chứ, khi đó mới có lợi cho sức khỏe cơ thể.”

“Ngủ.”

“Đừng mà, hai ta tiếp tục vận động nhé?”

“Cút.”

“Chúng ta thổ lộ tình cảm, rốt cuộc tại sao thủ trưởng lại muốn nhận em làm cháu gái?”

“Có quỷ mới biết, dù sao em cũng cảm thấy kinh sợ, đột nhiên em cảm thấy đã được đề cao rồi.”

“Bà xã, em đừng khiêm tốn, em luôn luôn không biết khiêm tốn.”

“Nói lung tung, trước kia em rất khiêm tốn, kể từ khi gả cho anh nên mới trở nên kiêu ngạo.” Diệp Vũ gạt chăn, lộ đầu Trung tá ra, trừng mắt nhìn anh: “Nguyên nhân tất cả là do anh, trả lại khiêm tốn từ nhỏ cho em.”

“Bà xã, anh không cần như vậy, tại sao có thể nói trở mặt là trở mặt ngay như vậy? So với mặt trời tháng sáu em còn nhanh hơn.”

“Thì trở mặt thôi, em càng nghĩ càng thấy nhớ nhà vô cùng, tại sao em phải ngủ ở đại viện? Em phấn đấu với thái hậu và lão đầu nhà em một thời gian dài như vậy mới có được tự do, tại sao có thể chôn vùi ở chỗ này như thế này đây?”

Tiêu Triệt vội vàng ngăn vợ mình có thể đánh người, đã hơn nửa đêm rồi không thể để cho cô gây ầm ĩ được, bởi vì ở đây không chỉ có hai người bọn họ, người lớn đều ở đây cả.

Diệp Vũ cũng không nhớ thế nào, cô kiêng dè bốn cục cứng nằm ở giường nhỏ bên cạnh, ý muốn phát tiết cũng đúng.

Cô thật buồn phiền.

“Bà xã ngoan, anh đảm bảo nhất định làm công tác tư tưởng với người lớn trong nhà thật tốt, anh sẽ không mượn đề tài để nói chuyện của mình có được không?”

“Nói lời phải giữ lấy lời?”

“Giữ lời, anh nhất định giữ lời.”

“Vậy được, em ngủ đây.” Diệp Vũ giành chặn lại, đắp trên người mình, quay người ngủ.

Tiêu Triệt bội phục khả năng chuyện gì cũng nắm bắt được, cũng thả xuống được, không hề dây dưa của vợ mình, nói ngủ lập tức tìm Chu công đánh cờ.

Dứt khoát bỏ rơi anh rồi...

Sáng sớm, Tiêu Triệt dậy thật sớm, nhưng Tiểu gia gia cũng không dậy muộn.

Hai người chạy trong đại viện một lát, trong lúc đồng chí Trung tá nói nguyện vọng của vợ mình với ông ngoại, sau khi nhận được câu đồng ý, đồng chí Trung tá hài lòng trở về đơn vị.

Sau khi Diệp Vũ tỉnh lại, được cho biết, Trung tá đã về đơn vị, điều này nằm trong dự liệu, cô không nói gì nữa.

“Cháu muốn dẫn mấy đứa về nhà ông bà ngoại cũng là chuyện thường tình, tháng sau về đi.”

“Thật sao?”

“Ừ, ông ngoại có thể lừa cháu sao?”

“Ông ngoại vạn tuế.”

Mẹ Tiêu đứng cạnh cười nói: “Trông vẫn là mẹ của bốn đứa trẻ, nhưng bản thân vẫn còn là một cô nhóc đấy.”

“Mẹ.”

“Lúc này còn gọi ông ngoại vạn tuế, sao không thấy nói gì với mẹ?”

“Mẹ, ngài nhìn xem, ông ngoại đã là vạn tuế, nếu như là ngài thì phải là thiên tuế rồi, thế nhưng ngài là công chúa vạn tuế, vậy nhất định cũng là thiên tuế...”

Mẹ Tiêu bị chọc cười, nói với đứa bé trong ngực, “Mau nhìn người mẹ dỏ hơi của cháu này.”

Tiểu gia gia lại nói: “Đến lúc đó ông bảo hai chiến sĩ lái xe đưa cháu về.”

“A...” Còn phải cho người đưa cô về, chẳng qua điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của cô.

“Bọn họ đưa cháu đến rồi sẽ tự mình lái xe trở về.”

“Vâng.”

“Biết con vẫn muốn đưa cục cưng ra ngoài gặp bạn bè, hôm nay hãy đi đi.”

“Thật hả mẹ?” Diệp Vũ vui mừng.

“Đương nhiên là thật, nhưng nếu giờ con vẫn chưa chăm sóc được cho cháu mẹ thì để lần tới cũng được.”

“Con đảm bảo mang đi thế nào sẽ mang về như thế, dù gì con cũng là mẹ ruột.”

“...”

Sau khi được người lớn cho phép ra ngoài, Diệp Vũ vô cùng hưng phấn, lập tức gọi điện thoại ấy cô mẹ nuôi đang trông mắt mòn mỏi, bảo mấy người đó nhanh chóng chuẩn bị bao lì xì.

“Nhanh lên, chiều chị sẽ đi thu bao lì xì, phải đầy đó.”

“Oa, rốt cuộc mấy người già cũng đã giải phóng tù nhân sao?” Bạch Tinh Oánh hài hước nói.

“Biển, chị không phải ngồi tù.”

“Thì ra không phải cậu hình dung đại viện kia thành ngục giam...”

“Ha ha, dù sao các cậu vẫn nên chuẩn bị tiền lì xì đâu ra đấy là được.”

“Bao tiền lì xì không thành vấn đề, địa điểm đổi thành nhà Trình Lam, bây giờ cô ấy cũng bị người ta bao vây rồi, người cũng không được tự do, điều này khiến cho chị cảm thấy đám phú bà giàu có rất đáng ngưỡng mộ...”

“Người này rõ ràng là đang ước ao ghen tị.”

“Chị ước ao ghen tị thì sao? Chuyện này có thể giúp chị biểu đạt tâm tình, bảo đảm chị sẽ luôn khỏe mạnh.”

“Được rồi, bà chị, chị thắng.”

“Gọi ai là chị vậy? Chị đứng thứ ba, đứng đầu là tiểu Lam.”

“Được rồi tiểu Tam, cậu thắng.”

“Biến, cậu mới là tiểu Tam, gọi chị là lão Tam.”

“Dù sao chị mới là thứ hai, cậu chỉ là ba, cậu tám lạng nửa cân suốt ngày chỉ biết cười nhạo người khác.”

“TMD.”

“ha ha..”

“Chị đến gặp ông chủ xin nghỉ, chiều gặp.”

“Được.”

Sau đó Diệp Vũ cúp máy.

Tiểu Lam bị giam giữ rồi hả?

Sao cô cảm thấy mình rất vui vẻ?

Diệp Vũ quyết định bắt đầu từ bây giờ cầu nguyện tiểu Bạch cũng trúng thưởng, sau đó cô sẽ cười nhạo người nào đó, coi như cô trả lại tất cả mọi chuyện cho cô ấy.

Có câu nói là cười người hôm trước hôm sau người cười!

58. Chương 58

Xe đẩy bốn đứa trẻ ra ngoài, đơn giản là làm cho người ta sáng mắt, quay đầu nhìn mãi miết.

Diệp Vũ đẩy bốn cục cưng cũng cảm thấy rất có phong cách, cảm giác này không chê vào đâu được.

“Mau tránh ra, để chị đẩy, để chị đẩy, chị trẻ tuổi xinh đẹp hơn cô.” Bạch Tinh Oánh nhất quyết muốn chiếm vị trí mẹ ruột, mông vênh lên liền đẩy mẹ ruột ra.

Lại nói, lúc đầu ý định là bốn bạn học tập trung tại biệt thự của phụ nữ có thai nào đó, nhưng bởi vì phụ nữ có thai nào đó không sợ cường quyền, dùng cái bụng to lớn uy hiếp ông chồng, thành công phá vỡ vòng vây biệt thự, thành công quay về hình tượng quần chúng nhân dân.

Sau đó nữa, xe công sự của Diệp Vũ dừng ở bãi đậu xe, xe ddaayr bốn đứa bé vừa đến, sau khi đẩy bốn đứa nhóc vào trong lập tức xảy ra nội loạn.

Nhân viên cần vụ tiểu Trương và nhân viên cảnh vệ tiểu Trần lái xe đưa người tới cũng không biết phải dùng từ gì để diễn tả cảm xúc của mình giờ phút này.

Chị dâu hung bạo là điều không thể nghi ngờ, nhưng bạn bè chị dâu, không ngờ cũng hung bạo như vậy.

“Biến, chị mới là người trẻ tuổi xinh đẹp nhất, phụ nữ đã lập gia đình tránh qua một bên đi.” Vương Thiển ôm người Bạch Tinh Oánh mảnh khảnh như cây gậy trúc, nhân lúc cô ấy sợ nhột buông tay, nhanh chóng tóm lấy.

Trình Lam đỡ eo mình, vô cùng xúc động nói: “Nữ thanh niên chưa kết hôn chắc chắn muốn tranh làm mẹ, thế giới này quả thật không thể tin.”

Diệp Vũ lạnh lùng nói một câu, “Nữ thanh niên chưa kết hôn và mẹ chưa kết hôn duy cho cùng cũng là một hệ thống, Vương Thiển cũng coi như là hạnh phúc khác.”

Bạch Tinh Oánh đứng giữa Trình Lam và Diệp Vũ, ôm vai hai người bạn họ, ca thán: “Thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay, cô gái bây giờ...”

“TMD, ba người phụ nữ đã lập gia đình mấy người bớt khinh thường chị, tuy chị độc thân nhưng người theo đuổi chị có thể tổ chức thành đoàn càn quét mấy người.”

Trình Lam vác bụng, hừ hừ nói: “Tớ sẽ bảo ba của con trai tớ cho người ở công ty tổ chức thành đoàn càn quét mấy người về.”

Bạch Tinh Oánh suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu Tứ, chị quyết định để cho chồng chị phong tỏa tài khoản trò chơi của cậu, để cậu không thể càn quét được gì.”

Diệp Vũ hất cằm, tay chống eo, vô cùng ngang ngược, “Chị có thể tự mình tổ chức thành đoàn càn quét hết những người theo đuổi, không cần phải tìm người ngoài.”

Cái gì gọi là khí phách ngang ngược?

Là chị dâu của bọn họ.

Một giây phút kia, tiểu Trương và tiểu Trần hiểu ra.

“Tốt lắm, tiểu Trương, tiểu Trần, hai người có thể về rồi, lúc nào cần tôi sẽ gọi điện cho hai người.”

Tiểu Trương và tiểu Trần đều muốn tỏ lòng: thật ra họ không mong trở về sớm, chơi cùng một chỗ với chị dâu rất vui vẻ.

Vương Thiển bị tấn công đứng sau xe em bé, nhìn ba bạn học, chỉ ngón trỏ về phía trước, nói: “Lão đại, cậu đã bị tư bản chủ nghĩa đạn bọc đường ăn mòn triệt để rồi, lão tam, khí tiết cậu không có giới hạn rồi, cũng kéo cả khí tiết anh Lý xuống thấp tột cùng. Lão nhị... TMD, cậu còn có thể không có khí phách như vậy sao? Nữ anh hùng là hồng bút sao? Cậu làm cho đàn ông không thể sống nổi à?”

Trình Lam: “Có bản lĩnh thì cậu cũng để tư bản chủ nghĩa làm hư.”

Bạch Tinh Oánh: “Khí tiết vợ chồng bọn tớ vốn không có giới hạn.”

Diệp Vũ: “Chị đã là nữ anh hùng rất nhiều năm, giờ cậu mới phát hiện sao?”

Một vọn con ngựa chạy qua thảo nguyên...

“Thế giới này sao có thể để cho người nghèo như tớ sống nổi.” Vương Thiển chỉ trời gào thét.

Bạch Tinh Oánh kể tai nói nhỏ với Diệp Vũ: “Thấy tạo dáng của tiểu Thiển thế nào?”

“Gầm thét giống trâu bò, nếu cầm thêm bó đuốc trên tay, hoàn toàn giống với đuốc Olympic.”

Trình Lam đồng ý, “Tớ phụ trách thanh toán hóa đơn cho bó đuốc.”

Diệp Vũ vỗ tay, cười híp mắt nói: “OK, phòng ngủ bốn người, ba người được thông qua, một người bỏ cuộc, một người vừa mới gào thét, chúng ta hãy vỗ tay cho cô ấy. Cuộc sống đầy khó khăn, gào thét thế này làm cho cuộc sống thú vị hơn rất nhiều.”

Vương Thiển giận, “Chị không bỏ cuộc.”

“Thiếu số phải phục tùng đa số hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Không hiểu cũng không thành vấn đề, cậu có thể giả hiểu.” Diệp Vũ rất không có nguyên tắc nói.

“Thật biến chất.” Vương Thiển khinh thường.

“Cứ khinh thường tùy thích, nhanh, bảo nhiếp ảnh gia nhà cậu ra ngoài làm người hầu.”

“Tại sao phải tìm người của tớ, nhà cậu không sắp xếp sao?”

“Cậu ngu ngốc, lúc đàn ông chịu làm người hầu cũng là lúc sắp trở thành chồng. Bọn tớ đã vào trong lòng, bọn họ đã không còn tư cách này, cũng chỉ có nhiếp ảnh gia mình đồng da sắt của cậu mới có thể đảm nhiệm chức người hầu cho cậu, thật sự đau lòng, không biết nói thế nào.” Diệp Vũ vô cùng xúc động.

“TMD, khinh thường các cậu không có đạo đức, người nhà tớ có thể tùy ý sai bảo như người hầu sao.”

Diệp Vũ thành khẩn nói: “Tiểu Thiên, cậu phải thuận theo trào lưu lịch sử, qua chỗ này sẽ không còn gì nữa, nhân lúc nhiếp ảnh gia vẫn còn phấn đấu trên đường lớn, chúng ta nên dùng sức giày vò, nếu không về sau sẽ không còn cơ hội.”

“Ai nói không còn cơ hội hả? Chị không chuyển chính thức, hấn vẫn phải phấn đấu.”

Bạch Tinh Oánh không nhìn nổi, “Đứa bé này thật xui xẻo, chút tự trọng đàn ông cũng không có. Hấn tận mắt nhìn thấy những đầu sĩ còn thừa lại, trong lúc bị giày vò chà đạp còn nghĩ rằng mình là người đàn ông tốt.”

“Đàn ông tốt chính là tớ, tớ đã từng là một cô em gái hiền lành.” Diệp Vũ thuận mồm thuận miệng.

Trình Lam phụt cười!

Bạch Tinh Oánh vỗ vỗ vai bạn học, “Choáng, lão nhị đừng làm loạn, tớ đang tổ chức một khóa giáo dục tư tưởng nghiêm túc, thế nào lại bị cậu chuyển thành con đường bị kịch hoang đường.”

“Thôi đi, cậu cũng nghiêm túc sao?” Diệp Vũ nhìn cô đánh giá từ trên xuống dưới, nói: “Váy siêu ngắn, hông nghênh cao như ngọn núi cao hiểm trở, mắt lập trình viên nhà cậu không phải màu xanh trời, mà là màu xanh nhạt.”

“...” Trình Lam vô cùng bội phục nhìn tới trước, thành khẩn nói, “Diệp Vũ, sức chịu đựng tâm lý anh em quân nhân của nhân dân quả thật rất lớn, chị bái phục.”

“Bớt nói lắm nhảm đi, làm như cậu vẫn còn là phụ nữ xinh đẹp trong sáng lắm. Nhớ năm đó có tên ngốc Tiểu Đỗ, cậu dám cười lên lưng người ta cầm roi giục chạy nước kiệu. NGười ta sợ quá đến mức sau này nhìn thấy cậu như nhìn thấy quỷ, trở thành cái bóng trong lòng.”

Trình Lam bị vạch trần lập tức gờ móng vuốt lên cổ cô bạn, nghiêng rằng nói: “Còn dám nói, cậu còn cố gắng đổ lên đầu tớ, nhìn thấy tớ làm trò cười cho thiên hạ cậu còn tìm người đến vây xem, còn dám chụp ảnh lưu niệm. Bây giờ chị muốn đứng lên cũng muốn tiêu diệt cô mười nghìn lần.”

“Mười nghìn năm quá lâu, thời gian rất ngắn ngủi.” Diệp Vũ bình tĩnh đọc thuộc lòng danh ngôn chủ tịch.

“Sao tớ có thể gặp phải người này với hai cô bạn cùng phòng như vậy? Hai người đều là người của sao Hỏa rồi, sao không vào sở nghiên cứu cho người ta nghiên cứu khoa học, thật đúng là một tổn thất lớn của loài người.”

“Cũng không phải đại biểu nhân dân lên tiếng, rõ ràng cậu không phải loài người, không cùng chủng tộc hàng ngày còn muốn giả vờ, có hiểu không?”

“TMD.”

“Thế nào?”

“Chỉ có cậu mới như vậy, tương lai con gái nuôi con trai nuôi của tớ chắc chắn rất gian khổ.”

“Mẹ ruột không giải thích.”

Vương Thiên nhin không nổi liếc mắt, “Ha ha, đừng keo kiệt, nhanh lên, chị muốn đến đẩy xe em bé ra ngoài khoe khoang. Nếu mấy người muốn ở đây vui đùa thì cứ việc.”

Bạch Tinh Oánh lập tức nói: “Đi, chị cũng muốn thể hiện phong cách, để cho hai người nào đó cầu véo lẫn nhau.”

Trình Lam buông cổ Diệp Vũ ra, “Đi, sao không đi, chuyện khoe khoang không thể cho hai người có cơ hội làm được, từ trước đến giờ chị em chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

Diệp Vũ: “Muốn hai cùng nhau hai.”

“TMD.” ba người đồng thanh khinh thường Diệp Vũ.

“NGười bị bệnh tâm thần ít phiền não, con ngốc nghếch cũng hạnh phúc hơn.”

“Quả nhiên là hai cảnh giới khác nhau, rất khác với con người.” Trình Lam dứt khoát vạch rõ ranh giới với người khác.

“Cướp em bé của chị, còn dám giữ khoảng cách với chị, mấy người còn có lương tâm sao?”

“...”

Bốn người ồn ào ầm ĩ đẩy xe em bé hòa vào biển quần chúng nhân dân.

Đi dạo là thế nào, quả thật rất hạnh phúc.

Xe bốn em bé quả nhiên rất uy phong lẫm liệt!

“Nói như vậy cậu sẽ đưa cục cưng về nhà mẹ thăm người thân sao?” sau khi nghe cô bạn nói, Trình Lam khá xúc động.

“Đúng vậy, thái hậu và lão đầu nhà tớ không thương lượng được với nhau, cho nên tớ phải về.”

“Cần phải đi cùng nhau à?” Vương Thiển không hiểu.

“Bọn họ khăng khăng như thế cũng không còn cách nào.” Diệp Vũ bất lực, trình độ cố chấp của thái hậu và lão đầu nhà cô thật khiến người ta ngậm họng. Cô là thể nghiệm chân thật nhất khi là cái bánh quy kẹp giữa hai người mười mấy năm.

“Cậu nói xem cậu kết hôn, không chỉ là quân hôn, cậu còn tiến thẳng vào đại viện kín cổng cao tường, mấy chị thật sự rất ghen tị. Sau đó còn tận mắt chứng kiến, mấy chị còn phải bội phục sức chịu đựng của cậu.” Bạch Tinh Oánh nhìn cô bạn, thật tâm thật ý nói.

“Vận mệnh là thế nào, tức là khó có thể đấu lại được, cho nên tớ phải chấp nhận lấy chứ sao.”

“Này này, cậu cũng không khác lắm, dù gì đảng viên nhà các cậu cũng theo chủ nghĩa vô thần, bây giờ cậu cũng không thể tự động thoát ra, có chút hạn chế.” Vương Thiển có lương tâm vui lòng nhắc nhở.

“Thôi dẹp đi, đó là xưa rồi, bây giờ áp lực của cuộc sống đô thị rất lớn, có vô số vấn đề tâm lý, mấy người bà đồng ông đồng mọc lên như nấm. Người nào thật sự tin vào điều đó sao? Cũng chỉ để yên tâm thôi.”

“Cậu cả ngày chỉ biết tiết nước bọt đi chọc phá cái tốt đẹp của người khác, cậu nói cậu có nhiều người ghen ghét, chính là do cái miệng cậu không có mật ngọt đấy!”

“Đầu năm nay nói thật quả nhiên không được người khác thích.”

“TMD, cậu không biết lời nói dối tốt đẹp cũng là một việc việc thiện sao?”

Diệp Vũ chột nhú mày, hì hì nói: “Đúng vậy, bây giờ đàn ông đều bao tiểu Tam tiểu Tứ ở ngoài, nhưng vẫn nói dối với người đối diện, đúng là lời nói dối tốt đẹp có thiện ý.”

“...” Vương Thiển vỗ trán, “Nói chuyện với cậu quá hao tổn trí óc.”

“Đến đây, để bọn tớ tiếp tục mở mang trí óc cho cậu, nếu không có ngày cậu cũng sẽ phải ra hầu tòa.”

“Cút.” Vương Thiển chột hiểu, sau đó nổi giận.

“Đừng mà, tiểu Tứ, chúng ta nói chuyện tình cảm, nói về lý tưởng, bàn luận cuộc sống, nói về chuyện ngoài bao lì xì cậu còn ấy đũa nhóc con nhà tớ cái gì..”

“Làm cho người ta giận sôi máu rồi.”

59. Chương 59

Tay trái một con gà, tay phải một con vịt, sau lưng một thằng bé, bi bi bô bô...

Diệp Vũ không xách gà, cũng không xách vịt, nhưng cô dẫn theo bốn đứa bé mập mạp, đi tàu cao tốc về phía nhà mẹ đẻ, ra mắt thái hậu và lão đầu nhà cô.

“Ai ôi, các cháu bé bỏng của bà, bà mong các cháu từ lâu lắm rồi.” mẹ Diệp trực tiếp coi thường con gái, chạy thẳng về phía xe chở bốn em bé.

“Cục cưng của ông ngoại, ông ngoại rất vui.” ba Diệp đã ôm lấy một đứa từ trong xe, hôn chụt thật mạnh lên hai má mềm mại của đứa nhỏ.

Vậy mà đứa bé vẫy vẫy tay về phía ông ngoại mình, cười ngơ ngê.

TMD!

Địa vị có giảm cũng không cần phải giảm mạnh như vậy có được không?

Diệp Vũ cảm giác trong lòng rét lạnh, không cách nào nói nổi cảm giác đau lòng.

Lão đầu, thái hậu, nếu mấy người đã nhìn thấy được mấy đứa nhỏ, sao không thể nhân tiện liếc mắt qua mẹ của mấy đứa nhỏ một lần? Dù gì cô cũng là cháu nội lớn của ông Diệp, là cháu ngoại lớn của ông Giang có biết không?

“Ba, mẹ.” Cô quyết định nhắc nhở bọn họ, cho họ cơ hội hối cải một lần.

Mẹ Diệp khoát tay chặn lại, đùa với cục cưng trong xe, hài lòng nói: “Nhanh lên, thức ăn đều ở trong bếp, nấu cơm đi.”

Ba Diệp nói với theo: “Hôm nay tới phần canh thịt với ớt, mẹ con nấu, hương vị không quá gay gắt.”

“...” Đây là ba ruột mẹ ruột cô.

Diệp Vũ xuất hiện vạch đen đầy mặt, lặng lẽ đi vào nhà. Không phải người nào trong chung cư sinh ra đã là cải xanh (người giàu), số khổ không thể oán chính quyền, xui xẻo cũng không thể trách xã hội, gặp phải ba mẹ như vậy có thể tự nhiên có phúc được sao?

Về phần hai chiến sĩ đưa Diệp Vũ về, sau khi đến cổng chung cư, nói gì cũng không chịu vào. Nếu như họ đi vào, thấy người ta nói như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ nói – câu nói vô quyết dày có móng tay nhọn, trên đời này tuyệt đối là chân lý!

Diệp Vũ như vậy có lẽ cũng chỉ có thể có ba mẹ như vậy.

Diệp Vũ về nhà làm nữ đầu bếp, ba Diệp mẹ Diệp đâu?

Ba Diệp và mẹ Diệp đang đứng ở trước chung cư khoe khoang bốn em bé.

Diệp Vũ thật sự cảm thấy không phải mình sinh được bốn cục cưng, rõ ràng là cô sinh bốn con mèo vẫy tay (mèo Maneki Neko – chú mèo may mắn của Nhật Bản), ở đại viện không những bị ôm đi khoe khoang, về nhà ngoại còn bị đưa đi khoe khoang cho những người khác.

Rốt cuộc có cọng lông nào để khoe khoang cơ chứ?

Mấy ngày sau Diệp Vũ cầm bút viết thư tháng này cho Trung tá –

Đồng chí Trung tá thân ái:

Bà xã anh rốt cuộc đã phá tan mọi gian nan hiểm trở về quê quán ngày nhớ đêm mong, gặp được người nhà có mối nối cũ, ba mẹ có cháu ngoại không cần con gái nữa.

Anh nói sao em có thể gặp được một cặp ba mẹ như vậy?

Con gái về nhà thăm người thân, dĩ nhiên là trực tiếp làm công việc bảo mẫu? Quét dọn trong nhà vệ sinh, một ngày ba bữa vẫn còn phải gánh trọng trách trên mình. Ba mẹ còn tuyên bố đây là cơ hội cho con gái làm tròn đạo hiếu truyền thống tinh hoa Trung Quốc năm nghìn năm, chị cảm thấy áp lực như núi.

Em về nhà thăm người thân, là về nhà thăm bọn họ, nhưng bọn họ không thèm nhìn em một cái, cả ngày chỉ đẩy xe đi đi lại lại.... Bốn cục cưng của chúng ta, đi bộ khắp nơi, khoe khoang khắp nơi, em thấy nếu không phải là sợ tổ kiểm tra, có lẽ hai người bọn họ đã biến phòng làm việc của mình thành câu lạc bộ trẻ con rồi, hoàn toàn không thèm lo lắng.

Em vô cùng chán nản, nhớ tới tuổi thơ, thời thiếu niên, thanh niên một đi không trở lại, tiếp tục xác định không hề lưu luyến.

Anh nói xem ba mẹ thất bại thế nào mới có thể giúp em đạt được cảnh giới này kia chứ?

Trung tá, em chỉ mong được an ủi, chỉ mong có tiền lì xì – đúng rồi, nói đến tiền lì xì, em nhớ ra rồi, ba người mẹ nuôi của cục cưng chúng ta đúng là quá keo kiệt. Bao lì xì không nhỏ, tất cả đều là tiền lẻ, để xem đến lúc bọn họ sinh con, em cũng sẽ đổi lại như thế, để xem ai đáng tin cậy hơn.

...

Sau khi Trung tá nào đó đọc thư, tự mình nói: Bà xã không đáng tin cậy!

Nhưng phong thư đều đặn mỗi tháng của bà xã rất đáng khen, phong thư đã làm phong phú cuộc sống bộ đội nhàm chán, khiến nhiều người vô cùng ước ao ghen tị...

“Tôi còn thiếu cô ấy một hôn lễ nữa.” Trung tá nào đó ảnh rồi nhin không được nói với đại đội trưởng.

“Đừng nói với tôi, tôi cũng không biết.”

“Cuối cùng vẫn không thể tổ chức được hôn lễ.”

“Không có cách nào.” Đại đội trưởng nói rất vô tình.

“Vợ tôi sinh cho tôi bốn đứa con, nhưng tôi còn không cho cô ấy được một hôn lễ.”

“Cậu muốn ấy?”

“Đến một hôn lễ tôi còn không có, lấy đâu ra mấy.”

“Gần đây cậu rảnh rồi đúng không?”

“Đâu có, đại đội trưởng, thật sự tôi không rảnh.”

“Không rảnh sao cậu còn nghĩ đến hôn lễ?”

“Tôi xem thư vợ tôi nên khó tránh khỏi suy nghĩ linh tinh.”

“Nhanh nghiêm túc cho tôi. Gần đây còn có nhiệm vụ cậu cần chuẩn bị, nghiêm túc chút, đừng có suy nghĩ linh tinh.”

“Đại đội trưởng, phải biết dùng người thích hợp.”

“Biến, về nghiên cứu bản đồ đi.”

“Không được, đại đội trưởng cho tôi nghỉ phép, dù gì tôi cũng phải tổ chức hôn lễ cho vợ.”

“Cậu đúng là lập trường không vững, tôi thấy vợ cậu cũng không nhiệt tình với hôn lễ như vậy.”

“Cô ấy rất có nhiệt tình với tiền lì xì, nói rằng mình không để ý đến hôn lễ, tôi cảm thấy rất đau lòng, đại đội trưởng.”

“Thấy vợ cậu đúng là người biết làm chuyện lớn, không có việc gì cậu nên học theo vợ cậu nhiều vào.”

“Tôi muốn học cách đánh của cô ấy, anh đánh như gã ngứa.”

Đại đội trưởng liền thưởng cho anh một đá, “Cút nhanh lên.”

Trung tá nào đó vừa chạy vừa quay đầu lại gọi, “Đội trưởng, nhớ đấy.”

Đại đội trưởng nhìn theo hướng anh chạy, cười mắng: “Thấy cậu chỉ có tiền đồ về chuyện này thôi.”

Diệp Vũ chỉ nhớ kỹ tiền lì xì ở nhà mẹ để nhần nhin không được ba đối xử thân thiết, ai bảo ông ấy mặc áo da từ lâu rồi cơ chứ, cô mặc áo bông nên không có đất dùng là đúng rồi. Bây giờ còn có thêm bốn cục cưng tranh giành địa vị của cô, càng không thể nói thêm gì.

Ngậm kẹo đùa cháu, niềm hạnh phúc lúc tuổi già này thật ra có tiền cũng không mua được, Diệp Vũ là một thanh niên tốt còn biết cách làm hài lòng ba mẹ về chuyện này.

Chẳng qua, rốt cuộc là không thể mừng năm mới ở nhà mẹ đẻ, dạo chơi ở nhà mấy tháng cũng nhanh tới lúc thủ trưởng phái người tới đón cô về.

Ba Diệp và mẹ Diệp vô cùng luyến tiếc, đừng hiểu lầm, họ không thể rời xa bốn cháu ngoại trắng trắng mập mập, thông minh đáng yêu, hoàn toàn không có chút quan hệ với con gái họ.

Dù sao con gái cũng đã bị bọn họ đuổi ra sống cuộc sống độc lập từ lâu, bọn họ cũng quen rồi.

Diệp Vũ cũng vô cùng luyến tiếc.

Lần này lại chuyển đến đại viện, thật lòng cô không muốn về, ông ngoại Tiểu không sao, nhưng ông ngoại miễn cưỡng kết nghĩa thật sự không thể chộc nổi, cũng không thể nào trốn thoát nổi.

Chẳng quả, Diệp Vũ rất nhanh phát hiện đường về đại viện hình như không đúng.

Chiến sĩ là thật, vẫn là hai người lần trước đưa cô về, cho nên cũng sẽ không có chuyện gì nguy hiểm.

Nhưng con đường này không đúng, nhất định là có chuyện gì đó sắp xảy ra rồi.

Vô cùng ngạc nhiên không?

Lại là – tiệm áo cưới!!!!

Làm phù dâu?

Vấn đề này không khoa học, cô đã là mẹ của bốn đứa con, đã là hoa tàn từ lâu.

“Chị dâu, nhanh xuống xe, bọn em chăm sóc bọn nhóc giúp chị.”

Diệp Vũ bối rối xuống xe, sau đó đi vào gian phòng áo cưới bị một đám người vây tới.

Chọn áo váy, trang điểm, đổi kiểu tóc... chỉ có quá trình nhỏ cũng nói rõ đây là đang chuẩn bị cho cô dâu – bị bỏ sung hôn lễ sao?

Diệp Vũ tự nói: bây giờ cô hận nhất là từ ‘bị’ này, rõ ràng là không do cô chọn, nhưng lại bị quyết định như vậy.

Chẳng lẽ đồng chí Trung tá được nghỉ phép?

Chuyện này không khoa học, so với chuyện cô làm phù dâu còn không khoa học hơn, quanh năm suốt tháng rất khó có được một ngày nghỉ thì sao có thể bớt chút thời gian quý giá tổ chức hôn lễ? Diệp Vũ thà tin tưởng mình đang ở nhà đắp chăn, như vậy mới khoa học.

Không thể có một hôn lễ?

Hình như cũng không thể không khoa học, mặc dù cô không ngại, nhưng Trung tá nào nhất định sẽ rất khổ sở.

Diệp Vũ rất hi vọng có người có thể giúp cô gỡ bỏ hoang mang và nghi ngờ, chẳng qua cô cũng biết có lẽ sẽ không ai nói đáp án cho cô, nếu không cô cũng không bị kéo tới tiệm áo cưới.

Có câu: Trời sinh voi trời sinh cỏ.

(“Trời sinh voi sinh cỏ”: ý nói 1 con người ra đời đồng nghĩa với việc những nhu cầu về đời sống để cung cấp cho con người đó sống và phát triển sẽ tự động có. ==> sai lầm trong nhận thức ngày nay chúng ta chỉ nên sinh con khi kinh tế cho phép, để chúng ta có thể nuôi dưỡng và giáo dục chúng 1 cách tốt nhất.)

Từ trước đến nay Diệp Vũ thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, cho nên cô liền bình tĩnh tận hưởng đối xử của cô dâu.

Con người thường nói, ba phần ngoại hình, bảy phần trang phục, nếu như vốn đã xinh đẹp, sau khi được trang điểm cẩn thận tỉ mỉ càng thêm chói lọi. Cô dâu là người phụ nữ xinh đẹp nhất. Cho nên Diệp Vũ xinh đẹp sẵn có, sau khi được thợ trang điểm khéo léo chỉnh trang, quả thật không thể nhận ra.

“Xinh đẹp đến mức không giống tôi.” Diệp Vũ soi gương nhìn cô dâu xinh đẹp trong gương nói, khó trách có người nói ảnh cưới là ảnh nghệ thuật, ngoài việc có thể miễn cưỡng nhận ra được chút rẻ, cô dâu chính là một truyền thuyết.

Có thể nhận ra chút rẻ nghe nói cũng là vì muốn để bạn bè thân thích biết thật ra bọn họ không treo nhầm ảnh.

^ _ ^

Hai chiến sĩ trẻ nhìn xong trợn mắt, chị dâu thật xinh đẹp!

Chờ xe lái vào đại viện, sau khi cửa xe mở ra, Diệp Vũ xách váy trắng như tuyết xuống xe, cảnh tượng đó thực sự rất kinh hãi.

TMD!

Tên khốn Tiêu gia kia đốt bao nhiêu hương mới có thể cưới một người vợ thành thực như vậy?

Bây giờ người này giống như tiên nữ, anh nói cô ấy hung dữ đánh bại một đội quân chủ lực trong đại viện, anh đánh chết tôi tôi cũng không tin.

...

“Anh, anh thấy không, cô dâu xinh đẹp như vậy lại để cho tên khốn Tiêu Triệt kia chiếm được lợi thế trước, chuyện này đúng là nể mặt biết bao.”

“Bây giờ cô ấy là chị cậu, không có việc gì đừng suy nghĩ linh tinh.”

“Em đau lòng, em khổ sở, tiêu tùng mất...”

“Tìm chỗ đông người ngồi đi, đừng làm ảnh hưởng đến chung quanh.” Anh cả Từ gia không nể mặt cậu em.

Diệp Vũ xách áo cưới chạy vào đại viện, nói đùa, trời lạnh lắm, tổ chức hôn lễ cũng không biết chọn thời gian đẹp, ví như mùa xuân trăm hoa đua nở, cuối thu không khí trong lành, sao lại có thể chọn một mùa đông khắc nghiệt như vậy, quả thật là đông cứng người.”

“Chị ...” Từ Lăng đột nhiên lao ra.

“Sao lại tấn công bất ngờ vậy?”

“Em chạy đến xác nhận, quả nhiên chị là chị em.” Tiên nữ vừa mở miệng, có thể xác nhận là không nhận lầm.

Diệp Vũ nhắc vạt trước của áo cưới, đá cho cậu ta một cái.

TMD!

Đừng tưởng rằng chị không nghe thấy cậu nói gì bên ngoài, dám đứng đó bàn luận về đẹp của chị, đánh cho bây giờ.

Từ Lăng chợt nói: “Chị, đừng mà, hôm nay là ngày vui lớn, chúng ta đi tiếp khách thôi.”

“Cậu cũng phải đi tiếp khách, sao không ở ngoài tiếp khách, trốn ở trong phòng giảng giải đạo lý cho tôi làm gì. Đừng chạy, tên nhóc này, để tôi vận động nóng người một cái.”

Cô dâu xinh đẹp đuổi theo thượng úy nào đó vào trong phòng...

Đây quả nhiên là một quân tử Bá Vương một mình đấu với đội quân chủ lực, đôi giày cao gót đất tiền dường như cũng không ảnh hưởng đến bản lĩnh của cô chút nào, đuổi thượng úy nào đó đến căn phòng tán loạn.

“Chị, chị đừng ra tay độc ác, lát nữa có thể em còn phải công chị ra cửa.”

“Không sao, còn có anh cả.” Diệp Vũ không bị cậu lừa đâu.

Từ Lăng giật giật khoe miệng, bà chị này của cậu thật sự không chú ý, anh cả thực ra vô cùng không thích tiếp xúc với phụ nữ, chuyện công em họ ra cửa căn bản là chuyện không thể nào.

Anh cả Từ nhìn em trai đang chạy trốn trước cửa, bình tĩnh nói một câu: “Lát nữa anh sẽ công.”

Hai chị em đang trêu đùa bỗng đứng sững lại, bốn mắt nhìn nhau, đồng thời chạy ra cửa, ngẩng đầu nhìn trời, đồng thời nói: “Không có vải điều à?” (Vải điều: vải may mắn)

“...” Hai người này mới thật là có quan hệ máu mủ, anh cả Từ co rút khóe miệng.

Từ gia là nhà mẹ, ở đại viện Y. Tiểu gia là nhà chồng, ở đại viện X.

Đại viện với đại viện, tất cả đều là màu xanh quân đội.

Rước dâu, đưa dâu, quân giải phóng quân, số người đi qua hai viện cũng không ít.

Thấy lão đầu và thái hậu nhà mình ở trong lễ đường, rốt cuộc Diệp Vũ cũng utor dầm mắt.

Ba Diệp khoác tay con gái, xúc động nói: “Rốt cuộc cũng có cơ hội tự tay giao con gái cho người khác.”

“Ba...”

“Con gái tôi giờ đã là người lớn rồi, thời gia trôi qua thật nhanh.”

“Thời gian chính là con dao giết heo, ba, đừng quá xúc động, tuổi thanh xuân một đi không trở lại, không ai tránh được.”

“Lúc nào cũng nhiều lời.”

“Cười một cái, trẻ mười năm, ba cười một cái coi.”

Ba Diệp nhìn con gái, không nhịn nổi cười lớn.

Tiêu Triệt đứng trên thảm đỏ nhìn cô dâu xinh đẹp đang bước từng bước về phía mình, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động và hạnh phúc.

Cuối cùng cô cũng mặc áo cưới đi về phía mình...

Mẹ Diệp nhìn thấy cảnh đó, nước mắt rỉ ra, cho rằng đời này không thể thấy được cảnh con gái về nhà chồng, dù sao con rể cũng bận rộn như vậy, ai ngờ nó cũng có lòng muốn cho vợ mình một hôn lễ như vậy. Trong một nơi màu xanh quân đội tràn ngập, lập lời thề trang nghiêm và thần thánh cho cô.

Trong nháy mắt chụp được tám ảnh một nhà sáu người Trung tá nào đó cười ngọt ngào hạnh phúc.

Rất nhiều năm về sau cậu Tư Tiêu gia vẫn luôn đắc ý khoe khoang bọn nó tham gia hôn lễ của ba mẹ, là biểu tượng của hôn lễ, người nhìn bọn nó còn nhiều hơn người nhìn ba mẹ.

Ít nhất Tiêu gia rõ ràng còn có một cô con gái, lại bị gọi là cậu Tư, đó là một câu chuyện xưa khác.

Ha ha!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-cung-phai-biet-cach>